

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Knaak_Richard_A-Usvit_DragonRealm_02-Deti_draka.PDB](#)

PDB Name: Knaak-Zrozeni DR-1 Deti draka

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 23.10.2007

Modification Date: 23.10.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Richard A. Knaak
DragonRealm - Zrození
DĚTI DRAKA

V jeskyni propukla vřava. Dva lidé a elf padli k zemi v naději, že se tak vyhnou něčemu, co vypadalo jako samotný svět ve válce. Dokonce ani otřesy způsobené Gerrodovým kouzlem jeskyní neotřáslly tak jako tohle. Sharissa přelétla pohledem strop a viděla, že místy praská. Doufala, že žádný z kusů, které se rozhodnou spadnout, nebude nad nimi. Bez cesty ven tady byli v pasti. Pokoušet se teleportovat pryč během takového šílenství by znamenalo spíš šanci na to, že se stanou součástí hory, než že se dostanou do bezpečí. Mladá Zeree neměla chuť příliš přemýšlet o tom, že jejich největší nadějí je klidně ležet a doufat, že to dobře dopadne.

v nakladatelství FANTOM Print
Ohnivý drak
Ledový drak
Vlčí přilba
Stínový hřebec

DragonRealm - Zrození

Zahalená říše

Děti draka

Dragon Tome*

* Připravujeme, český název bude upřesněn

Richard A. Knaak

DragonRealm

DĚTI DRAKA

FANTOM Print 2007

Copyright © 1991 Richard A. Knaak

Translation © Hana Vlčinská

Cover © Jan Patrik Krásný

ISBN 978-80-86354-94-1

www.fantomprint.cz

I.

"Co myslíš?" zeptal se Rayke a strčil do mrtvoly u jejich nohou. Tělo, skoro zkamenělé, patřilo jednomu z pateraků, pánů téhle země. Podobalo se lidskému, uzpůsobené ke vzpřímené chůzi, s normálními končetinami. Mělo však i křídla a od hlavy až ke spárům na nohách ho pokrývalo peří. Tvář byla velmi ptačí, včetně postavení očí, které pateraky nutilo naklánět hlavu na stranu, když chtěli zaostřit na cíl, a zobáku uzpůsobeného k trhání i nejtuzšího masa. Kromě těchto přirozených zbraní byli pateraci také prohnání, a tato hrozivá kombinace jim umožnila vládnout několik tisíc let.

Rayke vypadal zklamaně, jako by mu někdo upřel nějaké zlé potěšení. Na pohled mohli dva elfové, kteří stáli nad ležící postavou, vypadat jako bratři. Byli přibližně stejně vysokí a oba měli na sobě stejný tmavě zelený oděv, sestávající z košile, kalhot, bot pod kolena a pláště s kapucí. Oba měli světle hnědé vlasy, které jim sotva zakrývaly špičaté uši a oči barvy jara.

Fyzickým vzhledem však jejich podobnost končila. Faunon, jenž byl asi tak o sto let mladší než Rayke, ačkoliv ani jeden nevypadal na víc než na třicet, si často říkal, že je jeho společník mnohem krvežíznivější, dokonce krvežíznivější než staří, kteří tak lpěli na okázalosti a obřadnosti, že se neustále vzájemně vyzývali na souboje. Bylo tedy štěstí, že tuhle výpravu do zemí avianů - která kdysi bývala jejich zemí - dostal na starost právě on, a ne Rayke. Zatím našli jen nešťastné oběti, jako je tahle, pateraky, kteří padli za obět' jakémusi kouzlu, které vyvolali při pokusu zbavit se svých protivníků, starší rasy, pásovcům podobných quelů.

Naneštěstí se zdálo, že kouzlo víc poškodilo sesilatele než zamýšlené cíle. Quelové žili v jihozápadní části kontinentu, takže se prozatím nedalo říct, jakou škodu vlastně utrpěli. Zamířila tam jiná skupina elfů, a jestli se vrátí, připojí své informace k jejich.

"Myslím," konečně odpověděl Faunon, když si vzpomněl na Raykovu otázku, "myslím, že museli zoufale zkoušet tohle kouzlo zvrátit, ať to bylo, co to bylo. Tohle nemůže být výsledek, jaký chtěli," uzavřel, konstatuje zjevná fakta, protože s Raykem to občas bylo nutné.

Faunon se otočil a zahleděl se na mohutné štíty na severu. Někde tam je hnízdiště, tolik věděli. Pořád je obydlené - elfové viděli jednoho nebo dva pateraky, jak míří k horám - ale jen symbolickou skupinou, ne ohromným hejnem, které tam žilo ještě před deseti lety. Obyvatele za posledních deset let stihla ne jedna, ale dvě pohromy. Existovala svědectví o třetí skupině, která se vynořila a zmizela jako vítr, ale uklidila po sobě tak, aby elfům zanechala co nejméně stop. Zjistili jen to, že jiná rasa bojovala s pateraky, udržela se proti ohromnému hejnu a pak tohle místo opustila a odešla jinam.

Ale kam?

"Vraťme se k ostatním," zamumlal Rayke. Přehodil si luk přes hlavu a levou paži. Otázka třetí skupiny ho nezajímala. Rada jim přikázala zjistit rozsah škod v říši pateraků, což nebyl snadný úkol, protože ptáci neměli říši v tom smyslu, jak ji chápali elfové, ale žili spíš v početných komunitách, které ovládaly rozsáhlé části kontinentu. Pokud šlo o Rayka a většinu ostatních, tím jejich povinnosti končily.

To je ten problém s mými lidmi, pomyslel si Faunon, když poodstoupil od mrtvoly, tvrdě jako kámen. Buď vůbec nevědí, co je to zvědavost, nebo jsou posedlí zkoumáním všeho, co se dá pod sluncem najít. Kromě několika jedinců, jako byl on, neznali střední cestu.

"Jenom ještě minutu, Rayke," opáčil, dodávaje svému hlasu trochu důrazu, aby druhému elfovi připomněl, kdo tu velí.

Jeho společník mlčel, ale stisknutá linka rtů mluvila dost hlasitě. Rayke měl ostré rysy, které Faunonovi připomínaly hladovějícího muže, a výraz v obličeji ten dojem ještě posiloval. Strohé rysy nebyly mezi elfy ničím zvláštním, ale Raykovy byly tvrdší než u většiny ostatních. Faunon sám měl rysy hladší, příjemnější. Některé ženy jeho kmene měly sklon mu to znovu a znovu připomínat, až mu jejich rytmické hlasy začaly příliš lézt na nervy a on se raději s nějakou omluvou stáhnul. To byl další problém s jeho lidmi: když viděli něco - nebo někoho - co vidět chtěli, byli velmi, velmi neodbytní. Občas pochyboval, jestli je opravdu jedním z nich.

"No?"

Faunon se naježil; uvědomil si, že se mu myšlenky zatoulaly jinam. Před Raykem to bylo dvojnásob rozčilující. Raději předstíral, že přemýšlí o problému: "Všiml sis, jestli je tu něco špatné?"

"S čím?"

"S těmi těly a se zemí."

"Jen to, že je tu po zemi rozházeno hodně těl." Rayke se usmál, potěšený vlastní chytrou odpovědí.

Faunon se tvářil bezvýrazně, pokoušeje se udržet na uzdě vztek. "A země vypadá relativně nedotčená, že?"

Oba si prohlédli okolí, přestože to už udělali několikrát předtím. Byly tu svahy na místech, kde předtím zjevně žádné nebyly, protože z nich stromy a keře trčely ve směrech, jaké by si žádná rostlina s trochou sebeúcty nevybrala; jako by něco velkého zemi překopalo a pak se jen tak napůl pokusilo napravit škody. Několik stromů vypadalo, že uschlo a zkamenělo stejně jako mrtvý avian, ale většina zalesněné oblasti působila dost zdravě. Faunona přesto udivovalo, že je jediný, kdo věnuje pozornost i zvláštnostem krajiny.

Druhý elf se přestal usmívat. "Ano. Prošli jsme oblastmi, kde byla země doslova přeoraná, ale i tam se dařilo rostlinám a menším zvířatům."

"Jako by je něco obešlo, chránilo... nebo snad uzdravilo," dodal s náhlým pocitem, že je blízko k pravdě.

"Co by je chránilo? Určitě ne pateraci. Myslím, že by nejdříve chránili sami sebe."

"Možná ti, kdo bojovali s ptačími lidmi a pak zmizeli," nadhodil Faunon. Nejspíš se to nikdy nedozví.

Tuhle zemi, kterou jeho lid nemohl prohlásit za rodnou, protože sem podle legend před nespočtem tisíců let uprchl před hrůzami jiného světa, halilo tajemství, odolávající elfským snahám o rozluštění. Faunon věděl, že pateraci ani quelové nebyli jejími prvními pány; že je ve skutečnosti předešlo několik jiných druhů. Přestože tenhle svět bujel životem, byl starý.

Rayke si povzdechl: "Už s tím zase začínáš, Faunone?"

"Je to nutné! Nestačí vědět, že pátrače stihla pohroma, která může způsobit konec jejich vlády; musíme zjistit, jestli se ta katastrofa může opakovat! Kdybychom..."

Porostem se řítilo cosi velikého; znělo to, jako by to pořádnou rychlostí spadlo z nebe. Faunon se prudce obrátil a zahlédl mohutnou černou postavu, pohybující se mezi stromy. Konečně jeho mysl rozeznala, že to je kůň... ale jaký kůň! Určitě hřebec. Byl vyšší než jakýkoliv jiný kůň, kterého kdy elf viděl, a běžel rychleji než vítr. Jestli tenhle kůň mohl za zvuk, který předtím slyšeli, musel pěkně rychle změnit styl, protože teď zvíře běželo tiše jako stín, který připomínalo.

"Co je to?" zašeptal Rayke. Zbledl. Faunon věděl, že i on sám má podobnou barvu.

"Pojďme za ním!"

"Za ním? Viděl jsi, jak rychle běží? Nikdy ho nechytíme!" V závěrečných slovech druhého elfa skoro zazněla úleva.

"Nechci ho chytit! Jenom chci vidět, co to je! Pojď za mnou!" Faunon se rozběhl za černým tvorem, přeskakuje a obíhaje překážky tak, jak to uměli jen jeho lidé. Neslyšel Rayka, ale věděl, že je jeho společník příliš pyšný na to, aby zůstal vzadu. Ne že by na tom Faunonovi záleželo. Myslel hlavně na to, že chce hbitého fantóma aspoň zahlédnout, a věděl, že se bude muset snažit ze všech sil. Elf se mohl rychlostí měřit s mnoha jinými tvory; s tímhle zvířetem však ne. To věděl od začátku. Věděl však také, že mohutný oř běží k otevřené pláni. Tam elf svou kořist uvidí, třebaže zdálky. Faunon si se vzdáleností nedělal příliš starostí. Elfové mají skvělý zrak. A kromě toho, stejně jako Rayke se ani on nechtěl dostat

příliš blízko k něčemu tak mohutnému a silnému, jako je tenhle černý kůň. Chtěl se jen ujistit, že existuje, a zjistit, kam míří. Rozhodně ho nenapadlo pokoušet se o něco víc.

Kůň však měl očividně jiné představy.

Skoro do něj vrazil a elf užasl, jak kdy mohl chtít vidět něco tak děsivého. Tvor se objevil nad ním; nějak se dokázal otočit a vyrazit k nim bez jediného zvuku. Faunon udělal velmi neelfskou věc: hodil sebou na zem ani ne na délku paže od démonického hřebce.

"Vrátil jsem se, ale tohle není to místo!" zařval na něj děsivý tvor. Měl dlouhé, úzké oči té nejchladnější modré barvy, oči bez zornic.

Faunon si přál znát odpověď, která by ebenové monstrum potěšila, ale z úst mu vycházel jen vzduch. Nedokázal ze sebe vypravit ani hlásku.

"Je to to místo, ale není to to místo!" Kopyto vyrylo v zemi žlábek. Elf si až příliš dobře uvědomoval, co by takové kopyto mohlo udělat s jeho hlavou, kdyby se ho hřbec rozhodl odstranit.

Děsivé zvíře na něj chvíli hledělo. Faunon během prohlížení zadržoval dech, přemítaje, co na něm tomu tvorů připadá tak zajímavého. Pak ucítil zkoumavý dotek. Na tak mocného tvora byl překvapivě váhavý, skoro jako by se ebenový hřbec styděl za to, co dělá.

Téměř vzápětí se koňská hlava s trhnutím otočila. S obnoveným zájmem si prohlížel okolí. "Tak takhle je to! Překvapivé! Tolik věcí k učení!"

Tak náhle, že elf údivem otevřel ústa, temný hřbec couvl, otočil se a rozběhl zpátky směrem, kterým mířil předtím. Faunonovy citlivé smysly

zaznamenaly, že po něm na fyzické rovině nezůstaly žádné stopy, přestože vnímal jakousi neidentifikovatelnou moc. Bylo to, jako by se tu objevil a zase zmizel nějaký duch, což ale nedávalo smysl vzhledem k tomu, že to zvíře s Raykem před prvním setkáním slyšeli, ještě než ho uviděli.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Rayke odkudsi zezadu.

"Jsem... v pořádku." Ve skutečnosti ho to překvapilo. Během krátkého setkání byl jeho život plně v moci stínového hřebce. Faunon si dokázal představit tucet různých způsobů, jak mohl zemřít. Když se ten tvor dotýkal jeho mysli, navzdory veškerému úsilí na ně nedokázal nemyslet. Všiml si vůbec démonický kůň během prohlídky, že se ho elf bojí?

Druhý elf ho chytil kolem těla a pomohl mu na nohy. Hlas se mu pořád ještě chvěl. "Co to bylo? Žádný kůň! Ani nikdo z nás! Byl to měnič podob?"

"Ano, ne, možná. Byl jsem příliš mimo, když tu byl. Ale pochybuji, že je to jeden z nás. Magie potřebná k takovému druhu proměny by většinu z nás zabila. Ne, s tím běsem bylo něco v nepořádku, jako by přišel odněkud z jiného světa. Z hodně odlišného světa."

Oba tam stáli a zírali na místo, které přízračný kůň opustil. Nakonec se Rayke zeptal: "Co chtěl, Faunone? Podle toho, co říkal, něco hledal. Víš, co?"

Rayke věděl o průzkumu myšlenek; možná si tvor prohlédl i jeho. Faunon zavrtěl hlavou: "Nevím, ale našel u mne něco, co ho uspokojilo... Byl jemný, Rayke! Mohl mi vydrancovat mysl; cítil jsem, že na to má vůli, ale neudělal to!"

Tahle věc jeho partnera zřejmě nezajímala. Rayke dál hleděl za zmizelým vetřelcem. "Kam šel, co myslíš?"

"Na východ. Přímo na východ."

Rayke se ušklíbl: "Tím směrem nic není."

"Možná má v plánu jít přímo k moři... nebo za moře."

"Možná." Druhý elf široce rozevřel oči. "Myslíš, že měl něco společného se smrtí těch pateraků?"

Tahle myšlenka Faunona nenapadla, musel ji přičíst k dobru Raykovi. "Nevím. Možná se to nikdy nedozvíme."

"To je jedno. Vraťme se k ostatním, Faunone. Pojd'me odsud, než se rozhodne, že se vrátí!"

Proti tomu se nedalo nic namítnout. Zjistili všechno, co se dalo - dokud kolem nich neproběhlo něco jiného - a brzo bude tma. Faunon se tmy obecně nebál, ale po tomhle setkání čím dál víc toužil být zpátky u svých lidí, kde by jich aspoň bylo víc.

Zatímco spěchali lesem, skoro stejně tiše jako stínový kůň, začal se Faunona zmocňovat neodbytný pocit. Nepotrpěl si na znamení a osud, patřil ke generaci mladších, praktičtějších elfů, nedokázal však

setřást dojem, že tvor, s nímž se setkal, je dalším náznakem něčeho velikého, co přichází, změny světa, jak ho on a jeho lid znali. Pokud se opravdu blíží konec vlády pateraků, jako předtím skončila vláda quelů, pak přijde někdo, kdo je nahradí. Země podobné změny vídala znovu a znovu, a také elfové nikdy nebyli součástí tohoto cyklu, jen přihlížejícími.

Běžící Faunon se vyhýbal nízkým větvím, a jak tak přemýšlel, byl čím dál ustaranější. Pateraci, a dokonce i quelové byli předvídatelní tvorové; elfové u obou ras věděli, na čem jsou. Kdo může říct, jak to bude s jejich nástupci? Kdo budou jejich nástupci? Nebyly tu žádné jiné druhy, které by si mohly nárokovat vládu.

Elfův strach zatím nevypadal jako příliš oprávněný, ale Faunon věřil své intuici. Zatímco se blížili k místu, kde se měli setkat s ostatními, zjistil, že poprvé doufá v přežití arogantních avianů. Kdyby nic jiného, elfové s nimi dokázali koexistovat. Noví vládcí můžou usoudit, že vůbec není nutné, aby jeho druh pokračoval.

Už jednou podobnému osudu unikli, objevili cestu, která je vysvobodila z moci zvráceného světa Nimthu a jeho vládců, rasy čarodějů, kteří si říkali vraadové. Aspoň jedna hrozba, které už se elfové nemusí bát, usoudil Faunon a trochu se tím utěšil.

Nic z toho, co budoucnost chystá, se nemůže rovnat krutosti vraadů.

II.

Kolonie už existovala patnáct let. Tenhle svět se nesklonil před jejich vůlí jako ten minulý, a co bylo důležitější, už neměli sílu vynutit si své arogantní touhy. Byli teď často nuceni dělat věci, kterým by se předtím vysmáli. Pro vraady to byl dlouhý, rozčilující pád z pozice bohů, do jejichž role se tam, na umírajícím Nimthu, narodili. Ze světa, který zničili, vyvázli jen s holým životem a mnozí až příliš pozdě zjistili, že tady vraadská magie nebude fungovat tak jako předtím... rozhodně ne bez strašlivé námahy a s nemalým rizikem, že bude výsledek jiný, než jaký očekávali.

Doposud, přese všechno, čeho se jim během těch patnácti dlouhých let podařilo dosáhnout, mnozí ještě pořád nedokázali přijmout, že minulé léta božství skončila. Kdysi hýbali horami, doslova, a někteří byli odhodlaní udělat to znovu - za jakoukoliv cenu. A tak ti, kterým se kouzla dařila, ignorovali vedlejší účinky a následky.

Lord Barakas, stařešina Tezerenee, klanu draka, byl jedním z nich. Přišel do tohoto světa s úmyslem mu vládnout, ne nechat se jím ovládnout. Dokonce i teď, když se dvěma ze svých synů seděl a rozjímal nad pohledem, který se jim naskýtal, jeho myšlenky stále přetékały sny o tom, co mohlo být, a co ještě pořád být může.

Hleděl na západ, využívaje nejvyšší horu v okolí, aby mohl zahlédnout nejen zemi, ale i moře v dálce. Jízdní draci, velcí zelení tvorové, kteří spíš než draky, kterými byli, připomínali mohutné, ale nehezke ještěry, začínali být neklidní. Stařešinovi synové, dědic Reegan a vždy poslušný Lochivan, taky začínali být neklidní. Lochivan byl z nich tri nejmenší, což rozhodně neznamenal, že by byl malý. Reegan a Barakas prostě jen byli stejní, obrovití medvědi s mohutnými plnovousy; dva obři, kteří vypadali připravení ukousnout hlavu každému, kdo by se na ně odvážil třeba jen zakašlat.

Všichni tři jezdcí měli stejné rysy, které převládaly u celého klanu, i když ty Lochivanovy trochu tlumily příměsi, jež mu odkázala matka, lady Alcia. Vlasy měl hnědé a šedé; Barakas a jeho dědic je měli tmavší, ale stařešinovi se během posledních let rozrostl na hlavě stříbrný pruh. Až na tuhle věc byl Reegan docela slušnou kopií dračího vládce. Vnější vzhledem však podobnost končila. Dědic postrádal valnou část stařešinovy předvídavosti.

Slunce, stojící přímo nad nimi, je dál koupalo v horku. Lochivan se posunul, pokoušeje se udržet chlad v látkových vycpávkách a tmavě zelené zbroji z dračích šupin, v jakých v těchto dnech příslušníci klanu skoro pořád žili. Kdysi dávno, když vládli Nimthu, by mohl jako nic použít své schopnosti k tomu, aby bylo brnění lehké i chladné. Tady, v zemi, kterou považoval přinejlepším za mizernou, by to znamenalo jen plýtvání energií. Jen několik jich mělo skutečnou moc, a ještě méně z nich schopnosti srovnatelné se starými vraady.

Ani jeden z trojice k nim nepatřil, ačkoliv stařešina byl blízko. Blízko, ale ne dost na to, po čem toužil. Proto se Reegan ani Lochivan neodvažovali otce vyrušit. Tyhle chvíle rozjímání bylo to jediné, co ho drželo, aby neútočil na vlastní lidi.

"Jak myslíte, že je to daleko?" zeptal se Barakas znenadání. Hlas měl bezvýrazný, skoro bez emocí. To rozhodně neznamenalo, že je klidný. V poslední době byl stařešina rtuťovitý, dokázal v mžiku přejít z lhostejnosti ke vzteku. Mnozí Tezereneeové nesli stopy jeho hněvu.

Jako vždycky odpověděl Lochivan. Reagan mohl být dědic, chyběla mu však bystrost potřebná v těchto časech. Kromě toho Lochivan znal odpověď, která vyhoví; byla to tatáž, již dával otcí už tři týdny. "Není tak daleko, aby nám unikala napořád. Zdaleka ne."

"Pravda." Lord Tezerenee neupíral oči na bohatou krajinu dole, ale na lesknoucí se moře na obzoru. Jeho odměna neležela na tomto kontinentu, ale za ohromným množstvím vody, v jiné zemi. Už jí dokonce dal jméno, které se tady rozšířilo, ačkoliv on sám o ní nedokázal přemýšlet jinak než jako o "tom druhém kontinentu". Za mořem ležel jeho osud, jeho Dračí říše.

"Otče." Reagan promluvil tiše, nepředvídané přerušení však nemohlo znamenat nic jiného, než že mu chce sdělit nějaké důležité zprávy. Reagan by se nikdy neodvážil na otce promluvit, kdyby k tomu neměl hodně dobrý důvod.

Barakas se podíval na nejstaršího syna, který jim krátkým kývnutím naznačil, že by měli obrátit pozornost nalevo. Dračí vládce se posunul, aby viděl, co Reegana zaujalo, a když spatřil důvod, stiskl zuby.

Jeden z beztvárných. Byla to parodie na člověka, úplně bez rysů, dokonce i bez vlasů či uší. Byl vysoký jako normální člověk a na sobě měl jednoduchou kutnu. Stál třem jezdcům tváří v tvář - jestli se to tak dá říct - a sledoval je neexistujícíma očima; nijak ho nerušilo, že trojice teď civí na něj.

"Dovol mi ho srazit, otče!" Reaganův hlas předstíral opovržení, ale sotva slyšitelné chvění odhalovalo strach, který v něm tvor vyvolával. I Lochivana pohled na neškodně vyhlížející bytost znepokojoval.

"To je zakázáno," připomněl synovi Barakas hlasem jako břit. Stejně jako synové i on netoužil po ničem víc než po tom, aby mohl tuhle druhořadou bestii rozdrtit pod spáry svého jízdniho draka nebo rozsekat mečem na nudličky. Cokoliv, jen aby ji smetl z tváře světa.

"Ale..."

"Zakázal to Drak z Hlubin!" vyštěkl stařešina. Mluvil o tvorů, o kterém během minulých deseti let přemýšlel jako o ožvlém klanovém totému. Když Tezereneeové na druhé pevnině čelili vyhubení z rukou - pařátů

- ptačích tvorů, vynořil se bůh ze země, v těle z kamení a roztavené zeminy. Pouhými slovy rozehnal pateraky - nebo pátrače, jak jim vraadové raději říkali. Pak vzal přeživší příslušníky klanu a poslal je na tento kontinent k ostatním vraadům - a použil k tomu jen zlomek své moci.

Dvě věci, které Drak z Hlubin -jak ho pojmenoval sám lord Tezerenee

- vyhlásil, si Barakas stále pamatoval. První byla, že jednou může přijít čas, kdy se Tezereneeové do Dračí říše slavně vrátí. Lord Barakas po tom dni toužil. Druhá věc ho zasáhla opačným způsobem. Jeho bůh rozkázal, aby neublížovali beztvárným. Mělo jim být dovoleno dělat, co chtějí.

To bylo pro Tezerenee skoro nemyslitelné. Sdíleli s těmi zkaženými tvory víc než pouhé dědictví; měli stejný původ, alespoň ve fyzickém smyslu. Proto se členové klanu nikdy necítili dobře mezi vlastními lidmi, přestože nepřátelství časem pohaslo.

Barakas popadl otěže svého zvířete. "Ať už jsme odsud! Tohle místo už neuklidňuje!"

Reagan a Lochivan dychtivě souhlasili.

Obrátili draky a pobídl je zpět k městu. Nejprve měli jisté potíže, protože tahle zvířata neměla zlomeného ducha, jak tomu bývalo dřív. Lámání ducha bývalo na Nimthu jednoduchým procesem, kdy vraad uchopil mysl zvířete a roztříštil ji, zanechávaje prázdnotu, kterou mohl případně podle libosti naplnit. Tak vždycky získávali velmi poslušná jízdni zvířata. Bohužel, teď docházelo při lámání mysli k velkým ztrátám a klan si těžko mohl dovolit ztrácet větší množství draků. Na rozdíl od západního kontinentu, kam měl klan v úmyslu jít, byli na tomto kontinentě draci hodně vzácní.

Pokud šlo o Barakase, byla to další z mnoha chyb tohoto místa.

Zvířata se konečně poddala jezdcům, zrychlila a rozběhla se přes zvlněný kraj. Červené pláště, které měli Barakas a Reagan na sobě jako zjevné odznaky vůdce klanu a jeho dědice, za nimi divoce vlály, takže vypadaly skoro jako krvavě rudá dračí křídla. Město uprchlíků leželo v údolí, a tak jejich cesta vedla většinou z kopce, přestože je menší kopce nutily jet stezkou, která se často stáčela tam a zpět. Draci tady měli výhodu před svými koňskými protějšky. Jejich drápy se zarývaly do svahů, takže neklopýtali a

neshazovali jezdce vstříc smrti. Pravda, koně měli vlastní výhody a větší než ještěři, ale jízdní draci byli zase víc než jen zvířata, která Tezerenee přenášela z jednoho místa na druhé. Byly to stroje na zabíjení. Jen máloco se mohlo postavit útoku draka, dokonce i tak hloupého, jako byl ten pod stařešinou. Drápy by člověka rozřezaly na kusy; čelisti by bez námahy překously oběť vejpl.

Hlavně však byli symbolem klanu Tezerenee.

Město se brzy objevilo před nimi; z dálky vypadalo jen jako jedna mohutná hradba. Noví obyvatelé nejprve znovu vystavěli hradbu, až byla skoro dvakrát vyšší než ta původní, protože se po ztrátě magie všeho báli. Když sem vraadové přišli poprvé, bylo samotné město ohromnou zříceninou, věkovitou památkou na druh, z něhož povstali - a zřejmě i nespočet dalších. Tito pradávni se daleko více podobali bohům, než mohli kdy doufat vraadové, a dali potomkům různé podoby. Hledali nástupce svého unaveného, vymírajícího druhu. Nejlepším označením pro skutečnost, že jejich poslední naději tvořilo jedno z prvních selhání - vraadové, byla ironie. Rasa lorda Tezereneeho byla ponechána vlastnímu světu, výtvaru pradávnych, kde se měli podle předpokladů vyhubit. Místo toho vraadové přežili skoro všechny ostatní. Jen pátrači se stále drželi, ale i ti už upadali, jak řekl Drak z Hlubin.

Pro lorda Barakase představovala obnova města plýtvání silami, což toleroval jen proto, aby získal čas. "U dračí krve!" zaklel Lochivan a ukázal na cestu před sebou. "Další!"

Blízko bran města stála stejná postava, jakou nechali jen před chvílí za sebou. Barakas usuzoval, že to je tentýž tvor. Ti měli dost moci. Beztvární byli koneckonců všim, co zůstalo z myslí prastarých, kteří město vystavěli. Stále se snažili, vlastním tajemným způsobem, manipulovat s budoucností svého světa - což znamenalo s vraady. Lord Tezerenee zaskřípal zuby; to, že dostali fyzickou podobu, pomocí které mohli dál zasahovat, byla jeho vlastní práce.

Brána se před vracejícími se vraady sama otevřela. Zatímco se blížili, zůstával beztvárný pasivní, stejně jako předtím. Když projížděli kolem nehybné postavy, neubráníl se Barakas tomu, aby si nesáhl na vlastní obličej. Kůže byla na dotek stejná jako kůže, kterou znal odjakživa, přesto však byla stejného původu jako těla, která teď měly tyhle přízraky. Všichni Tezereneeové až na jednoho měli těla vytvořená nyní ztracenou magickou silou klanu. Stejná těla mělo dokonce i několik vraadů mimo klan, cizinců, kteří byli stařešinovi věrní. Když nenašli jiný způsob, jak fyzicky přejít z Nimthu do Dračí říše, vypadalo to jako dokonalé řešení. S pomocí Drua Zereeho, jediného cizince, kterého Barakas respektoval, vraadové znovu objevili tajemství ka a putování duší. Ka, vedená ostatními, mohla přejít bariéru, přes kterou se těla nedostala. Byla tu jen jedna zásadní překážka: duše potřebovaly vhodné hostitele.

S řešením přišel sám Barakas. Přestože nemohli přejít, dokázali vraadové ovlivnit svůj budoucí svět magií. I nejmenší kouzlo však vyžadovalo tucet nebo víc jednotlivců pracujících společně. Pro arogantní vraady to byla nemožnost, kterou dokázali překonat jen Tezereneeové zvyklí spolupracovat. Pod despotickým vedením stařešiny vytvořili armádu golemů, jejichž původ se dal vystopovat k větším, majestátnějším příbuzným právě těch ořů, na nichž teď se svými syny jel. Bezduché skořápky měly počkat na vlnu vraadských imigrantů, ale když jich bylo vytvořeno prvních několik set, věci začaly jít z kopce. Nejprve beze stopy zmizeli ti, kterým připadlo za úkol provádět formovací kouzlo; i z toho Barakas podezíral pradávne. Potom ty zatracené přízraky ukradly většinu těl pro sebe.

Když se jezdci přesunuli dál do města, zmizel tvor z dohledu. Stařešinu to nijak neuklidnilo. Pokud věděl, aspoň půl tuctu dalších příšer jeho i syny pozorovalo z těch nejnenápadnějších míst. Tak to dělali.

Dru Zeree mu kdysi vysvětlil, že poslední z pradávnych propustili vlastní duše do svého světa, a tak dali zemi jistý druh myslí. Golemové, které stařešina nechal připravit, této myslí nabídli příležitost opatřit si ruce, které by jí pomohly v práci. Tuhle možnost zakladatelé očividně přehlédli, dokud nebylo příliš pozdě. Barakas nikdy nevěděl, nakolik má vysvětlení věřit, a říkal si, že na tom vlastně nezáleží. Záleželo na tom, že armáda přízraků nejen ukradla jeho výtvary, ale i říši, kterou by získal, kdyby mu musel zbytek vraadů na oplátku za přístup do nového světa přísahat věrnost. A co hůř, všechny ty krácející zřůdnosti mu připomínaly, že část jeho samého hnije na Nimthu... pokud ji nesežral nějaký mrchožrout, který ještě přežil.

Brány se za nimi zavřely, další demonstrace moci Drua Zereeho. Ať se stařešina snažil, jak chtěl, nemohl se mu rovnat. Dokonce i Sharissa, dcera jeho protivníka, byla nadanější. Další hořká pilulka, kterou byl nucen polykat celé roky den co den.

Kolem se potulovalo jen pár vraadů. Vypadali mnohem ošuměleji než kdysi na Nimthu. Bez téměř neomezené moci, která by jim plnila každické přání, byli nuceni udržovat svůj vzhled běžnějšími způsoby. Někteří v tom nebyli zrovna dobří. Měli na sobě roucha nebo košile a kalhoty, všechno poměrně jednoduchého střihu ve srovnání s výstředními a šokujícími šaty, které dříve nosila většina z nich. Několik vraadů odklízelo suť z dalšího drolicího se obydlí. Vybírali dobré kusy, vhodné k použití buď při stavbě domu, který by nahradil tenhle, nebo k jinému projektu, třeba na další neužitečnou věž. Barakasovi připadali pracující vraadové spíš ubozí.

Bohové padli, pomyslel si. Já jsem padl.

Přesto město získalo zpět kousky bývalé slávy. Jednoho dne bude možná znovu celé. Měli víc dětí než předtím na Nimthu, i když to nebylo tak působivé, jak to vypadalo, pokud jste uvážili, že za starých časů bývalo dětí zřídka víc než několik tuctů. Skoro nesmrtelná rasa beze smyslu pro důvěrné vztahy neměla tendence být dobrými rodiči. Těch pár, kteří se pro to rozhodli, obvykle nakonec se svými potomky bojovalo. Když Barakas vytvářel svůj klan, obrátil tuto energii spíš ven než dovnitř. Jeho lidí, tvořících jediný skutečný klan ve vraadské společnosti, teď znovu bylo víc než sto, když jste nepočítali připojené cizince, kteří mu během uplynulých patnácti let přísahali věrnost. V části města, kterou převzal, přibývalo dětí.

Někteří z místních se při pohledu na tři Tezerenee odvrátilo. Stařešina je ignoroval, považoval jejich vztek za špatně nasměrovaný a malicherný. Když Barakas čelil ztrátě většiny golemů, poslal skrz vlastní lidi a bývalé spojence většinou opustil. Zpočátku se s nimi hádal, že pokud chtějí někoho obviňovat, měli by to být beztvářní. Udělal to, co by udělal kdokoliv z nich. Klan byl na prvním místě.

Aspoň už se nedožadovali smrti všech Tezereneeů. Byli to lidé dračího vládce, kdo jim pomohl vyrovnat se s novým všedním životem, protože Tezereneeové uměli přežít jen pomocí fyzických schopností.

Barakas si připadal ospravedlněný tím, že nebýt jeho lidí, tahle kolonie by byla mrtvá. O to se nemohli přít dokonce ani Dru Zeree a Silesti, třetí člen jejich triumvirátu. Neměli dost schopných čarodějů, aby dokázali všechno zajistit.

Z úvah ho vyrušila vysoká žena s pěknou postavou a rozpuštěnými, stříbřitě modrými vlasy, které jí sahaly téměř k pasu. Bílé šaty, jež měla na sobě, jí lnuly k tělu a zvýrazňovaly jeho dokonalost. Z chůze jí vyzařovala sebejistota, kterou před příchodem do tohoto světa nikdy neměla. Nově příchozí byla nejspíš jedním z nejlepších čarodějů, které teď měli, ačkoliv jí nebylo ještě ani čtyřicet a podle vraadských měřítek byla sotva víc než dítě.

Sharissa, dcera Drua Zereeho.

Barakas přitáhl otěže a zpomalil svého oře postupně, aby nevypadal zbytečně úzkostlivý. Krátce se podíval na Reegana, který vyvalenýma očima sledoval každický pohyb mladé ženy. Stařešina nejstaršího už nějakou dobu povzbuzoval, aby se o jediného potomka svého rivala ucházel, a Reagan byl až moc dychtivý. Zatímco Barakas si jí cenil kvůli postavení a čarodějným schopnostem, věděl, že jeho syn to vidí jednodušeji... ne že by stařešina popíral její krásu. Od příchodu sem se Sharissa trochu změnila. Tvář se jí zakulatila, ale lícní kosti zůstaly stále zřetelné. Jako ostatní vraadové měla krystalické oči, akvamarínové drahokamy, které se zjasňovaly, když je otevírala. Klenuté obočí vyjadřovalo zvědavost. Vypadala mírně pobaveně, ale Barakas věděl, že je to ve skutečnosti tím, že má koutky úst přirozeně zvednuté.

"Lady Sharisso," řekl a kývl na pozdrav.

Úzké, ale jemné rty se pootevřely ke zdvořilostem, o kterých věděl, že jsou vynucené. Většina Tezereneeů ji nezajímala - až na Gerroda, který se od nich sám oddělil, připomněla mu nezvaná myšlenka. Barakas rychle potlačil další myšlenky na tohoto syna. Gerrod si vybral vlastní cestu, život, popírající všechno, co Barakas své lidi naučil. Pokud šlo o stařešinu, jejich vztahy tím skončily.

"Lorde Barakasi. Lochivane." Usmála se na ně, oplatila jim přikývnutí a dodala: Reegane. Jaká byla projížďka?"

"Je vždycky dobrá, když tě vidím," vyhrkl Reagan.

Slova nejstaršího syna Barakase překvapila skoro stejně jako Sharissu. Mladá Zeree trochu zčervenala; nečekala od mohutného muže tak nezakrytou lichotku. Stařešina potlačil úsměv. Těžko mohla tvrdit, že tuhle poznámku připravil on. Tahle neučesaná slova byla očividně Reeganova. Jeho syn pro jednu

projevil iniciativu. Jestli se Sharissa něčemu nedokázala bránit, byla to upřímnost.

"Jak se daří tvému otci?" zeptal se, aby vyplnil ticho, které začínalo být na jeho vkus příliš dlouhé.

"Dobře," odpověděla s náznakem úlevy. Přese všechny schopnosti a znalosti byla ohledně vztahů ještě naivní. Prvních dvacet let života ji otec držel stranou většiny ostatních vraadů - a teď nebyla ani o dvacet let starší. Pro dlouhověké vraady to byl krátký čas.

"A jeho ženě?"

"Matce se taky vede dobře."

Barakas si všiml výrazu, který použila. Lady Ariela Zeree nebyla Sharissina matka; dokonce to nebyla ani vraadka, ale elfka z tohoto světa. Druova dcera však svou vlastní matku nikdy doopravdy nepoznala a měla elfku velmi ráda, takže vypadalo přirozeně, že říká ženě svého otce matko. Barakas skryl odpor, který cítil. Elfka byla podřadný tvor, ať byla manželkou Drua Zereeho, nebo ne. Nepatřila mezi vraady. Uvědomil si, že Sharissa čeká, až něco řekne. Rozčililo ho, že se mu v poslední době tak toulají myšlenky. Má to snad něco společného s bílým vlasem, který nedávno objevil... nebo s vráskami v koutcích očí?

"Lady Sharisso, ty něco víš o těch tvorech, že?" zeptal se najednou Lochivan. Nemusel upřesňovat, o které tvory mu jde. Všichni věděli, že myslí beztvárné.

Lord Tezerenee se krátce podíval na mladšího syna, zůstal však klidný.

"Něco málo ano." Byla opatrná. Jako většina vraadů si stále uvědomovala touhu Tezereneeů po nadvládě. Barakas by ji velmi rád ujistil, že se nemusí obávat, že už má mezi nimi místo. Takovou životaschopností a mocí nelze plýtvat.

"Ukázali nějaké záměry? Znamenají jejich činy vůbec něco? Pořád jenom civí... pokud se tomu tak dá říkat, když nemají nic, čím by civěli! Pořád si myslím, že něco vědí. Patnáct let civění musí mít nějaký smysl! A během posledního roku se to zhoršilo."

Zajímalo ji to; stařešina to věděl. Sharissu zajímalo všechno, co mělo něco společného s novým světem.

"Ty sis toho všiml? V poslední době vypadají pozorněji; taky si to myslím. Ale nemyslím, že by nám tím chtěli nějak ublížit. Chtějí, aby se nám dařilo dobře."

„Ano?“ chtěl se zeptat Barakas. Ale jako v poslední době často držel jazyk za zuby.

"A co tvůj otec? Dru s nimi ve své tvrzi pracuje. Určitě ví víc."

Sharissa zavrtěla hlavou a jemné vlasy se jí rozlétly tam a zpátky. Reegan měl potíže, aby nezačal být příliš dotěrný. Tyhle potíže měl vždycky.

"Otec vždycky říká, že je to jako pracovat se skládačkou, které chybí víc než polovina dílků. Nějak ho učí, ale on si to vždycky uvědomí až zpětně." Usmála se na Lochivana a na chvíli jako by zapomněla, že je to Tezerenee. "Hrozně ho to rozčiluje."

"To si umím představit."

Nenucenost, s jakou spolu ti dva mluvili, Barakase zneklidnila. Stařešina byl skutečným otcem svých lidí, během staletí vychoval nejméně patnáct synů a několik dcer... a na mnohé další pravděpodobně zapomněl. Dva nejinteligentnější z těch, které uznal za své, pro něj byli hořkým zklamáním. Rendel zradil klan, hledal v Dračí říši vlastní cestu. Zemřel kvůli vlastní hlouposti. Jeho stín, mladší Gerrod, nebyl o nic lepší. Napadlo ho, že teď nemá nikoho, kdo by dokázal zaplnit mezeru ve vědomostech, která po těch dvou zůstala. Lochivana považoval jen za skvěle poslušného, nikdy za inteligentního. Ale...

Sharissa se na něj dívala; přemýšlel, čím upoutal její pozornost. Znovu byla samá umělá zdvořilost. Selhal a dovolil, aby se mu zatoulaly myšlenky, což by žádnému ze svých lidí neodpustil.

"Pokud mne omluvíte, musím se připravit na projížďku. Kdosi narazil na jednu ze starších osad zakladatelů."

"Ano?" Lochivan se naklonil dopředu. "Kde?"

"Na severovýchodě. Už musím jít. Pěkný den vám všem." Kývla na trojici a odkráčela rychlostí, která zdůrazňovala náhlou touhu být od nich dál.

Reeganův bolestný výraz Barakasovi připomínal nemocného draka. Ve chvíli, kdy byla Sharissa dost daleko, se Lochivan otočil k otci a vyměnil si s ním pohled. Na severovýchodě se nedávno usadil Gerrod. Může to být shoda okolností, ale taky nemusí.

"Přestaň se tvářit tak zkoprněle, Reegane," rozkázal nakonec lord Tezerenee. Znovu se obrátil na

druhého potomka. "Lochivane, smíš odejít. Vím, že máš taky nějaké záležitosti, o které se musíš postarat. Ano?"

Lochivanovi, který neměl žádné povinnosti, jež by ho volaly, trvalo jen okamžik, než pochopil, co mu otec říká. Přikývl: "Ano. Děkuji."

Mladší Tezerenee přitáhl otěže a pobídl zvíře pryč od těch dvou. Barakas se naposledy obrátil na nejstaršího, na svého dědice.

"U dračí krve, ty idiote! Už se prober a pojď! Nemůžeš tu celý den sedět a hledět!" S Reeganovou touhou po Sharisse se přepočítal. Poslední, co potřebuje, je zamilovaný hromotluk. Kde vládne touha, tam je hlava k ničemu - a pro jeho nejstaršího to platilo dvojnásob.

Reegan se pohnul a pobídl svého oře za otcovým. Barakas skryl znechucení pod masku mírnosti. Měl vědět, že se to, co Reegan Sharisse řekl, nezrodilo z prohnání, ale z opravdového okouzlení mladou Zeree.

Hlavou mu vířily myšlenky na budoucnost klanu a na potenciál, který Sharissa Zeree představovala - pokud bude po jeho. A tak nelze lordu Barakasovi vyčítat, že si nevšiml dalšího z beztvárných stvoření, která tak nesnášel. Tvor sledoval, jak se oba Tezereneeové v dálce zmenšují, a pak evidentně ztratil zájem, otočil se a zíral směrem, kterým odjela Sharissa - a Lochivan.

III.

Lochivan. Sharissa uvažovala, jestli lord Tezerenee ví, že je jeho druhý syn jedním z jejích nejbližších přátel. Nikdy ne milenec, ale spíš bratr, kterého neměla.

Jak šla, bezmyšlenkovitě sledovala pokrok, kterého v poslední době dosáhli. Západní a východní části města, které bylo ve skutečnosti spíš obrovskou pevností, byly skoro úplně přestavěné. Většina prastarých budov, které našli, byla příliš nedůvěryhodná a podle potřeby je postupně strhli. Částečně díky moci těch mála, kdo měli dostatečný dar čarovat, a díky fyzické práci těch, kdo ho neměli, bylo vystavěno několik věží a domů s rovnou střechou. Na její vkus byly příliš užitékové, ale doufala, že se to změní. Většina budov byla prázdná; optimistické úvahy o rostoucím trendu vraadské populace je nutila pokračovat v práci i potom, kdy znovu vystavěli dost domů pro současné obyvatele. Ataky to byl dobrý způsob, jak je udržet v činnosti. Na tom se hned od začátku shodli všichni členové triumvirátu.

Zahlédla tady stopy vraadského vkusu. Některé oblouky byly trošičku marnivější, než by měly být, dokonce byly zdobené fantastickými tvory. Zastavila se u vlčí hlavy nad jedním ze vchodů, která v ní vyvolala až příliš mnoho vzpomínek na Nimth. Věděla však, že je to ve skutečnosti symbol, označující, že ti, kdo tu žijí, patří k Silestihovi oblíbeným. Bezděčně kráčeje ve stopách svého nepřítele si třetí člen triumvirátu vybral za symbol své autority vlka.

Cosí vykročilo z temné uličky a polekalo ji. Potlačila povzdech, ještě než opustil její rty, aby neztratila tvář.

Zíral na ni hladký obličej bez jakýchkoliv rysů. Stejně jako Barakas o nich mluvila jako o beztvárných, ale většina vraadů jim říkala nelidé, nejspíš proto, že je nechtěli akceptovat ani jako vzdálené příbuzné vlastního druhu. Některými znaky se jim tyto bytosti i tak až příliš podobaly.

Beztvárný proti ní stál jen okamžik, pak se netrpělivým pohybem přesunul kolem ní a šel dál. Sharissa ho sledovala, dokud jí nezmizel z očí, a potom vydechla vzduch, který zadržela šokovaná setkáním.

Z hlubin mozku se jí vynořila zbloudilá, ale znepokojivá myšlenka - nevypadal ten beztvárný nervózně?

Obvykle nekličkovali kolem těch, na které narazili, ale buď úplně změnili směr, nebo oběť obešli pomalým, lhostejným tempem. Nechvátali jako tenhle. Skoro jako by tvor myslel na něco jiného.

Co mohlo vyžadovat pozornost jednoho z nich tak naléhavě, že ztratil odměřenost, kterou jeho druh za ta léta proslul?

Vzápětí Sharissa uslyšela první náznaky jiné přítomnosti - něčeho tak mocného a tak odlišného, že to možná mohlo úmyslně ohlašovat svůj pří-

Sharissa se nechtěla s Tezerenee setkat, obzvlášť ne s Barakasem a Reeganem. Věděla, že je nemožné nesetkat se s tím nebo oním příslušníkem dračího klanu. Během posledních pěti let jich bylo obzvlášť v této části města nápadně mnoho. Vztek, který k nim mnozí vraadové cítili, časem opadl; zároveň se znovu a znovu ukazovalo, že znalosti Tezereneeů jsou od počátků jejich malé kolonie neocenitelné. Klan měl teď na svou rasu větší vliv než kdykoliv předtím na Nimthu, i když pochybovala, že to tak vidí i

stařešina. Přestože vždycky usiloval o fyzickou zdatnost, úbytek magie skoro na nulu znamenal, že jim teď bude nedostatečný počet lidí v boji velmi na škodu. Přesto nemálo vraadů, kteří ke klanu nepatřili, hledělo na Barakase jako na vůdce. Klanu to dodalo odvalu a znovu procházel mezi ostatními, vyzýváje soupeře, aby něco udělali.

Až dosud byly věci v rovnováze. Většinu lidí měl stále pod kontrolou Silesti a její otec nutil obě strany spolupracovat a ignorovat posměšky a kradmé pohledy. Právě Dru Zeree víc než kdokoli jiný zajišťoval úspěch triumvirátu. Kdyby bylo po jejich, Silesti a Barakas by začali poslední válku mezi vraady hned onoho dne, kdy uprchlíci dorazili do tohoto světa.

Barakas doufal, že zvrátí rovnováhu ve svůj prospěch, a jeden z postupů zahrnoval Sharissin sňatek s Reeganem.

"Jestli do toho budu mít co mluvit, tak ne," zamumlala. Ne že by Sharissa Reegana nějak zvlášť nesnášela - jeho slova se dotkla jisté romantické části její duše - nebyl však tím, koho hledala. Nebyla si jistá, koho hledá, ale rozhodně ne tuhle mladší, prostší verzi stařešiny. Reegan bude po všech stránkách jako jeho otec, až na prohnanost. Dědic byl silný a obratný, ale neměl znalosti. V choulostivějších záležitostech potřeboval Lochivana, aby ho vedl.

Lochivan. Sharissa uvažovala, jestli lord Tezerenee ví, že je jeho druhý syn jedním z jejích nejbližších přátel. Nikdy ne milenec, ale spíš bratr, kterého neměla.

Jak šla, bezmyšlenkovitě sledovala pokrok, kterého v poslední době dosáhli. Západní a východní části města, které bylo ve skutečnosti spíš obrovskou pevností, byly skoro úplně přestavěné. Většina prastarých budov, které našli, byla příliš nedůvěryhodná a podle potřeby je postupně strhli. Částečně díky moci těch mála, kdo měli dostatečný dar čarovat, a díky fyzické práci těch, kdo ho neměli, bylo vystavěno několik věží a domů s rovnou střechou. Na její vkus byly příliš užitékové, ale doufala, že se to změní. Většina budov byla prázdná; optimistické úvahy o rostoucím trendu vraadské populace je nutila pokračovat v práci i potom, kdy znovu vystavěli dost domů pro současné obyvatele. Ataky to byl dobrý způsob, jak je udržet v činnosti. Na tom se hned od začátku shodli všichni členové triumvirátu.

Zahlédla tady stopy vraadského vkusu. Některé oblouky byly trošičku marnivější, než by měly být, dokonce byly zdobené fantastickými tvory. Zastavila se u vlčí hlavy nad jedním ze vchodů, která v ní vyvolala až příliš mnoho vzpomínek na Nimth. Věděla však, že je to ve skutečnosti symbol, označující, že ti, kdo tu žijí, patří k Silestiho oblíbencům. Bezděčně kráčeje ve stopách svého nepřítele si třetí člen triumvirátu vybral za symbol své autority vlka.

Cosí vykročilo z temné uličky a polekalo ji. Potlačila povzdech, ještě než opustil její rty, aby neztratila tvář.

Zíral na ni hladký obličej bez jakýchkoli rysů. Stejně jako Barakas o nich mluvila jako o beztvárných, ale většina vraadů jim říkala nelidé, nejspíš proto, že je nechtěli akceptovat ani jako vzdálené příbuzné vlastního druhu. Některými znaky se jim tyto bytosti i tak až příliš podobaly.

Beztvárný proti ní stál jen okamžik, pak se netrpělivým pohybem přesunul kolem ní a šel dál. Sharissa ho sledovala, dokud jí nezmizel z očí, a potom vydechla vzduch, který zadržela šokovaná setkáním.

Z hlubin mozku se jí vynořila zbloudilá, ale znepokojivá myšlenka - nevypadal ten beztvárný nervózně? Obvykle nekličkovali kolem těch, na které narazili, ale buď úplně změnili směr, nebo oběť obešli pomalým, lhostejným tempem. Nechvátali jako tenhle. Skoro jako by tvor myslel na něco jiného.

Co mohlo vyžadovat pozornost jednoho z nich tak naléhavě, že ztratil odměřenost, kterou jeho druh za ta léta proslul?

Vzápětí Sharissa uslyšela první náznaky jiné přítomnosti - něčeho tak mocného a tak odlišného, že to možná mohlo úmyslně ohlašovat svůj příchod. Snad ano; nemohla to říct jistě. Věděla jistě jen to, že to není žádný vraad... snad kromě Gerroda, který byl schopen mnoha mimořádných proměn.

Oblast zahalil plášť ticha, jako by i ostatní cítili totéž, co ona. Sáhla a dotkla se síly tohoto světa. Někteří z těch mála, kteří se skoro úplně přizpůsobili magii nového domova, tvrdili, že když hledají moc, vidí spektrum. Jiní prohlašovali, že vidí pole křižujících se linií, vedoucích až do nekonečna, siločáry. Sharissa věděla, že ani jedna skupina nelže; očividně byla jediná, kdo viděl obojí, v závislosti na rozmarech svého podvědomí. To taky byl nejpravděpodobnější důvod, proč byla mezi vraady bez výjimky nejmocnější. Dokonce ani otec, který se učil od své ženy i od beztvárných, se jí nemohl rovnat. Sharissu však málo,

že se jí nemohla rovnat ani adoptivní matka, Ariela, která se narodila a vyrostla na druhém kontinentu. Elfka tvrdila, že ani mezi vlastními lidmi nezná nikoho, kdo by dokázal užívat moc s takovou lehkostí jako mladá Zeree.

Občas byla Sharissa na své jedinečné postavení pyšná... a občas to bylo těžké břímě a hrozba. Někteří vraadové, jako Barakas, ji viděli jako nástroj, jiní prostě jen žárlili na její schopnosti. Všichni se jí pokoušeli manipulovat; naučila se však, jak většinu z nich zvládnout. Během posledních dnů Nimthu využila jedna z otcových bývalých milenek, čarodějka jménem Melenea, Sharissinu nevinnost k úskoku, který málem způsobil smrt obou Zeree i Gerroda Tezereneeho. A způsobil smrt otcova důvěrníka, Sharissina společníka z dětství. Sirvak padl při obraně svého pána a paní, zabit Meleneiným děsivým mazlíčkem Cabalem. Onen incident zatvrdil Sharissino srdce. Už ji nikdy nikdo nevyužije, ne, pokud by to ohrozilo její blízké.

Přítomnost sílila, jako by tvor běžel k městu... teď viděla, že od západu. Čím byl městu blíž, tím víc žasla nad jeho mocí... a tím méně lidský se zdál. Žádný z vraadů nemohl získat takové schopnosti, takovou odlišnost.

Otec, uvědomila si náhle. Musím to říct otcí! Možná už to věděl, ale člověk nikdy neví. Sharissa po něm sáhla myslí, pokoušejíc se navázat kontakt. Myšlenkové spojení bylo nejistější, než bývalo dřív, možná proto, že teď jen málokdo měl schopnosti udržet ho déle. V otcově případě k potíží přispívala i skutečnost, že Dru Zeree nebyl tak úplně v tomto světě, ale v malé připojené dimenzi, kde si postavili svou poslední pevnost zakladatelé, než se rozhodli dát duše zemi. Zatímco ti uvnitř mohli sledovat nebo kontaktovat vnější svět, prolomit bariéru ze skutečného světa dokázala bez větších obtíží jen beztvárná ztělesnění; to si alespoň myslela. Jak mezi sebou komunikují, byla jen teorie.

Otče? Na okamžik zadržela dech a čekala na odpověď. Když se neobjevil důvěrně známý dotyk myslí staršího Zereeho, zkusila to Sharissa znovu. Celou tu dobu cítila stále se blížící přítomnost cizince... tvora. Nutilo ji to žasnout, jak si ho mohl Tezerenee nevšimnout; třebaže byl Barakas jen stínem svého bývalého já, pořád to byl někdo, s kým se muselo počítat. Jak jen mohl necítit přicházejícího vetřelce?

Otec zatím neodpověděl. Kdyby si Sharissiny výzvy všiml, už by se byl ozval. To znamenalo, že jediné východisko je jít za ním osobně. Výpravu úplně pustila z hlavy, otočila se a zamířila zhruba k náměstí. Tam, v části města, kterou nechali na Druův osobní příkaz nedotčenou, najde úzkou, skrytou trhlínu, jež je vstupem do kapesního vesmíru zakladatelů, místa, kde teď rodiče trávili většinu času. Doufala, že bude mít cestu otevřenou. Už se stalo, že byla nucena čekat, až otec opustí svůj soukromý svět, aby si s ním mohla promluvit.

Když se Sharissa hnala bez ohlédnutí kolem, několik vraadů mířících za svými zájmy, ať už jakýmikoliv, ustoupilo stranou. Nevěděla, jestli něco cítí, a nezajímalo ji to. Pokud blížící se tvor ještě někoho znepokojoval, mohli jít za ní nebo se o to postarat sami.

Jedna postava jí však neuhnula a Sharissa do ní málem přímo narazila. Byla by do ní narazila, kdyby ji nechtyly silné ruce a nezastavily ji.

"Co se děje? Něco se musí stát, když ve spěchu slepě vrážíš do lidí."

"Lochivane! Nemám čas mluvit! Musím najít otce!"

Tezerenee ji pustil. "Tak půjdu s tebou. Můžeš mi povědět, co tě tak rozrušilo, že ses neteleportovala a místo toho ztrácíš tolik času chůzí."

Sharissa zrudla. Obešla Lochivana a pokračovala v cestě. Tezerenee snadno srovnal krok a vyrazil vedle ní. Měl rychlé pochody v krvi.

"Myslela jsem, že bude lepší nepokoušet se o takové kouzlo," odpověděla nakonec. Sharissa nikdy nikomu, dokonce ani Druovi, neřekla, proč tak zřídka využívá podobná kouzla, která šetří čas. V posledních dnech jejich starého světa byla teleportace nebezpečná, hloupě ztřeštěná záležitost a málem stála otce život. Mladší Zeree věděla, že je to směšné, ale nikdy nepřekonala strach, že ji teleportační kouzlo jednoho dne odešle na místo, ze kterého se už nikdy nevrátí. Ten pocit se nedal vysvětlit někomu, kdo to kouzlo už nedokázal udělat. Těžko by cítil sympatie k jejím obavám.

"Proč? Co se děje?" zeptal se Lochivan a sraštil čelo. Něco ho znepokojovalo, možná i víc věcí.

Sharissa uvažovala, jestli cítí přítomnost přicházejícího cizince.

"Něco... někdo... odlišný... Neumím to vysvětlit. Necítíš, že se od západu něco blíží?"

"Tak o to jde?" Podíval se k bráně, kterou předtím s ostatními vešli. "Ale kdyby bylo něco tak blízko... něco bychom během vyjížďky viděli."

"Taky si myslím." Dostala jisté podezření. "Viděli jste něco, Lochivane? Jsi jeden ze dvou vašich lidí, od koho můžu čekat pravdivou, otevřenou odpověď. Viděli jste něco? Cítili jste něco?"

"Nic!" Vehemence, s jakou odpověď, odhalovala rostoucí obavy. "Na západě není nic než les a pláň... a moře, samozřejmě. U dračí krve! Pátrači?"

Došel ke stejnému závěru jako ona. Jediná další možnost, která ji napadla, byli magičtí opatrovníci města, dávní sluhové zakladatelů, nehmotní, pokud se nerozhodli odít se hlínou a kamením, jako to udělal ten, kterého Tezereneeové nazvali Drak z Hlubin. Jenže opatrovníci byli cítit jako něco, co patří k tomuto světu, tomuto prastarému místu. Ne tak nově příchozí. Sharissa si znovu uvědomila, že ve vetřelci je jen matná stopa tohoto světa, jako by tu už dřív chvíli pobyl, ale teď přicházel odjinud. Musí to být pátrači, ale ti snad jsou taky součástí tohoto světa.

Lochivan se zastavil a stáhl si jednu železnou rukavici. "U meče a štítu! Zrovna teď je na to pravá chvíle!" Navzdory naléhavosti situace se zastavila. Jeho přítomnost ji utěšovala a uklidňovala natolik, že se jí myšlenky nerozbíhaly příliš daleko. Stálo za to počkat na něj, pokud to bude trvat jen pár vteřin. A kromě toho, rozčilení v jeho hlase v ní vyvolávalo zvědavost, jaké má potíže. "Co je ti?"

Sáhl mezi dračí prilbu a zbroj a začal se škrábat tak zuřivě, až si myslela, že se rozškrábe do krve.

"Zatracená vyrážka! Nic smrtelného, ale šíří se celým klanem. Kůže vyschne a zůstane tak. Někdy to tak hrozně svědí, že musím se vším přestat a škrábat se, dokud... dokud to není zase snesitelné."

Lochivan odtáhl ruku a znovu si oblékl rukavici. "Už to je, konečně, díky drakovi. Hotovo. Jdeme!" Sharissu mírně překvapilo, že válečník jako Lochivan podlehne v době krize nějakému svědění, nic však neřekla a snažila se nechat si svoje myšlenky pro sebe. Až bude vhodná chvíle, bude se muset o nakažlivé vyrážce zmínit otcí. Teď je to možná jenom vyrážka, ale kdo může říct, co by z toho mohlo být v budoucnu?

Neušli ani deset kroků, když se čarodějka najednou zastavila.

Něco bylo na náměstí, ke kterému mířili. To něco byla stejná přítomnost, kterou ještě před pár minutami cítila venku! Je uvnitř a před nimi! Ale teď to bylo venku...

"U Serkadiona!" prohlásila šokované. Jméno dávného vraadského učence bylo oblíbenou otcovou kletbou, kterou za ta léta pochytila.

Lochivan se nemusel ptát, co se děje. Když se k němu otočila a podívala se na něho, viděla, že Tezerenee cítí to, co ona... A kdo ne? Sharissa přelétla pohledem vraady, kteří postávali nebo procházeli poblíž. Všichni se zastavili, otočili a zahleděli k náměstí. Všichni v dohledu ztichli. Jeden či dva byli natolik duchapřítomní, že zaznamenali dvojici mířící ke zdroji neklidu. Mladé Zeree připadali skoro vydešení. Mnozí vraadové se v hloubi srdce báli, že se teď, když přišli o své úžasné schopnosti, stanou snadnou kořistí nějaké vnější hrozby.

Což klidně může být pravda, uvědomila si.

"Musím se teleportovat," oznámila, spíš aby pobídla sama sebe, než aby varovala Lochivana.

"Jdu s tebou."

"Tak se mě chyt' za ruku."

Sevřel ji, nejspíš trochu pevněji, než chtěl. Klan draka, tedy stařešina, se mračil nad jakýmikoliv známkami strachu, bez ohledu na důvod. Byly chvíle, kdy litovala Gerroda a Lochivana, jaký život prožili.

Sharissa se ušklíbla a přenesla je na náměstí.

Nejdřív ji napadlo, že se setmělo, přestože do večera ještě zbývalo několik hodin světla. Pak si s nemalou zlostí uvědomila, že má pevně zavřené oči.

"Bohové! Podívej se na něj! Viděla jsi někdy něco takového?"

Opatrně oči otevřela. Kolem už byli další lidé a všichni byli stejně okouzlení velkým zvířetem na náměstí.

"Kůň!" zašeptala. Skvostný ebenový hřebec! Vždycky milovala otcovy koně, nádherné hřebce, které choval bez použití kouzel - skoro jako výzvu sobě samému. Ale žádný kůň, kterého kdy viděla, se nemohl rovnat tomuto tvorovi...

Tohle byl tvor, kterého zaznamenala. Právě tohle zvíře vyzařovalo neuvěřitelnou sílu, která tak rozrušila

skoro všechny vraady, bez ohledu na jejich magické schopnosti.

"Kde je? Nenechám si ho odepřít! Nenechám se znovu vystrčit do prokleté nicoty, kterou jsem musel tak dlouho snášet! Kde je můj přítel Dru Zeree?"

V tu chvíli už Sharissa věděla, co a kdo to je. Jmenoval se Temný kůň.

Nějakou dobu, když se otec ztratil v přízračných zemích, kde se proplétaly Nimth a Barakasova Dračí říše jako prokletí milenci, spolu, ale neschopní dotknout se jeden druhého, Temný kůň otci pomáhal a putoval s ním. Strážci, kteří poslouchali tisíce let staré příkazy svých ztracených pánů, považovali stínového hřebce za anomálii, které tady nemělo být dovoleno existovat.

Z ohledu k Druovi ho nezničili, ale odeslali do vyhnanství - podle předpokladu navždy.

Podcenili ho.

Lidé se nervózně šourali kolem náměstí, nebyli si jistí, co by mohl ebenový oř udělat. Mnozí z nich předtím nechali nějaké práce. Někteří byli dokonce jen zpola oblečení. Přestože většina z nich o Temném koni nikdy neslyšela, poznali magii, která byla svým způsobem ještě větší než ta, jíž kdysi sami vládli.

"Vypadáte jako Dru Zeree!" obvinil dunivý hlas dav. Tvor chvíli uvažoval a pak se zeptal: "Jste vraadové?" Ledové modré oči mýjely jednu nervózní postavu po druhé, až se konečně upřely na jediného vraada, který před nimi neuhnul: na Sharissu. "Kde je můj přítel?"

"Sharisso!" zasykl Lochivan a zachytil ji z boku.

Zamrkala a uvědomila si, že málem spadla dopředu. Přemýšlela, co na Temném koni vyvolává takové reakce. Měla skoro dojem, že spadne do něj... ale to bylo směšné. Přesto to byl silný pocit, naléhavý, dokud Lochivan nezakročil a nezachránil ji.

Démonický hřbec pohodil hlavou ve zvířecím gestu, které zahnilo část Sharissiny nejistoty. Zhluboka se nadechla a udělala krok vpřed.

"Jsem Sharissa Zeree, Druova dcera. Právě..."

"Ach! Malá Sharissa!" Temný kůň potěšeně zahřměl. Byla to tak náhlá změna chování, že se Sharissa zapomněla a zůstala stát s otevřenou pusou.

Temný kůň k ní přiklusal. "Přítel Dru o tobě během našich cest vyprávěl. Jak rád tě vidím! To je báječné, že jsem tě po tom nekonečném ztraceném pátrání po tomhle místě našel!"

"Opatrně, Sharisso," zašeptal Lochivan. Měl jednu ruku na meči, čarodějka si však nebyla jistá, jestli by mu k něčemu byl. Z toho mála, co věděla a viděla, bylo k zastavení tohoto tvora potřeba víc než meč.

"Vskutku, opatrně," zafíkal Temný kůň. Měl skvělý sluch. "Nezranil bych přívěšek svého přítele Drua!"

"Přívěšek?" Sharissa si nebyla jistá, jestli dobře slyšela.

"Výhonek? Byla jsi jeho část, a teď jste oddělení, ne? Jak tomu říkáte?"

Potomek. Dítě. Jenže jsem vlastně nebyla částí jeho, ale..." umlkla, přemýšlejíc, jak dlouho by jí mohlo trvat vysvětlování procesu narození bytosti, která ho ani vzdáleně nechápala.

Několik přihlížejících se k ní otočilo, ne kvůli tomu, že Temnému koni něco nedokázala vysvětlit, ale proto, že s vetřelcem mluvila. Ulevilo se jim. Skvělá čarodějka řešila problém. Tento incident jenom posílí její prestiž, což bylo dobře, neboť se stejně předpokládalo, že kdyby se jejímu otci něco stalo, zaujme po něm místo v triumvirátu.

Temný kůň si prohlédl okolí. "Hodně jste tohle místo změnili, i když ne právě tady, kde stojím. Bá! jsem se, že jsem přišel na špatné místo, ale potom jsem si vzpomněl na tuhle oblast a otevřel jsem si sem rychlejší cestu. Prohledal jsem tolik světů, tolik vesmírů!"

Ani se nezmnínil o ochranných kouzlech, kterými vraadové během té doby město obklopili, kouzlech, která by ji na čas zastavila, ale jemu očividně ani nestála za zmínku.

Vetřelec si povzdychl, velmi lidský zvuk, který se musel naučit od svého bývalého společníka. Sharissa v něm cítila touhu a únavu. "Umím si představit, že patnáct let je dlouhá doba," řekla, aby ho ukonejšila.

"Může to být celá věčnost."

Divně se na ni podíval: "Díky tvému otci trochu chápu pojem let, malá Shari! Věř, že když říkám, že jsem hledáním tohoto strávil věčnost, tak nežertuji ani nepřeháním. Během vašich patnácti let jsem prošel tisíce a tisíce zemí v mnoha světech. Zjistil jsem, že se čas nepohybuje všude stejně rychle a v tom prokletém místě, které přítel Dru tak příhodně nazval Nicotou, neplyne vůbec!" Temný kůň natočil hlavu

a zahleděl se na nebe. "Nebe je plnější, než kdy bude Nicota, dokonce i kdyby do ní bylo vhozeno celé toto místo. Jak jsem tam kdy mohl existovat, než přišel Dru?"

Nebyla to otázka, na kterou se čeká odpověď. Sharissa počkala, až se mohutný tvor uklidní, a řekla: "Můj otec bude šťastný, že tě zase uvidí. Jestli chceš, můžu tě k němu vzít."

"To je přesně to, oč se pokouším, maličká! Když jsme se viděli naposledy, byl přítel Dru v nebezpečí a mě odhodili zpátky na místo, které jsem už nikdy nechtěl vidět - nebo možná je přesnější říct nevidět, nevím. Myslel jsem si, že by mohl být v komnatě světů v hradě prastarých, ale nemohl jsem najít průchod do toho maličkého vesmíru. Báł jsem se, že ho bytosti, které tam hlídaly posledně, zapečetily, ale není po nich ani stopy... a pach těch zatracených hrůz bych sotva zapomněl!"

Lochivan se připojil k Sharisse a naklonil se k ní: "Neměla bys něco udělat se všemi těmi lidmi? Vypadají jako malé děti, které někdo požádal, aby vyřešily složitou magickou otázku, která zmátla i mistry. Ujisti je, že je všechno v pořádku."

Čarodějka viděla, že je to rozumný nápad. Zvedla ruce a zvolala: "Není důvod k obavám! Není tu nic nebezpečného, ani žádná hrozba! Je to přítel mého otce, ručím za jeho činy!"

Sharissa to připadalo jako ubohá řeč, nijak neodpovídající na všechny otázky, které se musely shromážděným vraadům honit hlavou. Dodala: "Víc vám řekne otec, až si promluví s naším hostem. To vám slibuji."

Pořád jí to nepřipadalo dost, zdálo se však, že se ostatní spokojili s tím, co řekla; možná chápali, že mají štěstí, že se dozvěděli aspoň tolik. Zbylí dva členové triumvirátu by byli mnohomluvnější. Sharissa se podívala na Lochivana; Barakas se brzy všechno dozví. Třebaže byl tenhle Tezerenee její přítel, byl věrný svému otci.

"Taky bys měl raději jít. Podle toho, co mi otec o Temném koni řekl, soudím, že nejsem v žádném nebezpečí."

"To bych řekl!" zadunělo zvíře.

Lochivan se s velmi, velmi znepokojeným výrazem oběma poklonil. Řekl mladé Zeree: "Nejlepší bude, když to řeknu svému otci já. Je mi opravdu líto, Sharisso, ale o tomhle by měl vědět." Zarazil se, slova mu bezpochyby zněla uboze, jako předtím Sharissa ta její. "Připravit se na něj. Jestli tu Temný kůň zůstane, rovnováha se změní. To víme oba."

Tezerenee se otočil a připojil se k mnoha ostatním, kteří se pomalu oddělovali od davu. Zatímco se Sharissa usmívala na tmavého koně, přemítala nad Lochivanovým varováním. Jestli se rozhodne na nějakou dobu zůstat, změní rovnováhu. Ti, jejichž věrnost i nepatrně kolísá, se přimknou k otci. Temný kůň je mocný spojenec. Pokud by se do sebe někdy členové triumvirátu pustili, mohl by démonický kůň snadno být rozhodujícím faktorem. Dru Zeree neměl jiné ambice než udržet lidi pohromadě, což se však nedalo říct o Barakasovi a Silestim. A právě Silesti měl víc než oprávněný důvod opovrhovat stařešinou klanu Tezerenee. Několik let práce bok po boku napětí mezi nimi nezmenšilo.

Temný kůň hrabal v sutí poseté půdě s netrpělivostí toho, kdo je po impozantní výpravě konečně na dosah svého cíle, ale nemůže k němu najít hlavní vchod. Sharissa se k němu rychle připojila: "Tudy. Beztvární ji přesunuli."

"Beztvární?"

"Nelidé?" dodala, přemýšlejíc, jestli je zná pod tímhle jménem. Ty neznám. Jsou to taky vraadové?"

"Ne, jsou to..." Mladá Zeree se odmlčela. Bude lepší mu nějakého ukázat než pokoušet se živé dědice zakladatelů popsat. Přehlédla náměstí, hledajíc postavu, která je jistě pozoruje. Nic. Přivřela oči a hledala dál. Temný kůň mlčky čekal a ledovým pohledem sledoval její pátrání.

Beztvární tvorové nebyli nikde poblíž. Sharissa se zamyslela. Nevzpomínala si, že by nějakého spatřila od onoho setkání v uličce. Dotyčný spěchal, jako by ho něco zneklidnilo. V davu, který se shromáždil při příchodu Temného koně, nebyl žádný z jeho druhů. Už to ji znervózňovalo. Proč by se beztvární, kteří sledovali všechno, co se kolem vraadů dělo, vyhýbali překvapivému návratu obyvatele Nicoty?

Báli se snad Temného koně? Jeho pomsty? To určitě ne! Strážci si s ebenovým hřebcem poradili jako s nepatrným hmyzem. Jejich páni, dokonce i když byli jen odrazem své dřívější slávy, měli dost schopností.

"No? Co mi chceš ukázat? Pojd'! Chci znovu vidět malého Drua!"

"Pak mi dovol, abych ti ukázala cestu." Sharissa, stále v rozpacích nad nepřítomností nelidí, odvedla

stínového hřebce kousek vpravo. Několik vraadů ještě přihlíželo. Nezáleželo na tom, jestli uvidí vstup do domova jejich rodičů. Trhlinou mohl projít jen ten, komu to čaroděj dovolil. Neměla tušení, zda bude muset nejdřív najít otce, nebo jestli bude Temný kůň moci bez úhony projít. Za chvíli to zjistí. Zahlédla otvor nejprve jako trhlinu ve vzduchu. Když se k ní přiblížila, s Temným koněm těsně za sebou, otvor jako by se pro ni rozšiřoval. Čarodějka za ním rozeznávala velkou, stromy porostlou louku. Byla posetá květy jako strážci v moři vysoké trávy.

Sharissa vstoupila jednou nohou do trhliny v realitě a pak prošla skrz. Náměstí i celé město zmizely.

Otočila se a spatřila trhlinu. Zaplňovala ji mohutná, inkoustově černá postava.

"Konečně!" Temný kůň bez potíží proklusal magickým vstupem. "Konečně jsem tady!"

Neubránila se úsměvu. "Ještě ne, ale brzy. Ještě před sebou máme kousek cesty."

Znepokojující oči si prohlédly krajinu. Zasmál se: "Jenom tohle? Po putování, které jsem přetrpěl, je to sotva víc než jediný krok!"

"Tak ten krok udělejme." Sharissa se nemohla dočkat, až uvidí, jak se bude otec tvářit na překvapení, které s sebou přinášela.

Lochivan z kraje náměstí sledoval, jak Sharissa i netvor odešli. Doufal, že kůň nebude moci projít, ale během vteřiny, když zvíře zmizelo za Zereeho dcerou, tahle naděje padla. Další zpráva, která bude stařešinu zajímat.

Tezerenee opustil náměstí a zamířil na místo, kde nechal své jízdní zvíře, uvažuje nad tím, jaký bude mít démonův příchod význam. Přestože nepatřil k lidem obdařeným jasnovidnými schopnostmi, věděl, že tohle je v životě vraadů osudová chvíle. Tvor nazývaný Temný kůň všechno změní a Lochivan věděl, že lord Tezerenee zapracuje na tom, aby byla budoucnost podle jeho představ.

Přál si, aby tu byl někdo jiný, kdo mu zprávu předá. Nikdo tady však nebyl a on byl koneckonců synem svého otce. Dokonce i když to jednoho dne mohlo znamenat smrt Sharissina otce, Lochivan měl povinnosti ke klanu.

Poslední myšlenka ho velmi rozrušila, ale jako mnohé jiné ji prostě pohřbil v tajném zákoutí své mysli a jako dobrý syn odspěchal plnit své povinnosti.

IV.

Ve východní čtvrti města, za zdí víry, která dělila ty, kdo následovali dračího pána, od těch, kdo ho nenásledovali, konal lord Barakas slyšení. Ze stěn visely uhlažené dračí standarty. Pochodně vytvářely ze shromážděného lidu legii mihotavých duchů. Na římse na okraji jedné strany pódia, tvořícího protější stranu komnaty, hřadovala mladá vyverna zahalená kápí. Síň byla jistě pouhým stínem velkolepé, hrozivé pevnosti, kterou Tezereneeové obývali před odchodem, ale veškeré nedostatky ve vzhledu této části budovy nahrazovalo množství lidí, kteří teď v úctě klečeli před stařešinou. Cizinci, tedy ti, kdo se nenarodili v klanu, převyšovali počet lidí ve zbroji o tolik, že se Barakas musel usmát. Snil o takovémto království, přestože teď věděl, jak je malé ve srovnání s rozsáhlými počty, jimiž se pyšnili pátrači. Přesto to byl pokrok. S takovým množstvím vraadů, řídících se jeho vůlí, jeho prestiž rostla... což zase znamenalo víc následovníků. Jednoho nepříliš vzdáleného dne bude neoddiskutovatelným vládcem všech. Pak si vzpomněl na šediny, kterých mu přibývalo, a vrásky tvořící se na tváři a úsměv pohasl. Nemůže stárnout. Vraad nestárne, pokud se k tomu nerozhodne.

Zdi lemovali strážci ve tmavě zelené zbroji z dračích šupin a divokých dračích přilbách. Většina z nich byli synovci, neteře, bratřanci a potomci. Byli tu muži i ženy, všichni zběhlí v zacházení se zbraněmi, které drželi. Byli teď dvojnásob nebezpeční; téměř katastrofální boj proti pátračům dal většině z nich okusit chuť skutečné bitvy. V očích ostatních vraadů, kteří se zbraněmi vždycky nanejvýš pošťuchovali, to z nich dělalo hrozivé, obávané bojovníky.

"Je něco v nepořádku, milovaný?" zašeptal mu do ucha chraptivý hlas. Stárne i ona? Lord Barakas se otočil ke své ženě, lady Alcie. Pořád to byla bohyně války, dokonce i když jen seděla a odpočívala na trůnu, nepřehlédnutelná a imponující. Stejně jako manžel měla na sobě zbroj, i když lehčí, lépe padnoucí. Stařešina chvíli obdivoval pružné tělo. Zbroj Tezereneeů byla navržena s ohledem na vzhled i bezpečnost... a stařešina byl vždy obdivovatelem ženského těla. To neznamenal, že nerespektoval manželčiny schopnosti. Když byl lord Tezerenee pryč, byla to lady, kdo vedl klan a řídil všechny hlavní záležitosti. Rád připouštěl, že je jeho druhou polovinou.

"Barakasi?"

Stařešina sebou trhl. Věděl, že se zase nechal unést. U kohokoliv jiného by to nic neznamenal; většina lidí měla sklony ke snění. Utváření a pěstění klanu však od něj vždycky vyžadovalo plnou pozornost.

"Jsem v pořádku," zamumlal nakonec tiše, aby ho slyšela jen žena. "Jenom přemýšlím."

Usmála se a její úsměv smyl jindy tvrdý výraz urozené tváře. V takových chvílích byla lady Alcía nejkrásnější.

Barakas se na trůnu narovnal a zahleděl se na své lidi: "Všichni smí povstat!"

Na jeho slova dav vstal, jako by někdo potáhl za provázky několika set marionet. Dokonce i většina cizinců, kteří nebyli od narození vychováni ve válečnických tradicích vytvořených dračím pánem, a proto nereagovali na jeho rozkazy se stejnou přesností, se ve správnou chvíli zvedla na nohy. Učili se. Brzy se naučí všichni.

Reegan, stojící po matčině pravici, předstoupil: "Je zde někdo, kdo žádá o dobrodiní vládce klanu?"

Na prázdné místo mezi pódiem, na němž stály trůny, a hlavní částí velké síně, kde čekal dav, vykročili dva cizinci. Ostatní už s nimi nacvičili vše potřebné. Jeden z nich býval tlustý, ale zhubnul, když byl nucen fyzicky pracovat, aby přežil. Druhá byla žena s celkem bezvýraznou tváří a postavou, v šatech, které pamatovaly lepší časy. Dělal, co mohla, aby znovu získala dřívější krásu, kterou bezpochyby na Nimthu měla, ale líčení místo kouzla nestačilo. Oba prosebníci byli nervózní a ostražití.

"Vaše jména," řekl dědic bez emocí.

Muž otevřel ústa, stařešinovu pozornost však upoutala postava na druhé straně komnaty. Pokynul muži, ať mlčí. Esad, jeden z jeho synů - vlastně zeťů - naznačoval, že je tu něco, co vyžaduje stařešinovu osobní pozornost. Jako většina Tezereneů by si Esad dobře rozmyslel přerušit slyšení něčím nedůležitým. To vzbudilo zvědavost dračího vládce. Otočil se ke své paní.

"Převzmeš za mne slyšení, Alcío?"

"Jak si přeješ, manželi." Požadavek ji nepřekvapil. Během staletí lady Alcía tuto roli čas od času hrávala. Její rozhodnutí byla stejně definitivní jako stařešinova. Prosebník, který nezískal její podporu, by ztratil ještě víc, kdyby se pokoušel stařešinu přesvědčit, aby rozhodnutí změnil. Takový prosebník taky mohl přijít o hlavu.

"Poklekněte, lord Tezerenee opouští síň!" zvolal Reegan stejným bezbarvým hlasem.

Zástupy bez váhání poslechly, přestože několik nově příchozích bylo otevřeně zvědavých, co způsobilo náhlou změnu pořádku. Barakas si jich nevšímal; díval se na Esada. Teď viděl, že je s ním Lochivan. Tím lépe. Lochivan by se nevrátil tak brzy, kdyby neměl nějaké mimořádně důležité hlášení.

Když se s nimi otec setkal, dva mladší Tezereneové vycouvali z hlavní síně. Oba poklekli na jedno koleno, stejně jako několik stráží ve službě na chodbě.

"Vstaňte, všichni! Esade, je Lochivan důvodem, proč jsi mě zavola, nebo jde o něco jiného?"

"Nic jiného, otče," odvětil muž v přilbě a hlas se mu zachvěl. Poté, co klan přešel, nebyl Esad úplně stejný jako dřív, a když Tezerenee skoro zničili pátrači, poškození jeho mysli se ještě zhoršilo. Něco se v něm polámalo. Byl pro stařešinu zklamáním.

"Pak jsi propuštěn."

Esad se poklonil a mlčky odkráčel. Barakas dal Lochivanovi ruku kolem ramen a vedl ho chodbou opačným směrem. "Co tě přivádí tak brzy zpět? Něco ohledně mladé Zeree?"

"V jistém smyslu. Otče, co říkal Dru Zeree o velikém inkoustově černém hřebci jménem Temný kůň?"

"Ze to vůbec není kůň, ale stvoření odjinud... Snad jeden z démonů z našich legend. Pokud jde o jeho první cestu sem, než jsme přešli, je mistr Zeree poněkud nesdílný." Stařešina se zarazil v půli kroku a couvl, aby se mohl synovi podívat do očí. "Proč to chceš vědět?"

Zdálo se, že si Lochivan není jistý, jestli otec uvěří tomu, co se chystá říct. "On... Je tady. Dnes, jen několik minut potom, co jsme se rozdělili, se zjevil ve městě... na náměstí. Určitě jsi cítil jeho moc!"

"Něco jsem cítil, když jsem sesedal. Tví bratři Logan a Dagos dostali rozkaz zjistit, co to bylo."

"Pak se snaží zbytečně. Viděl jsem z toho - obra - všechno, co se dalo. Překročil naše bariéry, vešel do města nedotčený a drze se zhmotnil přímo uprostřed nás."

"Bezpochyby hledal trhlínu do Zereeho soukromého světa, na Sirvak Dragoth, jak tomu říká." Tón lorda Tezereneeho zřetelně prozrazoval závist. Mít své vlastní království... a vyplýtvat ho pro dva nebo tři

vraady a asi tak stovku těch prokletých nelidí. Byl to bod, o kterém se triumvirát přel. Dru Zeree jim prozrazoval jen tolik tajemství, kolik se cítil povinen. Ostatní zůstávala jen jemu a jeho rodině.

"Sharissa s ním mluvila..."

"On jí naslouchal?"

"Jako by byla jeho stará věrná přítelkyně. Je to dcera jeho společníka... a mám podezření, že i učitele. Se vším tím burácením..." Lochivan přešlápl, trochu stísněný; nechtělo se mu hlasitě vyslovit názor o tak neodhadnutelné věci. "I se vším tím hlukem a mocí vypadá tenhle Temný kůň spíš jako dítě než jako odvěký démon."

Barakas o tom chvilku přemýšlel: "A co se nakonec stalo?"

"Provedla ho trhlinou na otcovo panství."

"On tam nemá zakázáno vstoupit?" Tezereneeové na rozkaz svého pána nejednou tajně zkoušeli průchod do Zereeho kapesního vesmíru. Ve většině případů ani nebyli schopni ho najít, natož aby se mohli pokusit vstoupit. Ti, kterým se podařilo trhlinu v realitě objevit, prošli skrz ni, jako by to byl jen vzduch, a ne brána.

"Prošel snadno."

"Zajímavé." Barakas si vykračoval podél síně, znovu a znovu přemílaje v hlavě všechny informace.

Lochivan chvátal vedle něj; uvědomoval si, že ještě nebyl propuštěn. Jak předpokládal, situace vzbudila otcův zájem.

Vládce prošel kolem stráží, aniž si uvědomil jejich přítomnost. Muži se postavili do pozoru. Lochivan, který šel otci v patách, na každého kývl a prohlédl si je, jestli neuvidí nějakou nedbalost. Nezáleželo na tom, že mnozí z nich byli jeho příbuzní; kdyby nenahlásil nebo nepokáral někoho, kdo přesně neplnil své povinnosti, odnesl by to on sám, ať syn, nebo ne. Koneckonců, Barakas měl dost potomků; pro jednoho syna navíc či méně by stařešinu srdce nebolelo.

"Jednou bude muset Zereeho kapesní svět opustit," prohlásil Barakas.

"Ano, můj pane."

"Je to tvor nesmírné síly. Samozřejmě ne tak velké jako Drak z Hlubin, ale předpokládám, že i tak je třeba dát si na něj pozor."

"Zdá se, že ano." Podle toho, co se dalo rozeznat přes přílbu, se Lochivan tvářil rozrušeně.

"A my máme taky určitou moc, se kterou se dá pracovat, obzvláště když spolupracujeme." Do jisté míry, dodal Barakas v duchu. I tak to bylo čím dál těžší, skoro jako by sama země chtěla smést ze svého povrchu veškeré zbytky vraadské magie, která spíše žádala a brala, než aby pracovala se světem.

Lochivan se rozhodl zůstat zticha a pokoušel se rozluštit, co má otec v úmyslu.

Lord Tezerenee se obrátil k boční chodbě. Krátce přelétl pohledem blízké okno s vyhlídkou na sešlé, hynoucí nádvoří nějakého dávného šlechtice - jak se aspoň domníval. Jestli tady bydlíval nějaký šlechtic, to byl jen dohad. Barakas si to rád myslel, stejně jako rád myslel na sutí pokryté nádvoří jako na své osobní cvičiště. Tezereneeové den co den bojovali na zrádném povrchu a měřili své síly jeden proti druhému nebo proti nějakému cizinci, který se od nich chtěl učit. Úmyslně nechali zem zničenou; žádná bitva se neodehrává na čistém, rovném povrchu. Když upadli, natvrdo poznali, co se může bezstarostným hlupákům stát v boji.

Barakas odvrátil zrak od okna a rozhodl se. Usmál se a pokračoval chodbou rychleji.

"Lochivane," ozval se.

"Otče?" Lochivan zrychlil a přidal se k Barakasovi, přestože bylo těžké udržet s ním krok. Barakas se pohyboval tak rychle, že mu většina mladších Tezereneeů nestačila.

"Můžeš odejít."

"Ano, otče." Mladšímu válečníkovi sloužilo k dobru, že se nezeptal na důvod náhlého propuštění. Během života se naučil rozpoznat, kdy otec sprádá plány a potřebuje být sám. Lochivan se otočil a vrátil se cestou, odkud přišel. Barakas si jeho odchodu vůbec nevšiml. Zajímaly ho jen myšlenky, které se mu honily hlavou.

Hlídka na obchůzce mu rychle uvolnila cestu. Byli to tři válečníci, jedna z nich žena, a dva draci velcí jako mohutní psi. Válečníci se zakrytými tvářemi ztuhli jako čerstvě mrtví. Barakas prošel kolem nich, ale zastavil se, když na něj jeden z draků zasyčel. Hbitý, rozeklaný dračí jazyk vypadal jako živý tvor.

Lord Tezerenee sáhl dolů a pohladil netvora po hlavě. Plazí oči se zavřely a ocas zakmital tam a zpátky, až plácl o nohy svého lidského společníka. Vraad zatáhl za vodítko, které držel, a přitom drakovi trochu přitáhl obojek. Stařešina si prohlédl zvíře i pána a široce se usmál.

Sharisse připadalo, jako by se z otce stal malý chlapec. Přivítal Temného koně se skoro stejným nadšením, jaké dával najevo vlastní rodině. Chápala jeho rozrušení. Přátelství bylo mezi vraady vzácností. Pouze okolnosti útěku z Nimthu přinutily vraady chovat se k sobě navzájem slušně. Mnozí z nich byli vůči sousedům stále podezřívaví, třebaže po prvním neklidném roce podezřívavost zeslábla.

Když ho teď Sharissa sledovala, jak stojí mezi okrasnými keři na nádvoří a nadšeně mluví s mohutným, jako saze černým Temným koněm, uvědomila si, jak moc se otec za posledních pár let změnil. Vždycky žasla nad rozmanitými věcmi, které dělal v tomhle malém světě i ve světě venku, ale nikdy se nepodívovala nad změnami, které si tyhle nekončící úkoly vyžádaly. Hnědé vlasy vybledly, skoro zbělaly, až na působivý stříbrný pruh uprostřed. Pořád byl štíhlý a skoro sedm stop vysoký, přestože v porovnání se stínovým hřebcem vypadal jaksi menší, záda však měl lehce shrbená a na ostře řezané tváři vrásky. I přistřížená bradka mu prořídla.

Patnáct let ho změnilo, ale na krátkou chvíli byl znovu tím vznešeným mistrem čarodějem, kterého milovala a obdivovala.

"Vždycky doufal, že tvor z Nicoty najde cestu zpět," řekl pevný, ale skoro zpěvavý hlas vedle Sharissy. Ariela byla menší než Sharissa, což znamenalo, že byla mnohem menší než její manžel. Stejně jako mladší Zeree měla velice světlé a dlouhé vlasy, nosila však cop. Klenuté obočí a zašpičatělé uši spolu se smaragdově zelenýma očima mandlového tvaru ukazovaly, že je to elfka. Měla na sobě roucho podobné tmavě modrému oděvu svého manžela, které však dokázalo zcela bez potíží vyřýsovat křivky jejího těla. Ariela byla pěkná, pružné postavy, zručná v zacházení s mnoha zbraněmi, obzvlášť s nožem. Pokud šlo o udržení uprchlíků naživu, dokud se o sebe nedokázali postarat, ukázala se její pomoc stejně neocenitelná jako pomoc Tezereneeů.

"Nemůžu mu to mít za zlé. Temný kůň je neuvěřitelný! Co to vlastně je? Pořád tomu nerozumím."

"Dru mu říká živá díra a já mu skoro věřím."

"Ale má tělo." Na první pohled to vypadalo jako tělo. Sharissa se ho dokonce dotkla. Nemohla však popřít, že cítila jakýsi tah, jako by se ji ebenový tvor chystal pohltit... tělo i duši.

Ariela se lehce zasmála: "Nežádej po mně další vysvětlení! Dokonce i tvůj otec připouští, že jenom hádá."

Sharissa přikývla a rozhlédla se kolem. Kromě nich čtyř nebyl nikdo v dohledu. Během všech ostatních návštěv na Sirvak Dragothu vídala mnoho beztvárných. Ted' zmizeli, stejně jako předtím na náměstí.

"Proč jsme sami?"

Elfka se zamračila: "Nemám tušení a Dru je příliš nadšený, aby si toho všiml. Byli tady ještě těsně předtím, než jste se ohlásili." Zkoumavě se podívala nevlastní dceři do očí a zašeptala: "Je něco v nepořádku?"

Sharissa podobným tónem odpověděla: "Víš, jak jsou jakoby všude. Než se Temný kůň objevil ve městě, narazila jsem na jednoho, který se nedal popsat jinak než jako rozrušený. Spěchal pryč, a když jsem se po něm ohlédla, nenašla jsem ho. Pak, když jsem se dostala na náměstí, jsem viděla stovky vraadů, ale ani jednoho z nich!"

"To není normální... pokud se v souvislosti s nimi dá mluvit o normalitě." Nelidé byli až posedlí pozorováním; jejich nevyžádanou pozornost dokázala upoutat i ta nejbezyznamnější událost. Tak důležitá událost jako návrat Temného koně by jich měla přilákat tucty. Třebaže byli jen žijící paměti zakladatelů, pokračovali v bezchybném plnění starých úkolů. Bylo naprosto nepochopitelné, proč by teď přestali.

"Ty ses rozhodl vrátit se sem? Pozoruhodné!" zaduněl děsivý hřebec. Obě ženy se otočily a zaposlouchaly.

"Zvědavost překonala strach," odpověděl Dru. Ukázal na vysokou budovu, tvořící pevnost. "Naši předchůdci toho tolik znali! Tolik bylo ztraceno, když odešli!"

"Na můj vkus neodešli dost daleko! Pořád mám chuť postavit se jejich sluhům. Neměli právo!"

Na to Dru nedokázal odpovědět. Sharissa ho nejednou slyšela říkat totéž. Bála se, že se jeho nezemský společník navždy ztratí v Nicotě nebo na nějakém ještě horším místě... pokud nějaké místo může být horší než skutečná nicota.

Začalo se stmívat a čaroděje postupně halil stín. Dru ani jeho dcera nikdy nenašli přijatelné vysvětlení pro rozličná nebesa a časové rozdíly mezi říšemi, které zakladatelé vytvořili. Jak mohl mít každý svět vlastní slunce a měsíce? Dru jí jednou vysvětlil, že se prastarým podařilo oddělit od skutečného světa něco jako plátky reality. Každý svět byl odrazem originálu, ale čas i zakladatelé jej drasticky proměnili. Potřebná zaklínadla byla skoro zapomenuta.

Poznání, že i Nimth byl jen jedním z odrazů, teráriem, ve kterém byli vraadové vypěstováni a pak opuštění, bylo zneklidňující.

"Chápu tvoje pocity, Temný koni," řekl Dru, "ale Ariela a já jsme se naučili mít Sirvak Dragoth rádi jako domov."

"Sirvak Dragoth? Tak se to tu jmenuje?"

"Tak jsem ho pojmenoval." Starší Zeree zalétl očima k dceři. Když objasňoval původ jména, cítila Sharissa, jak jí vlhnou oči. "Měl jsem důvěrníka, zlatočerného tvora vytvořeného se zvláštním zřetelem k jeho osobnosti. Sirvak byl věrný a stejně dobrý společník jako kdokoliv jiný. Pomáhal mi vychovat Sharissu, když její matka zemřela. Sirvak zahynul, když Sharisse zachraňoval život, těsně předtím, než jsme opustili Nimth. Nenašel jsem vhodnější připomínku toho, co udělal pro mou dceru i pro mne, než pojmenovat po něm tuto pevnost." Odmlčel se a odkašlal si. "Rád bych měl Sirvaka zpátky... ale nový důvěrník by už nikdy nebyl úplně stejný."

Temný kůň se zjevným neklidem zatřásl hřívou: "Rozumím přátelství, malý Dru, ale lásku nechápu. Chápu jen, že je pro tebe dobrou vzpomínkou."

Pak se stínový hřebec náhle zasmál, až sebou všichni tři jeho společníci trhli. Jedno oko mrklo na Sharissu: "Ale jděte! Mluvme o radosti! Temný kůň konečně našel přítele. To je dobrá věc! Chybělo mi tvé vedení, příteli Dru, tvoje znalosti nesčetných věcí v tomhle přečpaném světě."

"A já jsem rád, že s tebou můžu mluvit, ale mám jiné úkoly, kterým se musím věnovat. Patnáct let nestačí k zajištění budoucnosti vraadů, obzvláště když jsme tak zeslábli."

"A co tedy tvůj potomek... zajímavé slovo. Opravdu se oddělila z tebe?"

Sharissa se zasmála a rodiče se k ní přidali. Z otcova vyprávění kromě jiného věděla, že Temný kůň občas nechápe logiku jazyka. Obrovský tvor byl v mnoha ohledech dítětem, jak jim Dru vyprávěl. Dokazovalo to jen, že uvažuje úplně jinak než lidé a elfové. Obrovské znalosti a moc, a z druhé strany naivita a bezbrannost.

"Ráda s tebou budu trávit čas, Temný koni, pokud pochopíš, že i já mám svoje povinnosti."

"Povinnosti! Úkoly! Jak si jich jen musíte užívat, zní to tak důležité!"

Nikdo se ho nepokusil opravit. Kromě toho, uvědomila si Sharissa, si svoji práci opravdu užívala. Pořád se měli o novém domově tolik co učit. Hluboké bludiště katakomb a sklepení pod městem bylo ještě téměř nedotčené. Gerrodovy objevy, na které během toho rozruchu úplně zapomněla, ji k sobě znovu vábily. Pořád to byla vítaná změna, když vzala v úvahu prvních dvacet let života, která strávila hlavně na otcově panství.

"Takže dohodnuto." Dru potlačil zívnutí. S Arielou brzy vstávali, často pracovali ještě před svítáním.

Když však přišel čas, kdy slunce stoupalo nad obzor, vždycky všeho nechali a dívali se. Sharissa se k nim občas přidala, ale vždycky zůstávala stranou. Když spolu rodiče sledovali příchod nového dne, byli v jiném, vlastním, soukromém světě.

"Jsi unavený," prohlásil Temný kůň, vždy připravený konstatovat zjevná fakta. "Vzpomínám si, že při takové příležitosti odcházíš do prázdná, kterému říkáš spánek. Je to tak?"

"Ano, ale ne hned." Starší Zeree vstal. "Vím, že ty nespíš, Temný koni, a odpočíváš jen příležitostně, můžu ti tedy nabídnout nějaké rozptýlení?"

Ebenový oř se podíval na Sharissu: "Chystáš se také vejít do spánku?"

"Ještě chvíli ne."

"Tak se k tobě na tu dobu připojím, jestli ti to nevadí."

Podívala se z Temného koně na rodiče: "Měla jsem v plánu vrátit se do svých komnat ve městě. Bude to

v pořádku?"

"Ostatní vraadové k němu ještě budou podezřívaví, ale pokud zůstanete spolu, neměl by to být problém."

Dru se na bývalého společníka usmál. "Pokus se nevyděsit příliš mnoho lidí... a omez svoje osamělé toulky na minimum, dokud nepromluví s ostatními z triumvirátu."

"Budu ztělesněním opatrnosti a bezvýznamnosti. Nikdo si mě nevšimne!"

"O tom pochybuji." Mistr čaroděj se zasmál. "Když tak nad tím přemýšlím, několika z nich by jeden či dva otřesy přišly vhod."

"Nepovzbuzuj ho, Dru," varovala ho Ariela, přestože se také zasmála při představě arogantních Tezereneů, setkávajících se v noční tmě se stínovým hřebcem.

Sharissa políbila otce i nevlastní matku na tvář. Zašeptala Druovi do ucha: "Jak pokračuješ?"

"Sem tam něco najdu. Rozšířil jsem rozměry tohoto svého malého světa... a myslím, že změny konečně dávají smysl. Mluvila jsi s Gerrodem?"

"Odmítá opustit svoje obydlí a je čím dál vzdálenější, skoro jako stín." Sharissa se odmlčela. "Gerrod pořád trvá na tom, že se nás země snaží znovu předělat, že se z nás stanou zrůdy jako pátrači nebo ti kopáči, o kterých ses zmínil, ti quelové."

Druův příjemný úsměv nahradil jiný, hořký. "Byli jsme zrůdy, ještě než jsme přišli do tohoto světa. Jen jsme měli hezčí masky."

"Lidé se mění... tím myslím... ne jak říká Gerrod, ale stávají se..."

"Budete si vy dva šeptat celý večer? Jestli ano, tak bych já mohla doprovodit Temného koně zpátky do města." Ariela si s výrazem předstíraného rozhořčení založila ruce na prsou.

"Odcházím," řekla čarodějka příjemnějším tónem. A zeptala se Temného koně: "Budeš mě následovat?"

"Nechtěla bys raději jet?"

"Jet?" To ji nenapadlo. Šli od trhliny až k nádvoří pěšky, protože ji nenapadlo uvažovat o Temném koni jako o jízdním zvířeti, ale spíše jako o bytosti podobné jí samé. Jet na myslícím tvorovi, kterého otec popsal jako živou díru?

"Nemusíš se bát! Malý Dru na mně jezdil dost často. Jsem silnější, rychlejší než nejrychlejší kůň.

Neunavím se a nevadí mi žádný terén!"

Jeho vychloubání ji uklidnilo: "Jak bych mohla něčemu takovému odolat?"

"Říkám jenom pravdu!" Démonickému hřebci se nějak podařilo vypadat dotčeně.

"Věřím ti." Přistoupila k němu, a když si klekl, nasedla. Neměl sedlo, ale jeho hřbet se pod ní pohnul a pohodlně vytvaroval. Kdyby si jenom všichni koně dokázali vytvořit vlastní sedla!

"Chyt' se hřívy."

Udělala to. Uvědomila si, že je na dotek podobná vlasům, přestože věděla, že to není skutečná hříva.

"Dejte na sebe pozor, oba," řekl Dru a zamával jim.

"Neodjíždíme na žádnou velkou výpravu, otče!"

"Stejně na sebe dejte pozor."

Temný kůň zaburácel smíchy, přestože si Sharissa nebyla jistá, čemu se směje, a vzepjal se.

Než se vzpamatovala, běželi branami pevnosti a dolů travnatou loukou.

Možná Temný kůň ucítil, jak ztuhla, protože zvolal: "Žádný strach, povídám! Neztratím tě!"

Podivila se tomu. Když se Temný kůň zmínil, že je rychlý, představovala si rychlost běžného koně, ne tvora, který během pouhých několika minut přiběhl k městu od západního pobřeží. Teď Sharissa letěla. Doslova letěla. Kopyta ebenového hřebce se nedotýkala země; tím si byla jistá. Vlasy za ní vlály jako stříbrný a modrý prapor, zářící ve světle měsíce, který za hranicemi tohoto panství neexistoval.

Než se Sharissa stačila zeptat, jestli Temný kůň ví, kde je trhlina, prošli skrz ni zpátky na poničené náměstí. Teď pochopila otcova živá, ale nedostačující líčení vyjížděk s černým ořem. K pochopení byla nutná zkušenost.

Sharissa usoudila, že nastávající dny budou vskutku zajímavé.

V pevnosti, která byla i nebyla jeho, krácel čaroděj se svou elfskou nevěstou do jejich komnat. Ani se nepokoušeli sledovat odjezd Sharissy a jejího děsivého společníka; Dru znal příznačnou rychlost obyvatele Nicoty. A tak si ani jeden z nich nevšiml návratu beztvárných, nelidí, přesně v tu chvíli, kdy se

Temný kůň a jeho jezdčyně vrátili do skutečného světa. Stáli za hradbami, všichni ti, kdož se rozhodli vrátit k masu a krvi, a nevidomě zírali za zmizelou dvojicí. Kdyby je teď Sharissa viděla, zaznamenala by jiné emoce než neklid, který u jednoho z nich zpozorovala ve městě.

v.

Uplynuly tři dny. Jeden den by chápal, ale ne tři. Sharissa Zeree nezapomínala na svoje sliby. Řekla, že přijde, a on se na ni připravil - před třemi dny. Ted' cítil, že se blíží, konečně, ale byl s ní ještě někdo, koho si nedokázal zařadit. Sharissa s sebou někoho vedla, ale on nevěděl, koho. Věděl jen, že ani ne za minutu budou oba na dosah jeho chatrče. To sotva stačí, aby se připravil. Kouzlo, které seslal před třemi dny, už se vytratilo.

Co se tu děje? divil se Gerrod Tezerenee, zatímco si pečlivě stahoval kapuci pláště tak, aby rysy obličeje zůstaly skryty. V tak krátkém čase se mu maskování nemusí podařit, nemusí seslat dost silné kouzlo. Nebylo by dobré, kdyby viděla, co se z něj stalo... i když nakonec možná všichni vraadové dopadnou stejně. Jaká ironie, že by měl být jedním z prvních.

Čaroděj se pokoušel soustředit, upíraje zrak na jihozápadní okno - a na město, kterému se usilovně vyhýbal. Musí to dokončit, než bude příliš blízko, jinak si všimne jeho čarování a bude zvědavá. Dcera Drua Zereeho teď znala mnohem víc než tehdy, když se setkali poprvé. Tehdy byla tělem žena, ale myslí dítě. Ted' Sharissa kráčela mezi vraady jako jedna z těch, kterým i jejich o tisíce let starší společníci projevovali úctu. Byla čarodějka.

Na obzoru se vynořila drobná postavička na koňském hřbetě. Gerrod se zamračil a vytrhl ze soustředění. Jediný jezdec. Sharissa. To, na čem jela, však nepřipomínalo žádného koně, jakého kdy znal. Dokonce i z téhle dálky viděl, že je vyšší než největší koně, a měl podezření, že i silnější než jakýkoliv drak.

V tu chvíli mu došlo, že to, co cítí, je onen ebenový kůň. Ten byl pramenem veliké moci, kterou vycítil. Rychlost tvora rychle ukrajovala ze vzdálenosti, dělicí Sharissu od chatrče, kterou teď Gerrod nazýval svým domovem. V duchu zaklel a přinutil se znovu soustředit na masku. Bude nedokonalá, jen narychlo, ale bude muset stačit.

Na tváři ho zašimral slabý vánek. Gerrod si úlevně oddechl. Nebyl to skutečný vítr, ale dotek, který ukazoval, že kouzlo drží. Znovu měl svou masku.

"Gerrode?" Sharissa byla ještě daleko, věděla však, že ji Tezerenee na tuhle vzdálenost snadno slyší. Nebyl čas hledat zrcadlo a kontrolovat své dílo. Bude prostě muset doufat že si nevytvořil nějaké odporné zohyzdění. To by byla opravdu hořká ironie.

Bylo pozdní odpoledne, což znamenalo, že slunce stálo nově přichozím zhruba v zádech. Gerrod věděl, že to bude muset zařídit tak, aby slunce znevýhodnilo Sharissu a jejího - co? Netroufal si nechat slunce, aby příliš ozářilo jeho vlastní tvář.

"Gerrode?" Štíhlá postava se naklonila dopředu a něco zašeptala svému koni, který se zasmál, hlasitě a vesele. Sharissa zavrtěla hlavou a zašeptala něco jiného.

Byl čas, aby vstoupil na scénu... nebo vyšel, protože právě byl uvnitř chatrče.

Gerrod vykročil na slunce, přes šedé a modré šaty přehozený černý plášť. Hlavu měl skloněnou, aby se co nejvíce skryl do stínu, po kterém toužil. Těžké boty na kamenité půdě Sharissu upozornily, že už je tam.

"Gerrode!" Její úsměv - skutečný úsměv, ne ten tvořený přirozenou křivkou úst - mu způsobil bodavou bolest, kterou se rozhodl ignorovat.

"Jdeš pozdě, čarodějko Zeree." Chtěl, aby to znělo tak, že mu na její nedochvilnosti vlastně nezáleží, ale místo toho to vyznělo, jako že se cítí zrazený. Gerrod byl teď rád, že mu nevidí do obličeje, protože byl určitě rudý.

"Omlouvám se." Lehce sesedla. "Přivedla jsem ti návštěvu, se kterou se, myslím, rád setkáš."

Prohlížel si koňskou postavu před sebou a uvědomil si, že je vzhledem k obyčejnému koni poněkud disproportionální. Pak málem klopýtl, protože čím déle se na toho tvora díval, tím měl silnější pocit, že ho to k němu přitahuje. Čaroděj se pokusil onomu pocitu uniknout a podíval se tvorovi do očí - jen aby zjistil, že udělal chybu. Ledově modré oči bez zornic ho zachytily jako osidla a málem ho vtáhly dál k pokraji... nepojmenovaného osudu, který netoužil dál zkoumat.

Zamrkal a stáhl se hlouběji do pláště. Tam byl vždycky v bezpečí. Když ještě žil se svým klanem, plášť

ho nejednou zachránil před otcovým hněvem. Ochrání ho i teď.

"Co je to?" zeptal se.

"To? Nejsem žádné to! Jsem Temný kůň, samozřejmě!" Hřebec zahrabal o zem a vyryl ve tvrdé, kamenité půdě brázdu. "Mluv se mnou, ne mimo mě!"

"Klid!" prosila Sharissa hroživou postavu. "Neurážel tě, Temný koni. To bys už měl vědět. Nemůžeš ho vinit, že nechápe, kdo jsi, že ne?"

"Asi ne." Uklidněná bestie přestala hrabat. Přiklusala o pár kroků blíž k čaroději, který se odvážil vzdorovat a necouvl, i když po tom zoufale toužil. Co je to za netvora?

"Klid," navrhla čarodějka svému společníkovi.

"Jenom jsem ho chtěl lépe vidět!" Temný kůň si pozorně prohlížel zastíněnou Gerrodovu tvář.

Tezereneemu bylo jasné, že vidí skrz masku. "Proč se schováváš v takovém stínu?"

"Temný koni!"

"Prostě si to přeji, nic víc," odvětil Gerrod trochu ostřeji, než měl v úmyslu. Věci se nevyvíjely tak, jak chtěl; neměl nad situací kontrolu. Sharissin opožděný příjezd a neuvěřitelný společník způsobili, že čaroděj nedokázal myslet dost rychle.

"Temný koni!" Štíhlá žena vkročila mezi ně a během řeči odvedla svého společníka do patřičnější vzdálenosti. "Co se Gerrod rozhodne dělat, je jeho věc. Varovala jsem tě, jací jsme my, vraadové. Jsme velmi individualističtí; myslela jsem, že tři dny už ti to ukázaly."

Tenhle netvor může za to, že nepřišla dřív, uvědomil si Gerrod. Už předtím to tušil, ale součástí jeho povahy bylo, že si věci rád ověřil. Sharissina nepřítomnost mu teď také připadala odpustitelnější. Kým byl on ve srovnání s mocným Temným koněm?

Zatímco čaroděj pochyboval, vybavily se mu vzpomínky, týkající se zneklidňujícího tvora. Mistr Zeree mluvil o neobvyklém společníkovi, kterého potkal během dočasného exilu z Nimthu, nežťastného exilu, způsobeného čarodějovou přílišnou zvědavostí. Gerrod některé příběhy staršího Zereeho považoval za čiré smyšlenky, tehdy si bytost podobnou Temnému koni nedokázal představit.

Ne tak nyní. Tezerenee v kápi věděl, že pokud něco, tak Druův příběh nedokázal plně zdůraznit šokující přirozenost ebenového oře. Není divu. Pochyboval, že by příběh mohl vystihnout to, co před ním stálo.

"Omluvíš se Gerrodovi," řikala Sharissa Temnému koni. Čaroděje to pobavilo; chovala se k netvorovi, jako by byl děcko. Temný kůň ale opravdu vypadal kajícíně.

Tenhle tvor... dítě? Gerrod nemohl uvěřit vlastnímu nápadu. Omlouvám se, ty, kterému říkají Gerrod."

"Omluva přijata." Kapuce a maskovací kouzlo našťestí ukryly, jak se tvářil; jeho úsměv by nejspíš oba příchodí našťval. Dítě!

"Říkal jsem si, co se s tebou stalo, Sharisso," řekl čaroděj, aby uchopil otěže hovoru, teď, když už měl lepší představu o tom, čemu čelí. Podle Drua Zereeho je Temný kůň věčný tvor, zdálo se však, že má velmi omezené zkušenosti. Gerrod věděl, jak s takovou osobou zacházet. "Teď vidím, jak jsi mohla zapomenout."

Začervenala se, což Gerroda potěšilo. Byl to hezký pohled... ne že by se snad on staral o podobné věci. Záleželo mu jen na práci.

"Promiň, Gerrode. Musela jsem se ujistit, že si lidé na Temného koně co nejdřív zvyknou, protože tu má v úmyslu nějakou dobu zůstat. Nejlepší způsob byl dovolit, aby ho viděli se mnou, když jsem se přesouvala městem. Kdykoliv jsem potřebovala s někým mluvit, představila jsem mu ho."

Dovolte, už se znáte s Temným koněm? Gerrod zjistil, že není lehké zvládnout tuhle představu a nerozesmát se. "A jak ti to šlo?"

Sharissa vypadala méně potěšená. "Příliš mnoho vraadů je nedůvěřivých. Myslí si, že ho můj otec využije jako nástroj, aby změnil rovnováhu sil v triumvirátu."

Poslední slova Tezereneemu zhoršila náladu. "Není jedním z hlavních zastánců téhle teorie můj otec?"

"Ve skutečnosti se s Temným koněm ještě nesetkal. Ale Silesti už ano."

Co dělal Silesti, se Gerroda netýkalo, ale co dělal jeho otec, to ano. Zůstal jsi v pozadí, otče? Rád bych věděl, co kuješ. Stařešina nebyl z těch, co se v potenciálně výbušné situaci drží stranou.

"To mi připadá zajímavé," odvětil nakonec. "Seznámil se tady s tvým přítelem vůbec někdo z mého klanu?"

"Jen Lochivan. Zdá se, že ostatní Tezerenee nezajímá."

Co ví Lochivan, ví i otec, chtěl říct Gerrod. Věděl, že Sharissa s jeho bratrem ráda tráví čas, věděl však také, že Lochivan je jen prodlouženou rukou lorda Barakase. Nicméně přesvědčit o tom mladší Zeree by bylo nemožné. Viděla Lochivana, stejně jako viděla Gerroda - Tezerenee rodem, ale uvažováním jeden z jejích lidí. Ne jako Reegan, Logan, Esad nebo kdokoliv další.

"Pokud se zbytek klanu o něj nezajímá, je to proto, že můj drahý otec má mimořádný zájem." Prošel kolem a přinutil ty dva, aby se za ním otočili. Čím dál lépe. Teď už měl slunce skoro za zády. Gerrod se dokázal trochu víc uvolnit. "Nikdy nevěř spícímu drakovi."

Význam byl zřetelný, viděl však, že si ho Sharissa nebere k srdci. "Lord Barakas si může intrikovat, jak chce. Co by mohl Temnému koni udělat?"

Hodně věcí, chtěl říct Gerrod, ale ebenový hřebec mu skočil do řeči.

"Kdo je ten lord Barakas? Proč by mi měl přát potíže?"

"Lord Barakas Tezerenee je můj otec," vysvětloval čaroděj a v duchu se zatoulal do vzpomínek. "Je krutý, ambiciózní a stejně nebezpečný jako tvor, který zdobí standarty klanu."

"Je to tvůj rodič?" Temný kůň zatřásl hlavou, až temně černá hříva zavlála. Vypadalo to jako skutečná hříva... "Mluvíš o něm s nechutí, možná i s nenávistí! Tomu nerozumím!"

"Gerrod a jeho otec měli neshody," diplomaticky vysvětlovala Sharissa. "Lord Barakas je citizádostivý, Temný koni. Až ho potkáš, bude namístě opatrnost. Ale pochybuji, že může způsobit opravdové problémy. Nikdo z jeho lidí nemá schopnosti, které by se ti mohly rovnat - ostatně, ani přiblížit."

"Jsem úžasný, že?"

"Raději už bych o svém otci nemluvil, jestli vám to nevadí." Čaroději se při tomto tématu svíral žaludek. Cítil v ústech pachut' žluči. Řekl Sharisse: "Předpokládám, že ses konečně přišla podívat na můj objev. Není sice tak pozoruhodný, jak jsem si myslel zpočátku, ale je tu pár fascinujících záležitostí, které by tě mohly zajímat. Je pozdě začínat, ale mohli bychom aspoň..."

Provinilý pohled, který po něm vrhla, ho umlčel.

"Promiň, Gerrode. Vlastně jsem přijela hlavně proto, abych ti vysvětlila, proč jsem byla pryč a že se sem teď chvíli nedostanu."

Zahaleným Tezereneem zalomcoval hněv a náhlý absurdní pocit zrady a probudil jeho nižší pudy. Během jediného nádechu sáhl myslí ke zdroji moci, o kterém dívka nevěděla, že ho ovládá, k moci, která by mu umožnila udeřit naslepo dostatečnou silou, aby si mohl onu hořkost vybit.

"Teď se zrovna děje příliš mnoho věcí," pokračovala Sharissa, nic netušíc o jeho vnitřním boji. "Pokud Temný kůň zůstane mezi námi, musí si na něj ostatní zvyknout. Mezi Silestihy lidmi se mluví o tom, že ho chce otec použít, aby skoncoval s triumvirátem. Věřil bys tomu? Myslí si, že má v plánu vládnout ze Sirvak Dragothu jako nějaký tyran!"

"Tvůj otec?" Gerrodův hněv se vytratil. Jak mohl kdokoliv, kdo znal Drua Zereeho, věřit, že by čaroděj mohl toužit vládnout vraadům? Starší Zeree byl skoro stejný samotář jako on sám. Souhlasil s tím, že se stane součástí triumvirátu, jen proto, aby zabránil Silestimu a Barakasovi, vzájemně se vyvraždit, a většinu vraadů s nimi.

"Bylo by to tak špatné?" zeptal se démonický kůň dunivým hlasem. Přítel Dru je pozoruhodný tvor! Udělal by pro svůj druh jen dobré!"

"Dost práce dalo vůbec přimět je žít spolu, natož poslouchat rozkazy jiného vraada. Mnozí mistra Zereeho obdivují, ale triumvirát v očích našeho lidu zajišťuje, že se žádný vraad nestane sám zákonem. Jsme velice podezíravá a individualistická rasa."

Temný kůň znovu zatřásl hlavou; Gerrod si uvědomil, že je to zvyk, který ukazuje, jak je tvor zmatený.

"Pokusím se ti to vysvětlit později," prohlásila Sharissa. Omluvně se na čaroděje usmála. "Vrátím se... a ty bys mě taky mohl občas navštívit."

"Snad," řekl jen. Oba věděli, že by se do města nikdy dobrovolně nevrátil. Znamenalo by to setkání s klanem a možná i s otcem.

Sharissa si povzddechla a postavila se vedle svého nelidského společníka. Temný kůň ohnul nohy způsobem, který by skutečného koně zmrzačil, a klesl tak, aby mohla nasednout. Gerrod viděl, jak se koňský hřbet zvlínil a vytvaroval, aby se jezdcí pohodlně sedělo.

"Nebude to trvat dlouho," dodala čarodějka, pokoušejíc se věci co nejlépe urovnat. "Otec to nemůže zvládnout sám. Potřebuje moji pomoc."

Mlčel, věděl, že ať by řekl cokoli, jen by jejich přátelství oslabil. Pak by se taky mohla rozhodnout, že se už nikdy nevrátí. Zůstal by úplně izolovaný od svých lidí.

"Sbohem, Gerrode." Usmívala se trochu mdle, možná proto, že mu neviděla do obličeje, a tak netušila, jestli se hněvá, nebo je jen dotčený. Sharissa věděla, jak moc se na její návštěvy těší, a čaroděj předpokládal, že se na ně těší i ona. Teď už si tím nebyl tak jistý.

"Dávej na sebe pozor," vyhrkl Tezerenee. "Pamatuj, nikdy nevěř spícímu drakovi!"

"Dokud jsem tady, nemá se čeho bát!" zaburácel Temný kůň.

"Když myslíš."

Ebenový hřebec se otočil k městu, vzepjal se a byl pryč dřív, než Gerrod vůbec stačil zvednout ruku k pozdravu. Sharissa mu chvilíčku mávala, ale rychlost úžasného tvora ji brzy přinutila nechat toho a raději se pevně chytit hřívky. Za okamžik byla z dvojice jen tečka mizící v dálce. Gerrod předtím přemýšlel, proč jela až sem, jen aby mu řekla, že se nemůže zdržet, ale teď viděl, že pro Temného koně je vzdálenost dělicí město a jeho domov jen krátkou vyjížděnkou. Úmyslně sem přijeli mnohem pomaleji; spěchajícího Temného koně by mohl omylem považovat za nějakou strašlivou hrozbu.

"Tak dobře rozumíš některým věcem, a zároveň je tak naivní ohledně jiných." Doufal, že se Sharissa nemýlí, pokud jde o jeho otce. Barakas byl sotva typ, který by klidně seděl, zatímco by se potenciální hrozba, jakou představuje ebenový běs, volně proháněla mezi vraady.

Teď, když věděl, že je v bezpečí, si Gerrod stáhl kapuci a zrušil kouzlo ukrývající jeho rysy. Dobře, že je Sharissa do jisté míry odhadnutelná. Měla schopnosti i moc teleportovat se z města až sem, ale nepoužila by je. Díky jejím obavám ohledně tohoto kouzla byla před ní jeho tajemství v bezpečí. Dokud mu Sharissa dává čas, může ukrývat, čím se stal a co odhalil.

Šokovalo by ji, kdyby uviděla jeho nechráněnou tvář. Dokonce i bývalí rodiče by s ním asi soucítili, obzvlášť při vědomí, že ho budou brzy následovat. .. jako všichni vraadové.

Vlasy mu zešedivěly a v kůži měl vyryté vrásky, které mohl vytvořit jen věk. Ostatní nikdy nepomysleli na to, že právě jejich magie jim tolik prodloužila život, Gerrod však zjistil tvrdou pravdu. Vlastní pokusy, které ho stály další životní sílu, ho proměnily v někoho, kdo vypadal ještě starší než Dru Zeree nebo stařešina. Čaroděj si s hořkým humorem pomyslel, že by mohl být svůj vlastní dědeček.

Sharissa by se mu snažila pomoci, ale on nechtěl nic z jejích kouzel. Nepoddá se tomuto světu, nestane se jedním z jeho tvorů. Gerrod si byl jistý, že vraady čeká buď smrt stářím, nebo - pokud se plně podřídí novému domovu - ještě horší osud. Dru mu vyprávěl, že i pátrači a ostatní místní rasy mají stejné předky jako oni. Pokusy zakladatelů je proměnily, udělaly z nich stvůry. Rozhodně neměl v úmyslu podlehnout takovému osudu, ale neměl v úmyslu podlehnout ani rozkladu vlastního těla. Nějak se zachrání.

Ať to stojí cokoli nebo kohokoliv, připomněl si, když se zahleděl na prázdný obzor, za nímž zmizeli Sharissa a Temný kůň.

"Jaký to má smysl?" chtěl vědět Rayke. Byl unavený, a když byl Rayke unavený, býval neuvěřitelně podrážděný. Ostatní elfové mlčeli, věděli, že tohle je jeho a Faunonova záležitost. Bylo to další drobné podrytí Faunonovy autority, která už tak dostávala v poslední době trochu zabrat, tím jak trval na průzkumu každé, byť sebemenší díry v zemi.

Faunon by ovšem proti jejich předpokladům nějaký zásah uvítal. Rayke rozčiloval i jeho. Copak jim neřekli, že mají být důkladní? Mezi ptačími lidmi vládl zmatek, což byla perfektní příležitost lépe prozkoumat vzdálenější jeskynní systémy, roztroušené na jižním okraji horského pásma. Jeskyně, před kterými stáli teď, nesly veškeré stopy dřívějšího pravidelného užívání, ať už aviany nebo někým jiným.

"Zkus laskavě trochu ztlumit hlas," zašeptal Raykovi. "Jestli tedy tolik netoužíš po boji a neřeš schválně tak nahlas, aby tě slyšeli všichni pateraci na celém světě."

"Aspoň by to bylo smysluplnější než tohle rýpání v dírách," zamumlal druhý elf, nicméně mnohem tišeji.

"Nepotrvá to dlouho. Pokud se tahle netáhne dost hluboko pod hory, budou na tom ostatní stejně. Ale jestli sahají hluboko, rada to bude chtít vědět, kdyby náhodou usoudila, že přišel čas jeskynní hnízdiště dobýt."

Rayke se ušklíbl: "Rada neschvální ani tak drobnou aktivitu, jako je závod v běhu, natož útok na skoro opuštěné hnízdiště."

Pro jednu spolu souhlasili. "Byli by hloupí, kdyby toho nevyužili. Jen pomysli, co tam museli ptáci nashromáždit. Podívej se, co jsme našli jen tak se volně povalovat po zemi!"

Jeden z ostatních elfů zatřásl váčkem, který nesl. Onen váček představoval nejcennější poklady výpravy, kouzelné medailóny, které aviani obvykle nosili na krku. Šlo o velmi vzácné předměty, jejichž moc byla legendární dokonce i mezi elfy, ale měli jich k prostudování jen velmi málo, protože je ptačí lidé žárlivě střežili a většina jich byla zajištěna tak, aby se sama zničila, pokud jejich nositel zahynul. Tyhle ne. Pokud se Faunon nepletl, tyhle tu prostě nechali. Proč, to netušil. To byla věc rady; ta si užívala nekonečných teoretických diskusí, obzvlášť když přitom mohla ignorovat naléhavější záležitosti.

Nechme je, ať si s nimi pohrají, zatímco ostatní zvednou hozenou rukavici, pomyslel si Faunon. Uděláme z tohoto světa něco víc než jen místo, kde jsme se prostě ocitli. Vybojujeme si tu vlastní budoucnost! Hluboko v srdci věděl, že jen sní. Elfové jako druh se nikdy dostatečně nezorganizují, aby v nalezeném světě získali na důležitosti. Příliš mnoho jich věřilo, že jediným smyslem života je prostá existence vedle zvířat a rostlin. Bylo to jednoduché a bezpečné.

"No? Jdeme teda dovnitř?" Ted', když Rayke Faunonovi znovu ustoupil, chtěl to mít co nejdřív za sebou. "Nemusíme tam všichni. Dva nebo tři by měli stačit."

"Tak tedy dva." Vždycky to byli Faunon a Rayke. Faunon, protože jako vůdce cítil odpovědnost za všechno, co dělali. Kdyby vedl své lidi do nebezpečí, bylo jen správné být, jak se říká, první na ráně. Rayke samozřejmě dával přednost čemukoliv před sezením a čekáním. Ostatní, kteří měli menší sklon dělat něco, co nedostali rozkazem, jim nebezpečí klidně přenechali. Putování a zkoumání jim vyhovovalo, ale teď už měli víc než chuť zamířit domů.

"My dva," souhlasil Faunon. Přestože se oba elfové pořád hádali, věděli, že spolu jsou v největším bezpečí. Mohli se spolehnout, že kdyby došlo k boji, bude mu ten druhý krýt záda. Zbytek skupiny měl sklony bojovat tak, jak elfové bojovali vždycky -jako spolek jednotlivců, ne jako tým.

"Dejte nám hodinu," řekl ostatním. "Jestli se do té doby nevrátíme..." Jestli se do té doby nevrátíme, budeme mrtví, anebo hůř, vězni ptáků, dokončil v duchu. Nebylo třeba sdělovat ostatním, co stejně věděli.

Rayke už z jednoho z váčků na opasku vytáhl malý světelný krystal. Pokud šlo o světlo, byly krystalky lepší než pochodně. Každý člen výpravy jeden měl. Faunon vytáhl svůj a oba elfové vyrazili. Rayke měl při ruce meč a Faunon ho následoval, jakmile vešli do jeskyně.

Viděl, že ji rozhodně vyhloubilo něco jiného než příroda. Stěny byly příliš hladké, podlaha příliš rovná. Bylo to povzbuzující i znepokojivé. Znamenalo to, že systém chodeb zřejmě vede tam, kam věřili, ale zároveň, že mnohem pravděpodobněji narazí na potíže, pokud ještě jeskyni kdokoliv používá.

Na zemi bylo pár stop, většinou zvířecích. Všechny byly staré, takže se nebáli, že je někde zaskočí medvěd nebo mladý drak. Kdyby tu žila zvířata, dozvěděli by se, že nemá smysl jeskyni prohledávat. Aviani by nikdy nedovolili, aby se zvěř zabydlela v používaných chodbách.

"Míříme dolů," podotkl Rayke. Ústí jeskyně už bylo nepříjemně daleko za nimi.

Faunon podržel světelný krystal před sebou a ověřil si společníkova slova. Míří dolů. Měl podezření, že se přece jen zmýlil. Ptáci měli sklony kopat vzhůru, k nebi, které tak milovali, spíš než dolů. Proč by...?

Usmál se vlastní hlouposti. "Nemusí to být ptačí práce?"

"Quelové?" Rayka v tu chvíli zjevně napadlo totéž.

"Kdysi tu taky vládli."

"Takže quelové."

Oba elfové se trochu uklidnili. Pokud to opravdu byli quelové, nemuseli se stavitelů bát. Jediní aktivní quelové teď žili na území jihozápadního poloostrova. .. pokud je nepostihla stejná katastrofa jako ptáky.

Podle všeho, co Faunon věděl, quelové konečně předali dál štafetu vládců tohoto světa.

Znovu zauvažoval, kdo budou noví vládci. Proč by to nemohli být elfové? Proč jeho lidé nečinně sedí a nechávají vládnout jiné?

Věděl, že něco z toho musel říct nahlas, protože se k němu Rayke otočil a zeptal se: "Cože?"

"Nic."

"Jestli půjdeme pořád dolů a doleva jako teď, brzy ztratíme vchod z dohledu."

Faunon věděl, že je to pravda. Byl v pokušení zamířit zpátky, usoudil však, že můžou popojít ještě kousek dál. Vyrušil ho jakýsi pocit, který se jen otřel o jeho vědomí. Když se však na něho elf pokusil soustředit, pocít jako by se stáhl těsně mimo dosah.

Tunel, usoudil, i když se mu to vysvětlení nelíbilo. Kolem nás je samá skála. Tunely jsou pro trpaslíky, pokud nějakí ještě existují, ne pro elfy. Elfové milovali slunce, stromy a...

"Voda!" zavrčel Rayke jako nadávku. Když se Faunon zahleděl před sebe, pomyslel si, že k tomu měl jeho společník dobrý důvod.

Chodba se dál svažovala, ale zbytek byl ponořený v jezeře stejně inkoustovém jako bezměsíčná, bezhvězdná noc. Skoro to vypadalo, jako by tunel někdo úmyslně zaplavil až sem.

"Tady to končí, Faunone." Druhý elf se začal obracet.

"Počkej." Faunon byl taky rozhodnut odejít, ale chtěl se na jezero podívat blíž. S krystalem před sebou přešel k okraji vody a klekl si. Obličej i postava se odrážely na hladině jako přízračná parodie originálu. Dokonce i tak zblízka neviděl nic pod hladinou. Byl v pokušení upustit krystal do vody a dívat se, jak se potápí, zastavil ho však nevysvětlitelný strach, že vyruší něco, co je lepší nechat nerušené.

"Nic neuvidíš! To ti můžu říct i odsud. Proč prostě..."

Z jezera se vynořily hladké, kožnaté ruce a natáhly se Faunonovi po hrdle.

"Zpátky!" Rayke se vrhl dopředu, čepel tasenou k vodě.

Světelný krystal Faunonovi vyklouzl a padal vodou, na okamžik osvětloval svět pod hladinou. Krátce zahlédl útočníka, obojživelníka se širokou čelistí podobné postavy jako elf. Tvor měl kulaté, skoro žabí oči a na rukách i nohách plovací blány. Bez rozmyšlení bodl po vodním tvorovi mečem a s jistým zadostiučiněním sledoval, jak ho čepel zasáhla do ruky.

Zprava kolem něj projel další meč. Špička Raykovy zbraně prošla stvůře hrdlem. Tvor bublavě zalapal po dechu a otřásl se. V tu chvíli už byl krystal hluboko pod hladinou a útočník se stal pouhým vířením v černých hlubinách jezera. Stále klesající jiskru občas na okamžik zakryl některý škubající se úd vodního tvora.

Konečně se hladina uklidnila. Tělo rádoby útočníka nevyplulo vzhůru, další divná věc. Světlený krystal se potopil z dohledu, odhaluje neuvěřitelnou hloubku tunelu.

"Rozhodně je to tunel quelů," prohlásil Faunon a mnul si krk. Myslel přitom na pracky, které se mu sáply po hrdle. "Ale tohle byl draker. Slouží ptákům."

Rayke očistil hrot čepele. "Drakeři obvykle nejsou tak krvežízniví. A obvykle jsou to spíš zbabělci. Tenhle tě chtěl roztrhat."

Faunon měl znovu pocít, že je něco nablízku. Nepokoušel se na to soustředit nebo to identifikovat. Bude lepší nechat to být, než se to o ně začne příliš zajímat. Druhý elf zjevně necítil to, co on, a tak Faunon doufal, že je to jenom paranoia nebo vyčerpání.

"Už můžeme jít?"

Přikývl a vstal. Rychle otřel vlastní čepel; zatím to bude muset stačit, důkladněji ji očistí, až budou odsud pryč.

"Kam teď?" zeptal se jeho společník, když opustili zaplavenou chodbu.

"Na jih."

"Na jih?" Rayke na něj hleděl s vyvalenýma očima.

"Je to přece směr, kam chceš jít, nebo ne?"

"Jih. Ano, ale myslel jsem..."

Faunon se naposled rychle ohlédl k jezeru, ještě než zašli za zatačku a ztratili ho z dohledu. Měl pocít, že zahlédl na hladině bubliny, ale netoužil vracet se a zkoumat je.

"Změnil jsem názor. Myslím, že bych šel raději domů."

Druhý elf nenaléhal, což Faunon ocenil. Znamenalo to, že se nebude muset pokoušet vysvětlit rostoucí strach, který neměl jiný důvod než jakýsi hlodavý pocit... pocít, že tohle je, stejně jako hrůzostrašný hřebec, jen předzvěst nadcházejících věcí.

VI.

Přestože se Sharisse vůbec nechťelo od Temného koně odloučit, nakonec přišla chvíle, kdy se musela

vrátit k ostatním povinnostem. Uvědomila si to onoho večera po neuspokojivé návštěvě u Gerroda; když se vrátila domů, našla žadatele. Jejich stížnosti byly malicherné, pokud si vzpomínala, byl to však její nápad převzít některé z otcových menších rolí, aby se mohl věnovat důležitějším úkolům. Doufala, že ho časem přesvědčí, aby si obstaral nějaké podřízené. Na rozdíl od svých protějšků se Dru pokoušel dělat všechno sám, protože se bál, že by se jinak mohla rovnováha příliš vychýlit na jednu stranu. Bylo skoro nemožné přesvědčit ho, aby jí přenechal i to málo. Ne, že by sama neměla dost vlastní práce i bez toho, že si k ní přibrala i nějakou jeho.

Jaký otec, taková dcera? pomyslela si suše.

Náležitě se vypořádala se žadateli, ale brzy znovu objevila i další úkoly. Jeden z mála vraadů, který s ní pracoval, jí připomněl systém podzemních komnat, které se rozkládaly pod městem. Ukázalo se, že patro pod povrchem je na některých místech zrádné, protože se země místy sesunula, a jeden člověk už zahynul, když se pod ním propadla země a on se zřítíl dolů. Sharissa už předtím začala organizovat výpravu, která měla podzemí zmapovat a najít slabá místa. Teď vyšlo najevo, že ti, které pověřila, neměli bez jejího dohledu ani ponětí, co dělají. Jak jen mohli mí lidé přežít přechod sem, divila se. Občas čarodějka žasla, že se vůbec dokážou sami najít.

Když se pak rozhlížela po Temném koni, byl pryč. Druhý den zjistila, že se vrátil na Sirvak Dragoth, ale ještě předtím vyděsil několik obyvatel, když uprostřed noci divoce obíhal město.

"To nemůžeš," plísnila ho a pochodovala přitom komnatou, kde prováděla výzkum. Místnost byla součástí oválné budovy, v níž kdysi bývala knihovna, ačkoliv se všechny knihy dávno rozpadly. Mladá Zeree začala plnit police vlastními poznámkami a doufala, že jednoho dne s pomocí ostatních shromáždí stejně velkou sbírku, jaká soudě podle množství výklenků patřila zakladatelům. Původně se bála, že Temný kůň nedokáže projít úzkými, spleťtými chodbami, zapomněla však, že jen připomíná koně. Sledovat ho, jak se přesouvá a podle potřeby mění tvar, byla neobvyklá zkušenost, přestože se jí z toho dělalo nevolno. "Chceš zničit to, čeho jsme dosáhli? Když budeš jen tak děsit lidi, budou se tě ještě víc bát! Máš vůbec ponětí, jak na ně působíš?"

Mohutný, temně černý oř se zasmál a mrazivé oči se mu přitom leskly: "Vskutku, děsivě! Jeden chlapík klesl na kolena a přísahal věrnost příteli Druovi... a přitom jsem na něho jenom mrkl, když jsem ho míjel. Nic víc!" "Chceš, aby se otce báli?" Zvážněl: "Nebojí se Drua. Bojí se mě!" "A ty ho zastupuješ."

"Já..." Při pohledu na to, jak hrozivý tvor náhle ztuhl, čarodějka málem zapomněla, jak je na něj naštvaná. Ten pocit však netrval dlouho.

"Musíš se ještě hodně učit o malichernosti a podezřívavosti vraadů, Temný koni."

Odpověděl pomalu, ale to, co řekl, ji na okamžik zaskočilo, třebaže si při pohledu zpátky uvědomila, že to tušila. "Vraadi mě moc nezajímají. Nejsou jako Dru nebo ty. Za zády mě proklínají, myslí si, že mám tak slabé uši jako oni, hlupáci, a říkají, že jsem netvor! Nezkouší mi porozumět, i když já se ochotně snažím pochopit všechny věci kolem sebe! Ať udělám cokoli, stejně se pořád bojí a nevěří mi. Dělal jsem všechno, co mě napadlo, ale jsem jim stejně lhostejný, jako když jsem se poprvé objevil na náměstí."

Pak Temný kůň udělal něco, co ho Sharissa předtím nikdy neviděla udělat. Otočil hlavu doleva a zamrkal. Za celou dobu, kterou s ním čarodějka strávila, ho nikdy neviděla zamrkat. To však bylo nic ve srovnání s tím, co se stalo vzápětí. Před věčným se zjevilo cosi jasně lesklého, záře, která se rychle rozrostla.

Portál! Temný kůň nepoužil moc od svého ohromujícího příchodu, a tak Sharisse chvíli trvalo, než pochopila, co věčný dělá. Svými pohyby připomněl Sharisse rozčilené dítě - mladá Zeree si vzpomněla sama na sebe. Nedal jí čas zareagovat. Během několika vteřin prošel magickým průchodem pryč. Sotva stačila zavolat jeho jméno, než se portál smrškl a zmizel. Nechal ji tu stát samotnou uprostřed komnaty, netušící, kam šel a co chce dělat.

"U Serkadiona Maneeho!" Sharissa měla chuť mrštit něčím po zdi, ale přinutila se zůstat v klidu, dokud ji to nepřešlo. Proč nic nejde snadno? Proč s ní musí všichni bojovat, i kvůli maličkostem?

Sharissa čekala, když však uplynulo několik minut a stínový hřebec se neobjevil, pochopila, že je zbytečné dál sedět a dělat si starosti. Temný kůň byl svým způsobem vypočitatelný. Vráti se na náměstí a pak na Sirvak Dragoth. Případně stráví několik hodin divokým úprkem skrz pláne a lesy _ a snad přitom

nevydělá nikoho dalšího. To už předtím udělal. Jednou věcí si byla jistá: dokud tu zůstává jeho starý společník, věčný město neopustí. Neměl kam jít, a pokud ho náhodou nechápala špatně - což bylo možné, ale ne pravděpodobné - obyvatel Nicoty zoufale toužil po přátelství. Bylo to, jako by Temný kůň okusil dlouho zakazované ovoce. Koneckonců, copak při pátrání po jejím otci neprohledal svět po světě, když ho odsud strážci města vypověděli?

Sharissa si uvědomila, že se Temný kůň objeví, teprve až se k tomu sám rozhodne, a vrátila se k práci. Vždycky měla co dělat, co zařizovat. Klidně připouštěla, že je obrazem svého otce, a tak věděla, že ji práce zanedlouho tak pohltí, že než se naděje, bude den - a jak doufala, i trucování Temného koně - pryč.

Nejprve tu byla otázka mapování, dávný dluh, narůstající každým týdnem. To ji přivedlo k fázi obnovy, doporučované jedním z vraadů, který jí asistoval. Jak si vzpomínala, mělo to co dělat s očekávanou potřebou zvýšení zemědělské produkce...

"Lady Sharisso?"

Vzhlédla a několikrát rychle zamrkala, než jí došlo, že se v komnatě setmělo. Pak se zamračila, jak se nevzhledná postava stojící vedle vstupu do síně přesunula blíž. Nesla olejovou lampu, která moc nepomáhala s osvětlením místnosti, ale spíš propůjčovala muži, jenž ji nesl, příznačný výraz. To, že se dostal až sem, znamenalo, že podplatil jednoho ze strážců. Ráno si s nimi bude muset promluvit.

"Bethken, jestli se nepletu?"

Uklonil se, ale dokázal přitom udržet lampu rovně. "Ano, paní. Víím, že už je pozdě, vzácná paní, ale přemýšlel jsem, jestli bych nemohl..."

Sharissa se pokusila skrýt znechucení a pokynula mu, aby přistoupil. Bethken kdysi býval tlustý - protože to tak chtěl - ale patnáct let si vybralo na jeho obvodu daň. Kůže se však z jakéhosi důvodu rozhodla nepřizpůsobit se nově získané štíhlosti a prostě se na něj jen ve vrstvách poskládala. Bethken se velice podobal právě vyprázdňnému starému vaku na vodu. Pokud šlo o jeho věrnost, ta nepatřila nikomu. Jako mnoho vraadů technicky patřil pod otcův prapor, ale hlavně proto, že mu ostatní nikdy nenabídli nic dost cenného, aby ho přetáhli k sobě. Bezpochyby si přišel pro něco cenného k ní.

"Co chceš?"

"Nejprve mi dovol, abych ti nabídl světlo." Postavil lampu na jeden ze Sharissiných listů s poznámkami a pokapal ho přitom olejem.

Čarodějce se chtělo zaječet, ale věděla, že by to byla chyba. Z hlediska mnoha vraadů se Bethken choval velmi společensky. Nepředpokládalo se, že by Sharisse mohlo vadit, že při tom vypadá spíš jako had, který číhá na chutnou polní myš.

Aby zabránila dalšímu poškození své práce, ať už od oleje nebo plameny, vzala lampu, postavila ji na blízký podstavec a řekla: "Děkuji ti, Bethkene, ale dokážu si obstarat vlastní světlo."

Místnost náhle osvětlil měkký, zářící bod poblíž stropu. Žadatel klopytl zpět.

"Bohové!" Vraad vzhlédl a se závistivým výrazem obdivoval její dílo. "Kéž bych jenom mohl."

"Přišel jsi za mnou kvůli něčemu?" Bylo jí jedno, že na ni hledí chtivě, když se na ni znovu soustředil. V tomhle světle ji viděl mnohem lépe, ale v jeho chtivosti neviděla jen chtíč. Bethken byl jedním z těch, pro které byla ztráta magie něco, jako kdyby mu odtrhli jídlo od úst. Hladověl po ní a po zázracích, které mu kdysi dávala. V Sharisse spatřoval hodně z toho, po čem dychtil.

"Jak skvělé, vidět takové umění v těchto temných časech, paní," vtíral se jí do přízně. Jakýkoliv úspěch, kterého snad mohl dosáhnout, však okamžitě ničilo neustálé přesunování svěšené kůže, když mluvil a pohyboval se. "Kéž bychom se mohli vrátit do dnů naší velikosti."

"Pochybují, že by ses dokonce i ty teď chtěl vracet na Nimth."

"To sotva!" Vypadal šokované, jako by byla šílená, že se vůbec o něčem takovém zmínila.

"Dobrá," přikývla Sharissa. "A co tedy chceš? Mám spoustu práce."

"Ten démon; není tady?"

"Temný kůň není démon, Bethkene, a pokud jde o tvou otázku - vidíš ho tu snad?"

Nucené se zasmál: "Odpusť mi, lady Sharisso. Nechtěl jsem ho urazit. Jen by bylo lepší, kdyby tu nebyl; chci ti sdělit něco, co by ho mohlo pohněvat."

Jestli se k tomu sdělení někdy dohrabeš, pomyslela si suše čarodějka. "Prosím, pokračuj."

Bethken se znovu uklonil, takže se na něm záhyby kůže znovu rozhoupaly: "Víš, že Silestiho frakce hlasitě vyjádřila obavy z dé - tvého společníka?"

"Jistě."

"Slyšel jsem, že Silesti se chystá víc než jen mluvit, že touží toho tvora odstranit."

Zjevně doufal v nějakou dramatickou reakci, ale Sharissa mu nehodlala dělat radost. Už ty řeči slyšela a věděla, že to není pravda. Silesti před jejím otcem přiznal, že ho to napadlo, ale usoudil, že by tím porušil Druovu důvěru. Respektoval ho, a i když by to ani jeden z nich nepřipustil, dokonce ho měl rád. Silesti Druovi důvěřoval a starší Zeree důvěřoval vážné postavě v černém.

"Tvá zpráva pro mě není novinkou."

Muž vypadal schlíple. Zajímavé, kolik lidí za ní chodilo s něčím, co považovali za důležitou informaci. Samozřejmě, stejně jako Bethken chtěli odměnu. Hodilo by se, kdyby jim dlužil laskavost jeden z členů triumvirátu nebo někdo, kdo jim byl blízký.

"Chce svolat schůzku triumvirátu a tam..." blekotal nevzhledný muž.

"Udeří. Zabije mého otce a lorda Tezereneeho a spoutá Temného koně." Jako by řetězy dokázaly udržet bytost, jako je Temný kůň.

"Myslel jsem..."

"Děkuji ti za pokus, Bethkene. Je mi líto, že kvůli tomu šel až sem. Doufám, že to nemáš daleko."

Zřetelná nárážka, že už není vítán, se vráscitého muže dotkla. Chvilí pokašlával a pak se znovu poklonil.

"Snad jindy, lady Sharisso. Nevadí, aspoň jsem si mohl připomenout tvou krásu. To je dostatečná odměna. Dobrou noc!"

Bethken v předklonu vycouval z komnaty. Teprve když zmizel z dohledu, si Sharissa vzpomněla na jeho olejovou lampu. Chtěla na něj zavolat, ale Pak usoudila, že už musí vědět, že ji zapomněl. Určitě si toho všiml, když šel Potmě. Pokud se pro lampu vrátí, dá mu ji a znovu ho pošle pryč. Jestli ne, pošle ráno někoho, aby mu ji odnesl.

Výzkum ji znovu pohltil a zahalil zapomněním. Nejednou ji, stejně jako otce, ranní slunce přistihlo u pracovního stolu. Pokaždé, když se to stalo, přísahala, že už to neudělá.

Dokončila sepisování poznámek k dalšímu ze svých projektů, ke studii účinků pobytu na různé obyvatele města. V poslední době vypadalo mnoho vraadů sešleji. Nedokázala se přimět uvažovat o nich jako o starých, protože pak by musela myslet na to, že i její otec jednou zemře. Přesto bylo velmi pravděpodobné, že vraadové při opuštění Nimthu ztratili část toho, co z nich dělalo téměř nesmrtelné bytosti. Něco z magie Nimthu tady chybělo... pokud to nebyl přímo nějaký úskok tohoto světa.

Sharissa vzhledla a pomyslela si, mohla by být pravda, co kdysi řekl Gerrod? Mohl by nás tenhle svět proměňovat, jak se mu, vlastně zakladatelům, hodí? Co mezi námi beztváří vlastně dělají?

Skoro jako přivolán jejími myšlenkami se kolem vchodu přesunul stín. Sharissa přimhouřila oči, ale postava, pokud tam předtím vůbec byla, už byla pryč. S myšlenkami na Bethkenu vstala a pomalu vykročila k vnější chodbě. Na její příkaz svítící koule slétla od stropu a zamířila před ní do předsíně. Sharissa se rozhlédla na obě strany, ale chodba byla prázdná.

Neměla ponětí, kolik je hodin, ale věděla, že musí být hodně pozdě. Vrátila se ke svým poznámkám a začala je urovnávat, rozhodnutá vrátit se k nim, až se pořádně vyspí. Sotva však začala, když její pozornost upoutalo mihotání.

Byla to olejová lampa. Čarodějka se usmála obavám, které ji na okamžik zasáhly. Natáhla ruku a udusila plamen. Ruce jí zabránily v pádu, ale jen tak-tak.

Kdyby Sharissu někdo požádal, aby popsala pocit, který právě zakusila, mohla by říct, že to bylo něco, jako kdyby se jí zvedl z očí závoj. Noc byla stejná, ale teď jako by byla součástí její existence, ne jen čímsi v pozadí. ...so!

"Temný koni?" Zatřásla hlavou, aby si pročistila myšlenky. Slyšela v hlavě hlas, který jí připomínal ebenového hřebce? Čekala, doufajíc, že zachytí něco dalšího. Vraadové měli jisté telepatické schopnosti, ale tohle nebyl vraad. Vlastně si ani nebyla jistá, že slyšela hlas. Možná to byla zatoulaná myšlenka přepracované mysli, ale co ji mohlo vyvolat? Neznala žádné slovo "so", byla to však poslední slabika jejího jména a Sharissa v tu chvíli vnímala jakousi naléhavost.

Nejbližší okno vyhlíželo na střed města. Přešla k němu a podívala se ven. Jeden z měsíců byl viditelný - Hostia, jestli si dobře vzpomíná - ale matné světlo drsné noční vládkyně neodhalovalo nic mimořádného. "Jsem unavená hlupačka," zamumlala a usmála se vlastní pošetilosti. Kdyby ji volal Temný kůň, jistě by to zkusil znovu, pokud by se mu to nepodařilo napoprvé. Věčný byl rozhodně neodbytný. Ve skutečnosti by se před ní pravděpodobně zhmotnil a nepokoušel by se ji volat ne zcela důvěryhodnou telepatickou cestou. Pro někoho s hřebcovými schopnostmi to byla maličkost; pro oslabené vraady to bylo mnohem, mnohem těžší. Ne, Temný kůň ji nevolal; nikde necítila jeho přítomnost - Nikde? Náhle byla v pohotovosti.

Sharissa Temného koně nikde necítila. Nebyl ve městě ani v okolí. Když se poprvé objevil na západním pobřeží pevniny, čarodějka ho ucítila skoro hned. A pokud si vzpomínala, byla jediná. Jestli ho necítí ona, pak ho určitě necítí ani nikdo jiný.

Sirvak Dragoth! Tam musí být! Přestože neměla důvod věřit, že je věčný v nebezpečí, měla jakousi předtuchu. Věděla, že není na Sirvak Dragothu. Dokonce i odsud dokázala vždycky vycítit jeho podivné magické vyzařování, zjevně přirozenou a trvalou vlastnost hřebcova mlhovinového "těla".

Nic. Jako by Temný kůň opustil kontinent. Přestože to bylo klidně možné, nezdálo se jí, že by odešel tak náhle, přestože se ho předtím dotkla. Ještě by si s ní přišel promluvit, rozloučit se. Obr byl v mnoha směrech lehce předvídatelný. I po pouhých několika dnech ho Sharissa velmi dobře znala. Měl tak zakořeněné zvyky, že se mu nemohl rovnat ani ten nejpředvídatelnější člověk.

Úplně opustila předchozí práci a přemýšlela, co teď. Jestli jsou její obavy neopodstatněné, vrhne se do šíleného, zbytečného pronásledování. Pokud jsou opodstatněné, co se starému otcovu příteli stalo ... a ví to otec?

Začínal na ni dotírat spánek, ale zatím jen silou novorozeněte. Čím déle ho však bude odkládat, tím silnější potřebou se stane. Sharissa začala plánovat, co udělá, s vědomím, že má málo času; vyčerpala se už předchozí noci.

Hanba, pomyslela si Sharissa, že nemá žádné honící psy, kteří by se vrhli po stopě - pokud Temný kůň nějakou nechává. Pohyboval se spíš jako vítr a jediný způsob, jakým ho dokázala sledovat, byla hlášení vyděšených a rozrušených kolonistů a její vlastní rozvinuté smysly. Sbíráni informací by trvalo příliš dlouho a odhalit jeho současnou pozici už zkusila.

Do hlavy se jí znovu vetřela vrtošivá představa psa, chvíli však trvalo, než Sharissa pochopila, co jí chce podvědomí říct. K čemu pes, když nemá stopu, a co to má co dělat s teď zbytečnou schopností vycítit, kde v tu chvíli Temný kůň je?

Pes sleduje stopu, kterou kořist zanechá, ale tady žádná stopa není... nebo ano?

"Fyzická ne, ale magická možná ano!" zasyčela, našťavaná sama na sebe, že jí to nedošlo dřív. Temný kůň je jedinečný, bytost, jejíž samotná podstata se podobá čiré moci obdařené vědomím. A magie vraadů i magie tohoto světa zanechávají stopy.

Nechal po sobě takovou stopu i Temný kůň, ať šel kamkoliv?

Pátrala svou myslí, nejprve prohlédla spektrální obraz světa, potom siločáry, které procházely všude kolem. Vždycky ji trápilo, že ostatní, kteří vládli jistým stupněm magické moci, viděli jen jednu z těchto věcí; přemýšlela, čím se liší. Za patnáct let se jí nikdy nepodařilo vycvičit někoho tak, aby viděl moc tohoto světa jako ona.

K jejímu překvapení byla stopa naprosto zřetelná. Magie Temného koně byla tak cizí, že vypadala jako kaz v jinak barevné a uspořádané krajině, kterou Sharissa vnímala. Přestože od rozčileného útěku před jejím plísněním uplynul skoro den, vzpomínka byla pořád silná.

Tohle jsem neviděla? Při zpětném pohledu to nebylo překvapivé. Prohlíží si snad denně svůj stín? A co stopy, které nechává v půdě, když prochází poli za městem? Když člověk jel na tak ohromujícím tvorů, jako je Temný kůň, dokonce i samotný svět kolem bledl.

"Sharisso?"

Hlas, který se ozval po tolika hodinách samoty, ji polekal. Otočila se; věděla už, kdo pronikl do jejích komnat. "Lochivane? Co tu děláš v tuhle hodinu?"

Tezerenee se zasmál a vkročil do osvětleného prostoru. Na ohnuté paži nesl přílbu, takže Sharissa viděla rysy klanu, které obvykle spíš skrýval. Po pravdě řečeno, Gerrod a jeho bratr se nedali srovnat;

Lochivan měl příliš mnoho medvědích rysů po otci, aby ho bylo možné považovat za pohledného.

"Vytáhl jsem si noční hlídku. Stařešina nemá oblíbence, obzvlášť pokud jde o vlastní děti. Když mi hlídka skončila, nemohl jsem spát. Myslel jsem si, že mi osamělost města pomůže, a tak jsem se procházel."

Pokrčil rameny. "Už celé roky vím, že máš ve zvyku zůstat vzhůru do noci, Sharisso. Myslel jsem si, že možná ještě nebudeš spát, přestože bys měla. Když jsem zahlédl v okně světlo a v jednu chvíli i tebe, věděl jsem, že byl můj předpoklad správný."

Byla mrzutá; opravdu, tohle nebylo poprvé, kdy se zastavil. Jenomže načasování nemohlo být horší... a jeho přítomnost jí připomněla, kdo ve městě nejvíc získá zmizením Temného koně, přestože jí dělalo potíže uvěřit, že by byl celý klan dal dohromady sílu, která by ho dokázala ohrožit.

"Děje se něco?" Lochivan považoval její mlčení za částečný souhlas se svou přítomností. Rozhlédl se po rozlehlé komnatě a spočinul pohledem na Bethkenově nevyžádaném daru. Položil přílbu na stůl, zvedl koutky rtů a prohlížel si ho.

"Dárek od někoho, kdo se mi pokoušel vetřít do přízně," vysvětlila. Pak si uvědomila, že mu neodpověděla na první otázku, a dodala: "Nic. Nic se neděje. Zrovna jsem se chystala jít si lehnout."

"Na chvíli." Lochivan položil lampu zpátky. "Asi jsem tě neměl rušit. Můžu se vrátit někdy přes den." Sharissa se nemohla ubránit pocitu, že je na jejich rozhovoru něco divného. Věděla, co ona neříká Lochivanovi, ale je tu snad něco, co on neříká jí?

"Lochivane, co víš o Temném koni?"

Jeho oči jí prozradily, že uhodla, proč sem přišel. Byla by to příliš velká náhoda, dokonce i přes předešlé návštěvy.

Neřekl nic, ale na konečku ukazováčku teď měl maličký plamínek, sirku nebo trošičku magie. Olej v lampě se rozsvítil...

Sharissa si znovu přečetla svoje poznámky o mapování podzemí. To by mělo odstranit všechny obavy, pomyslela si. Teď kdyby to prostě udělali tak, jak jsem jim řekla, a nechali mě dělat něco jiného! Čarodějka vzhledla od stolu s podivným pocitem, že jí něco uniklo, nějaká událost, na kterou by si měla vzpomenout. Vzhledem k mnoha povinnostem, které převzala od svých přepracovaných rodičů - o vlastním výzkumu nemluvě - ji nijak nepřekvapilo, že mohla na něco zapomenout. Rozhlížela se nepřítomně po místnosti a pokoušela se vzpomenout si, o co šlo.

Zastavila se pohledem na olejové lampě, která i po mnoha hodinách hořela vysokým plamenem. Štíhlá čarodějka si ji prohlédla blíž, něco se jí na ní nezdálo, ale nedokázala jednoduše objasnit, co je špatně. Měla by ji uhasit? Jedna její část viděla zbytečné plýtvání olejem, přesto to byla bezvýznamná věc, kvůli které nestálo za to vstávat. Vždycky ji může zhasnout, až skončí s prací. To už přece bude brzy, ne? Ale přesto, i když se vrátila k práci, její mozek odmítl nechat lampu být. Jako by se ten obyčejný předmět stal ohniskem jejího bytí.

Prostě ji zhasnu a odložím z dohledu. Už musí být opravdu pozdě, když ji rozptyluje tak obyčejná věc. Sharissa začala vstávat, ale pak se její pozornost zatoulala ke stránce poznámek, týkajících se přestavby v souvislosti s produkcí potravin. Čarodějka se posadila a začala číst. Plán měl svou cenu, ale nečetla už něco podobného? Čím víc poznámek prošla, tím víc se divila, jak důvěrně známá jí ta doporučení připadají.

Pergamen jí vypadl z ruky. Úplně dole byla analýza celého plánu - jejím rukopisem a datovaná dnes večer!

"U Serkadiona!" zaklela. Není divu, že jí byl povědomý; už si vzpomínala, jak ho četla a jak psala dolů připomínky. Jak na to mohla zapomenout? Copak ji večer až tak vyčerpalo?

Stín na stole se zamihotal, jako by byl živý.

Sharissa se otočila a zadívala na lampu - kterou, jak věděla, měla v úmyslu odstranit.

Čarodějka vstala ze židle tak rozrušeně, že se světlo, které vyvolala k osvětlení komnaty, na okamžik rozžářilo jako při výbuchu, a židle spadla dozadu, jako by před ní chtěla utéct. Sharissa potlačila nutkání vrátit se k práci a znovu začít s výzkumem, který předtím přerušila.

Čím blíž byla k lampě, tím více plamen sílil. Mladá čarodějka zjistila, že se pohybuje pomaleji a pomaleji. Okamžitě obnovila úsilí, věděla, že pokud bude stále zpomalovat, nikdy se nedostane k cíli na dosah

ruky.

Když se její prsty přiblížily k plameni, skoro zavřela oči, protože nejen zářil stejně jasně jako její kouzelné světlo, ale plápolání ohně mělo hypnotický efekt.

"Předtím jsi mě oklamala. Ted' už ne!" zavrčela na nevinně vyhlížející lampu.

Plamen zesílil, až málem stáhla prsty zpět, aby se nespálila. Vzpamatovala se však a sáhla dopředu, aby ukončila souboj se zákeřnou pastí. "Tohle nestačí!"

Jazyky hladového plamene jí omyly ruku, aby spálily a zkroutily štíhlé prsty, než je sežehnou na popel.

Tak by to dopadlo, kdyby Sharissa byla kdokoliv jiný. Poprvé ruku podvědomě stáhla, ale pak si připomněla, že je koneckonců jednou z nejmocnějších čarodějek svého lidu. Tahle ubohá věc byla sice mazaná, ale nijak mocná hračka, a její největší síla spočívala v anonymitě. Ted', když věděla, jakou zbraň nepřítel zvolil, už s ní neměla potíže. Zdržel ji jen hypnotický plamen lampy.

Spustila ruku ke zdroji plamene a zakryla hrdlo, přidržela ruku nad otvorem, dokud si nebyla jistá, že je hrozba zažehnána. Jednoduchou zkouškou si ověřila, že lampa je zas jenom obyčejnou lampou. Dokud ji nerozsvítí, nebude útočit na její mysl. Tak se vyhnula jejímu triku posledně a padla mu za oběť, až když... "Lochivan!"

Věděla, že je kvůli hněvu a rostoucí únavě zbrklá a nemyslí jí to úplně jasně, ale čím víc myslela na jeho zradu, tím méně jí na tom záleželo.

Lochivan byl vždycky dobrý přítel, skoro jako Gerrod... který ji varoval, že bratrova příjemná společnost nebude znamenat nic, když stařešina rozkáže.

"K čertu s tebou, Lochivane!"

Tezereneeové mají Temného koně. Už si vzpomínala na všechno, včetně krátkého kontaktu, který s ebenovým hřebcem měla. Ano, Sharissa ted' věčného necítila, věděla však, že stopa povede k drakům a jejich pánům. Lochivane, radši se s Barakasem modlete ke svému Drakovi z Hlubin, aby vám Temný kůň unikl a dostal vás jako první!"

To znamená teleportační kouzlo. Za ty roky ho seslala jen několikrát, iracionální strach, že skončí v nějakém předpekli podobném Nicotě, jí bránil používat ho pravidelně. Temný kůň však potřebuje pomoc. Nemohla vědět, jestli otec dokáže vycítit nebezpečí, ve kterém je jeho bývalý společník, a neměla čas ho hledat - ne takhle rozrušená. S každou uplynulou chvílí - a už jich uplynulo až příliš, zatímco váhala - byla záchrana stínového hřebce méně a méně pravděpodobná.

Zvedla ruce a zhluboka se nadechla. Okamžik soustředění a bude pryč.

O mysl se jí otřelo cosi rušivého. Něco se jí mihlo kolem krku a znemožnilo jí dýchat.

Hlas za ní, Lochivanův hlas, chladně řekl dalšímu neviděnému vetřelci: "Právě včas. Říkal jsem ti, abys o mně nepochyboval."

Sharissin svět se rozostřil... a pak ji zahalilo ticho a tma.

VII.

"Gerrode."

Překvapeně se podíval na nečekaného hosta, ale kapuce ukryla veškeré překvapení, které při příchodu vetřelce cítil.

"Mistře Dru."

Ve světle, které dokázalo proniknout do chatrče, vypadal Dru Zeree strašně. Gerrod přimhouřil oči.

Čaroději šedivěly vlasy a na obličeji měl vrásky. Jistě, byl unavený, ale Gerrod rozeznával i něco jiného, něco, čemu by ti, kdo staršího Zereeho viděli denně, nevěnovali tolik pozornosti, protože i oni sami pravděpodobně trpěli stejným osudem.

Čaroděj stárnul. Ne tak rychle jako Tezerenee, ale přesto stárnul. Gerrod se zachvěl. Další potvrzení jeho strachu z téhle země. Jenže, neubránil se čaroděj sobecké myšlence, mistr Zeree si alespoň užil několika tisíc let dlouhého, zdravého života. Proč mám být zrovna já ošizen?

"Potřebuji tvou pomoc, Tezerenee. Znáš ho lépe než já a myslím, že jsi dost chytrý, abys ho dokázal sledovat, kamkoliv ji vzal."

Čaroděj se pohnul. Vypadal spíš jako hromádka šatstva než jako člověk. Bylo mu to jedno. Plášť a kapuce mu dovozovaly na jistou dobu uniknout světu. Těch pár návštěvníků, které míval, mělo sklony myslet si, že tak vypadá schválně, aby je zneklidnil. "Mohl byste trochu vysvětlit, co to má znamenat?"

Dru vzdychl, pokoušeje se zachovat klid. „Zarakas má Sharissu. Tím jsem si jistý.“

Navzdory veškeré snaze sebou Gerrod trhnul. „Co tím myslíte? Myslí si, že ji může držet ve svém soukromém královstvíčku? Můj otec byl vždycky šílený, ale nikdy hloupý. Co se stalo? Je snad občanská válka?“

Návštěvník ho mávnutím ruky umlčel. „Dovol... dovol, ať ti to vysvětlím lépe.“ Dru si očividně třídil myšlenky. „V jistém okamžiku pravděpodobně před třemi dny Sharissa a Temný kůň zmizeli...“ Zavrtěl hlavou. „Ty nevíš o Temném koni, že? Asi budu muset vysvětlit.“

„Znám ho. Pokračujte.“

Druovi přelétl po tváři zmatený výraz, ale okamžitě se vytratil a Dru pokračoval ve vyprávění. „Zmizeli. Nikdo si toho nevšiml, až druhý den. Měl jsem si všimnout, ale Sharissa se často nechala strhnout a pracovala přes noc. Pokud jde o Temného koně, zdá se, že kapesní vesmír se Sirvak Dragothem otupuje mou schopnost vnímat jeho přítomnost. Teprve když jsem opustil pevnost a vrátil se do tohoto světa, jsem si všiml, že tu není. Brzy potom se lidé začali ptát po Sharisse. Zjistil jsem, že vyjela z města tímto směrem...“

„Navštívila mě. Odtud vím o vašem Temném koni.“ Gerrod pečlivě vážil slova, nechtěl, aby Sharissin otec věděl, jak je rozčilený. Čaroděj by mohl chtít vědět, proč by se právě tohohle Tezereneeho zmizení jeho dcery tolik dotklo. Jistě, vědělo se, že jsou přáteli, ale přesto...

„Z té návštěvy se vrátila, jak jsem zjistil později. Vyslechl jsem pár důvěryhodnějších duší a zjistil jsem, že ji naposledy viděli pracovat v jejích komnatách. Řekli mi, že se mám podívat po muži jménem Bethken, který Sharissu z nějakého důvodu vyhledal, ale nedokázal jsem ho najít. Jeho byt byl prázdný. Všechno, co mohl odnést, bylo pryč.“

„Myslíte, že je pod ochranou mého otce.“

Dru se zhluboka nadechl. Gerrod věděl, že to nejhorší teprve přijde, a musel obdivovat Druovu schopnost mluvit souvisle, třebaže to pro něj jistě musela být zkouška nejtěžšího kalibru. „Vydal jsem se do východního sektoru města, nechtěl jsem věřit, že by stařešina udělal něco tak hloupého, ale zvěsti z důležitých zdrojů trvaly na tom, že ano.“ Čaroděj zavrtěl hlavou. „Nebudu probírat, co jsem zjistil o Temném koni, kromě toho, že podle mě i on padl do osidel tvého klanu. Jeho zmizení... úplně zmizení...“

Dotkl se spánku, aby naznačil, že je Temný kůň i mimo dosah jeho rozšířených smyslů. Gerrod už to předtím tušil. I on si toho rána všiml absence tvora. Nevěděl, co se děje, prostě předpokládal, že Temný kůň vyrazil se Sharissou na nějaký průzkum. Na tom by nebylo nic překvapivého. Nenáviděla teleportaci a přízračný oř jí poskytoval způsob, jak za krátký čas Překonat velkou vzdálenost.

Gerrod vzhlédl a uviděl, že Dru napjatě čeká, až stráví informace, které mu už řekl. „A co na to říkal můj otec? Předpokládám, že pronesl nějakou velkolepou řeč.“

„Sektor byl prázdný. Všichni byli pryč.“

„Cože?“

Čaroděj v šoku shodil svazek poznámek, které se rozsypaly po kamenné podlaze, tak pečlivě vybudované pro tenhle jeho nejnovější příbytek. „Co tím myslíte? Pryč? Nesmysl!“ Ale navzdory slovům si Gerrod vzpomněl na vlastní minulost a jak rychlý dokázal klan být, když zatoužil přesunout se z jednoho místa na druhé. Byla to jedna ze součástí neustálých otcových válečných her, požadavek odvrátit pozornost nepřítele a mezitím se přesunout.

Přesunout přes tisíc lidí uprostřed noci? Stařešina by těžko opustil svoje stoupence, ne pokud plánoval novou říši. „Kam šli? Pravděpodobně na východ.“

„Nevím jistě. Předpokládám, že přede mnou můžou ukrýt přítomnost Temného koně.“ Starší Zeree byl unavený, velice unavený. Gerrod s ním soucítil, svým způsobem na tom byl stejně. Kdyby někdo věděl o jeho zkoumání, o naději a strachu, které v něm část z něj vyvolala, možná by byl v pokušení zabít ho - nebo ho uctívat jako hrdinu svého lidu. Gerrod ani po jednom z toho netoužil. Velké objevy ho nijak neuklidnily. Slibovaly smrt, stejně jako slibovaly život.

„Museli nechat nějakou stopu!“ Něco na tom nesesedělo. Něco, co mu mistr čaroděj ještě neprozradil. Odpověď dostal skoro okamžitě. „Je tu stopa, slabá a možná falešná, ale já ji nedokážu sledovat až do konce. Vyprávěl jsem ti o svém pobytu v Nicotě a o tom, jak jsem nakonec unikl, že?“

„Určitě nechcete naznačit, že...“

"Temný kůň dokáže otevřít... cesty... do jiných říší. Kdysi to pro mě udělal." Vzpomínky se vynořily na povrch a Dru se na okamžik uvolnil. Pak si vzpomněl na dceřiny potíže a pokračoval: "Možná jsem blázen, ale vysvětluje to, proč nemůžu najít stopy. Prohledal jsem východ tak daleko, jak jen jsem se odvážil, ale od začátku jsem věděl, že tam nezamířili. Ne, myslím, že drží Sharissu v zajetí a tím se jim podařilo přinutit Temného koně, aby klanu vytvořil cestu, kterou mohl projít - cestu, která podle mého nevedla na tento kontinent, ale do země, na kterou stařešina posledních patnáct let nedokázal zapomenout."

"Dračí říše." Gerrod vyslovil jméno, které jeho společník nedokázal říct. Studený tón hlasu se velice podobal tónu, který užíval, když zdravil svého otce, vůdce klanu. Bylo to skoro šílené, ale podobalo se to staršímu Tezereneemu, zosnovat takový plán a uskutečnit ho. Cesta mimo tento svět, vedoucí do Dračí říše. Otec po letech hořké ztráty konečně získal prostředky, jak si vybudovat velkolepou říši. Magie tvora zvaného Temný kůň snadno dokázala udělat to, co bylo pro čaroděje výkonem, který by byl pro vraady obtížný i v dobách jejich největší slávy.

Sharissa byla unesena. Pomůžeš mi?" zeptal se Dru s nadějí.

"A co ode mne chcete?"

"Způsob, jak je najít. Víím, že určitě musíš mít nějakou teorii. Silesti a já máme víc než dost dobrovolníků. Tentokrát drak a jeho děti zaplatí!" Čarodějovy dlaně jiskřily mocí.

Přestože Gerroda síla, kterou měl před sebou, odpuzovala, žasl nad ní. Pokaždé, když ho Sharissa přišla navštívit, nedokázal se ubránit pomyslením, že tatáž moc ve službách zakladatelů stvořila z lidí, kteří kdysi připomínali vraady, netvory, jako jsou pátrači.

"Zdá se, že jsi v tomto ohledu mnohem schopnější než já," podotkl. "Pokud někdo má tu moc, tak ty." Záře pohasla tak prudce, až Gerrod zamrkal. Dru si dal hlavu do dlaní. "Nemůžu! Nic z toho, co znám, nestačí!"

"Vaši beztvární spojenci..."

"Chodí kolem, jako by bylo všechno v pořádku. Kdybych jim méně věřil, myslel bych si, že jsou částečně zodpovědní za to, že na celou věc nikdo nepřišel, dokud nebylo pozdě. Tisíc lidí a kdovíkolik draků a jiných zvířat... a zmizeli přes noc."

Když si Gerrod vybavil, jak se čarodějnickí sluhové zakladatelů ke tvorů z Nicoty chovali, až ho nakonec vypověděli - podle předpokladů navždy - nepochyboval, že nelidé od počátku viděli Temného koně jako vyslance osudu, který narušoval jejich pečlivě vypracovaný experiment. Dokázal si představit, jak je náhlý odchod Temného koně potěšil. To, že byla unesena i Sharissa, bylo vedlejší.

Věděl, že je jeho přesvědčení založeno na odporu k beztvárným tvorům, ale bylo mu to jedno. V jeho očích to byli nepřátelé. Tohle byl jeden z mála názorů, které sdílel se svým bývalým klanem.

Chvilí hleděl na jediného vraada kromě Sharissy, kterého se naučil skutečně obdivovat. Dru si prohrábl šedivějící vlasy; stříbrný pruh se přitom kupodivu nepocuchal. Gerrod si uvědomil, že Dru zřejmě nespál od chvíle, kdy zjistil, že se Sharissino zmizení shoduje s odchodem Tezereneeů; a ještě se strachoval o toho tvora, kterého nazýval přítelem. Gerrod se o osud ebenového hřebce osobně moc nezajímal.

Záleželo na Sharisse.

Čaroděj se rozhodl. Nelíbilo se mu to, musel však připustit, že je to jediné rozhodnutí, k němuž kdy mohl dojít: "Možná bych mohl něco udělat. Potřebuji pět dní."

"Pět dní." Když mistr promluvil, jeho hlas zněl naprosto hluše. Dru Zeree bezpochyby přemýšlel, co všechno se může za pět dní stát. Jeho dcera může být mrtvá, nebo - což znepokojovalo Gerroda - ji může potkat osud horší než smrt.

Mohla by být připojena ke klanu Tezerenee sňatkem s jedním z jeho sourozenců, pravděpodobně Reeganem.

Nebylo tajemstvím, že stařešina prahnul po jejích schopnostech. Nejspíš byl přesvědčen, že její děti ty schopnosti zdědí - Gerrod připouštěl, že je nutné tuhle možnost uvážít. Dru viděl v Sharisse jen zajatce, který má zajistit spolupráci Temného koně, což bylo stejně pravděpodobné. Když bude mít starší Zeree čas se zamyslet, uvědomí si i druhou možnost. Gerrod doufal, že se do té doby okolnosti změní.

"Pět dní, ano. Chci, abyste pro mě během té doby něco udělal."

"Co?"

Gerrod se k němu naklonil a zašeptal, jako by je někdo sledoval; a kdo mohl říct jistě, že ne? "Pečlivě sledujte nelidi. Všimněte si, co dělají, a co nedělají. Pozorujte, co pozorují oni."

"A co čekáš, že najdu?" Jakmile Dru dostal úkol, znovu ožil. Jeho láska k dceři byla slabostí, ale Gerrod věděl, že může být i silou. Nicméně pokud šlo o něj osobně, čaroděj se domníval, že láska je v pořádku, ale ne když je tak hluboká, že člověku brání rádě uvažovat. Považoval se za šťastného, že nikdy nepropadl takovému extrému. Ti, kdo příliš milovali, ať svou rodinu, nebo dokonce milenkou, měli sklony nechat se zatahnout do příliš riskantních situací.

"To se zatím nedá říct," odpověděl konečně na Druovu otázku. Čaroděj byl opravdu vděčný, že mu druhý vraad víceméně nevidí do obličeje. Nebylo by dobré, kdyby teď Dru spatřil jeho výraz. "Věřte mi, že je to nutné."

"Dobrá."

"Pak už nemám co říct. Přeji dobrý den, mistře Zeree." Gerrod se odvrátil a předstíral, že si přerovnává poznámky. Slyšel, jak za ním Dru chvíli přešlapuje, jako by si nebyl jistý, jak se ke strohému propuštění postavit. Gerrod si dál hrál s papíry; ticho se táhlo víc než minutu. Konečně se s lhostejným výrazem otočil zpátky k místu, kde předtím stál Zeree. Mistr čaroděj nebyl v dohledu. Tezerenee zavrtěl hlavou. I se všemi svými schopnostmi byl Dru Zeree bez Gerrodovy pomoci bezmocný. Za jiných okolností by to mohlo být dokonce komické.

Zvedl se a začal prohledávat svůj skromný majetek. Hledal schránku, Herou ukradl, bez vědomí obou Zeree, v jejich tvrzi na Nimthu. Gerrod o tom sice pochyboval, ale Mistr Zeree by si mohl uvědomit, že požadavek pěti dní je jen taktický manévr. Nejlepší však bude začít hned, kdyby se čaroděj náhodou vrátil z jiného důvodu dřív. V tom případě by Dru zjistil, že Gerrod ohledně času potřebného k přípravě trochu přeháněl. Ne pět dní, ale spíš pět minut. Pět minut, nebo nic... pokud najde schránku, kterou hledá.

Gerrod stáhl potrháný kus hadru, který kdysi býval vakem, a zahleděl se na svou odměnu. Velice jemně schránku zvedl, přendal ji na zem, klekl si a otevřel ji.

Zatímco si čaroděj prohlížel obsah, zamumlal několik nesmyslných slabik. Zvuk uvedl do pohybu paměť, která začala pomalu probouzet moc, jež v něm dřímala. Vytáhl ze schránky jediný, dokonalý krystal, poklad ze ztracené sbírky Drua Zereeho. Ty mi posloužíš jako ohnisko, řekl bych. Přemýšlel, co by ostatní vraadové udělali, kdyby věděli, že se mu podařilo znovu získat část toho, co při přechodu ztratili. Co by mu nabídli za návrat alespoň stínu dnů slávy, dnů božství?

Co by mu nabídli za šanci vyvolat vraadskou magii, aniž by čerpali svou životní sílu?

Nic z toho, co chtěl.

Začal ho svrbět nos. Gerrod nasál vzduch. Kdyby zavřel oči, skoro by si mohl představit, že se vrátil na Nimth. Všiml pronikal tentýž nasládlý zápach rozkladu; jako vždycky, když se odvážil probudit pouto, které vykoval. Zdánlivě neproniknutelná bariéra, kterou kolem Nimthu umístili magičtí sluhové zakladatelů, se konečně poddala jeho náporu, i když za značnou cenu. Gerrod teď mohl čerpat moc z rodného světa a užívat ji tady, místo aby pálil vlastní životní sílu, jako to dělali jeho bratři. Byly tu však jisté hranice. Dokonce i když bariérou prošel, nedokázal průnik rozšířit. Nejednou to zkoušel, riskuje nákazu, kterou vraadská magie šířila v malých dávkách i v novém domově... a v něm samotném. Možná to dokonce bylo podvědomé váhání, kvůli němuž se mu průlom nedařilo otevřít víc; to se nedalo říct. Pořád to však nestačilo. Tušil, že by si časem mohl prodloužit život, ale nestačilo to k získání skutečné nesmrtnosti, po které prahnul. Musí existovat jiný způsob.

Gerrod se přistihl, jak náhle uvažuje, co kdyby někdo propojil magie obou říší dohromady? Zaklel a zahnal nebezpečné myšlenky z hlavy. Zachrání Sharissu a Temného koně a tím to skončí. Jeho další cíle a sny si budou muset počkat na jiné řešení. Dotýkat se životní síly téhle říše by bylo totéž jako podřídít se jí tak, jako to jeden po druhém udělali ostatní. Taky by tím na sebe přivolal osud horší než smrt - stát se netvorem, jako jsou pátrači.

Tezerenee věděl, že zdržuje sám sebe, že se v hloubi duše bojí udělat poslední kroky.

"Sharisso. " Vězní ji jeho vlastní lidé. Dračí lord a jeho děti. Otec. Otec má Sharissu.

Gerrod udeřil krystalem o zem; věděl, že by s ním musel zacházet mnohem hůř, aby ho rozbil, a zároveň se bál, že by ho přece jen mohl rozbít, ale už se nechtěl ovládat. Jestli nic jiného, osvobodí ji, nejen kvůli

ní samotné, ale aby rozbořil i arogantní sny svých bývalých lidí... a hlavně nemilovaného otce.

Při té myšlence se usmál.

"Tohle tu nebylo, když jsme tudy šli," podotkl Rayke.

"Ano, myslím, že bych si toho všiml," odsekl Faunon. Okamžitě si v duchu vynadal, věděl, že Raykova poznámka pramenila z nejistoty, možná dokonce i ze strachu. Faunon jemu ani nikomu z ostatních nemohl strach vyčítat; jeho vlastní ostrou odpověď vyvolala tatáž emoce.

"Kde se to tu vzalo?" zeptal se jeden z ostatních. Elfský vůdce si byl jistý, že během poslední hodiny položil tuhle otázku každý.

No, zeptal se sám sebe, kde se to tu vzalo?

Hleděli skrz stromy na mohutnou kamennou pevnost, mistrovsky postavenou, ale skličující budovu. Vypadala tak velká, že by v ní mohlo žít několik tisíc lidí, a hlavní věž čněla tak vysoko, že Faunon skoro přemýšlel, jestli není vyšší než některé nižší horské vrcholky. Věděl, že je to jenom zrakový klam, ale přece...

"Žádný elf nikdy nic takového nepostavil! Ani pátrač!" Rayke pevněji sevřel meč.

"Ne za několik dní."

"Podívejte támhle!" zašeptal mladší elf vpravo od Faunona.

K nebi vylétl drak. Elfové se drakům zásadně vyhýbali; draci byli náladoví a měli sklony zakousnout všechno, co se hnulo. A navíc nebylo dračí maso nijak zvlášť dobré. Pozornost elfů však neupoutal netvor, ale to, co cestovalo spolu s dračí hrůzou.

"Někdo na něm jede!" vyhrkl Rayke. Vykulil oči. Faunon s úžasem zíral na jezdce. Jezdec byl přibližně stejně velký jako elf, i když mnohem mohutnější, a měl na sobě tmavě zelenou zbroj, promíchanou s dračí kůží, takže ti dva vypadali téměř jako jeden tvor. Jeho rysy zakrývala hrozivá přilba, jež byla obrazem zubaté tváře osedlaného zvířete. Faunon si ani nebyl jistý, jestli nově příchozí obličejem vůbec připomíná elfa. Měl sice podobnou postavu jako oni sami, ale totéž se dalo říct i o avianech nebo quelech.

"Támhle je další!" zašeptal kdosi jiný.

"Víc než jeden," upřesnil Faunon. Za druhou dvojicí se objevila třetí a čtvrtá. "Je to hlídka."

"Měli bychom odsud zmizet, Faunone!"

"Každou chvíli nás můžou najít..."

"Tiše!" zasyčel Rayke. "Ať jim nepomůžeme najít nás ještě dřív." Faunonův zástupce se obrátil k veliteli.

"Co říkáš? Odcházíme, nebo zkusíme ještě chvíli zůstat? Tohle bude starší určitě zajímat!"

"Ale ne za cenu našeho života. Měli bychom se stáhnout víc dozadu a na západ. Tam budeme mít hustší krytí, ale mnohem lepší výhled."

Rychlé rozhodnutí skupinu povzbudilo. Faunon doufal, že jsou klidnější než on. Tohle opravdu nečekal. Když se ptal sám sebe, kdo bude příštím vládcem téhle země, nečekal tak brzkou odpověď. Tihle nově příchozí sem očividně dorazili s úmyslem dobýt si říši. Dřív nebo později si s elfy vzájemně zkříží cestu. Stálo za to zjistit o těchhle potenciálních - potenciálních? jistých! - protivnících, co se dá.

Elfové opustili pozici tak tiše, že by na to mohli být hrdí i mezi vlastními lidmi. Faunon viděl, že to byl dobrý nápad. Letci vyráželi směrem, který by je brzy přivedl blízko k nim. Kdyby zůstali na místě, hlídka by je z výšky uviděla.

Faunon věděl, že jeho lidé nemají proti vzdušným útočníkům šanci. Probodnout dračí kůži by stálo víc než jeden šíp, a soudě podle zručnosti, s jakou postavy ve zbroji ovládaly svá zvířata, by bylo skoro nemožné zasáhnout oko nebo tlamu. Noví příchozí nenosili zbroj jen pro parádu; pohybovali se jako rození válečníci.

Čas plynul mnohem rychleji, než se elfskému veliteli líbilo. Ohlédl se a viděl, že se draci ještě nedostali k opuštěné pozici. To mu připadalo trochu divné. Obrazec, ve kterém létali, je touhle dobou už měl přivést nad zalesněné území. Právě tohle nebezpečí přimělo elfy k rychlému pohybu.

Rayke se k němu připojil, pokoušeje se zjistit, co jeho společníka znepokojilo. "Co se děje? Viděli nás?"

"Nemůže to být nic..."

Z lesů na východě uslyšeli slabé praskání. Faunonovi to znělo, jako by tam poklekla smrt... smrt jich

všech.

"Připravte se!" zašeptal. "Jdou si pro nás!"

Jen pár vteřin po jeho varování se z prostoru mezi stromy vyřítil víc než deset zubatých příšer, každá s postavou ve zbroji na hřbetě. Elfům však ta chvíle stačila. Ti, kteří měli luky, vystřelili a zaútočili na první jezdce. Každý šíp zasáhl důležitou část těla některého z nich, zbroj však byla bohužel příliš silná.

Přestože byly střely posíleny elfskou magií, jen se odrazily, kromě jedné, která šťastnou náhodou prošla hledím nejbližšího válečníka. Muž se zvrátil dozadu, na místě mrtvý, třmeny mu však nedovolily spadnout na zem, a tak nadskakoval nahoru a dolů jako nějaká hrůzná loutka, zatímco jeho oř držel krok se svými bratry.

"Lučištníci! Nejdřív zvířata!" Faunon věděl, že s jízdami draky nelze tak zblízka dost přesně manévrovat. Stromy a keře mu prozatím poskytovaly výhodu, ale brzy se draci přiblíží natolik, že se do nich budou moci pustit drápy a zuby. Chtěl, aby byli ještě předtím mrtví.

Přestože zatím nebylo možné vidět ani cítit výsledky, probíhala tu i druhá bitva. Elfská magie se setkala s čarodějnictvím, které bylo tak odporné, tak sebevražedné, až Faunon žasl, s jakými tvory to bojují.

Doufal, že tady získají jeho lidé výhodu, ale nebylo tomu tak. Obě bojující magie se zatím ocitly v patu, nedalo se však odhadnout, na jak dlouho. Faunon tušil, že se rovnováha nevychýlí ve prospěch elfů. Už teď cítil v mysli napětí, a to se jen bránil a neútočil, protože jeho magické schopnosti nebyly tak velké.

Jezdci se museli kvůli stromům roztáhnout. Jeden šíp pronikl dračím okem; stvůra se prudce zastavila a marně se snažila zbavit se zdroje bolesti. Jezdec se zoufale snažil draka zvládnout.

Máme šanci! pomyslel si Faunon a připravil se na prvního útočníka.

Pak nad sebou zaslechl mávání křídel a věděl, že nepatří paterakům.

Vzdušná hlídka celou dobu znala jejich pozici. "Doběhli nás!" Faunon sklíčeně sledoval, jak se draci snášejí shora, zatímco ti na zemi se dál valí vpřed. Z tuctu, který se vynořil zpod stromů, už byli dva mrtví. Devět jezdců ještě žilo, ale čtyři z nich byli vyhozeni ze sedel. Snad kdyby jeho lidé prorazili k hustšímu podrostu, mohli by se přeskupit a lépe postavit na odpor...

"Faunone! Pozor na záda!"

Hlas patřil Raykovi. Faunon se vrhl stranou a uslyšel zasvištění, jak jeden z létajících draků znovu vyrazil vzhůru. Ohavné pařáty byly našťěstí prázdné.

Jiný elf takové štěstí neměl. Jeden z lučištníků se příliš soustředil na postavy ve zbroji, které se míhaly mezi stromy, a nevšiml si nalétávající stvůry, dokud ho nesebrala ze země. Bezmocná oběť stačila jen krátce vykřiknout, než drak sevřel její hlavu v mohutných čelistech a skousl.

Faunon se odvrátil, nechťel nic než zvracet. Bojoval s nevolností, ale jen proto, že by ostatní mohli trpět, zatímco by dával průchod vlastním mizerným pocitům. Lepší bude proměnit je v energii.

Přesunul se ke stromům vpravo, sleduje přitom nebe, jestli se neobjeví další hrozba. V boji na zemi už došlo ke kontaktu, tři útočníci zblízka udeřili na své elfské protějšky. Jezdci na dracích se honili tam a zpátky a pronásledovali unikající kořist. Faunonovi muži věděli, co věděl i on, ale nedokázal si to přiznat. Zemřou tady. Proti přesile a v obklíčení padnou do jednoho, ale nejdřív s sebou vezmou tolik cizinců, kolik jen dokáží. Tak to plánoval i elfský vůdce.

Dračí jezdcí nahoře na něj v tom chaosu zapomněli, ten, který na něj zaútočil, si možná myslel, že drak elfa rozpáral, i když ho nedokázal chytit. Ať byl důvod jakýkoliv, Faunon se chystal situaci co nejlépe využít. Kdyby se dostal za ozbrojené nepřátele, mohl by je brát po jednom a zabíjet je tak dlouho, dokud si ho někdo nevšimne. Nebyl to zrovna nejobdivuhodnější způsob boje, ale Faunon byl vždycky pragmatik.

K úkrytu skočil drak, ale jezdec nebyl v dohledu. Faunon držel meč v pohotovosti, doufaje, že nebude muset promarnit svůj život bojem se zvířetem. I kdyby ho drak nezabil, hluk by nepříteli varoval.

Naštěstí stál vítr při něm a samotného draka zřejmě víc zajímal útek než boj. Faunon viděl proč: nestvůra měla jedno oko zavřené a krvavé a silně krvácela z rány na krku. Část elfské čepele, která zasadila úder, jenž bude během několika minut smrtící, stále trčela z rány. To znamenalo, že je její majitel nejspíš mrtvý. Doufal, že neznámý elf aspoň zabil netvorova pána.

Sledoval odchod krvácejícího draka, dokud nebylo zvíře bezpečně pryč, a pak se začal vracet ke svému úkolu, náhle se však rychle znovu podíval na místo, kde drak zmizel.

Stěží viditelná mezi stromy stála trojice jezdců oděných podobně jako útočníci. Tito však seděli a sledovali boj se sebedůvěrou, jež je označovala jako vůdce. Jeden z nich, mohutný jako medvěd, měl dokonce červený Plášť. Společně pozorovali bitvu jen s mírným zájmem, nic víc.

Faunon se rozhodl změnit výběr cílů.

Když zamířil ke trojici, zvuky boje za ním začaly odumírat. To znamenalo, že ostatní jsou mrtví nebo zajatí. Faunon byl zahanbený, že je opouští, přestože se pokoušel zasadit nepříteli horší ránu. Od chvíle, kdy se k boji přidali vzdušní draci, však nemohl skoro nic dělat, zatímco teď měl zřetelnou šanci připravit vetřelce o jednoho či víc vůdců. Možná tihle jezdci v žebříčku velení moc neznamenali, kdyby však jejich lidé věděli, že jsou taky v nebezpečí, mohlo by to některé z nich přimět, aby si dali trochu pozor, než prostě vyrazí a začnou zabíjet elfy.

"Vylez odtamtud!" vyštěkl někdo.

Faunon sebou trhnul; myslel si, že ho odhalili. O vteřinu později se objevil pěší bojovník a mečem v levé ruce strkal do zraněného draka před sebou. Mířili zhruba stejným směrem jako on. Elf zadržel dech a čekal. Nezdálo se, že by byli nějak zvlášť ostražití, což byla jeho jediná naděje. Přesto mu tím klesly šance na úspěch. Přemýšlel, jestli mezi stromy kolem číhají další válečníci a jestli se jim dokáže vyhýbat tak dlouho, aby dostal aspoň jednoho z velitelů hlídky.

Drak se zastavil a začenichal. Ozbrojenec do něj šťouchl zbraní: "Hni se, nebo tady shniješ! U dračí krve, ty jsi ale tupý!"

Drak se otočil a začal čenichat směrem k elfovi. Faunonovi přeběhl mráz po zádech.

Vítr se otáčel.

Nedbaje na klejícího válečníka vyrazil zraněný netvor zpět. Elf si přichystal meč a na poslední chvíli se pokusil připravit kouzlo. Rozvinuté smysly měl sice bystré, ale ohledně praktických schopností na tom byl hůř než většina jeho lidí. Proto mohl během bitvy použít jen magický štít. Někteří, jako Rayke, dokázali bojovat fyzicky i magicky zároveň.

Drak zpomalil a znovu začichal. Už byl jen pár metrů od něj. Postava ve zbroji ho dohnala a znovu poklepala zvířeti mečem na bok: "Otoč se!"

Drak zakolísal, zranění mu ubírala sílu, ale neotočil se. Zasyčel na stromy, které Faunona ukrývaly před válečnickovými očima.

"Je tam..." Postava zmlkla a začala si prohlížet místo, které draka tak zaujalo. Faunon věděl, že ho štěstí nakonec opustilo.

"Lorde Reegane! Jeden z nich je..." Varování umlklo v půli; elf vyskočil z úkrytu a vrhl se na muže, který ho odhalil. Válečník zvedl meč a pokusil se bránit, ale nečekal elfské reflexy a pohnul se příliš pomalu. Faunon odklonil čepel a bodl do místa, kde se setkávala přilba a hrudní plát. Na rozdíl od Raykova úspěšného útoku na drakera se elfskému vůdci nepodařilo probodnout protivníkovi hrdlo. Čepel vyřízla krvavou brázdou po jedné straně válečnickova krku.

"Zabij!" vykřikla postava ve zbroji, lapajíc po dechu. Válečník se stávo "tiskl si ruce k ráně a na přilbu, která se smekla dopředu a bránila mu ve výhledu.

Faunon neměl čas dorazit ho, protože drak, přestože umírající, byl pořád smrtelně nebezpečný nepřítel. Chňapl po něm, pokoušeje se vyhnout svému pánovi a přesunout se do lepší pozice. Elf uskočil; snažil se držet u zraněného válečníka, který k jeho překvapení klesl na kolena.

Věděl, že se k němu odněkud blíží ti tři jezdci, ale neodvážil se spustit oči ze současných protivníků. Drak po něm sekl pařáty, byl však zesláblý a těsně minul. Faunon se ho pokusil bodnout do zdravého oka, ale drak, možná poučený z předchozího zranění, uskočil.

Elf se už nemusel bát prozrazení, a tak seslal kouzlo. Bylo to namátkou vybrané kouzlo, protože to první ztratil někde během boje, doufal však, že získá vzácné vteřiny, které potřeboval.

Z neviditelného zdroje odkudsi za drakem se ozval hlas. Rozkázal: "Zpátky! Pryč od něj! Hned!"

Drak se zastavil a začenichal. Byl zmatený a nejistý.

"Řekl jsem zpátky!" Hlas patřil válečnickovi, kterého Faunon zranil. Válečník ležel na zemi, polovinu zbroje zakrvavenou. Drak zmateně zasyčel na svět kolem sebe a zůstal na místě. Jeho omezený mozek nedokázal pochopit, že si z něj malý tvor před ním dělá blázný. Napodobující kouzlo, které Faunon seslal, bylo z těch, která už příležitostně úspěšně použil. Opatrně zvedl meč, připravený zasadit poslední

ránu, kdyby drak jako předtím neposlechl a zaútočil na něj.

Zraněná bestie se začala s funěním otáčet. Faunon couval mezi stromy, doufaje, že má ještě chvilku čas, než si pro něj ostatní přijdou.

Pravou polovinou těla mu projela ochromující bolest. Vykřikl. Podíval se dolů a uviděl šíp, který mu trčel ze stehna.

"No?" zeptal se mrzutý, zklamáný hlas. "Proč ho nedorazíš?"

"Draka, nebo elfa?" opáčil druhý. Zněl v něm žoviální podtón, jako by byl ochotný stejně klidně nabídnout Faunonovi sklenku i zabít ho.

"K čemu je nám elf?"

"Otec ho bude chtít. Víš, že říkal, že chce zajatce."

Bolest pulsovala elfovi celým tělem. Vzhlédl ke svým uchvatitelům. Samozřejmě - trojice, kterou se pokoušel dostat, než ho prozradila ta zraněná bestie. Mohutná postava s červeným pláštěm se dívala na štíhlejšího válečníka vpravo, který držel v jedné ruce luk. Za nimi přicházel třetí. Evidentně měl nižší postavení, stál jako někdo, kdo je jen trpěn ve společnosti důležitějších lidí. Všichni tři stále měli přilby. Po všem, co se stalo, Faunon ještě pořád nevěděl, jak vypadají.

"Máme toho druhého," zahřměl medvěd.

"Ten za chvíli umře, Reegane. Tohohle jsem zranil jen tak, aby nemohl utéct. Otec bude spokojený."

Ten, kterému říkali Reegan, se otočil ke třetímu členovi skupinky a ukázal na ochablou postavu ve zbroji, ležící vedle draka: "Dohlédni na něj."

Faunon si začínal připadat přehlížený. Zapomněli, že má pořád meč? Držel ho před sebou, vyzýváje muže, který sesedl, aby přišel blíž.

Jezdec klidně zavrtěl hlavou: "Polož to. Nebude ti k ničemu."

"Pojď ke mně a uvidíme!"

"Myslím... sakra!" Postava ve zbroji natáhla ruku, uchopila přilbu ozdobenou dračí hlavou a sundala si ji.

Faunon spatřil bledý obličej, který by se dal s jistým úsilím ve špatně osvětlené místnosti nazvat pohledným. Prohlédl si uši. Na rozdíl od elfu byly oblé.

Nejznepokojivějším rysem byly oči. Byly krystalické. Nikdy o ničem takovém neslyšel. Krásné, ale chladné. Na rozdíl od elfských kulaté, ne mandlové.

Mohli by to být...

"Zase tě to svědčí, Lochivane?" zeptal se medvědí jezdec. Faunon si poprvé všiml, že má přilbu navrženou tak, aby mohutný vous zůstal volný.

Lochivan se škrábal na krku: "Musím být alergický na něco tady. Od té doby, co jsme přišli, se to zhoršilo."

Třetí jezdec, který kontroloval válečníka ležícího v trávě, vykřikl: "Je mrtvý. Čepel mu prořízla krční tepnu."

"Dobrá rána," pochválil ho Reegan. "Ukaž mi svou zbraň."

"Nemyslíš..." Jakási síla mu skoro utrhla prsty a vyškubla dlouhý, úzký meč ze sevření. Zatočil se ve vzduchu a přistál přesně v levé ruce mohutného válečníka. Reegan se otočil a kývl na svého společníka, jako by byl hrdý na to, co právě dokázal.

"Říkal jsem ti to. Moc se nám vrátila. Nevím, jak a proč, ale vrátila se." Lochivan se přestal škrábat. Na krku měl ostře červenou skvrnu. Mírně se pousmál na zraněného elfa, který se pomalu hroutil k zemi, vlivem vyčerpání, bolesti i prostého zklamání. "Reegan má velice rád zbraně," vysvětloval přátelsky. "Víc než většina Tezereneeů."

"To tedy jste - Tezereneeové?" Jméno Faunonovi nic neříkalo, ale přesto se mu ulevilo. Jejich chování a arogance mu připomněla někoho jiného, obávané demony z pohádek, které mu vyprávěla matka.

"Narodili jsme se jako Tezereneeové, v klanu draka," sdělil mu Lochivan. Znovu si nasadil přilbu. Faunon si ji prohlížel, neodolatelně přitahován dračíma očima. Byly stejné jako oči muže, který měl přilbu na hlavě. Lochivan ukázal na Reegana a dodal: "Můj bratr a já. Ti ostatní byli ke klanu přijati; proto nebojují tak dobře. My všichni dohromady však jsme známí jako vraadové." Válečník naklonil hlavu stranou se skutečnou zvědavostí: "Myslel jsem, že jako elf jsi o nás možná slyšel."

Faunon se přitiskl ke stromu, který ho ještě pořád, aspoň teoreticky, podpíral. Bez naděje hleděl na dva

jezdce.

"Myslím, že to můžeme považovat za souhlas," řekl konečně Lochivan. Zalétl očima k válečníkovi, stojícímu vedle mrtvolu svého druhu.

"Svaž ho a odtáhni do pevnosti."

VIII.

"Vidiš, démone? Držím slovo. Udělal jsi, oč jsem tě žádal, a já jsem ti probudil. Nemusel jsem to udělat, víš."

Sharissina duše plula v moři prázdnoty. Hlasy byly jedinou věcí, které se dokázala zachytit, a až doted' jí připadaly velmi, velmi vzdálené. Teď zjistila, že se k nim může snadno přiblížit. "Vidím, že rád svobodně rozdáváš to, co není tvoje, co ve skutečnosti patří tomu, komu to prý dáváš! To vidím!"

Hlasy byly důvěrně známé, a přestože jeden z nich neměla ráda, slibovaly světlo tam, kde předtím viděla jen tmu.

"Nehýbej se, démone. Pouta, která tě drží, ani trochu nezeslábla. Byl bych raději, kdybys se mnou spolupracoval dobrovolně, ne kvůli bolesti." Blíž. Sharissa věděla, že světlo už skoro našla.

Jeden z hlasů vykřikl v nespoutané agónii. Zpomalila let a přemýšlela, jak poskytnout útočiště tomu, který měl bolesti. Nemohla však udělat nic. Věděla, že bude muset počkat, až se vrátí do světa.

Křik odumřel do ticha. Potom, právě když se začala bát, že se znovu ztratí, promluvil první hlas. Zněl úlisně a navzdory soucitra slovům i výsměšně: "Nutíš mě dělat věci, které bych raději nedělal, démone. Ty sám si způsobuješ bolest."

"Temný koni?" Sharissa ještě neviděla, dokonce ani necítila vlastní tělo, ale aspoň se jí vracela paměť. V tu chvíli se zdálo, že je to její nejcennější majetek.

"To by ti mělo stačit. A teď zpátky, kam patříš." "Nicota tě polkne, lorde Bara..."

"Temný koni?" Sharissa se snažila otevřít oči. Vrátily se jí vzpomínky na útok. Byla hloupá. Něco v kouzle lampy Tezerenee upozorňovalo, že se podruhé osvobodila. Bylo to jednoduché kouzlo, které svedla většina vraadů, a ona na něho nepomyslela.

Ale proč lampa? Proč jí zamlžovat vnímání, jestliže ji chtěli unést?

"Cítíš se nemocná?" zeptal se z temnoty Barakas Tezerenee.

Nekonečnou černou prázdnotou probleskl matný paprsek světla. Usilovně se snažila, až se rozrostl v proužek šerých stínů a pohybů. "Temný koni, kde..."

"Klid! Pomalu, lady Sharisso. Spala jsi víc než tři dny. Při tak hlubokém spánku tělo znečitliví. Bude chvíli trvat, než se plně obnoví krevní oběh."

"Barakasi." Použila jméno jako kletbu. "Cos udělal Temnému koni? A mně?" Sharissa začínala matně vnímat vlastní tělo. Pokusila se pohnout rukama, ale nedokázala říct, jestli se jí to podařilo.

"Všechno pochopíš, lady. Zanedlouho budeš klíčovou součástí našeho osudu."

Vložila veškerou obnovenou energii do odpovědi a vykřikla: "Kéž tě beztvánní připraví o řeč!" Se zděšením zjistila, že se kvůli svému hněvu málem znovu propadla do temnoty.

"Varoval jsem tě, ať nespěcháš. Kvůli tomuhle výstupu tě nejspíš bude pořádně bolet hlava."

Sharissa se pokusila načerpat sílu z okolního světa, zjistila však, že je kolem ní zeď, která jí nedovolí ani nejmenší kouzlo. Byl to mentální blok; pokaždé, když chtěla něco udělat, její soustředění se narušilo právě natolik, aby takový pokus selhal.

Něco se jí ovíjí kolem krku...

"Cos mi udělal, Barakasi?"

Stařešinova postava - nemohl to být nikdo jiný - se zvětšila a skoro vyplnila její omezené zorné pole. Nemohl být ani metr od ní, ale přesto ho pořád nebyla schopná zaostřit. "Jen něco, co ti zabrání bezmyšlenkovitě reagovat. Promluvíme si o tom, až budeš mít příležitost spatřit, čeho jsme dosáhli a co máme v úmyslu."

"Můj otec to nestrpí, Barakasi! Ani Silesti! Ti dva spolu mají dost lidí, aby tvoji ubohou malou armádu rozdrtili."

Tělo už jí znovu skoro patřilo, ačkoliv to v tu chvíli nevypadalo zrovna jako velká výhra. Každý sval křičel v agónii. Nebylo to nijak překvapivé; tři dny se nepohnula. Čarodějka si namáhavě sáhla na krk.

"Nepůjde to sundat, dokud nebudu chtít."

"Čekáš, že tě budu v čemkoliv následovat, když se ke mně chováš takhle? Cos udělal Temnému koni? Myslím, že jsem slyšela..."

"Uzdraví se. Nedal mi na vybranou. Možná ho ty přesvědčíš o tom, co je správné, až budeš mít možnost okusit naši žeň."

Mohutné postavě ve zbroji se pomalu vyrýsovala tvář. Sharissa se namáhavě zvedla tak, že se mohla opřít o lokty. To jí umožnilo upřít pohled do stařešinových krystalických očí. "Dokonale poeticky řečeno, lorde Tezerenee, ale ani všechna ta hezká slova a důvěrné řeči mě nepřesvědčí o ničem jiném, než že se ti nedá věřit." Stiskla zuby; věděla, jak na něj nejspíš zapůsobí její další slova. "Ty, stařešino, vůbec nemáš ponětí, co je to čest. Spíš uvěřím, že dračí úsměv nemá nic společného s hladem, než abych uvěřila tvým slibům."

Hřbet ruky jí zasáhl přímo do pravé tváře. Sharissu to shodilo na bok, krvácející a lapající po dechu, ale zároveň spokojenou se stařešinovou reakcí. Byla taky ráda, že neměl železné rukavice.

Obrátila se zpět ke svému "hostiteli" a předvedla mu výsledky jeho hněvu. "Jak jsem řekla, ani ponětí o cti."

Barakas hleděl na svoji ruku, jako by ho zradila. Zvedl zrak, prohlédl si její zasaženou tvář a zamračil se. "Hluboce se omlouvám, lady Zeree. Nespál jsem od chvíle, kdy ses nám vnutila. Pošlu někoho, aby se postaral o tvoje zranění a přinesl ti něco k jídlu. Zítřka, až si oba odpočineme, ti ukážu svůj svět." Bez dalšího loučení se stařešina hbitě otočil a vykročil ke dveřím, které zotavující se čarodějka uviděla až teď. "Barakasi! Jestli si myslíš, že tu budu jen čekat..." Sharissa vstala a na nejistých nohách vykročila za dračím vládcem, který už byl v chodbě.

S rukou na klíce se Barakas naposledy ohlédl na mladou Zeree - a zabouchl těžké dřevěné dveře.

Sharissa slyšela zvuk klíče v zámku a tiše zaklela: "Barakasi!"

Zkusmo položila ruku na dveře a zatlačila. Neotevřely se. Věděla, že se neotevrou, ale stejně to potřebovala zkusit.

"K čertu s tebou, Tezerenee!" Začala se jí podlamovat kolena. S využitím všech sil, jež jí zůstaly, odklopýtala zpátky k posteli, která byla, jak teď viděla, jediným kusem nábytku v komnatě, kromě židle v jednom rohu. Nohy jí dosloužily, právě když se doplahočila do postele.

Otočila se na záda a prohlížela si okolí. Úzká škvíra u stropu pouštěla dovnitř jen minimum světla. Zbytek osvětlení zajišťovala jediná pochodeň, ale šedivá, spartánská komnata stejně nenabízela nic na pohled zajímavého.

Tři dny! Kde je otec? Kde jsou ostatní vraadi? Barakas konečně rozbil křehký mír, který existoval od vytvoření triumvirátu. Obléhalo teď východní část vraadského města vojsko? Pokud ano, jak to, že nic neslyší?

Vrátily se jí vzpomínky na rozrušený hlas věčného. Barakas Tezerenee ho přinutil, aby jemu a klanu pomohl. Jak? Srdce se jí rozbušilo. Zahnal Temný kůň ostatní pryč? Je otec mrtvý? Vládne teď Barakas?

Otázky a myšlenky se začaly třístit, jak se jí v hlavě rozléhala ozvěna bušení vlastního srdce. Sharissa si přitlačila ruku ke spánku a marně se pokoušela bušení utiřit. Nic nepomáhalo. Neměla dost moci ani na to, aby se zbavila bolesti hlavy. I za to lorda Barakase Tezereneeho proklela.

Když konečně přišel spánek, vítala ho s otevřenou náručí.

"Sharisso?"

Z požehnání skutečného, nevynuceného spánku ji vytrhl ženský hlas. V první chvíli si myslela, že je to někdo jiný.

"Matko?"

"Ne, Sharisso, jen lady Alcia."

Prudce otevřela oči. Pozoruhodná válečná královna seděla vedle ní, v jedné ruce mísu s jídlem. Vedle nejvýše postavené ženy klanu stály dvě tezerenské ženy v plné zbroji. Sharissa nevěděla, jestli jsou to Alciiny dcery nebo prostě klanové sestry, a bylo jí to jedno. V klanu draka byla jen jedna opravdu důležitá žena, a tou byla stařešinova manželka.

"Bojí se mi znovu přijít na oči?" Alcia se usmála, překvapivě měkce na tak velitelskou tvář. "Ještě spí."

Říkala jsem si, že bude lepší, když s tebou nejprve strávím trochu času a pokusím se ti odpovědět na některé otázky."

"Tak dobře! Kde je můj otec? Kde to jsme? Co si myslíte o..."

Návštěvnice varovně zvedla ruku. "Ještě ne. Budu odpovídat na otázky, ale teprve až se najíš, děvče. A nepokoušej se mě vyptávat během jídla. Nic víc ti neřeknu, dokud nebude tahle mísa prázdná.

Rozumíš?"

Zmínka o jídle a vytrvalá vůně, stoupající z mísy, přinutily Sharissu ke kapitulaci. Vděčně od lady Tezerenee přijala mísu a lžici a pustila se do jídla. Bylo to cosi dušeného, maso a zelenina, dokonale okořeněného.

Lady Alcía ji pozorovala, jak jí, a vypadala přitom skoro jako milující matka. "Jsem moc ráda, že ti chutná. Vařila jsem sama, ale jen zřídkakdy mívám hosty zvenčí, kteří by mi řekli, jestli se mi to podařilo. Tezereneeové nejsou žádní kritici. Snědí cokoliv, aby tím dokázali, že přežijí jenom na mechu, pokud to bude nutné."

Sharissa se tomu krátce usmála. Často zapomínala, že se vládnoucí žena klanu narodila mimo něj a že velká část krve klanu nese její stopy. "Je to dobré. Děkuji."

"Není zač. Prosím, pokračuj v jídle. Uvidíš, že tě to posílí."

Byla to pravda. I když jí jídlo nestačilo nasytit, konečně se cítila dost dobře, aby se mohla pohnout.

Bolest hlavy taky ustoupila, ale ne natolik, aby zapomněla, co zakusila předtím.

"Jak dlouho jsem spala tentokrát?" odvážila se zeptat, když polkla další sousto.

"Jen pár hodin. Když ses probudila poprvé, bylo časně ráno. Teď je slunce přímo nahoře. Už žádné další otázky, dokud nedoješ. Myslím to vážně."

Zbytek obsahu mísy rychle zmizel. Přestože ho většinu zhltnula, aby mohla položit některé z mnoha otázek, které ji pálily, byla podivně zklamaná. Chtěla víc -ještě aspoň jednu mísu.

"To je všechno." Alcía si od ní vzala mísu i lžici a odložila je stranou. "Musíš tišit hlad postupně, jinak si přivodíš nevolnost. Můžeš jíst zase za chvíli, až se ti znovu usadí žaludek."

Teď, když ta chvíle přišla, Sharissin hněv se znovu probudil. Vzpomněla si na stařešinův vztek a na hlas Temného koně. Na hlas a bolest. "Kde je Temný kůň?"

"Pro teď ho odklidili." Tón lady Alcíe Sharisse připomněl Lochivanovo přátelské vystupování. Mladá čarodějka si náhle připomněla, že i když se žena před ní narodila jako cizinka, strávila spoustu staletí jako manželka dračího vládce a matka většiny jeho arogantních dětí. Sharissa nemohla návštěvnici věřit o nic víc než Lochivanovi.

"Co to znamená?"

Lady Tezerenee vstala, vzala ji za paži a pomohla jí vstát. Odpočinek a jídlo udělaly divy. Čarodějka zjistila, že jí chůze dělá už jenom nepatrné potíže. V tom jídle bylo ještě něco jiného než maso a zelenina, usoudila.

Sharissa nezapomněla, nač se ptala. Jakmile si byla jistá, že se jí nepodlomí nohy, zopakovala otázku.

Lady Tezerenee si povzddechla: "Tohle by ti lépe vysvětlili Barakas nebo Lochivan..."

"Lochivan!" Sharissa si odplivla. "Jestli mi přijde na oči..."

"Žije, aby sloužil svému otci," řekla Alcía. Vzala svěrenkyni za ramena a masírovala jí svaly. "Udělala bys ty něco jiného?"

"Můj otec je dobrý muž!"

"Podle tvých měřítek. Tezereneeové mají jiná měřítka. Většina vraadů má jiná měřítka. Vypadá to, že jsi schopná projít se." Při poslední větě lady Tezerenee luskl prsty. Jeden z jejích stínů přešel ke dveřím a otevřel je. Druhá žena se přesunula za svou paní a za cizinku. Sharissa si při pohledu na jejich pohyby vzpomněla na mrštné lovící vyverny. Tyhle ženy se v klanu narodily, nebyly do něj přijaty jako mnoho novějších Tezereneeů. Barakas během posledních patnácti let dovolil nově přichozím rozšiřovat řady klanu, ale nejdůležitější pozice si očividně stále nechával pro vlastní krev. Ochrana jeho manželky byla nejspíš pozicí, kterou mohly získat jen ty nejlepší.

"A co moje otázky? Řekla jsi, že mi na ně odpovíš."

"Některé z nich se odpoví samy, až se dostaneme ven. Přinejmenším to pomůže při vysvětlování, čeho můj muž dosáhl. A taky by ses opravdu měla projít. Soudě podle tvých zad musím říct, že potřebuješ

uvolnit všechny svaly. Pojd'."

S lady Alciou jako průvodcem zamířila Sharissa k chodbě. Každý další krok byl lehčí než předchozí.

"Zdá se, že máš čarovnou ruku, pokud jde o vaření, paní."

Její královská společnice se zdvořile usmála: "Se správnými přísadami a zkušenostmi dokáže člověk divy."

Docela dlouho nepromluvíly; Sharissa věděla, že se od hostitelky nedozví nic užitečného, a spokojila se s prohlídkou sídla klanu. Nekonečné šeré chodby a komnaty bez oken ji rušily, připomínaly jí nevzhlednou pevnost, kterou Tezereneeové zanechali na Nimthu. Ale tohle musí být některé z hlubších pater ve východní čtvrti, ne? Kam jinam by ji Barakas vzal? Strávil snad posledních patnáct let velkolepou přestavbou svého panství na miniaturní verzi toho, které ztratil? Dokonce i na stařešinu by to byl zbytečný projekt.

Měla čím dál silnější pocit, jako by byli zpátky na šíleném Nimthu. Na všech zdech visely dračí standarty. Všude stáli na stráži lidé ve zbroji, muži i ženy. Těsně předtím, než se dostali ke schodišti mířícímu dolů, minuli draci hlídku, dvě zvířata zápasící na uzdě. Sharissa ztratila zájem o zubaté lovce, zastavila se a hleděla na schody. Čarodějka zatím předpokládala, že jsou v nějakém nižším patře, možná pod povrchem, Ale tohle schodiště se spirálovitě vinulo dolů, zdánlivě do nekonečna.

"Jsme pět pater nad zemí. Je to pro tebe příliš? Cítíš se slabá?" Alcia jí Položila ruku na rameno, ale Sharissa její účast nepřijala. Kdyby si první žena klanu myslela, že by to posloužilo zájmům jejích lidí, klidně by ji dolů z těch schodů strčila.

"Zvládnou to." Nepokoušela se zakrýt hořkost v hlase. Bylo vhodné připomenout Tezereneeům, že se nepovažuje za jejich hosta, přestože si přáli, aby tomu věřila.

"Nedovol svému vzdoru, aby z tebe dělal hlupáka. Těžko můžeš plánovat útěk, jestli se na schodech zhroutíš, zřítíš se z nich dolů a zabiješ se."

Sharissa se podívala na lady Tezerenee, ale nedokázala rozluštit její výraz. Bohužel Sharissa viděla, že je v tom, co lady Alcia říká, kus pravdy. Přestože jí jídlo velmi pomohlo získat zpět sílu, kontrola nad vlastním tělem byla stále poněkud nejasná. Kdo může říct, že jí neujede noha?

"Možná by bylo nejlepším, kdyby ses mě chytila za paži."

"Samozřejmě."

Když zamířili dolů, Sharisse se trochu třásla kolena. Vzpomněla si na obojek, který měla kolem krku. Velmi podivné, že jsem na to mohla zapomenout, usoudila. Nějaké delikátní kouzlo? Pokud se smířovala s obojkem, možná bude zanedlouho naslouchat Barakasovým slovům. Víc než kdy předtím si Sharissa uvědomovala, že se musí snažit soustředit se na svoje potíže. Nesmí se nechat svést z cesty ničím, co se situací přímo nesouvisí.

Když její urozená průvodkyně procházela kolem, hlídky Tezereneeů hbitě salutovaly. Po chvíli ji napadlo, že salutují i jí, jako by byla diplomat na návštěvě, a ne vězeň.

"Takové pocty nejsou nutné." Nepokoušela se skrýt sarkasmus.

"Jsi dcera Drua Zereeho a sama schopná čarodějka. Máš mezi našimi lidmi vysoké postavení. A zanedlouho možná budeš mít ještě vyšší."

"Jestli to má znamenat, že si vezmu Reegana a připojím svou moc k tvým lidem, tak se..."

"A jsme tady," skočila jí do řeči Alcia, jako by si její odpovědi vůbec nevšimla. Došli k úpatí schodiště. Po obou stranách se do nekonečna táhly široké chodby. Sharissa se otočila a spatřila ještě jednu chodbu, dokonce větší než ostatní.

Hlavní síň, usoudila. Tezereneeové mi ji zanedlouho ukážou; Barakas miloval slyšení. Měla podezření, že vzhledem k vysokým mramorovým sloupům a vyleštěným kamenným podlahám, které byly ještě v chodbě, bude hlavní sál stejně přepychový jako předchozí soudní síň Tezereneeů.

Kde je tohle místo? Ve východní čtvrti nic takového není. Jsou tam skvostné budovy, ale v oblíbeném stylu zakladatelů, ne podle opatrnějšího vkusu dračích lidí.

"Sharisso?" Lady Alcia stála s rukou nataženou k mohutným železným dvoukřídlovým dveřím. Na obou křídlech byly přímo v kovu zapracovány symboly klanu. U dveří stáli jen dva strážníci, ale s výjimkou stařešiny a jeho dědice to byli největší Tezereneeové, jaké kdy viděla. Pokud to nebyli Alciini synové, museli být výsledkem nějaké Barakasovy příležitostné pletky. Jakkoliv Barakas miloval svou manželku,

účast na dlouhodobém úkolu - zvyšování počtu příslušníků klanu veškerými nezbytnými prostředky - chápal jako součást povinností vůdce klanu.

Když se mladá Zeree zamyslela nad rozdílem mezi Gerrodem a Reeganem, napadlo ji, jestli lady Alcía neměla také pár vlastních tajných pletek. Byli sice Tezereneeové, ale zároveň i vraadové.

Znovu se připojila k průvodkyni. Jakmile se spolu se strážkyněmi přiblížily ke dveřím, muži na hlídce je před nimi se zřetelnou námahou otevřeli.

Chodbu zalilo sluneční světlo a nic netušící Sharissu oslepilo. Prudce se nadechla a zakryla si oči dlaněmi. Její společnice ji zachytila.

"Moc se omlouvám! Měla jsem si uvědomit, že budeš mít po třech dnech tmy nebo příšeří citlivé oči.

Louče na chodbě a na schodech ti nedělaly potíže, tak jsem jen předpokládala..."

"Bude to dobré." Čarodějka se vyprostila ze sevření. "Už vidím dost, můžeme pokračovat." Několikrát rychle zamrkala. Myriády jisker jí znemožňovaly zaostřit, dokázala však rozeznat tvary tak zřetelně, že mohla jít bez klopýtání. "Jdi první."

"Dobrá."

Tváře jí pohladil chladný vánek, velmi vítaný po dusném ovzduší její cely. Vzduch voněl životem neposkvěněným lidskými vetřelci. Voněl... jinak.

Ještě dřív, než se jí vyjasnil zrak, věděla, že už nejsou ve městě.

Tezereneeové ji vyvedli do světa. Jako slepec, který náhle získá zrak, se čarodějka pokoušela uvidět všechno. Vysokou, hrozivou věž pevnosti, užitkové budovy, stojící po obou jejích stranách, v nichž jsou, jak věděla, ustájeni jízdní draci. Mohutnou ochrannou hradbu, obklopující stařešinovo soukromé panství. Po hradbě kráčeli strážníci, všichni válečníci připraveni na nejhorší. Létaající draky, hlídkující nad hradbami. Jak sledovala trasu jedné z hlídek, náhle ji upoutalo horské pásmo v dáli. Neznala ho, měla však pocit, že by ho měla znát.

Za pouhé tři dny si Tezereneeové očividně vybudovali hrad. Svým způsobem byl stejně odporný jako oni sami, s typickými zubatými věžemi a ostrými liniemi. Jakmile jasné modré nebe, lehký vánek i ptáci zpívající v dálce museli zůstat vedle pevnosti, vypadali jako pouhé parodie své bývalé slávy. V blízkosti Tezereneeů nic nezůstávalo krásné.

Sharissa se otočila k lady Tezerenee. Její osobní stráž si připravila zbraně, ale válečná královna jim pokynula, ať ustoupí. "Jak jste tohle všechno udělali? Kde jste vzali takovou moc? Vytvořit tohle všechno..."

"To bychom nedokázali, ano. Dokonce i teď, kdy jsme silnější než v posledních letech, by to vyžadovalo měsíce práce. Naštěstí tu je někdo, kdo má dost síly."

Mladá Zeree nebezpečně přimhouřila oči. "Donutili jste k tomu Temného koně! Donutili jste ho a můj život jste použili jako klíč k jeho spolupráci!"

"Nikdy jsme neohrozili tvůj život." Lady Alcía se poškrábala na krku. Stejně jako Lochivan ho měla zarudlý a suchý. Sharissa si vzpomněla, že se Lochivan zmínil o jakési vyrážce nebo nevýznamné nemoci, která se v klanu Tezerenee šířila, a přemítala, jestli ji ke všemu ostatnímu čeká i tohle.

"Proč nepřestanete předstírat, že jsem vaším hostem?" Čarodějka zatáhla za obojek. Překvapivě se stáhl, až se začala dusit. Stařešinova žena uchopila Sharissu za ruce a odtáhla jí je od krku.

Obojek se znovu stal snesitelným.

"Snad bychom měli jít dovnitř."

Sharissa smetla její dlaně; osobní stráž se znovu naježila. "Proč se ne - co je to?"

Dva Tezereneeové táhli mezi sebou bezvládnou postavu. Byla štíhlejší než oni a oblečení připomínalo oděv její nevlastní matky.

"Opravdu bude nejlepší, když... Sharisso! Stůj!"

Pozdě. Sharissa prolétla kolem jedné ze strážkyň a rozběhla se ke dvěma válečníkům, táhnoucím nehybnou postavu. "Vy tam! Stůjte! Hned!"

Tezereneeové, stále držící zajatce, se otočili, aby viděli, kdo to křičí. Podívali se na postavu v bílém a pak jeden na druhého. Jeden sáhl po meči, ale druhý zavrtěl hlavou a řekl něco, co Sharissa nezaslechla.

Lidé lady Alcíe jí byli bezpochyby v patách, ale Sharisse to bylo jedno. Musela vidět, koho to mají a jestli je ta nebohá duše ještě naživu. A především musela vidět, jestli je tím, kým si myslela.

Jakmile se k nim přiblížila, podívaly se strážce za ni a přikývly. Nikdo ji nezastavil, když zvedala zajatci hlavu, aby si ho mohla lépe prohlédnout. Zvuk těžkých kroků za ní zesílil.

Nedalo se to popřít. Samozřejmě, byly tu jisté rozdíly, ale o rase se nedalo pochybovat. Byl to elf. Soudě podle krve a modřin ho už vyslýchali. Sharissa se podívala na strážce, ale ti si z jejího doutnajícího pohledu nic nedělali.

Elf se rozkašlal. Otevřel oči, pěkné oči mandlového tvaru. Chvilí mu trvalo, než zaostřil. Pak se zatvářil překvapeně.

Do- dokonce i mezi žijící smrtí tady je -je krása. Nemůžu vě- věřit, že máte tak kamenné srdce."

Považoval ji za jednu z nich. "Nejsem..."

"Teď se musíš vrátit s námi, lady Sharisso," řekl studený ženský hlas. Osobní stráž lady Alcie už stála vedle ní. Elf znovu zakašlal a podíval se nahoru, přestože mu ten pohyb očividně způsobil bolest. Se zájmem se zahleděl na obě nově přichozí a pak znovu na Sharissu.

"Má paní," naléhala strážkyně. "Tohle není vaše starost."

Oba válečníci, kteří elfa drželi, ho jako na povel otočili a znovu ho vlekli pryč. Sharissa vyrazila za nimi, ale strážce ji zadržely.

"Patřil k jednotkám elfů, kteří se k nám snažili dostat, aby mohli krást a zabíjet. S démonovou pomocí jsme je odhalili a zaskočili."

"Přinutili jste Temného koně, aby vám pomáhal s jejich vražděním?" Čarodějka pochybovala, že se příběh odehrál tak, jak jí ho vyličila lady Tezerenee. Mnohem pravděpodobněji elfové pevnost sledovali a divili se, co to je. Ale co dělá skupinka elfů na východním kontinentu, když...

"Vidím ti na očích, že jsi konečně pochopila. Už jsem přemýšlela, jestli ti mozek pracuje správně." Lady Alcia přikývla, na tváři podobný úsměv, jaký mívával stařšina, když byl potěšen vývojem situace. "Ano, tohle je Dračí říše, Sharisso."

"Jak jste mohli... Zase Temný kůň! Všechno jste dokázali díky němu! Pořád jsi mě k němu neodvedla. Je mrtvý? Zraněný?"

Na pokyn stařšinovy manželky stráž zdvořile, ale pevně nasměrovala Sharissu zpátky do pevnosti. Lady Alcia šla před nimi a stále se chovala, jako by byly přítelkyněmi. "Jak by se dalo zabít něco, co podle všech našich měřítek nežije? Byl potrestán, ale ne víc než jakákoliv neposlušná osoba. Když se chová dobře, odměňujeme ho."

"Odměňujete?" Tezereneeové nemohli mít pro Temného koně nic, co by chtěl, jen svobodu.

"Chceme, aby se stal součástí osudu našeho klanu, stejně jako chceme i tebe."

"Chcete ho, aby vás zachránil před pátrači! Dokonce ani Temný kůň je nedokáže zadržet. Nejspíš se bude smát, až ptačí lidé vaši říši rozervou na cáry!"

"Aviani už nepředstavují hrozbu... alespoň ne takovou, se kterou si neporadíme sami."

Sharissa se naklonila dopředu, pokoušejíc se lady Tezerenee pochopit. "Co tím myslíš?"

Alcia chvíli uvažovala, než konečně odpověděla: "Možná bude lepší, když ti to ukážu."

"Ukážeš?"

"Několik jsme jich sem přinesli, ze studiálních důvodů. Zatím jsme nepřišli na to, co způsobilo jejich záhubu." Lady Alcia změnila směr. Osobní strážkyně kormidlovaly bezmocnou Sharissu za ní. Nebránila se, protože ji pro jednu opravdu chtěla následovat. Pokud je to, co jí říkala, pravda, nezůstal tu nikdo, kdo by mohl Tezereneeům vzdorovat, obzvlášť když byl Temný kůň jejich nástrojem.

Hostitelka se zastavila, obrátila se k ní, takže si viděly do tváře, a poznamenala: "Víš, myslím, že tohle bude skvělá příležitost ukázat ti skutečný rozsah naší moci!"

"Co tím..." začala Sharissa, ale lady Alcia jen luskla prsty...

...a náhle stály v jiné místnosti, na tmavém, vlhkém místě osvětleném pochodněmi. Jakýsi Tezerenee, který se nakláněl nad stolem, vzhlédl. Sharissa, ještě v šoku nad neočekávanou teleportací, ho v první chvíli nepoznala.

"Udělal jsi to jakoby nic! Všechny čtyři! Ale já jsem myslela, že."

"Staré způsoby se vracejí. Jako by byl Nímth znovu naší součástí." Na půvabné tváři se pomalu rozlil úsměv, tezerenský úsměv. "Nejsme skoro bohové jako v minulosti, ale znovu máme magii, kterou je nutno respektovat."

"Jako by náš osud načrtli sami zakladatelé," dodala postava u stolu. "Den, který nám slíbil Drak z Hlubin, přišel."

Sharissa bojovala se stráží: "Lochivane!"

"Doufám, že v srdci najdeš vůli odpustit mi, Sharisso." Lochivan neměl helmu; vypadal smutně, ale po jeho zradě už mu nebyla ochotná věřit. "Opravdu si myslím, že by bylo nejlepší, kdyby..."

"To je všechno, synu."

"Odpustit ti, Lochivane? Ne..."

Zmizel, než stačila domluvit. Rozčileně vykřikla.

"Až budeš ochotnější, měli byste si vy dva promluvit," řekla lady Tezerenee klidně. Ukázala na stůl.

"Prozatím by tě mělo zajímat tohle. Tohle jsi chtěla vidět."

Sharissa zamrkala a bez zájmu přelétla pohledem věc na stole. Věc. Sochu vytesanou do podoby pátrače. Co zajímavého... Nechápe to. Přived'te ji blíž."

Obě strážkyně beze slova přivedly Sharissu na dosah stolu a toho, co bylo na něm.

Podívala se znovu - a nemohla se odtrhnout od zvrácené podoby té věci. Pečlivé detaily hrůzy, oči hledící na smrt. Ústa otevřená v marném odporu k osudu. Nemotorně se plazící tělo.

Věc před ní vypadala jako mramor, ale Sharissa věděla, že kdyby se dlouhého, štíhlého křídla nebo svalnatého těla dotkla, neucítíla by kámen, ale spíš peří a kůži.

"Dračí říše je naše; a bez boje," řekla lady Alcía spokojeně. Sharissa vzhledla - nenapadlo ji nic, co na to říct. Stařešinoва žena dodala: "Můj manžel je zklamaný. Tolik se těšil na dobrý boj - který bychom vyhráli, samozřejmě."

Zatímco mluvila, jednou rukou si bezděčně škrábala zarudlou skvrnu na krku.

IX

Z věže, ve které měl soukromé komnaty, pozoroval Barakas Tezerenee zmizení manželky i ostatních.

Než Alcía skončí, bude Sharissa Zeree náležitě ohromená. Jak čekal, setkání s elfským vězněm bylo dokonale naaranžováno. To setkání dávalo jisté možnosti; pokud se neplete, Sharissa se rozhodně pokusí promluvit si s vězněm o samotě - ale nebude mít takové soukromí, jak bude předpokládat.

Všechno klapě, pomyslel si stařešina s uspokojením. Poklepal na hranatou truhličku, kterou zdobil znak klanu Tezerenee. "Otče?"

Barakas se otočil a uviděl Lochivana, který se zhmotnil, jak náleží, v kleče na jednom kolenu a se skloněnou hlavou. "Všechno v pořádku, synu?"

"Ano, můj pane. Sharissa je ještě teď dole. V tuhle chvíli už si uvědomila skutečnou podstatu té mrtvoly."

"Možná nám dokáže říct, co se stalo. To by byl bonus navíc." "Záleží na tom tolik?"

"Musíme se snažit pochopit co nejvíc. Pokud nám odkaz avianů pomůže, tím lépe." Stařešina shlédl na syna. "Jsi tu o pár minut dřív."

Lochivan nezvedl oči. "Usoudil jsem, že pro náš cíl bude lepší, když opustím místnost. Sharissa se v mé přítomnosti necítí dobře." "Bude si muset zvyknout, jestli si má vzít tvého bratra." Tentokrát mladší Tezerenee zvedl oči. Přílba mu zakrývala většinu tváře, ale Barakas svého syna znal. "Je to nutné, otče?"

Barakas se začal škrábat na zápěstí, ale silou vůle s tím přestal. "Naslouchal jsem ti. Dovolil jsem ti použít toho patolízala, aby tam nechal naši pastičku. Přišel jsi s dobrými myšlenkami. Ted' se nemusíme bát, že by nás Dru Zeree našel... aspoň nějakou dobu."

Klečící postava nepromluvila, věděla, že stařešina ještě neskončil. Tvoje hračka selhala. Bojovala s ní, ukázala, že má vůli hodnou klanu Tezerenee. Přejít ještě nezačal a její zásah na nás mohl přivolat zbytek vraadů, což jsem v tu chvíli nechtěl."

Koutkem oka cosi zahlédl. Otočil se, ale neviděl nic než schránku na stole. Jednoduchou magickou zkouškou si ověřil, že bariéra drží, takže věděl, že to, čeho si všiml, nemohl být pokus o útěk.

Lochivan udělal chybu - vzhledl. Barakas se znovu soustředil na syna. Jsem víc než spokojen, že její zajetí přece jen bylo dobrým krokem. Reagan potřebuje pevnou ruku, která by ho vedla. Až ji řádně zformuji, bude to ona." Založil ruce. "Máš ještě nějaké pochybnosti?"

"Ne, pane."

Byla to lež a oba to věděli, ale lord Tezerenee zároveň věděl, že se může spolehnout na to, že ho Lochivan ve všem poslechne. "Výborně. Můžeš odejít... Počkej."

"Otče?"

"Chci, aby zítra byla připravena jednotka, která vyrazí k horám; pozemní i vzdušné síly."

„Ano, otče."

Lochivan zmizel, aniž vůbec vstal. Tenhle čin byl důkazem, že se moc klanu Tezerenee vrací. Ještě nebyli mistry jako kdysi na Nimthu, stařešina však věřil, že ten den nezadržitelně přijde.

Znovu se začal otáčet k oknu, když podruhé koutkem oka cosi zahlédl. Bylo to pryč, než si vůbec stačil uvědomit, že to vidí, lord Tezerenee však ztuhl na místě; bylo na tom cosi povědomého - zahalený, možná lidský stín.

Rychle přešel ke schránce a sáhl na pečeť. Všechno v pořádku, schránka byla stále chráněná proti útokům zvenčí i zevnitř. Cítil, jak se přítomnost polapená uvnitř s obnovenou zuřivostí znovu pohnula.

"Rvi se, jak je libo, démone," zašeptal Barakas vězni. "Skloníš se a budeš poslouchat, jinak tě tam nechám a odhodím tě někde v nejhlubší jeskyni, kterou dokážu najít."

Zmítání ustalo. Strach začínal působit. Barakas ukázal Druovu smrtícímu společníkovi místo ještě horší než prázdnota Nicoty. Nebylo těžké odhalit největší slabinu stínového hřebce. Báł se být sám.

Ve schránce nebyla dokonce ani prázdnota Nicoty, aby sdílela osud Temného koně, jen ebenový tvor sám.

"To je lepší. Jestli se budeš chovat slušně, dovolím ti znovu vidět lady Sharissu." Byla by to lekce pro oba. On by viděl, že je bezmocný, přestože se může pohybovat, a ona by si uvědomila, že dokonce i démonova veliká moc je pro Tezerenee jen malou výzvou.

Bude to další krok ke zlomení jejich vůle.

Barakas odtáhl ruku ze schránky, věznicí Temného koně, a poškrábal se na krku. Pořád přemýšlel o tom, co zahlédl. Oklamal ho snad zrak, zrak, který v poslední době nebyl tak dobrý, jak by měl být?

Byla to jen jeho představivost? A pokud ano, proč by oživila právě tenhle obrazí

Proč by si měl představovat vylekanou podobu svého zrádného syna, Gerroda?

Něco bylo špatně, hrozně špatně, a on nevěděl, co dělat, a nevěděl, kde je a jak tam skončil, ale poslední, nač si vzpomínal, bylo, že téměř dosáhl cíle, ale byl tam jeho otec, nebo ne?

"Přestaň!" zařval Gerrod sám na sebe a v tu chvíli mu bylo úplně jedno, jak šíleně musí vypadat. Přitiskl si ruce na uši, jako by tím mohl umlčet vlastní vnitřní hlas. Šílené myšlenky mu však ještě chvíli bloudily hlavou, než se konečně dokázal ovládnout.

Bylo svým způsobem zvrácené, že mu k tomu poskytla sílu právě otcova slova.

Jsmo Tezereneeové. Jméno Tezerenee znamená sílu. Nic není silnějšího než naše vůle.

Až do té chvíle mu ona slova připadala povrchní a vzájemně si protiřečící. Přes všechny otcovy proslovy v klanu draka skutečně záleželo jen na jediné vůli - té stařešinově, samozřejmě. Teď ta slova Gerrodovi připomněla, že jeho otec by nedovolil, aby ho šílenství tak snadno ovládlo. Lord Tezerenee by s ním bojoval ze všech sil, stejně jako s fyzickým nepřítelem. Všecko záviselo na tom, jak sílu zaměřit.

Gerrod nedovolí sám sobě selhat tam, kde by jeho otec uspěl.

Němým přemítáním si srovnal myšlenky a zkontroloval, třebaže nezahnal strach. Pak mu došlo, že když ztratil kontrolu nad svým cílem, zavřel oči a od té chvíle je neotevřel.

Gerrod zjistil, že byl z temnoty svého vnitřního já vržen do světla... ničeho?

Z nedostatku lepšího výrazu byl ochoten popsat okolí jako bílé, jenže bílá cosi představovala, i kdyby jen světlo a barvu, a tohle nebylo ani jedno z toho. Bylo to prostě rozlehlé nic.

"U dračí krve!" zasyčel; ujela mu oblíbená kletba Tezereneeů. Bezmocně se vznášel na místě, které nemohlo být ničím jiným než prázdnotou, kterou se mu tak zoufale pokoušel popsat Dru Zeree, ale nikdy mu nedostávalo správných slov. Gerrod viděl proč. Nic, žádná slova nemohla popsat skutečnost.

Neexistoval popis, který by mohl vyličit Nicotu. Klid. Musí zachovat klid. Mistr Zeree z tohoto místa unikl, a on taky unikne.

Co se stalo? Gerrod si vzpomínal na krátké proniknutí do skutečného světa a náhlou nezřetelnost cíle, jako by teleportační kouzlo už nemělo jednoznačnou cestu, na kterou by se navázalo. Byl tam otec, tomu riziku byl čaroděj ochotný čelit, ale obyvatelé Nicoty nenašel. Proč? Kouzlo mělo Gerroda přenést k

Temnému koni; pokud tam nebyla nějaká neviditelná bariéra...

Schránka. Vybavil si nějakou schránku. Bylo na ní něco, co ho přitahovalo, něco...

"Ty nejsi druhé já."

"Cože?" Gerrod se rozhlédl, pokoušeje se najít zdroj hlasu.

"Druhé já začalo být nudné. Ty možná budeš zábavnější."

"Kdo je to? Kde jsi?" vykřikl čaroděj. Pokusil se obrátit, ale v Nicotě se nedalo říct, jestli se mu to povedlo, nebo ne. V jeho zorném poli se rozhodně nerozprostíralo nic než prázdnota. Možná to bylo jiné nic než před chvílíčkou, ale jak by to měl poznat?

"Tady jsem."

Před vznášejícím se vraadem se otevřela ohromná díra. Gerrodovi se začal zvedat žaludek. Znělo to příliš povědomě. Díra se zachvěla. Gerrod přemítal, jak je možné mít díru uprostřed ničeho. Tohle byla část zvyků Nicoty, kterou nikdy nepřekousl, dokonce ani když ten příběh přemítal celé roky. Přirozené zákony, na které byl zvyklý, tady neměly žádný význam. Pokud byla Nicota přesvědčená, že uprostřed něčeho, co je v základu větší díra, může existovat menší díra, tak ať.

"Jsi opravdový!" Gerrodovo plácnutí bylo přinejlepším zbytečné, když však hleděl na tohohle tvora, dokonce i poté, co už se setkal s Temným koněm, nedokázal si pomoci a toužil popřít, co vidí.

"Máš legrační vnitřní hlas. Dělá spoustu legračních zvuků."

Čte mu to myšlenky, přinejmenším ty povrchové. Dru Zeree se zmínil, že Temný kůň dělal totéž...

"Temný kůň? Co je Temný kůň?" Bezedná černá díra se rozrostla, okraj byl jen několik metrů od nervózního Tezereneeho.

Čaroděj pečlivě krotil myšlenky. Jakákoliv náhodná představa by byla pro toho tvora snadnou kořistí - a nebylo jisté, že bude stejně přátelský, jako byl Temný kůň.

"Temný kůň je jako ty."

"Nic není jako já." Skvrna na to byla hrdá. "Bylo tu druhé já, ale druhé já je pryč."

"Temný kůň je druhé já. Ono... má nové jméno."

"Jméno?"

Jakou mysl má tenhle tvor, podivil se Gerrod, že mu dokáže číst myšlenky tak dobře, aby se naučil jeho jazyk, ale přitom nerozumí různým slovům a pojmům? Mistr Zeree popisoval podobnou situaci s Temným koněm, ale neřikal, jak to může být rozčilující. Čaroděje se už tak snažilo ovládnout příliš mnoho emocí, a teď navíc ještě toto.

"Co - je - to - jméno?" Díra se s každým slovem zvětšovala. Gerrod zjistil, že jestli tvor dál poroste, má opravdu důvod se bát, že bude pohlcen, spolknut, nebo kdo ví, co ten tvor dělá.

"Jméno je, jak něco oslovuješ. Já jsem Gerrod. Když se mnou budeš mluvit, můžeš moje jméno zmínit, a tak budu vědět, že mluvíš na mě."

"Gerrode, jsi zábavný, Gerrode. Gerrode, co ještě víš, Gerrode? Gerrode, pojď a Gerrode, ještě mě bav, Gerrode!"

"Tak jsem to nemyslel." Přemýšlel, jestli ještě záleží na tom, že se pořád skrývá pod kapuci. Všimla by si takhle absurdní hrůza, že je našťvaný a bojí se?

V tu chvíli se díra rozhodla dál vyrůst. Gerrod se pokusil odplavat pryč.

"Proč to děláš? Proč tak máváš svými přívěsky?"

"Ty... tvoje tělo mě polkne! Jestli se ještě přiblížíš, zemřu..." Těžko bude rozumět tomuhle slovu. Gerrod rychle hledal jiné. "Už nebudu. Nebudu tě moct znovu bavit!"

Skvrna se zarazila, ale její tón mladého Tezereneeho nepovzbudil: "Ty se... mě... bojíš."

Nemohl to popřít. "Ano."

"Chutná mi to." Zdálo se, že obyvatel Nicoty uvažuje. Přinejmenším byl po dobu několika dechů nehybný a potichu. "Jsi zábavnější než ty druhé věci, které jsem potkal!"

"Druhé?"

"Vstřebal jsem je. Bylo to zábavné, ale tohle je zábavnější. Myslím, že si s tebou budu hrát!"

"Hrát?" Přes veškeré úsilí nedokázal Gerrod potlačit zachvění hlasu. Je možné, že ho kouzlo, neschopné zaměřit se na jednoho tvora, místo toho přivedlo k něčemu podobnému? Jak jinak by se dalo vysvětlit, že potkal toho bratra Temného koně tak brzy po svém debaklu?

A bylo to opravdu tak brzy? Neříkal Dru Zeree, že čas nemá v Nicotě význam? Jak dlouho tu vlastně doopravdy je?

Nenechám se ovládnout panikou! pomyslel si se sevřenými zuby. Musím se od téhle věci dostat pryč, dřív než ji přestanu zajímat a rozhodne se mě... Čaroděj zjistil, že se nedokáže přinutit tuhle myšlenku dokončit. Udělej pro mě ještě něco!" dožadovala se díra.

Co z toho, co ví o Temném koni, může použít, aby odvrátil pozornost tohoto tvora? "Můžeš se donutit zaujmout menší prostor?" Rukama naznačil, co má na mysli. "Můžeš se udělat třeba takhle velkým?"

Skvrna byla najednou přesně tak velká, jak ukazoval. Gerrod užasle zamrkal nad rychlostí, s jakou tvor reagoval na jeho návrh. Věděl, že stínový hřebec reaguje na věci rychle; Zeree mu to objasnil. Neobjasnil mu však, jak rychlé ty reakce jsou. Musí si dávat pozor, co dělá. Gerrod nemohl nestvůrnosti dovolit, aby věděla, co se děje.

,A co teď?" zaburácela skvrna a pro lidské uši se jí v hlase stále odrážel drsný souhlas.

A co teď? Opravdu! Má se to stát koněm jako jeho bratr? Ne, to by nejspíš spočívalo v propátrání čarodějovy mysli kvůli obrazu koně. Gerrod nijak netoužil dovolit téhle entitě, aby se mu prohrabávala hlavou. Nemusel by pak zůstat stejný jako dřív.

Něco jím otrásl, tak prudce, že Gerrod neměl čas se připravit. Hlasitě vykřikl a dlouho nedokázal přestat.

"Řekl jsem, bav mě!" Chladný tón ho nenechal na pochybách, kde je původ agónie, kterou prožil.

"Ty..."

"Ty druhé malé věci jako ty byly chvíli zábavné! Zjistil jsem, že dělají zajímavé věci, když jsem se jich takhle dotýkal! Hodně jsem se od nich naučil. Hodně se učím od tebe. Dokonce teď mám jméno!" Díra se zahihňala; znepokojivý zvuk. "Ošálil jsem tě, že! Dobrá hra, že? Vysvětluješ mi tu, co je to jméno, a já jsem ho přitom měl celou dobu!"

Šílené... nelidské, čiré šílenství! Blekotá jako idiot, ale jako idiot, který může snadno kdykoliv vymazat celou moji existenci, pomyslel si Tezerenee a navzdory jeho úsilí se ho začala zmocňovat panika. Jak by mohl toho šíleného tvora rozptýlit na tak dlouho, aby našel cestu z téhle prázdnoty? Něco musí být v tom, co mu Dru Zeree vyprávěl o Temném koni.

"Jsi velice chytrý," řekl nakonec díře. "Úplně jsi mě ošálil. Jsi skoro tak mazaný jako Temný - ten druhý, o kterém jsem se zmínil. Ten byl hodně hodně chytrý."

Skvrna se zavrtěla a znovu se zvětšila. Gerrod uvažoval, jestli nezašel příliš daleko. Už měl jistý nápad, ale nebyl si jistý, jestli mu ještě k něčemu bude. Jeho úspěch z větší části záležel na tom, že byl obyvatel Nicoty arogantní, ale dětsky nevědomý.

"Já jsem druhé já vytvořili Nebylo to snad nejchytřejší? Jak může být druhé já, ten tvor Temný kůň, chytřejší?"

Čarodějovi dunělo v uších. Zakryl si je dlaněmi a zakřičel zpět: "Je mnoho způsobů, jak být chytrý! Některé jsou podivuhodnější než jiné. Dovol mi abych ti ten příběh pověděl!"

Hlas se teď ztišil, zněl skoro ztlumeně, jako by věčný chápal jeho bolest. Gerrod si čím dál víc vážil Temného koně za to, čím se stal. Ovšem tahle hrůza... "Co je to ,příběh'?"

Gerrod zaváhal. "Zase si se mnou hraješ? Jestli ano, nebudu se obtěžovat a vykládat ti, co je to příběh!"

"Nehraji si s tebou! Co je to příběh? Je to zábavné? Chci zábavu! Rozumím zábavě!"

"Může to být velmi zábavné." Rád by s tím probral jeho pojetí zábavnosti, ale jakožto vraad Gerrod věděl, že když jeho vlastní lidé vládli na Nimthu, často se chovali stejně sadisticky a stejně šíleně, když se "bavili". "Příběh je... Třeba ti řeknu o chytrých kouscích druhého já a jak o nich vím. To by byl svého druhu příběh." Taky by to mohl být úvod, který potřeboval. V příběhu mistra Zereeho bylo něco, co mu mohlo pomoci... a on si to málem nechal proklouznout.

"Tvůj druhý hlas se schovává! Proč?"

Ztuhl. Tvor málem zachytil jeho myšlenky, "druhý hlas". "Musí se schovat, než ti budu moct vyprávět příběh. Tak - takový prostě jsem."

Skvrna se znovu stáhla, vysvětlení ji zjevně uspokojilo. Gerrod měl pocit, že balancuje na okraji příslovečné propasti; protivník byl neodhadnutelná veličina. Jakýkoliv pohyb, jakékoliv špatné slovo mohly způsobit čarodějův konec.

"Chceš slyšet můj příběh?"

"Mohlo by to být zábavné. Víš, rád se bavím! Jak příběhy začínají?"

Gerrod si úlevně vydechl. "Někdy začínají slovy jako ‚byl jednou jeden‘ nebo ‚před dávnými časy‘.

Tenhle začíná ‚Byl jednou jeden muž, který se jmenoval Dru Zeree...‘."

pustil se do vyprávění, přičemž se pokud možno snažil vypustit jakoukoliv zmínku o tom, jak se tady cizinec Zeree ocitl nebo jak čaroděj se svým novým společníkem tohle místo opustili. Zatímco vyprávěl příběh, pokoušel se vymyslet, jak se odsud dostane on sám. Vraadská magie tu Druovi nefungovala. Možná - váhal, jestli nad tím vůbec uvažovat - by tu mohla fungovat magie zakladatelů? Gerrod věděl, že je ji schopný použít, ale musel by se jí poddat...

Jeho znervózňující společník zůstával během příběhu potichu. Vraad v kápi odložil ostatní obavy stranou a znovu se soustředil na tvora, protože vyprávění už bylo skoro u konce. Tvor se zjevně bavil. Bude se řídit jeho návrhem? Nebo má podezření, oč vraadovi jde, a prostě si s ním hraje?

"...a když se druhé já vylíhlo, byl z něj nový tvor, krásné, mohutné zvíře, které si říká Temný kůň!" Co by si o něm asi myslel otec, kdyby věděl, že tu pluje v prázdnotě a vypráví pohádky, aby si zachránil život?

"Já mám jméno. Chceš vědět jaké?" Skvrna zněla jako dychtivé děcko, až se Gerrod navzdory nebezpečí skoro zasmál.

"Jaké?"

"Jsem Yeehel!" Díra se nadmula do mamutí velikosti. Gerrod mával rukama i nohama, cítil však, jak ho to vtahuje do zejícího chřtánu.

"Yeehele! Přestaň! Prosím!"

Yeehel se smřtil v drobnou skvrnku, sotva větší než čarodějova ruka. Ono - teď znělo vhodněji on - se znovu zahihňal. "Polekal jsem tě! Dobře! Ta chuť se mi líbí jako nic jiného!"

Rozhodně se chová jinak než Druův tvor, znovu si pomyslel Tezerenee. Jaká smůla pro mě. Rozhodl se nekomentovat tvorův - Yeehelův - výběr jména. Pokud je místní obyvatel šťastný, je to pro Gerroda výhoda. Mezitím musí dál naléhat.

"Líbil se ti příběh?"

"Velmi. Můžu nějaký udělat?"

"Jestli chceš. Mám něco lepšího, čím bych tě mohl pobavit... a mohl bys ukázat, že jsi chytřejší než Temný kůň."

Přestože bylo nemožné rozlišovat emoce díry, byl si Gerrod jistý, že Yeehela zaujal.

"Jak?" konečně se zeptala skvrna.

"Proměň se jako on."

Váhání; pak: "Nikdy dřív jsem nic takového nedělal."

"To ani Temný kůň."

"Neznám toho ‚koně‘, abych se podle něj mohl vytvarovat."

Tezerenee si dovilil kratičký úsměv, doufaje, že je takový pohyb tváře mimo Yeehelovo chápání. "Tím bys dokázal jen to, že jsi stejně chytrý jako on. Jestli chceš ukázat, že jsi nejchytřejší, potřebuješ novou podobu, takovou, kterou Temný kůň neudělal."

Yeehel skoro zafňukal: "Nemám jinou podobu, kterou bych mohl okopírovat! Jsme tu jenom ty a já!"

Gerrod předstíral, že nad tím uvažuje: "No, tak by ses mohl vytvarovat do něčeho, co se podobá mně. To Temný kůň nikdy neudělal. Tak by se ukázalo, že jsi chytřejší!"

"Skvělé!"

"Ale možná to pro tebe bude příliš těžké..."

"Kdepak! Dívej se!"

Yeehel, stále ta malá díra uprostřed ničeho, se začal skládat sám na sebe. Skládal se dál a dál, ale nezdálo se, že by ztrácel svoje já. Čaroděj považoval Druův popis za metaforu. To, co teď dělal Yeehel, se tomu podobalo i se to lišilo, Gerrodovi však záleželo jen na konečném výsledku.

Změny ve tvorově podobě byly čím dál zřetelnější. Místo díry teď začal připomínat lusk. Gerrod neměl chuť sáhnout si a zjišťovat, jestli je to pravda. Temný kůň během putování s Druem nejednou vstřelil nepřátele, jako byli pátrači, přestože si vypěstoval hmotnější podobu.

Lusk ztuhl. Nastal čas ověřit teorii. Čaroděj v kápi se naklonil a zeptal se: "Jak se ti to daří?"

Yeehel neodpověděl.

"Můžeš mi odpovědět? Slyšíš mě?"

Pořád nic.

Temný kůň prošel stavem, který mistr Zeree považoval za něco podobného hmyzí kukle. Doslova přizpůsobil svou podstatu, aby mohl pohodlněji existovat ve skutečném světě. Pokud si Gerrod vzpomínal, trvala proměna déle než den. Netušil, jak dlouho vydrží Yeehel, obzvlášť proto, že čas byl v Nicotě neznámou veličinou, ale doufal, že dost dlouho, aby to stačilo k jeho vlastním záměrům. Gerrod vydechl. Ačkoliv vítězství vypadalo jednoduše, stálo ho hodně. Yeehel byl neodhadnutelný; kdyby se obyvatel Nicoty rozhodl vylíhnout z kukly dřív, než bude on sám pryč, mohlo by se ještě to čarodějovo vítězství proměnit ve falešný sen.

"Přivedlo mě sem moje kouzlo. Vraadská magie tady musí fungovat!" Zeree tvrdil, že ne, nebo přinejmenším bez smysluplného výsledku.

Navzdory pesimistickým myšlenkám však byl Gerrod odhodlaný pokusit se nejdřív o vraadská kouzla. Zkusil zaměřit cíl. Těsně před nehodou byla přítomnost Temného koně kdesi za prázdnotou Nicoty rozlišitelná, nebyla však dost silná, aby se jí mohl zachytit. Co hůř, Yeehelova kukla poblíž ho rozptylovala tak, že se nakonec znechuceně vzdal. Ať pro něj vraadská magie pracovala, nebo ne - a s ohledem na spojení, kterého předtím dosáhl, stále věřil, že by mohla - současná situace mu znemožňovala účelně ji použít.

Nemohl se vrátit domů. Jediné, nač se soustředil, byla pozice stínového hřebce. Svět zakladatelů pro něj byl ztracený - pokud nezkusí Sharissin způsob.

"Jsi hlupák, Gerrode!" Každý nevyužitý nádech znamenal mnohem větší šanci, že tu ještě bude, až se vylíhne kulatá kukla, která plula před ním.

Jak to Sharissa popisovala? Uvolni se a poddej se magii? Podle předpokladu měl vidět spektrum nebo řadu siločar.

Neviděl ani jedno, ale cítil po těle podivné mravenčení, jako by mu nějaká životní síla pronikala celým tělem. Hrozilo mu, že ho utopí nová vlna paniky, ale bojoval s ní. Tahle cizí magie si ho nepřekroutí podle svých vlastních zájmů. Tady velí on!

Cosí před ním krátce zablikalo. Ne spektrum ani pole čar křižujících se v nekonečnu. Spíše stezka vznášející se v prázdnotě.

Stezka? Dru Zeree se zmínil o stezkách, které použil Temný kůň, když spolu unikali z tohoto pekelného místa. Ze zvyku se pokusil stezku polapit, jako by si chtěl chytit k jídlu králíka. Až když se ukázalo, že ji nedokáže znovu najít, zamyslel se nad tím, co dělá. Vraadské postupy se daly využít k ovládnutí magie světa zakladatelů, ale vyžadovalo to obrovské úsilí a výsledek byl velmi nejistý.

"Dobrá, sakra! Vezměte si mě. Jen pro jednou!"

Uvolnil tělo i mysl a dovolil síle, aby do něj vtékala. Ted' to bylo víc než mravenčení; svědilo to, ale zevnitř.

Stezky, pomyslel si čaroděj. Jsou tu stezky. Musím jim jen otevřít mysl.

Objevila se znovu, dlouhá, vinutá stezka, běžící prázdnotou k matnému světlu kdesi v dálce. Gerrod se usmál. Ve stejném stavu myslí se přimel nechat se unášet k lákavé cestě. Zřejmě se to dalo udělat lépe, ale zatím to šlo, takže se rozhodl nechat to, jako spoustu dalších věcí, na klidnější časy. Ted' čaroději záleželo na tom, aby se dostal ke stezce, která ho zavede do Dračí říše.

První svítící stezku zkřížila druhá.

Přivřel oči. Ještě než se druhá plně rozzářila, objevila se třetí a čtvrtá, vzájemně nepropojené. Gerrod tiše zaklel, a pak hlasitě - před jeho očima se zformovalo celé hejno cest.

Nicota nebyla až tak prázdná. Vlastně byla neskutečně nacpaná, jenže věcmi, které byly tak nehmotné, že si jich zjevně nevšiml ani tvor jako Yeehel.

Která cesta je správná?

Opatrně sáhl myslí, se snahou co nejvíce pracovat s nově nalezenou silou, ne proti ní. Jako vraadský černokněžník by byl schopen vycítit rozdíly mezi stezkami. Doufal, že to bude stejné.

První cesta, na kterou se zahleděl, vzápětí zmizela. Věděl, že to není ta, kterou chce. Povzbudilo ho to; začal se opatrně dotýkat dalších a sledoval, jak mizí, když si ověřil, že to nejsou ty pravé. Většina byla

prostě na dotek špatná, jako by věděl, i když to ve skutečnosti nevěděl, že míří na místa, která nemá zájem navštívit. Několik stezek ho silně zneklidnilo... a jedna byla tak mrazivá, tak znepokojující, že ji opustil skoro v panice. Otřel si čelo, ale přesto získával sebedůvěru. Tam, kde dřív byla nekonečná změť cest, jich teď zůstalo jen pár tuctů. Mnohé zmizely, aniž si je vůbec prohlédl; možná mu teď pomáhalo i vlastní podvědomí.

Několik dalších se vytratilo do prázdna, ale pak si Gerrod vzpomněl na svého společníka. Cítil silné nutkání otočit se a ujistit se. Bylo to víc než náhlá obava; byl si naprosto jistý, že se musí otočit.

Otočil se.

Kukla pulsovala.

Yeehel se brzy vylihne... a co pak čaroděj udělá?

Prudce se odvrátil a přešel pohledem stezky, které zbývaly. Pořád jich bylo příliš.

"Jsi hlupák!" zamumlal.

Jakmile si vybral, všechny stezky kromě jediné zmizely. Věděl, že ho dovede do Dračí říše, ale nic víc. V tuhle chvíli na ničem jiném nezáleželo.

Jakoby zbavené odvahy konečným rozhodnutím, jeho tělo náhle stálo přímo na oné stezce. Gerrod udělal opatrný krok dopředu. Přestože stezka vypadala slabá, udržela ho docela dobře. Byla užší, než si myslel, a tak se pokoušel nepředstavovat si, co by se stalo, kdyby udělal krok stranou.

Tělem mu prudce oťrásl stejný vnitřní poplašný signál, jaký ho předtím varoval, aby se otočil.

Tezerenee nepotřeboval další povzbuzení. Bez váhání se rozběhl po zářivé éterické stezce. Nezaváhal, dokonce ani když před ním náhle zaplátl jas a polknul ho.

Přivítalo ho modré nebe a skalnaté kopce. Gerrod, zaskočený přívětivou změnou okolí, ještě několik kroků běžel naslepo, než zakopl a upadl.

Když dopadl na tvrdou zem a kutálel se po ní dál a dál, vzpomněl si na všechny kletby, které se naučil v otcově péči. O měkké a pohodlné trávě tady nikdy neslyšeli. Přinejmenším tu žádná nebyla, aby mu ulehčila ve srážkách s kamením. Nešťastný čaroděj se zastavil až ve chvíli, kdy vrazil do balvanu tak velkého, že se přes něj nepřekulil.

Nedokázal říct, jak dlouho tady ležel. Když se Tezerenee přinutil na okamžik otevřít oči, byl okolní svět jen rozmazanou plochou. Měl v ústech chuť krve a byl překvapený, že se v ní netopí. Tělo měl samou modřinu. Gerrod ani nechtěl vědět, jestli si něco nezlomil, a tak jen ležel tam, kde byl, doufaje, že bolest zeslábně nebo že ztratí vědomí.

Někdo do něj strčil jakousi těžkou a tupou věcí a obrátil ho. Gerrod si uvědomil, že usnul, ale nevěděl, na jak dlouho. Bolest polevila, i když rozhodně nebyla zanedbatelná. Přišlo další šťouchání, tentokrát do citlivějších míst těla. Vyjekl, co nejvíc se stáhl zpět a přinutil se otevřít oči. Nejprve viděl stejně rozmazaně jako předtím, postupně se však věci začaly zaostřovat.

Znovu nalezený zrak Gerrodovu situaci nijak nevylepšil.

Tvor by byl vyšší než on, kdyby stál. Byl taky dvakrát širší a nic z toho nebyl tuk. Měl mdlou, hnědou barvu, přestože v ní byly stopy oranžové. Některé části těla se leskly, jako by je měl posypané diamanty. Ukázalo se, že tupá věc je konec mohutné bojové sekery.

Spočítal, že je tady těch tvorů aspoň pět. Právě tu chvíli si vybrali, aby na sebe začali troubit, jako by probírali jeho osud. Gerrod si je prohlížel a nemohl se ubránit pocitu, že ho zajali nějakí přerostlí, ale dost čilí pásovci, kteří se jen kvůli němu naučili chodit po zadních.

Byli to quelové.

X.

Následující týdny byly pro Sharissu napjaté a skličující. Nedokázala najít způsob, jak si sundat obojek; nikdo nevěděl, že se dvakrát málem udusila. Barakas Tezerenee, který s ní za tu dobu mluvil jen třikrát, jí slíbil, že ji nechá promluvit si s Temným koněm... ukázalo se však, že jsou to plané sliby. Většinu času, kdy byla vzhůru, trávila s lady Alciou nebo jinými ženami z klanu. Sharissa zjistila, že stařešinovy dcery jsou stejné jako většina jeho synů. Nedokázala si vybavit jejich jména a většina jich stejně i vypadala. Mezi syny byly aspoň nějaké rozdíly.

Zdálo se, že teď záleží jen na Reeganovi a Lochivanovi. Esad taky býval poblíž, ale ten žil jen pro to, aby

svému otci donášel informace a pak utekl z dohledu. Ostatní byli úplně stejní jako jejich sestry, bratřenci, a dokonce i cizinci, kteří s klanem žili delší čas.

Prizpůsobuje je všechny ke svému vlastnímu obrazu, usoudila s ironií, když sledovala, jak lord Tezerenee vydává rozkazy vojenské výpravě do hor. Reagan je jeho nejlepší kopii.

Už třikrát byla vystavena Reaganovým pokusům o sblížení. V jistém směru byl dojemný, opravdu ji obdivoval a zároveň po ní toužil. Díky vlastnímu vnitřnímu zmatku byl převážně neškodný, i když se při druhém setkání pokusil o víc než ji vzít jen za ruku.

Právě Lochivan, kterého si předtím přála už nikdy nevidět, byl tím, kdo Reegana přerušil, než se stalo něco horšího. Přišel k nim se dvěma strážemi po boku, jako by stál někde ve stínu a jen čekal na podobnou příležitost, a sdělil bratrovi, že ho hledají. Až když odešli a nechali stráž, aby ji odvedly, vzpomněla si na hořkost, kterou k přátelskému, ale zrádnému Tezereneemu cítila.

Ted' seděla ve svých komnatách, mnohem sympatičtějších, než byla ta, kterou měla na začátku. Venku se něco dělo, něco, co klan rozhýbalo. Nové komnaty byly v nejvyšším patře pevnosti, kromě věže. Poskytovaly jí výhled na nádvoří, pozemky kolem i na hory v dálce; kdyby nebylo dračích mužů, byl by to nádherný výhled.

Sharissa vstala, přešla k oknu a podívala se ven. Brány se otevíraly a projíždělo jimi několik jezdců. Muži na vzdušných dracích přelétli přes hradby a připojili se k bratrům. K jejímu zklamání vypadala výprava v podstatě nedotčená; čarodějka doufala, že je třeba zdecimují nějakí pátrači, o kterých zatím nic netušili. Zatoulala se očima přes nádvoří... až se zastavila pohledem na postavě kterou se pokoušela znovu potkat. Elfa stejně jako předtím doprovázeli dva nevyžádaní společníci, kteří vězně víceméně táhli k malé, vcelku bezvýznamné budově vlevo od okna. To bylo poprvé, co ho propustili z cely v dolním podlaží, která byla od chvíle, kdy ho zajali, jeho domovem. Znamená to, že jim konečně řekl, co chtěli, nebo už je prostě nudil?

Náhle chtěla ven z komnaty. Do toho měla co mluvit, i když jinak nemohla mluvit skoro do ničeho.

Sharissa odešla od okna a zamířila ke dveřím. Nebyly zamčené, ale ona stejně neměla v úmyslu zkoušet je. Jisté věci byly tak, jak byly, a ona se je naučila přijímat.

"Stráž!"

Než kdosi otevřel dveře, uplynul okamžik, který vypadal jako celá věčnost. Dovnitř vešla jedna z jejích bezejmenných strážkyň, zbraň v pohotovosti. Sharissa se ani nepokoušela zapamatovat si jména; stráž se střídaly tak často, že nebylo možné se v nich vyznat.

"Přejete si něco, lady Sharisso?"

"Přeji si jít ven, trochu na vzduch."

"K tomu nepotřebujete mé svolení. Jsem zde, abych zajistila vaši bezpečnost a dohlédla na vaše potřeby."

Vysoká, štíhlá čarodějka si dala ruce v bok jako jedinou námitku proti tvrzení, které Tezerenee právě prohlásila. "Vím, že smím na nádvoří, ale taky vím, že mě budeš sledovat... pro mé vlastní dobro. Jen jsem tě o tom chtěla nejprve informovat."

Stráž tam stála, jako by si nebyla jistá, jestli pochopila, co tím tahle cizinka myslí. Tak to Sharissa chtěla. Náznak arogance s náznakem zmatku.

Ukazovat spolupráci i vzdor. Zjistila, že až na pár výjimek si s ní klan neví rady.

Jedinou skutečnou hrozbu představovali Lochivan, lady Alcía a samozřejmě sám Barakas.

Nádvoří ožilo příslušníky klanu, kteří se shlukovali kolem vracejících se jednotek. Sharissa, která se potulovala na okraji shromážděného davu, si všimla, že Tezerenee obklopuje pozitivní aura. Zprávy, které výprava přinesla, byly příznivé. To mohlo znamenat jediné - že se nesetkali se žádným skutečným odporem a že hnízdiště pátračů bylo buď opuštěné, nebo bráněné tak žalostně, že jim nic nebránilo v jeho dobytí.

Zahlédla Lochivana, který byl na poslední chvíli odvolán z velení výpravy. Místo něj se té cti dostalo jeho mladšímu sourozenci Dagosovi, o kterém toho věděla jen málo, a tak nechtěla riskovat a vyvolat podezření tím, že by se příliš vyptávala. Dagos byl skoro nula, bezmyšlenkovitě poslouchal svého pána a otce a v osobnosti neměl téměř nic, co by se dalo označit za jeho vlastní. V duchu se ptala, proč byl

vybrán jako velitel, ale pokoušet se uhodnout stařešinovy motivy bylo marné.

Zatímco si obhlížela dav, nespouštěla oči ze strážkyně. Žena byla polapena mezi svými povinnostmi a zájmem. Tak to Sharissa chtěla. Pohybovala se blíž k davu a neustále přecházela. Strážkyně se také přisunula blíž, což ještě přiživilo její zvědavost. Zdržovala se pohledem na Lochivanovi a Dagosovi, kteří o čemsi živě diskutovali.

Sharissa pod pláštíkem zmatku vyklouzla k elfskému vězni.

Neměla nijak zvlášť vítězný pocit z toho, že doběhla strážkyni; žena ji najde. Čarodějka si však chtěla chvíličky soukromě promluvit se spoluzajatcem, aby ho mohla odhadnout. Pokud mu zůstala nějaká moc, je šance, že by jí mohl pomoci při útěku. Pokud ne, mohl by jí pomoci s popisem okolního území a říci, kam by se mohla dát.

Dalším důvodem, který by si nepřipustila, bylo, že stejně jako otec a Gerrod Tezerenee byla příliš zvědavá na nové věci - nebo lidi.

Vešla do budovy, kde ho drželi. Nebyly tu hlídky. Připojily se k ostatním, což ukazovalo, jak důležitá byla ona výprava pro klan. Sharissa zamířila krátkou chodbou a nahlédla prvními dveřmi od cely, které našla. Protože tu byl jediný vězeň, nepřekvapilo ji, že ho našla na první pokus.

Dalo se pochybovat, že elf vůbec potřebuje stráž; po nejednom důkladném výsledku a jen s trochou jídla a vody byl spíš skořápkou než živým tvorem. Zápěstí a kotníky měl spoutané řetězy, připomínajícími její obojek, což vysvětlovalo, proč se nepokusil o kouzla. Hlava mu bezvládně visela, jako by spal, ale v okamžiku, kdy položila ruce na mříže cely, vzhlédl.

V očích mu pořád plál oheň. Tělo měl ztlučené, ale duši ne.

"Vzpomínám si na tebe." Přestože hlas zněl trochu drsně, byl jemný a srozumitelný. "Ve srovnání s ostatními vypadáš tak nevinně. Předpokládám, že ti to přináší výhody."

"Nejsem jedna z nich."

"Vypadáš... vypadáš jako jedna z nich, i když se oblékáš spíš jako lesní duch než jako živá smrt. A chodíš tu volně."

Naklonila se a prohlédla si ho z jiného úhlu: "Tvůj hlas nezní tak zmláceně, jak vypadáš."

Zasmál se, ale zaznělo to spíš jako zakrákání. "Jsem zmlácený, paní!"

"Ne, myslím, že jsi na tom lépe, než předstíráš."

"Myslíš si snad, že chci, aby to pokračovalo dál a dál? Myslíš, že si tu bolest užívám?"

Rty měl popraskané a očividně trpěl dehydratací.

Sharissa si prohlédla okolí, ale vodu nenašla. Ani tu nic nevypadalo jako klíč. Bude si s ním muset promluvit tak, jak to je.

"Poslouchej, já nejsem jedna z nich! Patříme jen ke stejnému lidu..."

"Což z tebe dělá vraada." Nijak se neobtěžoval skrýt znechucení.

"Nejsme všichni stejní! Podívej se!" Málem se dotkla obojku, ale v poslední chvíli se zarazila. Doufala, že její situaci pochopí, jinak bude nucena předložit mu bolestivější důkaz.

Hleděl na její krk, ale nic neřekl. Čekala a bála se, že někdo každou chvíli vejde a zbaví ji šance na soukromý rozhovor. Po nějaké době elf zavřel oči. Čarodějka se pokoušela připravit se na důkaz, který by ho snad mohl přesvědčit dřív, než ji obojek zabije.

"Můžeš být podvodnice," prohlásil se zavřenýma očima. "Ten obojek může být jenom hra připravená pro mě."

"Snadno ti to dokážu." Sharissa se začala chvět. Nebude to snadné. Byla statečná, ale nikomu by se nezamlouvala představa, že se nechťe uškrtí.

Mandlovité elfské oči se otevřely a vpily do jejích. Zavrtěl hlavou, jak jen mu to pouta dovolovala: "To nebude nutné. Myslím... myslím, že ti v tomhle můžu věřit."

Sharissa si úlevně oddechla: "Děkuji. Byla bych ochotná ti to dokázat, ale není to zrovna zážitek, který bych si užívala."

"Znám ten pocit." Zarachotil řetězy a ukázal na vlastní obojek. "Moje jméno, paní - tedy to, které ti řeknu - je Faunon."

"Jsem Sharissa Zeree. Jsem taky vězeň, tak jako ty."

"Viděl jsem, jak se k tobě chovají, paní; kéž by se tak chovali ke všem vězňům!"

Zrudla: "Nechtěla jsem snižovat, co ti udělali! Je pravda, že jsem tu jako v bavlince, ale jen proto, že si myslíš, že se stanu jednou z nich."

Jeho úsměv ji znervózňoval: "Zmar tak hroznému nápadu! Jako by chtěli proměnit květinu v plevel!"

Čas utíkal. "Poslouchej, přišla jsem se jen podívat, jestli jsi ještě odhodlaný utéct. Znáš tuhle zemi jenom z doslechu a potřebuji tvou pomoc!"

"To mám tedy štěstí."

"Pomohla bych ti, i kdybych tě nepotřebovala!" Rozhovory s Arielou nikdy nebyly tak obtížné. No, tomuhle elfovi nemohla vyčítat, že je spíš cynický. "Máš zájem?"

Vzmohl se na suché zasmání: "Myslíš, že raději zůstanu tady?"

"Nevím, kdy se zase vrátím. Je tu... je tu ještě někdo, kdo musí jít s námi, ale nejdřív musím zjistit, kam ho ukryli."

Elf se na ni zvědavě podíval, neměla však čas vykládat mu o Temném koni. "Nevadí. Slibuji, že se brzy vrátím."

"Jsem v tvých rukou. Díky, žeš mi dala něco, o čem můžu přemýšlet."

Z jakéhosi důvodu ji poslední věta spolu s tím, jak se tvářil, přinutila začervenat se. Čarodějka si pospíšila ke dveřím z budovy a krátce se zaposlouchala, jestli neuslyší nějaký zvuk či pohyb. Už před hodnou chvílí ji napadlo, že má mimořádné štěstí. Bylo možné, že chtěli, aby se s Faunonem setkala?

Barakas by byl takových vychytralých úkladů schopen.

Tím lépe. Jestli jí chtějí dát příležitost, najde způsob, jak je přinutit, aby toho litovali.

V dohledu bylo jen pár lidí a nikdo z nich se nedíval jejím směrem. Sharissa vyklouzla ze dveří a odspěchala pryč, pokoušejíc se dostat od elfa co nejdál. Možná ji zrovna sledují, ale na tuhle hru koneckonců můžou být dva. Kdyby se ukázalo, že se mylí a nikdo neví, kde teď byla, byla by opatrnost na místě.

Sharissa náhle zatoužila vrátit se do dnů svého dětství, kdy byly věci o tolik prostší a přímější.

Příští den si ji nechal zavolat lord Barakas. Bylo to formální slyšení, měla tedy stát a poslouchat a mluvit jen, když k tomu bude vyzvána. Osobní strážkyně jí to vysvětlila cestou. Sharissa ji skoro neposlouchala. Nezmění se. Stařešina čeká, že bude vzdorovitá, a ona neměla v plánu ho zklamat. Už byly skoro tam, když z chodby vykročil vysoký válečník v dračí přilbě a zastoupil jim cestu. "Dál lady Sharissu doprovodím já. Prozatím se můžeš vzdálit."

"Ano, pane Lochivane."

Než druhá Tezerenee odešla, nikdo nic neřekl. Potom si Lochivan sundal přilbu, dřív se než čarodějka stačila připravit a vychrlit lavinu obvinění, a řekl: "Omlouvám se, že jsem tě sem dostal. Dělal jsem, co jsem mohl, abych tě z toho vynechal, ale byla jsi příliš tvrdohlavá." Chceš říct, že jsem prohlédla tvoji zradu!"

"Příliš pozdě, pokud si vzpomínám. A kromě toho to nebyla zrada. Víš, že má věrnost patří v první řadě klanu. Přesvědčil jsem otce, že pokud tě vynecháme, bude mít mistr Zeree menší podporu, kdyby nás chtěl pronásledovat. Kvůli tobě se ostatní vraadové shromáždí; pro Temného koně by se sem asi nehnuli. Ty a tvůj otec jste byli pro úspěch našeho plánu jediným nebezpečím."

Choval se přátelsky jako dřív, Sharissa už však vnějšímu vzhledu nevěřila. "Ať jsi mi chtěl pomáhat, nebo ne, to neomlouvá, cos pomohl udělat Temnému koni. Kde je? Znovu a znovu jsem se na něj stařešiny ptala. Slíbil, že mi ho dovolí vidět, ale pak odmítl!"

Lochivan se volnou rukou škrábal na krku. Mladá Zeree viděla, že se vyrážka rozšířila; Tezerenee měl zarudlou kůži, tak suchou, že se na ní skoro dělaly šupiny. Nutilo ji to dotknout se vlastního krku, věděla však, že tam nemá vyrážku. Jen obojek.

"Objevily se jisté okolnosti." Válečník je neupřesnil, ale pokračoval: "Dnes večer ti to vynahradíme."

Uvidíš Temného koně při slyšení."

"Budu s ním moct mluvit?"

"To nemůžu říct." Lochivan si nasadil zpátky přilbu a nabídl jí rámě. Jen velmi zdráhavě mu to dovolila, protože teď opravdu toužila jít na slyšení. Usmál se zpod přilby, ale Sharissa se odvrátila a raději se dívala před sebe. Její společník zabručel a vydal se s ní ke dvoru lorda Tezereneeho.

Sotva vyrazili, když v chodbě potkali dalšího válečníka. Lochivan ztuhl a Sharissa instinktivně pevněji sevřela jeho paži. Tezerenee, který mířil k nim, se motal jako omámený alkoholem nebo raněný. Hrudní plát dračí zbroje nebyl zbrocený krví, a válečník nevypadal ani opilý.

Lochivan zuřil. Pustil Sharissu a postavil se před příchozího. "Co je s tebou?"

"Bolest..." zasípal Tezerenee. Odmítl zvednout zrak. Jednou rukou se držel za břicho, druhou se opíral o stěnu chodby. Sharissin strach se změnil v soucit. Teď, když byla blíž, viděla, že má bolesti. Ať to byl Tezerenee, nebo ne, potřeboval pomoc. Znepokojená čarodějka k němu natáhla ruku, ale Lochivan ji jednou paží odstrčil.

"Nechej ho být." Předkloněné postavě zavelel: "Vstaň! Pamatuj, že jsi Tezerenee! Na bolest se nebere zřetel!"

Sharissa se krátce podívala na svého společníka, který při těch slovech vypadal skoro jako jeho otec.

"Ano... ano, pane." Válečník se narovnal, celý se však třásl. Nepodíval se však na ně a Lochivan zjevně neměl v úmyslu na trpícího muže tlačit.

"To je lepší. Ať se na tebe někdo podívá. Můžeš jít!" Lochivan se vladařsky odvrátil, jako by pro něj válečník přestal existovat.

"S vaším svolením," dostala ze sebe roztřesená postava. Odpochoval, chvílemi klopýtaje.

Sharissa se dívala, jak mizí v chodbě. Pak se prudce obrátila k Lochivanovi.

"Ten muž prakticky umírá! Kdybys netrval na tom, jak se má chovat, mohl už najít někoho, kdo by mu pomohl."

"Zdržel jsem ho jen chvíli. Je to Tezerenee, je vycvičený žít s bolestí." Vzal ji pod paži. "A teď pojd'!"

Lord Barakas Tezerenee tě očekává!"

Dovolila mu nabídnout jí rámě, ale váhavým dotekem mu dala najevo, že nenávidí i pouhou jeho existenci. Od chvíle, kdy ji zradil, viděla Lochivana v novém světle. Velká část jeho chování teď vypadala nucené, jako by skutečný Lochivan byl nějaký tvor ukrytý uvnitř těla, které kráčelo vedle ní, tvor, který si jenom hrál na lidskost. Klidně to mohl být drak, a ne člověk.

Šli kousek dál, až konečně dorazili k místu určení. Před nimi byly dvoukřídlé železné dveře, chlubicí se drakem, který představoval symbol klanu Tezerenee. Ještě než došli až k nim, stráž dveře otevřela.

Uvnitř komnaty někdo, kdo očividně zůstal na stráži, ohlásil jejich příchod.

"Lady Sharissa Zeree! Lord Lochivan!"

Sharissa zrovna přemítala, jestli se všichni Tezereneeové honosí titulem "lord" nebo "lady" - všechny stařešinovy děti je měly - když konečně zaregistrovala čirou nezměnnost soudní síně.

Komnata jako by měla být schopná pojmut celým klanem, a navíc všechny cizince, kteří byli věrní stařešinovi. Strop se jim vznášel tak vysoko nad hlavami, že kdyby měl barvu nebe, uvěřila by, že jsou venku. Všude visely standarty, bylo jich skoro tolik jako Tezereneeů. Podél stěny, od vchodu až k mramorovému stupínku na opačném konci, byly rozestavěny ozbrojené stráže. Ostražití cvičitelé drželi na vodících mladší draky. Na ramenou několika shromážděných lidí, ve zbroji i beze zbroje, seděly lovecké vyverny.

"Pojd' dál," zašeptal Lochivan. Shromážděný dav a obrovské rozměry síně ji natolik šokovaly, že se zastavila.

před nimi, usazení na vysokých trůnech, umístěných na nejvyšším stupni pódia, byli lord a lady Tezerenee. Lady Alcía seděla v královské nádheře a chladně sledovala příchozí. Naproti tomu lord Barakas se opíral o loket a o něčem přemýšlel. Podle toho, jak se tvářil, bylo jasné, že si Sharissy a syna skoro nevšiml.

Mezi nimi, krok za trůny, stál Reegan. Ruce měl za zády a stál tam, jako by přehlížel své legie - což v jistém smyslu opravdu dělal. Poprvé v něm vnímala sílu, jakou bude mít, až Barakas zemře. Potřeboval jen víc usměrňovat, což stařešina chtěl částečně po ní.

To už bych si rovnou mohla vzít draka!

Lochivan ji dál vedl po dlouhém koberci, mířícím k vládci klanu a jeho manželce. Když byli skoro v polovině, Barakas konečně vzhledl. Než došli ke konci cesty, k otevřenému prostoru těsně pod pódiem, nespustil z ní oči.

"Lady Sharissa," ohlásil Lochivan a zároveň v gestu úcty k rodičům klekl na jedno koleno. Sharissa se ho

nijak nepokusila napodobit; nebyla Tezerenee a pokleknout by znamenalo jen oslabovat své odhodlání. Místo toho zajatá čarodějka pozdravila hostitele přikývnutím, lady Alciu jako první. Barakas se na ni trpělivě usmál: "Vítej, lady Sharisso Zeree."

Neřekla nic. Lochivan vstal.

"Chápeme, že se tu zdráháš být, a tvá vůle je obdivuhodná. Byla jsi velmi trpělivá..."

"Neměla jsem na vybranou!" vyštěkla čarodějka.

"...a doufám, že se budeš moci brzy obejít bez toho nepohodlného obojku," pokračoval stařešina bez odmlky. Narovnal se a obrátil k ostatním shromážděným. "Věrnost je to nejvyšší. Poslušnost je odměňována a vzdor trestán."

Na nevyslovený pokyn přinesl jakýsi Tezerenee velkou schránku. Byla umně zdobená, a přestože měla Sharissa zastřené smysly, věděla, že je s velkou pravděpodobností magická. Válečník poklekl před Barakasem a podal mu ji. Stařešina přikývl, vzal si schránku a propustil ho. Pak se znovu obrátil na Sharissu a jejího nevyžádaného společníka.

"Prosím, ustupte laskavě o krok zpět."

Lochivan ji uchopil za paži a jemně, ale pevně ji odtáhl k přední řadě shromážděných stoupenců. Při tom zašeptal: "Nic neříkej! Nejdřív se dívej."

Sharissa, která se chystala promluvit, zavřela ústa. Chtěla se zeptat, kde je Temný kůň a kdy ho bude moci vidět. Dokonce měla v úmyslu zmínit se o tom, že jí stařešina něco slíbil a pak slib zjevně porušil. Navzdory absolutní moci, kterou měl nad svým klanem, byl Barakas otrokem své hrdosti "Znovu jsme dosáhli svého," pronesl lord Tezerenee. Přejel rukou boku schránky, jako by se s ní mazlil. Mladá Zeree si uvědomila, že během řeči čaruje. "Stále ještě nemáme takovou moc, jakou jsme měli ve dnech slávy, ale narostla, skoro jako bychom byli znovu spojeni s Nimthem!"

Při poslední větě se Sharissa zamračila. Cítila, že by o tom měla něco vědět, ale nedokázala říct co. V tuto chvíli ji však víc zajímala schránka a důvod, proč je tady.

"Teď našemu hostu částečně ukážu rozsah naší moci!" Otevřel schránku.

"Volný! U Nicoty! Volný!" s úlevou zaduněl skoro šílený hlas. Sharissa cítila, jak se zachvěla podlaha. Vězeň ze schránky vyrazil vpřed a neustále křičel štěstím, že ho pustili.

Ze schránky se na podlahu pod pódiem vylila hustá černá hmota. Jak vytékala, získávala tvar, stále rozeznatelnější. Sharissa nepotřebovala, aby jí řekli, kdo to je; hlas stačil.

"Prázdnota! Sám! Proklínám tě, Barakasi Tezerenee! Jen ty můžeš vytvořit místo děsivější než Nicota!"

Temný kůň stál před stařešinou a jeho ženou a ledově modré oči bez zornic mu přetékaly hněvem.

Podkovami hrabal v kamenné podlaze, vyrýváje brázdu za brázdou.

Čarodějka už se nedokázala udržet. Vytrhla se Lochivanovi, který byl ohromený pozoruhodným příchodem Temného koně. "Temný koni!"

"Kdo mě volá?" Ebenový hřebec se prudce otočil a podíval se na ni. Nepoznal ji hned, ale pak se rozesmál radostí. Většina lidí v síni si zakryla uši dlaněmi. Barakas se nepohnul. "Sharisso Zeree! Konečně!"

Vyrazil k ní a ona se rozběhla k němu. Byli skoro na dosah, když Sharissa ucítila důvěrně známé, ale děsivé sevření obojku. Nemohla dýchat. Ve stejném okamžiku se zastavil i Temný kůň, ale nezdálo se, že by to bylo kvůli ní. Třásl se, jako by i on sám trpěl bolestí.

Klečela na kolenou a pokoušela se vymyslet, co má dělat. Obojek ji dusil, ale nepokusila se ho dotknout. Silné ruce ji uchopily v podpaží a odtáhly od jediného přítele. Obojek povolil.

"Ty... ty nazýváš mne démonem, lorde Tezerenee? Sám jsi netvor!" Temný kůň odcválal pár kroků od čarodějky. "Já bych mohl přežít, ale ji bys zabil!"

"Bude v pořádku," odpověděl stařešina. Zůstával klidný, jako by ho skoro nezajímalo, co se děje.

Sharissa se opírala o Lochivana, který ji odtáhl. Uvědomila si, že Barakas to zase jednou dobře naplánoval. Tím nejvražednějším způsobem jim oběma dovolil zjistit, že se k sobě nemohou přiblížit víc než na určitou vzdálenost, jinak bude jeden z nich či oba trpět. Víc než pravděpodobně to bude ona, ačkoliv stařešina očividně objevil i mnohé slabiny Temného koně.

"Můžeš stát?" zeptal se jí Lochivan tiše. Znělo to ochromeně a zahanbeně. "Neměl jsem ponětí, co má v plánu. Jinak bych tě varoval."

Neodpověděla. Místo toho se mu vytrhla ze sevření a vstala bez pomoci. Jakmile si byla jistá, že ji nohy udrží, podívala se na Temného koně, který vypadal, jako by pořád trpěl bolestí, a pak na stařešinu. "Musím se omluvit, lady Sharisso. Nezbytné opatření. Démon má velkou cenu; udělal, co jsme my - zatím - nedokázali."

"Vždycky..." zakašlala, plíce ještě pořád nenaplněné. "Vždycky jsem myslela, že věříš v použití co nejmenšího množství magie. Nebyl jsi to snad ty, kdo kázal, že skutečná síla je síla těla?"

"Dobrý válečník používá v každé situaci nejvhodnější zbraň. Tvůj démonický přítel nám poskytl cestu do naší právoplatné říše. Zatímco jsme experimentovali s mocí, která se nám vrací, postavil sám tuhle pevnost. Díky jeho úsilí jsme byli v bezpečí, zatímco jsme se učili."

"A tohle je vaše odměna!" Ukázala na schránku. "Co je to za strašlivou past?"

"Tohle? Je to jen truhlička." Zvedl a ukázal ji. Temný kůň se přikrčil, jako když se někdo, koho znovu a znovu bičovali, musí dívat na nástroj, jenž vykonal onu ďábelskou práci. "Má několik bezvýznamných doplňků, kouzel, díky nimž není uvnitř možné slyšet jiný hlas než můj, a zevnitř nelze mluvit s nikým než se mnou. Je pro něj neprostupná a otevřít ji můžu jenom já, ale je to koneckonců pořád jen truhlička. Nezpůsobuje mu žádnou bolest."

"Je to ztělesněná agónie!" zaduněl Temný kůň. "Nemůžu se pohnout! Nemůžu promluvit! On je mým jediným spojením se světem! Byl jsem tak sám!"

Opatrně, aby se nedostala příliš blízko k Temnému koni, se Sharissa vydala ke stařešinovu trůnu. Před vládcem se okamžitě objevily strážce, zbraně tasené k čarodějce.

"Uhněte!" Barakas vstal a volnou rukou je odstrčil. Vzal schránku pod paži a prohlédl si vzdorovitou Zeree. "Chceš něco říct?"

Co by mohla říct, aby to nebyla jen prázdná hořkost? Barakas měl navrch. Shromáždil sem tohle publikum, jen aby ji ponížil, aby jí ukázal, v jak beznadějně situaci je. "Záleží snad na tom, co řeknu, dračí vládce?"

"Vlastně ano, velmi," řekl, když znovu usedl. Přestože se tvářil omluvně, jako by svých předchozích činů litoval, Sharissa věděla, že to tak není. "Ten obojek je zesměšnění, kterému bys neměla být vystavena. Tvé místo by mělo být mezi námi." Při těch slovech Reagan, který nehybně stál za svými rodiči, náhle zpozorněl. Sharissa na sobě cítila jeho pohled, ale přinutila se zůstat soustředěná na stařešinu. Neměla v úmyslu vzít dědice na vědomí Dědice a zamýšleného manžela, jak chtěl Barakas.

"Netoužím stát ani blízko tebe, lorde Tezerenee. Nikdy."

Shromážděním se rozlehlo vyděšené mumlání. Jiní nejspíš zemřeli když řekli Barakasovi Tezereneemu do tváře menší věci. Navzdory tomu se zdálo, že si stařešina poznámky nevšímá. Místo toho znovu pohládl víko schránky a jemně ji zavřel. Temný kůň couvl o pár kroků zpět; muselo to být ze strachu. Kolem zkroceného hřebce zajiskřila energie a jako by zmrzl. Jakési pouto ho svazovalo se schránkou.

"Sundejte obojek."

Klanem se znovu ozval šepot. Lochivan přešel k Sharisse, která stála bez hnutí jako socha. Co může mít stařešina v plánu? Myslí si, že tu prostě zůstane, jakmile bude moci znovu používat svou moc? Mohla by...

Když Lochivan sáhl k jejímu krku a dotkl se obojku, uvědomila si Sharissa, že nemůže dělat nic.

Bojovat? Dokonce i pokud je z těchto vraadů nejmocnější, těžko by je zvládla všechny dostat a zvítězit. Barakas by byl nejlépe chráněný cíl ze všech. Utéct? Kam by šla? Co by se stalo s Temným koněm... nebo i s Faunonem, se kterým se domluvila? Nemůže utéct bez nich, obzvláště když jsou oba tak bezmocní. Kdo může říct, kolik by toho vytrpěli, hlavně Temný kůň?

Lochivan jí sundával kouzelný obojek z krku, Sharissa však necítila pražádnou nedočkavost. Teď jí hrozil udušením jiný obojek. Byl to obojek vykováný ze strachu o druhé, hlavně o Temného koně. Teď viděla, proč si Barakas z její urážky nic nedělal; věděl, že ho bude následovat, i kdyby jen proto, že nemůže opustit přítele. Možná neví o tom, že navštívila Faunona, ale jistě ví, co pro ni znamená ebenový věčný kůň.

"Sharisso," zamumlal Temný kůň. Jeho tón naznačoval, že taky ví, proč nemůže nic dělat, přestože má svou moc zpět.

Znovu stála před vládcem klanu sama; Lochivan se smrtícím obojkem couvl. Jednou rukou si pomalu

zajela ke krku a bezmyšlenkovitě přejela po kůži. To jí nečekaně připomnělo, že se mnozí Tezereneové během dne neustále škrábali. Sharissa ruku spustila.

"Výborně," řekl Barakas a přikývl. "Vidíš? Tvoje blaho pro nás hodně znamená, Sharisso Zeree. Chci, abys pracovala s námi."

Spolupráce? Pracovat s Tezerenee? Má tohle slyšení i jiný důvod než ponížit ji? Potřebuje stařešina její schopnosti?

Barakas se k čarodějce naklonil, jako by si chtěl promluvit se spiklencem. Mluvil však tak hlasitě, aby ho slyšeli všichni.

"Podnikneme druhou výpravu, větší, k horskému hnízdišti, které ptačí lid opustil. Povedu ji osobně; ráno vyrážíme." Střelil pohledem po Temném koni. Stínový hřebec pohnul hlavou a pohled mu vrátil, bylo však zjevné, že víc udělat nemůže. Ať ho se schránkou svazovalo jakékoliv kouzlo, mohl se pohybovat jen tak, jak chtěl stařešina. Mohl klidně být loutkou na provázcích.

Barakas předstíral, že na věčného zapomněl, obrátil se k opatrné čarodějce před sebou a pokračoval:

"Tvoje znalosti a umění pro nás budou neocenitelné, lady Sharisso. Rádi bychom, aby ses k nám připojila."

Jinak to odnese Temný kůň? přemítala. Byla to od stařešiny nemá, zastřená hrozba, nebo teď vidí vymyšlené úklady v každém jeho pohybu, v každém nadechnutí?

"K čemu bych vám byla? I teď, zbavená vaší tretky a s plnou mocí, není nic, co bych dokázala, a vy ne." Ted' bylo na ní, aby zalétla pohledem k Temnému koni. "Ať po dobrém, nebo po zlém."

Mezi Tezerenee to znovu zašumělo. Běžný průběh slyšení bezpochyby sestával z Barakasova kázání a němeého poslušného přikyvování jeho stoupenců. Dokonce i Sharissino odmítání, přestože bylo nejspíš zhola marné, bylo Tezereneeům a jim oddaným cizincům nepřijemné.

Barakas na trůnu se znovu opřel. Přišel čas na smrtící úder. Připravila se, přemítajíc, co jí může vmést, aby získal její dobrovolnou spolupráci s klanem Tezerenee.

"Nezajímají tě snad obzvlášť zakladatelé?"

Neřekla nic, bála se, co bude následovat.

Přečetl si její výraz a přikývl: "Aviani jsou jen poslední z pokračujícího řetězce usedlíků. Prvními a skutečnými vládci - pokud jsou zprávy, které jsme získali, pravdivé - byli zakladatelé, naši prokletí božští předci!"

"Zakladatelé..." zašeptala. Síla ji začala opouštět; uvědomila si, že Barakas přesně ví, jak využít její touhy.

"Je to jedno z jejich míst moci."

Sharissa se nedokázala, nemohla se podívat na Temného koně. Sklonila hlavu k zemi a tichým, rezignovaným hlasem odpověděla: "Půjdu s vámi."

Lord Tezerenee vladařsky přikývl, podíval se na své lidi a vyhlásil: "Toto slyšení je u konce."

Dav, legie němých duchů, začala opouštět síň. Na rameni mladé Zeree měkce přistála ruka. Podívala se na Lochivana, ale ve skutečnosti ho neviděla. V duchu se vrátila do doby před patnácti lety, kdy jí znovu a znovu manipulovali, většinou kvůli tomu, že neměla dost zkušeností, jak si poradit s vlastními lidmi. Ted' se zdálo, jako by to jedno a půl desetiletí vůbec neuplynulo. Znovu ji postrkovali sem a tam jako malé děcko. Rozčilení a hněv v ní doutnaly jako nikdy předtím.

Její výraz se musel změnit, protože jí Lochivan rychle stáhl ruku z ramene.

Nenechám sebou znovu manipulovat! Posledně to skončilo smrtí přítele.

Čarodějka se prudce otočila a vyšla za ostatními ven; ani se náležitě nepoklonila lordovi a lady Tezerenee. Lochivan zareagoval pozdě a byl nucen jít za ní. Půjde s Tezerenee do jeskyně. Udělá, co bude moci, aby odhalila jakékoliv dědictví, které tam zakladatelé a jejich nástupci zanechali. Najde způsob, jak osvobodit Temného koně... a Faunona.

A hlavně, postará se, nějak, aby Tezerenee - a obzvlášť jejich vládce - tohle dědictví nikdy nemohli využít.

XI.

Dva dny mezi quely nezodpověděly žádnou Gerrodovu otázku. Pořád netušil, jak dlouho byl unášen v Nicotě. Podle toho, jak to připadalo jemu, to bylo pouhých několik hodin, z rozhovorů s Druem však

věděl, že v panství prázdnoty prováděl čas různé triky. Co vypadalo jako hodiny, mohly být celé měsíce. Podle všeho, co věděl, mohli být jeho lidé mrtví, nebo hůř, Sharissa se mohla stát ceněnou příslušnicí klanu, manželkou dědice a matkou jeho dětí.

Těžká rána do zad ho srazila na zem. Quelové kolem něj se dali do troubení. Z předchozích střetů si odvodil, že to je způsob, jak se tihle neforemní tvorové smějí.

Vraad co nejdůstojněji vstal a znovu si prohlédl okolí. Mířili na jihozápad, a přestože si Gerrod nebyl jistý, měl podezření, že je to daleko od místa, kde chtěl být. V dálce se prostírala jakási rozlehlá vodní plocha, možná veliké moře, nedařilo se mu však na ně zaostřit. Během posledního dne si musel neustále stínit oči, nemohl se přímo dívat ani na své nelidské společníky.

Problém byl v tom, že se všechno kolem něj lesklo jako dokonalé krystaly. Ani quelové nebyli výjimkou; tím, jak byli blízko, ho někdy oslňovali. Trochu pomáhalo, když se díval dolů, ale dokonce i kamenitá země pod nohama se leskla.

Znal důvod. Tato oblast byla plná úlomků krystalů všech tvarů a velikostí, rozsypaných kolem, jako by tu kdysi došlo k velikému otřesu, snad když sám svět tvaroval tuhle zemi.

Třpyt quelů nebyl přirozený, bylo to maskování. Měli krunýře tvořené radou rýh, které musely být při narození mnohem širší. V každé rýze byly nesčetné drahokamy, které nakonec zarostly do krunýře, i když ne úplně. Pátrače v oblacích by musela zpola oslepit už samotná krajina a krystaly na quelech jistě ve všem tom lesku zanikaly.

Sporné bylo, jak ochrana mohla fungovat mimo tohle území.

Krystaly měly ještě jedno využití, bezpochyby plánované. Oslňovaly a způsobovaly závratě těm, kdo na ně nebyli zvyklí. Quelové nějak zjistili, že je čaroděj; možná ho viděli vcházet do Dračí říše. Poté, co se rozhodli nechat ho naživu - což bylo předmětem nesrozumitelné hádky, která trvala víc než čtvrt hodiny - ho jeden z pásovců zatáhl dopředu a vrazil mu před oči obzvlášť lesklý drahokam. Slepota způsobená odrazem jasného slunečního světla v drahokamu byla dočasná, doprovázelo ji však něco, v čem časem rozeznal odraz tepla. Způsobovalo mu to bolesti hlavy, což považoval za drobnou nepříjemnost, dokud se nepokusil vyčistit si myšlenky. Soustředění, které potřeboval, bylo nedosažitelné. Kdyby se vážněji pokusil utéct s využitím svých schopností, nejspíš by na sebe přivolal útok vězňů.

Bolest hlavy se vytratila, nahradila ji však závrať.

Uplynula další hodina. Slunce už klesalo, čímž se naneštěstí přesunulo mezi cestovatele. Oslepi mě snad natrvalo? přemítal. Jeho společníkům byla situace, v níž se ocitl, lhostejná; zdálo se, že sami mají více očních víček, všechna kromě horního do jisté míry průsvitná. Čím bylo kolem jasněji, tím vypadaly jejich oči tmavší, jak zavírali další víčka. Uvažoval, jestli je to přirozená schopnost, nebo jestli sami sebe proměnili tak, jako se kdysi částečně proměnili vraadové.

Těžká ruka - podle zmateného vraada spíš pracka - ho chytila za rameno a zastavila ho.

"Co je?" zavrčel, vyděšený i našťvaný. Chtl ukázat těmhle přerostlým zvířatům, kde je jejich místo, ale k jeho smůle to už věděla. Pro ně byl zvířetem on.

Ten, který ho zastavil, zvedl válečnou sekeru a ukázal na jeden z menších kopců, jež se vynořily vpravo. Gerrod strávil víc času zíráním na zbraň než na nezajímavou krajinu. Nejednou už ucítil, jak je těžká, obvykle když ho někdo praštil tupým koncem, a věděl, že by ji žádný člověk nedokázal zvednout ze země, natož se s ní nenuceně ohánět.

Quel vedle něho zatroubil a znovu ukázal na kopec. Vraad se na něj zahleděl, strhli ho však zpátky, jako by nic nevážil. Quel znovu zatroubil.

Gerrod zavrtěl hlavou, doufaje, že už pochopili, že to je jeho způsob, jak říct "nerozumím". Za poslední dva dny čaroděj vrtěl hlavou dost často.

Mohutný tvor rozčileně strčil do země a přinutil vězně, aby se podíval dolů.

Něco se prohrabávalo zemí k nim.

Pokusil se couvnout, ale quel ho držel. Hrabající postava se přiblížila. Gerrod se snažil zformulovat kouzlo, ale závrať mu v tom zabránila. Jeho vězňové ho sem přivedli, aby ho obětovali nějaké hrůze, kterou uctívali. To musí být ono. Ať ho to třeba zabije, bude muset zkoušet kouzlo... jakékoliv kouzlo!

Rána do hlavy učinila konec těmto úvahám. Ke všem ostatním překážkám mu teď navíc v hlavě bušilo a v uších zvonilo.

Tvor vyrazil vzhůru, spáry připraveny... a ukázalo se, že je to další quel, jenom větší než ostatní.

Čaroděj zjistil, že před nově příchozím padá, postrčen quelem, který ho držel za rameno.

Rypákovitá tvář se na něj podívala a zhodnotila ubohou malou postavu zcela zjevně opovrhlivým výrazem. Natáhla se k němu tlapa velká jako hlava, s obnaženými drápy, a Gerrod si byl téměř jistý, že brzy vydechne naposledy. Ale místo aby čaroději rozdrtil lebku, což by quela jistě nestálo skoro žádnou námahu, ho kopáč popadl za límec a přitáhl si ho blíž.

"U dračí krve!" zasípal vraad. Košili a plášť měl tak stažené, že se skoro nemohl nadechnout.

Nový věznitel několikrát zatroubil na ostatní, kteří mu to oplatili vlastními zvuky, a pak se otočili pryč. Odcházel.

Co teď? chtěl vědět unavený vraad. Napadlo ho jediné, ale to obrněné monstrum by jistě ne...

S Gerrodem v jedné ruce se quel začal bez námahy zahrabávat.

"Ne! Nemůžu! Přestaň!" zmítal sebou a pokoušel se osvobodit, ale děsivý věznitel jeho bezvýznamné snaze nevěnoval pozornost. Gerrodem do hloubi duše otřásla představa, že bude zaživa pohřben. Země byla blíž a blíž, jako by se propadal do tekutého písku. Větší část quelova nevzhledného těla už pokrývala hlína. Bylo vidět jen zápěstí a ruka držící zajatce.

Čaroděj se sotva stačil zhluboka nadechnout a zadržet dech, než se jeho tvář setkala s hlinou. Zavřel oči a modlil se, aby smrt přišla rychle.

Sypká hlína se mu pokusila proniknout do nosu. Gerrod nemohl zvednout ruce, a tak se přinutil prudce vydechnout, aby si nos vyčistil. Začal mu docházet vzduch.

Quel i s ním pronikl do velkého tunelu.

Omezené světlo mu umožňovalo částečně si prohlédnout okolí. Matná záře vycházela z několika drahokamů vsazených ve stěně tunelu. Ty nejbližší byly nejjasnější. Gerrod vyzkoušel vzduch - tentokrát neměl jinou možnost - a zjistil, že je suchý, ale dýchatelný.

Uvědomoval si, že to těžko může být tunel, ze kterého se jeho hlídač předtím vynořil. Nejspíš byl o něco hlouběji nebo stranou od toho, který vyhloubil tenhle quel. Proč se především vůbec rozhodl vyhrabat si sem vlastní cestu, místo aby použil tuhle, byla otázka, na kterou by Gerrod asi nedostal odpověď, i kdyby si rozuměli. Stejně jako Zereeho pátrači i zemní kopáči uvažovali úplně jinak než vraadové.

Možná je tenhle tunel vyhrazený pro přepravu tvorů z povrchu, jako je on.

Quel, spokojený, že je zajatec ve slušném stavu, vytáhl Tezereneeho na nohy. Odněkud se objevilo dlouhé, jehlovité kopí. Gerrod si nevzpomínal, že by ho někdy předtím viděl, ale zatím neměl na podobná nedůležitá pozorování čas.

Quel ho postrčil dopředu a zamířil kopím. Gerrod pochopil, oč mu jde, a rychle se podřídil.

Ušel jen pár metrů, když kolem sebe ucítil silnou magickou auru. Některé rysy tohoto místa jako by čerpaly z přirozených sil země. Gerrod se nacházel blízko místa moci, svého druhu magického pramene. Nebyly to jen krystaly ve stěnách, jejichž jediným smyslem bylo osvětlovat část tunelu, kudy právě někdo šel. Gerrod však věděl o magii krystalů dost, aby si uvědomil, že quel může mít jiné drahokamy, které shromažďují syrovou energii světa, aby ji mohl majitel použít později. Tímto specifickým druhem kouzel bylo možné dosáhnout věcí, které by pro běžnou vraadskou magii - a možná i magii Dračích říší - byly jen marnou snahou.

Kdybych mohl jeden z takových drahokamů najít... Možná existuje způsob, jak se z toho dostat, usoudil Gerrod.

Napadlo ho, že od chvíle, kdy byl vtažen do tunelu, necítí závrať.

Obrátil se ke quelovi, který ztuhl a připravil si kopí, a seslal na něj jednoduchou, ale smrtící stělu.

Pásovcovitý tvor výsměšně zatroubil.

Gerrodovi klesla čelist. Zoufale se pokoušel o jiný gambit. Cítil kolem sebe moc; proč nemůže seslat ani to nejjednodušší kouzlo?

Upřímně pobavený quel troubil a strkal do něj kopím, očividně s přáním, aby si ta malá slabá věčička před ním přestala hrát a pokračovala v chůzi. Gerrod poslechl, jeho vzdor byl pryč. Ať se tady moc shromažďovala z jakéhokoliv důvodu, odčerpávala všechno, co se pokoušel vyvolat, ještě dřív, než to mohl použít. Čaroděj byl jako vždycky bezmocný. Jedinou útěchou mu byla skutečnost, že už nemá závrať.

Což nijak neukonejšilo jeho unavenou mysl.

Quel ho dál hnál tunelem za tunelem. Gerrod brzy vzdal pokus zapamatovat si cestu; systém tunelů byl samá klikatá cesta křižující se s jinými. Nejméně dvakrát si byl skoro jistý, že se vrátili. Věznitel ho však s jasným cílem hnál dál.

Začínal trpět klaustrofobií. Mířili dolů - aspoň tohle dokázal Gerrod říci, i když mu to nebylo k ničemu. Tunely se zužovaly. Představoval si tuny zeminy nad sebou a co by se s tunelem stalo, kdyby došlo i k slabému zemětřesení. Když unavený čaroděj zahlédl daleko na konci posledního tunelu jasné světlo, málem se rozběhl, tak si byl jistý, že se nějak vrátí zpět k povrchu. Jen zatroubení quela, kterého měl za zády, ho zastavilo. Zbytek cesty se Gerrod s námahou pokoušel uklidnit. S kopím v zádech - které by mu nejspíš prošlo tělem skrz naskrz - by po návratu opravdu venku dlouho nepobyl.

Teprve když se ocitl jen pár metrů od ústí chodby, ukázalo se, že to není slunce, co tak jasně září.

Gerrod vstoupil na poslední panství quelů.

Říkat tomu město by asi bylo špatně. Nebyly tu žádné ulice, budovy, jaké vraad znal, a quelové, které tu viděl přecházet, se nechystali podílet na všedních denních aktivitách, které tvořily městský život. Gerrod v posledních letech strávil v kolonii vraadů jen málo času, většinou pouze na žádost Drua Zereeho nebo jeho dcery, když potřebovali asistovat při nějakém projektu, a vzpomínal si na některé věci, které jeho lidé dělali, aby přežili další den. Tvorové před ním, někteří tak daleko, že byli sotva víc než stíny, se pohybovali cíleně. Ať šplhali na stěny rozlehlé jeskyně, prohrabávali se z jednoho tunelu do druhého nebo prostě jen procházeli po hladké zemi, pohybovali se, jako by na tom záviselo jejich bytí.

Vzhlédl a spatřil to, co předtím považoval za slunce. Strop jeskyně byl posetý tisícovkami krystalů, ale na rozdíl od drahokamů v chodbách, tyhle nebyly skutečným zdrojem světla. Místo toho uviděl, že světlo odněkud vychází, dokonce možná ze stěn, a znovu a znovu se odráží z pole rozestěho po stropě. Bylo to mistrovské využití přirozených vlastností krystalů, které nevyžadovalo žádné čáry - něco, co by jinak bylo za současných podmínek nemožné.

Quel, který ho hlídal, přešel k němu a taky se zahleděl na město, ale z jiného důvodu. Vyhledal dalšího quela, který v Gerrodových očích vypadal víceméně přesně stejně jako ti, které už Gerrod viděl, a dal mu znamení. Druhý tvor zatroubil krátkou odpověď a dal se do šplhání směrem k nim.

Čaroděj, fascinovaný i zděšený zároveň, se mohl jen dívat. To, že tak mohutný tvor může tak hbitě slézt a zase se vyšplhat z jedné nejisté pozice do druhé, bylo ohromující. Doufal, že nemají v plánu nutit ho, aby je napodoboval; jestli ano, bude to krátký výstup - a osudný pád.

"Sharisso Zeree," zašeptal. "Do čeho jsi mě to dostala?"

Gerrod brzy zjistil, že byl znovu předán dalšímu hlídači. Ten nový si ho prohlédl, na svou velikost po něm pozoruhodně rychle sáhl a jednou rukou sevřel bezmocného Tezereneeho do medvědího objetí. Zatímco se Gerrod snažil vyhnout rozdrčení na malé kousky, mohutný pásovcovitý tvor se tlapou chytil stěny a vytáhl se z tunelu do rozlehlé jeskyně. O jedné ruce nějak přeběhl kus cesty přes stěnu a pak se ponořil do dalšího tunelu. Jen co přistál na nohách, vězně pustil. Čaroděj nemotorně spadl na zem.

Následovaly další tunely. Gerrod byl přesvědčený, že to muselo trvat celou věčnost. Představoval si, že prochází z tunelu do tunelu - s příležitostnými strašidelnými "vyjížděkami" v rukou skákajícího quela - až se nakonec vynoří na opačném konci světa. Bude to druhý kontinent? přemítal. Asi ne. S jeho štěstím to bude dno uprostřed moře.

V jednu chvíli zkusil jiné kouzlo, jehož výsledky by viděl jen on sám, kdyby uspěl, ale podivná moc, kterou ovládala rasa quelů, mu pořád unikala. Tady ho čáry nezachrání; bude se muset spolehnout na rozum a tělo.

Když se nakonec dostali do další osvětlené jeskyně, čaroděj si ji nejprve prohlédl jen zběžně. Bylo tady několik quelů, kteří hbitě zamířili k němu, a pár dalších, kteří stáli a rozmlouvali uprostřed, ale nic jiného. Ze stěn téhle jeskyně vedlo jenom málo tunelů.

Zdrželi se tu dlouho; čas se Gerrodovi vlekl. Obrátil se na věznitele, a třebaže věděl, že mu tvor rozumí stejně málo, jako on rozumí jemu, zeptal se: "Tak co? Kudy?"

Dost ho vykoledjilo, když se na něj strážce podíval, jako by ho poslouchal, a pak neočekávaně ukázal na skupinku shromážděnou uprostřed dómu. To je čirá náhoda, řekl si Tezerenee. Quelové mu nerozumí, to už se přece ukázalo - nebo ne?

Hluboké zabručení jeho společníka naznačilo, že mu zbývá jen krátká chvílička na uposlechnutí rozkazu. Jehlovité kopí, které měl i tenhle hlídač, to dokázalo opravdu zdůraznit.

Když Gerrod vykročil do jeskynní komnaty, quelové uvnitř vzhledli od toho, co dělali, a zadívali se na něj. Na rozdíl od těch, s nimiž se setkal dřív, na něj tihle hleděli víc s otevřenou zvědavostí než s opovržením nebo nenávistí. Gerrod se střetl s jedním zkoumavým pohledem a všiml si inteligence, která dalece převyšovala inteligenci těch, kdo ho sem přivedli.

Quelové se několik vteřin bavili; zvuky, které vydávala stráž, ukazovaly na to, že k ostatním chová úctu. Jakmile skončili, ten, na kterého se Gerrod předtím zadíval, vykročil dopředu. Mávl na čaroděje tlapou a ten k němu opatrně vykročil, očima se neustále vrací k hlídači. Gerrod najednou zatoužil opustit tohle místo a vrátit se do monotónní změti tunelů nebo snad i k mrazivému strachu při přechodu jeskyně.

Věděl, že se dostal na místo určení.

Jako vždycky to vypadalo, že quela jeho reakce mírně pobavila. Krátká zkušenost Drua Zereeho s těmihle netvory toho čaroděje moc neřekla; většina quelů, s nimiž se mistr čaroděj setkal, brzy nato zemřela v boji se skupinou pátračů.

Kéž bych si teď s tebou mohl vyměnit místo, mistře Zeree, pomyslel si Gerrod trpce.

Zezadu zaslechl, jak hlídač odchází.

Nebyl ani v polovině cesty k tomu, který na něj kývl, když ho přepadla jiná skupinka quelů. Zahalený Tezerenee se zabořil do záhybů pláště a proklel vlastní neschopnost bránit se. Dokonce i meč nebo sekera by se sešly. Aspoň by mu v posledních chvílích poskytly útěchu.

Krčili se kolem něj, gestikulovali a houkali jeden na druhého jako nějaký soví parlament. Několik jich na něj promluvílo, nerozeznatelné poznámky často končily otázkou.

Jeden překřičel ostatní, nejspíš ten, kdo na něj mávl jako první. Naznačil čaroději, ať ho následuje.

Gerrod poslechl, vděčný za cokoliv, co by ho zbavilo tohotole velkolepého kruhu postav.

Uprostřed místnosti byl stupínek, nízký, proto si ho za quely nevšiml, když k nim dorazili. Na něm bylo naaranžováno několik řad krystalů, některé ve vzoru, jiné ne. Mnoho jednotlivých kamenů bylo úmyslně vybroušeno do nových tvarů. Vůdce quelů - Gerrod měl sklon předpokládat, že to je vůdce - jeden zvedl a podal ho vraadovi.

Fascinace na okamžik přemohla opatrnost, a tak vzal kámen z napřažené tlapy.

Pochopení - spolupráce - otázka?

Vraad, zaskočený nečekaným přílivem obrazů a dojmů, drahokam upustil. Chaos v jeho hlavě se rozplynul jako ranní mlha. "Maneeho šílenství!" zaklel a zíral na drahokam, jako by byl živý.

"To vy jste... vy jste..."

Quel, který mu podal krystal, na něj znovu ukázal. S tolika děsivými tvářemi kolem Gerrodovi nezbývalo než poslechnout, pohyboval se však tak opatrně, jak jen si mohl dovolit. Měl zřetelnou představu, k čemu krystal slouží, ale pocit, že mu tahle věc vtrhla do hlavy, ho děsil.

Ruka popadla drahokam... a mysl mu začaly okamžitě mučit další dojmy.

Slabý... elf... otázka? Quel... nepřítel... otázka?

"Ne tak rychle!" Obrazy se začaly míchat. Čaroděj viděl roztažené verze sebe i quelů. Musel tam být i nějaký elf.

Krystal sloužil ke komunikaci, ale měl svá omezení, když se vypořádával s tak rozdílnými myšlenkami.

Quelové zjevně nemluvili ve stejných termínech jako vraadové. Přesto to bylo lepší než žádná komunikace. Gerrod prostě musel poskládat obrazy.

Uvažoval, k čemu je jeho věznicelům tolik drahokamů, ale pak si vzpomněl na krystaly vsazené v obrněných tělech. Proč by mezi ostatními neměl být i tenhle? Cizinec by nikdy nepochopil jejich význam. Koneckonců, stráž mu nakonec docela dobře rozuměla; jen on neměl jak přeložit jejich slova a myšlenky.

Elf... otázka?

Myslí si, že je elf? "Ne, nejsem elf. Jsem vraad. Vraad."

Vraad... otázka... hnízdo... otázka?

Co tím myslí? "Chcete vědět, odkud pocházím?"

Cítil souhlas. Quel, který měl s touhle metodou komunikace dlouhodobou zkušenost, mu rozuměl

snadněji.

Přestože nemusel mluvit, cítil se Gerrod příjemněji, když se slyšel. "Pocházím z..." má jim říct o Nimthu? O kolonii? "Přicházím zpoza moře na východě."

Žádná jiná země... tvrzení! Příchod sem... otázka?

Odmítali věřit v druhý kontinent. Může to být práce strážců, magických služebníků patřících zakladatelům? "Přišel jsem zpoza moře. Nechtěl jsem přijít sem. Byla to nehoda."

Země umírá... tvrzení! Pateraci... pátrači... totéž... otázka? Propuštěná živá smrt... hrůza... tvrzení!

Ztracení... tvrzení! Okřídlení vítězní... tvrzení!

"Počkejte! Prosím, počkejte!" Příliš mnoho naráz! "Země umírá? Která země?"

Viděl stejnou krajinu, kterou procházeli poslední dva dny. Poprvé ucítil zoufalství rasy pásovců. Proč si předtím nevšiml, jak je krajina pustá? Bylo tam pár rostlin, ale v řídkých trsech a sotva se dokázaly udržet. "Tahle země? Tahle země umírá?"

Pátrači -jeho hostitel použil pro aviany vraadské jméno - vypustili na své nepřátele jakousi živou smrt. Když quel myslel na to, co se stalo, cítil Gerrod mrazení. Ať aviani vypustili cokoliv, vysálo to z tohoto území život.

"Rozumím... myslím."

Znovu na něj udeřil. Ted', když se dozvěděl o neštěstí, které je postihlo, quel mu ukazoval mrtvá, zkamenělá těla, studená na dotek. Gerrod sledoval, jak se z nebe snáší pátrači, vlna za vlnou, aby dokončili úkol. Zjistil, že to není skutečná událost, ale způsob, jakým si quelové představovali svou porážku v boji s létajícími nepřáteli. Ve skutečnosti od posledního zoufalého činu, který část jejich rasy zachránil, vlastně žádného pátrače neviděli. Quelové považovali za jisté, že pátrači už musí být na cestě.

Jejich úhlavní nepřátelé najdou oblast pustou. Kopáči tuhle možnost plánovali.

Opuštěná města... tvrzení! Smrt ponechaná sama sobě, trik ptáků... tvrzení! Přeživší shromáždění v jeskyni, místo, které pátrači neznají... tvrzení!

Porozumění začínalo být o trochu snazší. Pokaždé, když mu quel něco řekl, krystal označil, jestli je to dotaz nebo komentář. Obdivoval zručnost, která krystal vytvořila, žasl však, jak tady mohou drahokamy tak dlouho fungovat, v blízkosti toho, co mu znemožňovalo čarovat.

Napadlo ho, že během posledních minut svou moc nevyzkoušel. Možná už není oloupený o své schopnosti. Mohlo by být zajímavé...

Znovu ho zasáhly stejné obrazy a dojmy, jenom silněji. Tentokrát jim věnoval větší pozornost; uvědomil si, že musí existovat důvod, proč mu to všechno říkají. Například to, co považoval za město, vůbec město nebylo, alespoň podle obrazů, které mu odhalili. I když měli města v podzemí, ta, co mu ukázali, vypadala docela normálně. Byly tam budovy a cesty, jen všechno hluboko pod povrchem. Mohutná jeskyně, kterou prošel, byla vykopána jako bezpečnostní opatření, místo, kam by mohli quelové uprchnout, kdyby došlo k útoku na města.

K čemuž došlo.

Ukazovali mu víc a víc, dokud neměl Gerrod konečně dost. Váhavě zvedl ruku - doufal, že quelové pochopí význam onoho gesta - a řekl: "Něco ode mne chcete. Co?"

Jsi elf / nejsi elf... tvrzení! / otázka?

Pomalů přikývl. "Ano, nejsem elf, ale podobám se jim." Pochopil správně? Měl by jim říct, že s elfy sdílí společné předky? Měl by se zmínit, že jsou spřízněni i s pátrači? Gerrod si kradmo prohlédl své společníky a usoudil, že by nebylo zrovna chytré předložit tak radikální teorie tvorům, kteří by ho mohli bez námahy rozervat na kusy. "Máte hlídky, které hledají elfy, že? A jedna z nich prostě náhodou narazila na mne."

Několik quelů se pustilo do tlumeného rozhovoru. Čaroděj věděl, že uhodl; hledali elfa a hlídka, která neznala vraady, ho považovala za jednoho z obyvatel lesa. V jejich očích fyzické rozdíly mezi elfy a vraady neexistovaly.

Krátká cesta... tvrzení! Quelský vůdce vzal Gerroda za paži, překvapivě jemně. Nebezpečné drápy měl opatrně stočené tak, aby se vraadovi nezaryly do ruky. Žasl nad rozdílem mezi touhle skupinou a různými strážemi, které ho táhly přes polovinu území. Tady se k němu chovali s jistým respektem, jako by tihle

quelové chápali, že i když je jiný, je svým vlastním způsobem talentovaný.

Mohli by mu pomoci s jeho pátráním? Kdyby jim pomohl v jejich snažení, mohli by být ochotní udělat totéž. Zasmál se při představě legií těchhle tvorů, vynořujících se ze země otcí přímo pod nohama.

Tezerenee, soustředěný na nebe a povrch země, by rozhodně nečekali útok z podzemí. Stařešina o quelech věděl, ale byli pro něj jenom historkou, kterou vyprávěl jeho vážený protivník, Zeree.

Tezereneeové už čelili pátračům; ty rozpoznali jako hrozbu.

Když se čaroděj začal pochechtávat, quel, který ho držel, se na něj podíval; snad se pokoušel rozeznat, co ten zvuk znamená. Možná krystaly překládaly pocit pobavení, Gerrod však neměl ponětí o jejich mezích. Během podivného rozhovoru občas zachytil emoce, ale ty byly vždycky spojeny s obrazy, které mu quelové přímo posílali. Nezaznamenal nic, co by nebylo přímo propojeno s popisovanou situací.

Doufal, že ty úžasné krystaly ovládá natolik, aby nevysílaly náhodné myšlenky. Tezerenee se znovu rozhodl, že pokud v tom nebude zběhlejší, bude mluvit nahlas, aby udržel myšlenky zaostřené.

Zběhlejší? Poprvé se zamyslel, jak dlouho tady bude. Navzdory zdvořilosti mohutní tvorové ani jednou nenaznačili, že mu dovolí odejít, i kdyžby udělal to, co od něj potřebují. Jako mnozí vraadové mohli být i quelové schopní se usmívat - nebo kdo ví, co to vlastně dělali - a zároveň ho bodnout kopím nebo seknout sekerou do zad.

Tunel, kterým ho vedli, náhle začal Gerrodovi připadat velmi skličující, jako by vedl do hrobky. Do jeho hrobky, zřejmě.

Ochladilo se; Gerrod poprvé od chvíle, kdy sem přišel, ucítil chlad. Zdálo se, že si ho všimli dokonce i quelové; zpomalili a několik se jich rozhlíželo kolem s rostoucími obavami, skoro se strachem. Velitel vypadal skoro stejně; podivné oči mu neustále mrkaly, ale udržoval vyrovnané tempo. Čaroděje to však neuklidnilo. Setkal se už s dostatkem šilenců a hlupáků. Podle všeho, co věděl, ho teď ten nejhorší z nich táhl za ruku ke vtělenému chaosu.

Došli k ústí další jeskyně, ale na rozdíl od ostatních byla tahle černá jako Temný kůň. Gerrod uvnitř nic neviděl, ani když nechal zrak, ať se přizpůsobí. Když se otočil k průvodci, viděl, že zbytek skupiny o pár kroků couvl.

Vůdcovy oči si ho prohlédly od hlavy k patě. Odhadoval ho? Začal quel přemýšlet, jestli je Gerrod schopen přežít to, co číhá uvnitř?

"Co tam je?" zeptal se.

Ty / my... ty sám / my sami... tvrzení! /otázka?

Co tohle může znamenat? Položil otázku znovu, dostal však tutéž odpověď. Ať dělal, co dělal, nedávala mu smysl. Obrazy byly zpřeházené, nejisté. Gerrod došel k závěru, že mu to quel nemůže vysvětlit, že to nejspíš sám neví. Možná proto potřebovali někoho z venku, třeba elfa. Ať už v temnotě leželo a čekalo cokoliv, mohlo to přesahovat hranice jejich chápání. Znovu si připomněl, jak rozdílné jsou jejich mysli oproti myslím jeho lidí. Možná tam není nic, čeho by se měl bát.

Tomu ale ani na okamžik neuvěřil.

Ukázalo se, že už rozhodli za něj. Quelský vůdce ho pevně sevřel, až vraad vyjekl - a vtáhl ho dovnitř. Ostatní zůstali vzadu a čekali.

Gerrod se nějak ocitl před vůdcem quelů, přestože to odhadoval jen podle hmatu. Hmat byl to jediné, čím si teď mohl být jistý; v temnotě nic neviděl, a jakmile vešli, jako by ustaly všechny zvuky.

Quel uvolnil sevření a zmizel ve tmě.

"Počkej. Kde jsi?" Čaroděj se otočil, ale nedokázal najít cestu zpět, přestože ústí mělo být viditelné. "U dračí krve! Nenechávejte mě tady! Nic nevidím!" Báł se pohnout, nejistý, zda ho příští krok nezavede přes nějaký neviděný okraj nebo do čekající náruče... čeho?

Když však začalo být jasné, že se pro něj nikdo nevrátí, odhodlal se čaroděj k opatrnému krůčku vpřed. Komnatu ozařilo tisíc oslepujících sluncí. Gerrod si dal ruku před oči a stáhl si kapuci do tváře. Po tak úplné tmě bylo světlo dvojnásob kruté. Zůstal by tam, kde byl, pevně zavínutý v plášti, nebýt toho šepotu. Nedokázal rozeznat, co hlasy říkají, ale zněly mu povědomě, skoro jako by to všechno byl jediný hlas, jen hovořící o jiných věcech. Žádný z nich ty ostatní ani v nejmenším nepotřeboval.

Předhodili mě legii šilenců nebo démonů! usoudil. Legii stvůr, k jejichž šilenství se bezpochyby brzy připojím!

Co jen mu bylo na těch hlasech tak povědomého? Byly tam rozdíly, ovšem, ale tón a modulace hlasu byly stejné. Znal ty hlasy, věděl, že je to jen jeden hlas.

Jeden hlas...

"Prokletý Nimth," zašeptal Tezerenee. "Co je tohle za výsměch?" Trochu odtáhl kapuci, světlo už bylo snesitelnější. Odhalení ho zklamalo, doufal v nějakou překážku, která by mu zabránila dívat se. Ted' už ho držela zpátky jen vlastní zbabělost.

Na uši mu zaútočil otcův výsměšný smích, Gerrod však chápal že ze všech hlasů, které slyší, tenhle jediný je pouhým výplodem jeho představivosti. Ostatní byly skutečné.

Vzhlédl a spatřil je - obličej v krystalu.

Byly všude, ty tváře, protože na rozdíl od ostatních komnat tady nebylo nic než krystaly. Podlaha, stropy, stěny... od maličkých, nerozeznatelných teček až po velké, děsivé demony, tváře byly všude. Zběsile brebentily, jako by jejich životy závisely na tom, jestli jim porozumí. Ať to však Gerrod zkoušel, jak chtěl, nerozeznal jediné skutečné slovo. Snažil se zachytit šepot starého, plešatějícího věštce i krutý šepot nepřítele jehož tvář se mu odmítala zaostřit. Jiná, mladá a laskavá postava, s chumáčem bílých vlasů uprostřed hnědé záplavy, s ním mluvila, jako by byli blízcí přátelé Přesto čaroděj nedokázal rozeznat, co se mu snaží sdělit, třebaže zoufale chtěl porozumět aspoň jednomu, kterémukoliv přízraku polapenému v krystalu. Znal je, znal je stejně dobře jako sebe samotného.

Tak to totiž s nimi bylo. Bez ohledu na to, jak se změnili - a někteří se změnili opravdu hodně - všichni byli Gerrod.

XII.

Sharissa jízdni draky nenáviděla. Nenáviděla jejich vzhled, chování i pach. Nedali se srovnat s koňmi. Přesto byla nucena na jednom z nich dva dny jet. Tvor byl hloupý a často se nechal rozptýlit. Jednou se po ní dokonce úplně bezdůvodně ohnal.

Stařešina naslouchal jejím stížnostem s výrazem někoho, kdo toleruje kňučící děcko. Nezáleželo na tom, jestli se zvířetem má, či nemá potíže; Tezereneeové jezdili na dracích, obzvlášť když bylo možné, že se můžou každou chvíli dostat do boje.

Jednotky, putující k horám, postupovaly opatrně. Teleportace byla pro většinu Tezereneeů pořád ještě mimo možnosti, a tak byli nuceni cestovat všednějším způsobem. Stařešina taky nevěřil v nepřítomnost pátračů. Barakas sice tvrdil, že je hnízdiště opuštěné, ale zjevně věřil, že je to dost riskantní a přílišný spěch by mohl vést k chaosu. Dokonce s sebou měl velmi poddajného Temného koně, který odvracel hlavu, kdykoliv se s ním Sharissa pokusila promluvit. Temný kůň se styděl za to, co dělá, přestože většinu z toho dělal kvůli ní. Zajatá čarodějka ho z ničeho neobviňovala, marně se mu to však pokoušela říct. Brzy přišel večer. Barakas dovolil Reeganovi dát signál k zastavení. Dědic to mrzutě udělal; pořád ho ještě užíralo otcovo rozhodnutí nechat vládu nad rodící se říší matce. Reegan předpokládal, že mu stařešina za své nepřítomnosti dovolí procvičit se v dávno vytouženém vládnutí. Dědic se s Barakasem dokonce do určité míry pohádal, ale výsledek byl nevyhnutelný. Reegan nemohl nic než trucovat, což dělal se skoro obdivuhodným odhodláním.

Sharissa zrovna slézala ze svého nepříjemného oře, když za sebou uslyšela důvěrně známý a nežádoucí hlas. "Dovol mi, abych ti pomohl, Sharisso."

"Obejdu se bez tvé pomoci i tvého přátelství, Lochivane!" odsekla a sesedla.

Stejně jí pomohl. "Chápu tvou hořkost a vím, že nic, co můžu udělat, nenapraví to, co si o mně myslíš, ale budeme spolu muset nějakou dobu vycházet - vlastně celý život."

"Myslela jsem, že stařešina chce, abych si vzala Reegana, ne tebe." Krátce se zasmál: "Připouštím, že jsem nad tím trochu uvažoval; rád bych si myslel, že bych pro tebe mohl být trochu zábavnější než můj drsný bratr. Ale to jsem tím nemyslel. Jen jsem mluvil o tom, s čím se budeš muset brzy smířit - že jsi a vždycky budeš jednou z nás. Není cesty zpět."

Pokusila se sundat ranec z dračího hřbetu, ale Lochivan ji obešel a vzal ho, než se ho stačila dotknout.

"Od otce a ostatních vraadů mě dělí jenom voda. Bud' pro mě přijdou, nebo já půjdu za nimi."

Lochivan mávl na jiného Tezereneeho, který přiběhl a vzal si jízdniho draka na starost. Když bylo postaráno o tuhle záležitost, stařešinův syn vykročil, Sharissin ranec stále pod paží. Štíhlá žena ho následovala, i když jen proto, že věděla, že půjde dál bez ohledu na to, jestli jde za ním, nebo ne.

Věděla, že dokud má její věci, bude muset poslouchat, co říká.

"Cesta přes moře je vražedná; elfka, kterou si tvůj otec zvolil za družku, ti to musela říct."

"Ona ale přežila, ne?"

"Jiní zemřeli. Kromě toho, myslíš si, že tam můžeš doplout sama?" "Můžu zase používat své schopnosti - ne díky vám a tobě, Tezerenee." Zastavil se u čistého, příjemného místa, skoro uprostřed tábora. Čírou náhodou poblíž hlídalo několik mužů. "Pokud tomu rozumím, elfové nejsou bez jisté moci. Jakkoliv jsme silní, musíme respektovat pravidla."

Natáhla ruku a vytrhla mu ranec: "Kdy vraadové respektovali pravidla? Tak snadno jsi zapomněl na Nimth?"

"Sotva. Naučil jsem se víc, než si myslíš, Sharisso. Respektuji tenhle svět. To mi ale nezabrání plnit povinnosti vůči klanu. Dračí říši je třeba ovládnout. Tenhle hloupý koloběh, kdy se střídají rasy a jedna po druhé odchází, musí skončit. Zdá se, že už to postihlo pátrače. My jsme, pokud si vzpomínáš, poslední nadějí zakladatelů na úspěch. Nemůžeme zklamat jejich památku."

Zatímco mluvil, Sharissa si klekla a otevřela ranec. Každá potravina, kterou vytáhla, se dala vyčarovat, ale Barakas chtěl udržet užívání magie na minimu. Na rozdíl od tisícileté nestřídmosti, kterou přetrpěl pod vraady Nimth, byl tenhle svět skoupější. Tezereneeové možná dokázali použít jeho vlastní magii, ale fyzicky je to vyčerpávalo. Dokonce i Sharissa měla fyzické meze. Barakas prohlašoval, že chce všechny v nejlepší kondici, kdyby došlo k útoku. Pátrači navíc zatím možná nevěděli, že Tezereneeové přicházejí. Nadměrné užívání magie by mohlo aviany varovat a zničit moment překvapení, který expedice měla. Sharissa pochybovala, že jsou to hlavní důvody. Měla podezření, že stařešina chce, aby jeho muži dobyli hnízdiště bez pomoci kouzel; to by zvedlo morálku a posílilo víru, že jim je tahle říše skutečně souzena.

"Poslouchej," zasykl Lochivan, když si klekl vedle Sharissy. Mluvil velmi tiše a v hlase mu zněla úzkost.

"Jsem tvůj přítel, ať tomu věříš, nebo ne. Myslím na tebe!"

"Pokud ti to nepřekáží ve šlechetných myšlenkách týkajících se klanu. Jsem unavená, Lochivane. Běž si povídat s některým z bratrů nebo sester nebo bratranců nebo s kýmkoliv, ale přestaň mluvit na mne." Vstal, tmavý stín lemovaný posledními tlumenými paprsky zapadajícího slunce. "Ty i ten elf... jeden jako druhý!"

"Co máš s elfem?" Sharissa se pokoušela nevypadat příliš zaujatě. Lochivan pochopil její zájem jako příležitost. "Strávil jsem další zbytečný večer pokusy přesvědčit ho, že je marné, aby dál vzdoroval. Jeho společníci jsou mrtví a lidé daleko, měl by mít rozum. Místo toho jenom zatíná zuby a hledí do prostoru." Mohla by snad...? Byla to tak odporná myšlenka, že ji málem hned zavrhl. Podívala se na Lochivana.

"Já bych s ním mohla promluvit, kdybyste mě nechali."

"A proč bys to dělala?"

Dalo se čekat, že jí nebude věřit. Proč by pomáhala klanu? Čarodějka doufala, že odpověď jeho podezření ukonejší: "Chci je zachránit před další Barakasovou pohostinností - elfa a Temného koně. Nech mě, ať se podívám, co můžu udělat. Jestli se mi to podaří, očekávám, že bych snad mohla strávit chvíli i s Temným koněm." "Ty očekáváš..."

Zvedla ruku: "Neříká snad stařešina, že ti, kdo slouží, budou odměněni? Žádám tak mnoho?"

Lochivan mlčel tak dlouho, až se Sharissa začala bát, že její návrh bez uvažování zavrhl a teď jenom žasne nad její drzostí. Pak se zasmál.

"Požádám o svolení. Mohlo by ho to pobavit stejně jako mě." Chystal se k odchodu, ale ještě se obrátil zpátky a tiše dodal: "Asi tě nepřekvapí, že tě sleduji."

"Nenapadlo by mě, že by se lord Barakas nezabezpečil proti mým dobrým úmyslům. Myslím, že vím, co by se mohlo stát, kdybych zatoužila vyzkoušet si svou moc."

To vyvolalo další dobrosrdečný smích: "Pro Reegana je tě škoda, Sharisso."

Soustředila se na svou příkrývku a neodpověděla.

"Vidím, že jsem byl propuštěn. Jestli pro tebe získám souhlas, abys mohla mluvit s elfem, pošlu ti vzkaz. Prozatím dobrý večer." Když odcházel, těžké boty drtily spadané větvičky a listí. Sharissa počkala, až zvuky zeslábnou, a teprve pak se obrátila a podívala se za ním.

"Raději bych si vzala Reegana," zašeptala. "Tomu můžu věřit, že bude pořád stejný."

"Lady Sharisso?"

Čarodějka zamrkala, aby zahнала spánek. Kraj ještě halila noc, ale to jí nic neřeklo. "Už bude ráno?"

"Ne, má paní." Skláněla se nad ní válečnice s přilbou v jedné ruce. Kdyby na sobě měla něco jiného než brnění, asi by byla přitažlivá. Tezereneeové se obvykle obešli bez magických úprav obličeje a postavy a raději žili s tím, co jim matka příroda nadělila. Několik stařešinových dětí, jako Gerrod nebo jeho zesnulý bratr Rendel, měli štěstí, že se vyvedli víc po matkách než po otci.

"Kolik je hodin?"

"Jen chvilka po půlnoci, lady Sharisso."

Válečnice se škrábala na tváři. Jistě existoval důvod, proč k ní ta žena přišla právě teď, ale Sharissu žádný nenapadal. "Tak proč mě budíš?"

"Lord Barakas Tezerenee vám dal svolení mluvit s elfem."

"O samotě, samozřejmě."

"Samozřejmě, má paní."

Obě věděly, že to ani náhodou není pravda, ale dohadování by Sharisse nebylo k ničemu. Bude prostě muset být opatrná, jak bude s Faunonem mluvit. On to pochopí. Elf není žádný hlupák.

Sharissa vstala: "Chvilíčku." Vzala nějaké jídlo, včetně trochy vína, které jí dal Reegan. To, že klan dokázal udělat tak vynikající víno, bylo v čarodějčinych očích jeho jediné plus.

Jakmile byla připravená, Tezerenee ji zavedla k vozu, v němž drželi Faunona. Stáli tam dva strážní, aby je přivítali. Sharissa čekala, že tu někde bude Lochivan, ale nenašla ho. Srdce jí to rozhodně nezlomilo.

Její průvodkyně promluvila s ostatními a ukázala na Sharissu. Jeden ze strážných přikývl a oba ustoupili stranou. Čarodějka kývla, jako by jejich poslušnost očekávala, a prošla kolem nich ke dveřím vozu.

Tezerenee dali přednost vozu, který se spíš podobal místnosti na kolech, včetně oken a dveří. Ve skutečnosti nebylo nijak nutné používat něco tak složitého, když by stejně dobře posloužil obyčejný vůz zakrytý plachtou; tohle byl jen výsledek vkusu klanu. V jistém smyslu připomínal vůz malou pevnost.

Sharissa věděla, že je dokonce do určité míry chráněný obrannými kouzly.

Když otevřela dveře, světlo zevnitř ji oslepilo. Očím, přivyklým na tmu, chvíli trvalo, než se přizpůsobily.

Sharissa spatřila lampu, osvětlující vůz, a napadlo ji, jestli ji tady nenechali speciálně kvůli ní. Lampa visela ze skoby ve stropě. Pod ní bylo několik tajemných vaků, z nichž vyzařovala slabá magická aura, ale nic, co by ji vystrašilo. Někaké zásoby; podobné už často viděla.

Kromě vaků a lampy zdobila vnitřek vozu už jen jediná věc.

Faunon.

Přikovali ho tak, že mohl sedět na zemi s nataženými nohama, ale byly tu i jiné řetězy, naznačující, že ho občas nutili stát, pravděpodobně během výslechů. Fyzicky nevypadal Faunon o nic hůř, než když s ním čarodějka mluvila naposledy. Vraadské mučení však nemusí nutně nechávat stopy na kůži.

Zavřela za sebou dveře, přestože to neznamenal, že ji nemůžou slyšet. Ale aspoň jim to dodá pocit soukromí. "Faunone?"

Unavená postava neodpověděla.

"Faunone?" Sharisse se zachvěl hlas. Zabili ho a nechali tady mrtvolu, aby ji viděla? Byl to snad

Lochivanův šílený vtip?

Elfova hrud' se zvedla a zase klesla. Sharissa si úlevně vydechla. Myšlenka na jeho smrt ji vyděsila víc, než by byla věřila. Elf byl jediný tvor kromě Temného koně, na kterého mohla myslet jako na přítele.

Podíval se na ni. Pohlednou tvář hyzdily tmavé kruhy pod očima a velmi, velmi bledá kůže. Navzdory extrémnímu mučení, kterým prošel od posledního setkání, měl pořád v očích oheň. Když se na ni zadíval, zahořel jasněji, jako by ho její přítomnost povzbudila.

"Lady Sharisso." Zakašlal. "Bylo mi řečeno, že přijdeš. Myslel jsem, že mi to řekli, jen aby mě zase mučili. Myslel jsem, že už tě nikdy neuvidím."

"Nemohla jsem se k tobě dostat." Neuškodí, když se zmíní o minulém setkání. Věděla už, že o tom přinejmenším vědí, pokud nevědí i všechno, co si během setkání řekli. "Pak jsem zjistila, že tě přestěhovali."

"Tihle Tezereneeové mají rádi hry. Jedna... jedna z těch her je stěhovat mě z jednoho místa na druhé a každé... každé další místo je horší než to předtím."

Sharissa k němu přešla tak blízko, aby se ho mohla dotknout. "Odpusť. Měla jsem to zkoušet víc... kvůli tobě i Temnému koni."

"A co bys mohla dělat? My elfové máme přísloví," slabě se usmál, "jedno z mnoha přísloví, které víceméně znamená, že si má člověk počkat na správný čas, protože netrpělivost a příliš velká sebejistota už způsobila pád mnoha říší. V téhle zemi jsme viděli, jak moc je na tom pravdy."

Jeho schopnost nacházet sílu navzdory situaci ji povzbudila.

"Požádala jsem je, aby mi dovolili si s tebou promluvit, Faunone. Řekla jsem jim, že bych tě mohla dokázat přesvědčit ke spolupráci."

"Vždycky s tebou budu spolupracovat. Jen s těmihle Tezerenee nebudu."

"Musí být něco, co bys mi mohl říct, něco, co tě na chvíli uchrání před dalšími výslechy. Něco o krajině nebo jeskyních v horách." Skoro ho prosila. Jestli selže, Tezereneeové nátlak na elfa jen znásobí.

Sharisse se divoce rozbušilo srdce, když na to jen pomyslela.

Faunon zavrtěl hlavou. "Řekl jsem jim o jeskyních. To málo, co vím. Varoval jsem je, ať se od nich drží dál, že tomu místu už nevěří dokonce ani pátrači."

"Proč?"

Zasmál se, ale znělo to hořce. "Řekl jsem jim, že v hlubinách jeskyně žije nějaké zlo. Oni si samozřejmě mysleli, že se jim pokouším vyprávět nějakou prastarou legendu, ale tohle je nová hrůza. Moji lidé už dřív špehovali hnízdiště, včetně jeskyní, a nikdy nikdo o žádné nestvůře nemluvil."

"Jsi si jistý?" Na rozdíl od Lochivana nebo Barakase byla Sharissa ochotná věřit tomu, co zajatý elf říkal. Viděla mu na očích, že mluví pravdu. Viděla mu na očích mnoho věcí.

"Tak jistý, jak jen si můžu být," odvětil, ale jeho hlas zněl nepřítomně, jako by byl myšlenkami někde jinde. Sharissa zamrkala a otočila se, dokud si nebyla jistá, že se na něj může podívat bez začervenání.

"Je ještě něco dalšího, co jim můžu říct? Zůstalo tam hodně pátračů? Viděl jsi horní patra jeskyní?"

"Viděl jsem cválat k východu ohromného, nezemského koně. Bylo to před mnoha týdny, ale možná by mohli..."

Zavrtěla hlavou: "To byl Temný kůň."

"Temný kůň?" Uznale se na ni podíval. "Myslel jsem, že to jméno je jenom přezdívka. Elfové mají spoustu takových jmen. Když jsi mluvila o Temném koni, nenapadlo mě, že to myslíš tak doslova. Na vraada máš zajímavé přátele. Nejprve ebenový hřebec a pak já. Myslel jsem, že tvoje rasa se k cizincům chová spíše arogantně."

"Jsou všichni elfové stejní? Nepůsobíš tak upjatě, jak mi vždycky říkali."

"Chápu." Od začátku její návštěvy - nebo snad díky ní - Faunon nabral sílu a mluvil souvisleji. Sharissu to potěšilo, uvědomovala si však, že dokud jsou vězni klanu Tezerenee, nic to neznamená.

"Ten Temný kůň," přerušil ji Faunon. "Zmínila ses o něm, že je to spoluvězeň. Je snad dračí vládce tak mocný, že si dokáže podrobit takového hřebce?"

Venku něco udeřilo o stěnu vozu. Čarodějka chvíli naslouchala, ale když se zvuk neopakoval, usoudila, že to nic neznamenalo. "Dřív nebyl. Oni sílí, Faunone. Brzy znásilní tuhle zem stejně jako tu předchozí... a já nemůžu udělat nic, čím bych je zastavila!"

"Nimth. Tak se jmenoval, že? Svět, ze kterého jsme utekli? Svět, který vraadi zpustošili?"

Přikývla.

Sevřel ústa do zachmuřené linky. "Pochybuji, že by se jim tahle země tak podvolila. Před tvými lidmi už čelila jiným. Mnozí ji chtěli předělat, místo aby s ní spolupracovali. Kdykoliv se něco podobného stalo, země přinutila je, aby se přizpůsobili."

"Co tím myslíš?"

"Cítila jsi nějakou odlišnost, od chvíle, kdy jste přišli do tohoto světa? Změnilo se něco?"

"Cítila jsem se víc doma než kdykoliv předtím na Nimthu. Pro mě to byla nádherná změna." Poprvé si uvědomila, že má v rukou jídlo a víno. Mladá vraadka je podala Faunonovi, který se na chvíli přestal vyptávat a usmál se. "To je víno? Můžu si trochu dát, než budeme pokračovat? Naši přátelé mi nedali nic než slanou vodu, i když se dala pít."

"Dovol mi, abych ti pomohla." Přidržela mu víno u úst a naklonila ho. Faunon, s očima upřenýma do jejích, dvakrát polkl a pak naznačil, ať přestane.

"Díky... bohové! Jaký sladký nektar!"

"Udělal ho Tezereneeové."

"To nejspíš dokazuje, že mají aspoň jednu dobrou vlastnost." Zatímco mu ulamovala chléb a sýr, vrátil se k tématu. "Když jsem teď s tebou strávil těch pár nádherných chvil, vidím, že ty a země nebudete ve sporu. To se ovšem nedá říct o dračích lidech. Země je nesnese."

Sharissa přemýšlela, že se ho zeptá, jestli ví o zakladatelích a jak jsou teď jejich ka, duše, součástí země, ale takové vyprávění by trvalo příliš dlouho.

Na vůz dopadlo něco těžkého a udeřilo tak silně, až se celá konstrukce otřásla.

"Útočí na nás?" zeptal se Faunon, rozčilený, že je v čase nebezpečí přikovaný. Čarodějkou napadlo, že by se mohla pokusit pouta sejmout, ale pak si uvědomila, že jsou jako její obojek a že by to tedy bylo jen cvičení se . v marnosti.

Vstala. "Podívám se, co to je."

"Můžou tě zabít!"

"Ať je to cokoliv, nebudu čekat, až si to pro nás přijde!"

Velmi opatrně sáhla po klíče. Zvedla druhou ruku, připravená seslat kouzlo, jen co otevře dveře.

Zpoza dveří prorazila dovnitř mohutná postava, jako by dveře byly jen ze suchých třísek.

"Lady Zzzeree," zasyčelo to.

Tvor měl na sobě cosi, co vypadalo jako zbytky brnění; ne že by ho potřeboval, měl vlastní pevné šupiny, které ho pokrývaly od hlavy k patě. Démon měl skoro lidskou postavu, ale podivně přikrčenou, jako by se pokoušel pohybovat jako člověk, ale nebyl na to stavěný. Ruce se podobaly spíše prackám jízdních draků a končily stejnými ostrými drápy.

Nejhorší byl obličej. Stejně jako tělo byl obličej jen výsměchem lidskosti, ale ještě horším. Oči měl krystalické jako vraadi, ale úzké a dlouhé. Běs v podstatě neměl nos, jen dvě štěrbinu uprostřed tváře.

Tlama byla plná zubů, špičatých, stvořených k trhání masa a zabíjení.

Šel po ní.

"Lady Sssharrisso!" Sáhl po ní, ale čarodějce se podařilo včas uskočit. Tvor vypadal jako nějaký odkaz šíleného Nimthu. Pokusila se soustředit, věděla, že ji od smrti dělí jen vteřiny. Fyzicky mu vystrašená čarodějka nebyla žádným soupeřem, ale její magie by ji mohla zachránit, kdyby jen dokázala myslet. Kdyby jenom přestal cenit ty zuby! omílala v duchu.

"Sharisso!" vykřikl Faunon za jejími zády. To ji vytrhlo z transu. Jestli se jí nepodaří nic udělat, nezahyne jen ona, ale i Faunon, který se ani nemůže bránit.

"Lady, já jsssem..."

Cokoliv chtěl netvor říct, Sharissa se to nikdy nedozvěděla. V hlavě zformovala kouzlo a dokončila ho. Kolem zrůdy se vyrojily zářivě červené obruče. Tvor s nimi bojoval s divokostí zvířete zahnaného do kouta. Obruče

mu začaly stahovat kolem rukou a nohou. Sharissa si úlevně vydechla.

Právě když to vypadalo, že je bitva vyhraná, rozlila se z tvora žlutá záře a obruče se vypařily.

"Musssíš..." začal říkat netvor a rozeklaný jazyk mu přitom vystřeloval z úst.

Před jejíma očima sebou dvakrát škubl - a padl na zem mrtvý.

Vzadu z krku mu trčel šíp. Zásah byl tak dokonalý, že bylo okamžitě po něm.

"Dovnitř!" vykřikl jakýsi hlas.

Dovnitř vtrhli dva Tezereneeové v plné zbroji. Jeden z nich se sklonil a prohlížel si ležící postavu, zatímco druhý držel tasený meč, kdyby se ukázalo, jakkoliv to bylo nemožné, že netvor ještě žije.

"Tak co?" zařval stejný hlas, který předtím rozkázal těm dvěma, ať jdou dovnitř. Do vozu nahlédli

Lochivan, luk v pohotovosti.

"Je to mrtvé, pane."

"Otočte to."

Válečník, který se skláněl nad mrtvolou, vytáhl šíp a udělal, co mu Lochivan poručil. Všichni hleděli na děsivého tvora.

"Je to zbroj někoho z našich, pane."

"To vidím." Lochivan se podíval na Sharissu. "Jsi nějak zraněná?"

"Ne." Poprvé za celé týdny byla opravdu šťastná, že ho vidí. "Zdržela jsem ho, ale měl vlastní magii."

"Ano, vím. Jednoho ze strážných venku zabil kouzlem. Potichu. Druhý si ho nevšiml, dokud první nepadl na zem. Mezitím už pro něj bylo příliš pozdě, aby zachránil aspoň sebe, natož toho prvního muže."

"Pane!" Tezerenee, který si prohlížel mrtvého netvora, odklopýtal zpět, neschopný skrýt šok. "Je to jeden z nás!"

"Cože? To není možné!" Lochivan podal luk druhému muži, klekl si a prohlížel si kořist. Přejel dlaní po zbytcích brnění a potom po tváři. Dlouze a usilovně na ni hleděl, pokoušeje se rozeznat, kdo to před ním leží.

Sharissa se taky dlouze a usilovně dívala. Náhle se jí nečekaně vynořila vzpomínka na válečníka, se kterým se ona a Lochivan setkali v chodbě těsně před tím, než ji Barakas veřejně ponižil.

"Lochivane," začala. "Vzpomínáš si na toho muže, kterého jsme potkali na chodbě? Toho, který byl zkroucený kvůli nemoci?"

Vzhlédl: "Vzpomínám." Čarodějka věděla, že Lochivan na rozdíl od svého otce zná každého člověka z klanu jménem, ať už se v klanu narodil, nebo byl smíšené krve, i cizinců, kteří se postupně připojovali. Byl na to dokonce pyšný. "Takže by to byl..." Lochivan se obrátil na jednoho ze svých mužů. "Podívejte se, jestli najdete Ivora! Vybrali ho na tuhle výpravu, protože se zúčastnil i té první."

Když to Sharissa slyšela, sraštila čelo. Je to čirá náhoda? "Je Ivor příbuzný?"

"Bratranec. Poslušný, jinak nic. Byl jeden z prvních, kdo přešli z Nimthu." Jakmile válečník odešel, aby splnil Lochivanovo přání, dorazili jiní. Lochivan vstal a jeden z nich mu zasalutoval. "Nuže?"

"Máme tři mrtvé. Kousek odtud jsme našli dalšího muže, rozpáraného." "Nic víc?" "Nic."

"Zbavte se toho... toho... zbavte se ho, diskrétně. Rozumíte?" "Ano, pane."

Zatímco ostatní vytahovali tělo ven, Lochivan zaregistroval Faunona. Nevšímaje si Sharissy, přešel k elfovi a klekl si vedle něj. "Co je to za trik, elfe? Máš venku svoje lidi?" Sevřel Faunonovi bradu. "Byl jsem k tobě příliš shovívavý?" Sharissina úleva, že vidí Lochivana, se vytratila. Neměl právo takhle se k Faunonovi chovat. "Co by mohl vědět? Jak by se na tom mohl podílet, Lochivane? Podívej se na něj. Udělali jste z něj trosku!"

"To... to... je v po- v pořádku, paní." Jakmile se vrátili Tezereneeové, Faunon přeháněl svůj špatný stav. Sharissa se pokoušela nereagovat, chápala, že Faunon chce, aby věřili, že je slabší než ve skutečnosti.

Lochivanovi zajatec řekl: "Nevím... nevím nic, příteli. To ti můžu od- odpřísáhnout. Myslíš, že bych sem po- pozval... takovou... takovou hrozbu, když se ani ne- nemůžu... sám bránit? Radši bych, abys mi... podřízl krk... než aby mě ro- roztrhala... tak hnusná bestie." "Tvrdíš, že tohle neudělali elfové?"

"Tvůj člověk byl nemocný už předtím, Lochivane," znovu mu připomněla Sharissa. Ještě se neprokázalo, že to je doopravdy Ivor, měla však podezření, že se důkazy objeví. "Mohlo to být něco jiného."

Povzdech si. Tezerenee vstal, sundal si prilbu a poškrábal se na krku, po kterém se šířily suché skvrny. Tak si na to zvykl, že už si ani nestěžoval, když to svědilo. "Možná máš pravdu. Pátrači podezřeले chybí." Nechápala: "Myslela jsem, že jdeme k hnízdišti, které bylo opuštěno, a že jsou pátrači mrtví."

"Ještě pár jich je třeba vyplenit. Pár, kteří zatím přežívají, nic víc." Elfův výraz se změnil. Čarodějka k němu krátce zalétla pohledem. Při zmínce o jeskyních se zatoulal v myšlenkách, jako by mu docházelo něco, co ona neviděla. Až Lochivan odejde, možná by mohla...

"Obávám se, že musím přerušit tvůj rozhovor s vězněm," řekl v tu chvíli muž ve zbroji. "Myslím, že budeš mít jinou příležitost promluvit si s ním. Teď bych byl rád, kdybys byla někde, kde na tebe můžu lépe dohlédnout." "Na mě? Byl to jeden z tvých lidí, kdo utrpěl..." "A šel si pro tebe. Možná tě ten, kdo to způsobil, považuje za nebezpečnou. Nechci, aby se ti něco stalo, Sharisso." Lochivanův tón při posledních slovech změkkl.

Chtěla se hádat, ale výsledek by byl stejný. Faunon jí za Lochivanovými zády naznačil, že má souhlasit. Kdyby měla příliš námitek, mohli by změnit názor a už jí nedovolit mluvit s ním.

"Dobrá." Pochybovala, že snadno usne. "Dovol mi, abych tě odvedl zpět." "To nebude nutné." Nechtěla, aby se jí dotkl. "Bude to bezpečnější. Tohle nemusí být ojedinělý incident." Jako předtím, spor by vedl k jedinému výsledku. Přiznala porážku, přikývla a dala mu ruku.

"Jsem vám... taky... vděčný," řekl Faunon, než ji Tezerenee odvedl. "Jaké štěstí, že jste byl... tak blízko."

Měl na mysli, že je Lochivan buď špehoval, nebo čekal, až Sharissa vyjde z vozu. Tezerenee se na ni podíval, ale nic elfovi neřekl. Odvedl však štíhlou dívku z vozu mnohem rychleji, než bylo nezbytné. Venku bylo ještě několik příslušníků klanu. Dva odklízeli zbytky, které předtím byly dveřmi. Sharissa se rozhlédla po tělech strážných, ale ta už byla odnesena. Bylo jí jich svým způsobem líto, ale ne tak, jak jí bylo líto elfů, které před časem zabili Tezereneeové. Tihle si za to, co se jim stalo, mohli hlavně sami. Byli jen dva dny od pevnosti, a hned tohle. Když s Lochivanem mlčky kráčela od místa masakru, přemítala, co přinesou příští dny. Nějak cítila, že to bude jen horší.

XIII.

"Spí, pane."

"Výborně." Stáli v jeho stanu, všichni tři. Využíval ho jako operační základnu, proto cítil oprávnění mít stan, i když zbytek válečníků spal venku. Stařešina měl jen částečně oblečenou zbroj, oblékání mu trvalo déle než obvykle. Trochu ho to naštvalo, ale odsunul drobnou nepříjemnost stranou tváří v tvář hrozivému incidentu s tou odpovědí.

Reegan, v plné zbroji a víc než trochu rozhněvaný nad ztrátou spánku, se zeptal: "Cos udělal s mršinou, Lochivane?"

Jeho bratr stále v kleče odpověděl: "Diskrétně ji pohřbívají. Otče, ten netvor byl jeden z našich vlastních lidí. Reegane, znáš Ivora?"

"To byl Ivor?"

Jeden z našich vlastních, uvažoval lord Tezerenee. Uprostřed mého tábora, navzdory bezpečnostním opatřením, dostali jednoho z našich! Celá oblast byla pečlivě protkána obrannými kouzly. V minulosti se takových věcí vždycky vyvaroval, raději se spoléhal na připravenost svou i svých lidí, ale v poslední době už nebyl tak rychlý jako dřív a klan působil váhavěji než během prvních dnů tady.

"Zemřeli tři další muži. Samí cizinci."

Malá ztráta, ale ztráta. Někteří z ostatních vraadů, kteří se připojili ke klanu, znervózní. Stařešina potřeboval postrčit věci správným směrem, aby jejich strach utišil. Výprava bude muset být ostrážitější než dřív.

"Co se mu stalo? Jaký druh změny?"

Lochivan sklonil hlavu: "Nevím. Jeden z návrhů je, že to mohli udělat pátrači."

"Kdo to tvrdil? Ten elf?" ušklíbl se Reegan. "Samozřejmě že z toho obviní pátrače! Kryje svoje..."

"Zmlkni, Reegane!" Stařešina se tahal za vousy a probíral možnosti. "Kdyby to byl elf nebo jeho přátelé, myslím, že by ho nejdřív osvobodili. Nenechali by nám ho tady Pověz, Lochivane, připadá ti jako sebevražedný typ?"

"Je to bojovník, otče, ochotný riskovat život, ale myslím, že to by na něj bylo moc. Jeho smrt by nebyla k ničemu."

Barakas koutkem oka zaregistroval, že se starší syn chystá k další tirádě. Stařešina se otočil právě včas, aby výbuch zastavil. Reegan se zamračil, ale zůstal zticha.

"Zeptejte se těch, co Ivora znali, jestli se v poslední době nechoval jinak." Lorda Tezerenee něco napadlo. "Byl v první expedici?"

"Ano, otče."

Mohl Ivor něco objevit nebo se dotknout něčeho, čeho neměl? Čekala tam na ně nějaká past? Barakas si vzpomněl na schránku a jejího nedobrovolného obyvatele. Udělal dobře, že s sebou vzal toho tvora z prázdnoty, které Dru Zeree říkal Nicota. Dobývání jeskyní možná přece jen nebude tak snadné.

"Co máš v plánu, otče?" odvážil se zeptat Reegan.

"Budeme stejným tempem pokračovat. Vždycky se dají čekat nějaké ztráty. Než tohle skončí, možná padnou další. Mohl by zahynout i jeden z vás."

Reegan i Lochivan sdíleli úzkostný výraz. Stařešinu nenapadlo, že by mohl zemřít i on. Koneckonců, on je klan.

"Zítří vyhlaste, že Ivor i ostatní zemřeli se ctí. Hlavně Ivor. Můžete jít."

Synové se poklonili a rychle odešli, bezpochyby se záměrem nejprve varovat sourozence ohledně toho, o čem se mluvilo, a pak vykonat další rozkazy. Barakas se mezitím vzdal úmyslu na chvíli si sundat zpola oblečenou zbroj, a místo toho přemýšlel o nehodě, která stála životy válečníků a málem i život Sharissy

Zeree. V jistém smyslu Ivorovi jednu věc skoro záviděl. Nešťastný válečník se blíž než kdokoli jiný dostal ke skutečnému poznání slávy draka, jenž byl klanovým totemem. Jedinou potíží bylo, že nedokázal kouzlo, které na něj působilo, ovládnout.

Kdybych to byl já, usoudil stařešina, využil bych proměnu podle vlastních představ. Měl vůli, která Ivorovi chyběla. On, lord Tezerenee, by se stal živoucím symbolem klanu.

Barakas se začal škrábat, ale když si uvědomil, co dělá, donutil se ruku stáhnout. Během posledních dní začala vyrážka a suchá kůže ustupovat. Brzy se toho dráždění zbaví. Čím víc s tím bojoval, tím víc to ustupovalo.

Byla to, jak často kázal, jenom věc vůle.

Mluvili a mluvili, ale jemu unikalo, co se mu pokoušejí říct. Na většinu z nich bylo časem čím dál těžší zaostřit, čím víc zkoušel rozeznat jejich rysy tím byly zamlženější.

Gerrod na ně mohl jenom hledět, polapený jakýmsi nevysvětlitelným kouzlem fascinace, která mu nedovolovala odvrátit se od nich a hledat cestu ven z tohoto blázince. Každý krok žádaným směrem, který se mu podařilo udělat, ho jen přiváděl k novým a stejně znepokojivým obrazům.

"U dračí krve!" zašeptal poprvé nebo postě - už ztratil přehled. Stěží věděl, kdo je, tím méně, co se kolem něj děje. V klidu by k němu mohl přijít drak a popadnout ho, zatímco by tu Gerrod stál jako hlupák. Odtrhnout se však bylo nemožné.

Se směsí strachu a dětského úžasu Gerrod opatrně natáhl ruku a dotkl se jednoho, který ho nejvíc připomínal.

Vycítil, že místnost se celá náhle jakoby proměnila. Neviděl to, ale vnímal. Něco ho začalo tahat za plášť, ale čaroděj, polapený ve snech, si toho skoro ani nevšiml. Slyšel vzdálený zvuk, který mohl být volání nebo jen vítr, bezvýznamný zvuk, na který rychle zapomněl. Kapuce pláště mu zakryla oči.

Gerrod se zmítal a pokoušel se znovu získat zrak, přestože v hloubi duše věděl, že je to nebezpečné.

Nemohl si však oslepující kapuci sundat, protože ho silné paže svíraly jako klepeta a bránily mu zvednout ruce k obraně.

Máminý šepot tváří v krystalech přehlušilo rozčilené troubení. Jeden či víc silných tvorů ho stáhlo zpět. Šepot utichl. Nutkání zírat na vlastní zvrácené obrazy se skoro vytratilo. Jeho věznitel ho pustil. Gerrod bojoval o dech, který mu byl nějakou dobu odepřen, i když si to uvědomil až teď. Čaroděj se otočil a podíval se na quela, který ho vytáhl.

Zjevně to byl jejich vůdce. Pásovcovitý tvor hleděl na vraada s výrazem, který se podobal upřímné starosti.

"Já... za chvíli budu v pořádku," řekl mu Gerrod, reaguje na to, co považoval za otázku. Doufal, že krystal jeho slova a myšlenky správně přeložil. Quel nesrozumitelně zatroubil, ukázal na člověka před sebou a uzavřel to tím, že zatrásl tlapou. Gerrod se na sebe podíval a zmateně se zamračil, dokud si neuvědomil, že už nerozumí quelovu troubení. Netušil, co se s krystalem stalo; neuvědomoval si, že by ho v té komnatě upustil ani že by ho někde nechal.

Gerrod zaklel, využívaje jako část hořké nadávky i otcovo jméno. Právě teď se ocitl v situaci, která si žádala objasnění, a on ztratí jediný prostředek komunikace. Chtěl vědět, jaký měla ta komnata účel a kdo ji postavil. Čaroděj si stěží vybavoval události, které těsně předcházely zdráhavému vstupu do šílené jeskyně. Postavili ji quelové, nebo ji našli? Podle toho, jak se chovali, měl dojem, že spíše našli, měl však příliš zmlžený rozum, aby mohl věřit vlastnímu úsudku.

Navzdory zkoušce, kterou prošel, se Gerrod chtěl vrátit zpátky. Ne jen tak nahodile jako poprvé, ale opatrně, s respektem a připravený na moc uvnitř.

Chystal se rukama naznačit, že si přeje vrátit se do krystalové jeskyně, když se svět kolem něj zatočil. Gerrod viděl, jak mu země spěchá vstříc, ale srážce na poslední chvíli zabránily připravené paže pásovcovitého společníka, který podobnou nehodu zjevně čekal. Čaroděj neměl čas přemýšlet, co by měl dělat, protože vzápětí omdlel.

Když se probral, quelové stáli v hloučku kolem něj, a dokud neuviděli, že otvírá oči, mlčky jej sledovali. Jako když si herci oblékají masku, náhle začali být rozrušení. Gerrod se zamračil, doufaje, že budou jeho

výraz považovat za vyjádření obav o vlastní stav - což byla částečně pravda - a ne za vyjádření náhlého podezření nad jejich zájmem o něj.

Přenesli ho do jiné komnaty, tak-tak splňující lidské standardy pro přežití. Ležel na jakési rohoži, která příliš páchla po jeho hostitelích a studené zemi. Čaroděj zavrtěl hlavou, odmítl pomoc quelů a pomalu vstal. Mohutní tvorové se stáhli tak daleko, aby měl dost místa. Nedalo se říct, jestli to znovu hrají, ale Gerrod měl dojem, že je dost překvapila rychlost, s jakou se vzpamatoval. Jejich rasa už do komnaty krystalů bezpochyby vstoupila dřív, ale co se těm nešťastníkům stalo, to vraadovi zatím neřekli.

Dopadli mnohem hůř než já, usoudil. Mnohem hůř, jestli je jejich strach z toho místa skutečný. Čímž si byl jistý. Quelům by daleko lépe posloužilo, kdyby raději předstírali sebejistotu než strach, což posilovalo Gerrodovo podezření, že se svého objevu opravdu bojí.

Co tam viděli oni?

"Potřebuji..." Čaroděj zmlkl, když mu vůdce podal krystal; buď to byl tentýž, nebo jeho dvojče.

Mysl nedotčená... strach nepozřít... otázka?

Tak to bylo. Ti, kdo šli do komnaty před ním, se strachy zbláznili. Ale někdo ho vytáhl ven. Jak?

Zatímco nad tím uvažoval, pásovec opakoval otázku. "Jsem v pořádku." Nebyla to tak úplně pravda, ale Gerrod rozhodně neměl v úmyslu říkat jim o hlasech -jeho vlastních hlasech - které pořád ještě šeptaly v jeho hlavě. Hlasy chtěly, aby se vrátil do komnaty, aby přišel zpět a znovu si poslechl, co mu musí říct.

Vrátí se. Tím si byl jistý. Dokonce i kdyby se quelové rozhodli jinak, čaroděj se do komnaty vrátí.

Jídlo snědono... plynoucí čas... otázka?

Odbočka v rozhovoru ho překvapila, trvalo mu však jen okamžik, než rozluštil, co tím myslí. Ptali se ho, jestli potřebuje jíst; kolik času uplynulo od chvíle, kdy omdlel?

"Jak dlouho jsem nebyl při vědomí?"

Odpověď nebyla nijak zvláštní; pokud dobře pochopil quelské měření času, byl mimo něco přes dvě hodiny, možná tři. Výpadek mu ve skutečnosti spíš prospěl; Gerrod dostal šanci vzpamatovat se z předchozí cesty. Pořád prahnul po celonočním spánku, ale drobky byly lepší než nic. Pro jednu se mu vyplatil život v klanu. Pod otcovou vládou se každý Tezerenee naučil optimálně pracovat jen s nepatrnou trochou spánku.

Žaludek prohlašoval, že jídlo je další záležitost, se kterou neměl v poslední době dost do činění. Gerrod uvažoval, jestli i tady bude tak nechutné jako kaše, kterou měly hlídky. Možná ano, ale stejně ho sní. K úkolům, které ho čekají a kterým možná ani nerozuměl, bude potřebovat sílu.

Nově příchozí, menší než ostatní, ale pořád skoro stejně vysoký jako člověk, jako by už vycítil souhlas - nesl mu mísu jakési polévkovité hmoty. Gerrod s očima upřenými na menšího quela začíchal... a otrásl se. Odtrhl oči od příchozího a podíval se do mísy.

Kaše by ve srovnání s tímhle vypadala jako pochoutka. Když se znovu podíval nahoru, byl malý quel pryč. Přemýšlel, jestli konečně nepotkal samici. Nikdo z ostatních quelů na jeho náhodnou myšlenku nezareagoval, ale Gerrod si byl jistý, že je to správné podezření. Pokud ano, tak ti, kteří jsou s ním, jsou skoro jistě samci - samozřejmě, pokud ten s mísou nebyl jen mladý. To se však vraadovi nezdálo, a tak posílil svou nově objevenou představu tím, že o svých současných společnících co nejvíc uvažoval jako o mužích, přestože jinak vypadali úplně stejně jako menší quel.

Gerrod jedl, vystaven nemrkajícímu sledování nelidského shromáždění. Najedl se rychle, částečně proto, že mu nedali lžici, takže si musel mísu přidržet u úst a hltat plné doušky té nechutné břečky. Nos mu zaplavila další vlna hnusného pachu, a tak polykal co nejrychleji.

"Nechci přidat, děkuji," zamumlal, když podával skoro prázdnou mísu jednomu z ostatních tvorů, který ji okamžitě odložil stranou, jako by už nikdo nikdy nechtěl použít to, z čeho jedl člověk. To čaroději připomnělo, v jaké pozici opravdu je. Přes všechno hrané přátelství tihle quelové nebyli o nic vlídnější než strážé, které ho sem přivedly. Úmyslně ho vehnali do situace, při které zešílel jeden, a možná i víc příslušníků jeho druhu. Kdyby tady nebyl, posloužil by jim stejně tak elf nebo jiný zástupce nějaké jiné rasy. Quelům to bylo jedno; důležitější bylo dozvědět se něco o tom, co objevili.

Tuto chvíli si vůdce vybral k hlubokému a dlouhému zatroubení na své společníky. Ostatní se bez námitek začali šourat ven z komnaty. Nikdo si už nevšímal osamělého vraada, dokonce ani velící quel, který tam mlčky stál, zatímco ostatní odcházeli. Teprve když zůstali sami dva, se mohutný tvor obrátil na svého

hosta.

Maska sklouzla a odhalila část skutečných myšlenek ukrytých za nelidskou tvář. Krutá, ale vypočítavá mysl, svým způsobem stejně vražedná jako mysl jeho vlastních lidí. Kdyby si Gerrod nepřipomněl, že je zřejmě jejich jediným klíčem ke krystalové jeskyni, byl by se v tu chvíli o sebe bál. Potřebovali ho, jinak by se o něj nestarali, než se probral. Navzdory fyzickému nebezpečí, které quel stojící před ním představoval, se čaroděj dokázal usmát.

Dojmy z komnaty... tvrzení!

Podivné hlasy a obrazy v hlavě ho rozrušily, ale brzy se vzpamatoval. "Chcete vědět, co jsem tam viděl, že ano. Chcete vědět, proč jsem ještě nepřišel o rozum?"

Souhlas... tvrzení!

Vadilo by, kdyby jim řekl pravdu? Gerrod o tom pochyboval, a tak tomu tvorovi popsal všechno, co viděl, slyšel i cítil. Navzdory jeho současnému postavení to vypadalo naprosto přijatelně. Celou dobu se quelský vůdce ani nehnul, jako by ho čarodějův příběh zhypnotizoval. Občas mu poslal otázku, většinou ohledně nějaké podružnosti. Vraad se z těch otázek skoro nic nedozvěděl, kromě toho, že komnata musela mít víc než jednu oběť. Kolik quelů se pokusilo porazit strach uvnitř a selhalo? Víc než jednou se ocitl blízko toho, co quel zjistil, ale jeho věznitel tyhle obrazy a emoce pohřbil, dřív než mu uklouzlo příliš. Příběh skončil až příliš brzy. Gerroda zasáhly náhlé obavy. Nemýlil se? Nedal jim už to, co potřebovali? Je jim ještě k užitku?

Jediný zbylý quel se naklonil dopředu. Dech mu páchl ještě hůř než děsivé aroma, které vydávalo

Gerrodovo nedávné jídlo. Spolupráce... pokračující existence... tvrzení!

Čaroděj přikývl, pokoušeje se ignorovat divoké bušení srdce. "Žiju rád. Budu spolupracovat."

Účel krystalů... zbraň proti protivníkovi / nepříteli ptačí lid... tvrzení! / otázka?

"Cože? Aha." Gerrod přikývl a zív. "Mohla by to být zbraň, kterou byste mohli použít proti pátračům."

Neměl ponětí, jak by se to dalo udělat, přesto si byl Gerrod jistý, že by to šlo proměnit ve zbraň. Zatím doufal, že ji obrátí proti svým věznitelům.

Potlačované myšlenky mu předložily Sharissin osud a připomněly původní cíl. Zaháněl je a přesvědčoval sám sebe, že mu krystalová komnata v téhle věci pomůže, i kdyby mu jen poskytla čas na přemýšlení o útěku. Pokoušel se nepřemýšlet o tom, že ho jeskyně přitahuje tak jako tak. Zradit Sharissu kvůli vlastním zájmům, i kdyby jen dočasně - něco takového by čekal od svého otce.

Období odpočinku... tvrzení!

"Já..." Gerrod si nemohl vzpomenout, co chtěl říct. Zív - tentokrát dlouze a hluboce. Něco na spaní v jídle. Proč ho to jenom nenapadlo? Čaroděj zaklonil hlavu a znovu zív. Opravdu na tom záleží? Může začít plánovat útěk, až se vzbudí. Ano, to zní líp. Bude odpočatý a jakýkoliv plán bude vyžadovat co nejvíc sil a soustředění.

Svolný... být pasivní... tvrzení! dolehlo k němu od quela vedle. Gerrod přikývl. Jak je hostiteli libo, pokud to zahrnuje spánek. Zítra - nebo až se konečně vzbudí - začne Tezerenee s intrikami.

Když začal usínat, měl ještě dojem, že zaslechl něčí smích. Nebyl to zvuk, jaký by quelové dokázali řádně napodobit, a věděl, že to není jeho vlastní hlas. Čaroděj se chvilku snažil zůstat vzhůru a čekal, jestli se onen zvuk neozve znovu. Zrovna usilovně napínal uši, když ho bůh spánku konečně přemohl a on usnul.

Později zjistil, že nebude tak snadné uniknout. Uplynuly dva dny - což jenom předpokládal, protože neviděl slunce. V podzemí ho nedrželo jen úsilí jeho společníků, ale i ohromující pocity objevitele. Příliš mnoho věcí tady ho lákalo podobně jako krystalová komnata, i když ne až tak. Přestože quelové nebyli takovými mistry v magii krystalů jako stavitelé komnaty, rozhodně nebyli nezkušení. Gerrod ještě neviděl, natož aby si mohl pořádně prohlédnout, věc, které říkali "sběrač", ale představoval si ho jako úžasné velký drahokam, pokud mu vůdce sdělil pravdu. Jak sběrač dokázal shromažďovat magické síly, aby je quelové mohli používat, bylo mimo Gerrodovo chápání. Kromě starobylé komnaty to bylo jediné místo, kam mu nedovolili zajít.

Čaroděj kráčet s vůdcem, který byl přece jen samec, a přitom ve váčku na opasku nahnal jeden z malých drahokamů. Byly podobné těm, které mu umožňovaly s quely mluvit, a pravděpodobně by je

bylo možné v takové tlumočící krystaly proměnit, ale on s nimi měl jiné plány. Získat je bylo překvapivě lehké; kopáči je těžili v tak obrovských množstvích, že ho to v první chvíli úplně omráčilo. Každého quela sem přinesli brzy po narození. Téměř dokonale se podobali rodičům, kromě toho, že jejich krunýře byly měkké a téměř hladké, což se měnilo až během let. Dorozumivací krystaly - jak Gerrod chápal jejich titul - byly mezi prvními, které mládě dostalo, když se na krunýři objevily brázdy. Větší část každého krystalu nakonec zaroste do tvrdé kůže, takže se navěky stane součástí quela a zajistí, že přinejmenším ze strany quelů je vždycky možné navázat jakousi komunikaci.

Ukrást tři z hory tisíců bylo až dětsky jednoduché. Tak jednoduché, že Gerrod čas od času přemýšlel, jestli jeho společník nechtěl, aby si je vzal. To je jedno. Představovaly první zárodky plánu na útěk, plánu, který se uskuteční, jakmile se čaroděj vrátí do jeskyně a postaví se pravdě ukryté za tvářemi - nemluvě o dalších tajemstvích, která se tam nacházejí.

Nesmíš zapomenout na Sharissu! peskoval sám sebe. Bylo až příliš snadné ztratit ze zřetele situaci jako celek. Nejenom Druovu dceru. Bylo taky až moc snadné zapomenout, co připomínala jeho pravá tvář - stárnoucího, vetchého vraadského hlupáka, kterého Gerrod viděl pokaždé, když někde zahlédl svůj odraz.

K vůdci přispěchal nervózní quel a oba zahájili sérii rychlých troubení. Dokonce ani s krystalem nedokázal čaroděj pochopit, co říkají. Obrazy, které získával, byly zamlžené, skoro jako by mu quelové bránili v porozumění. Nepřekvapilo ho to; věděl, že tu bude jen tak dlouho, dokud je jim k užítku. Věděl taky, co udělají, jakmile se zmocní tajemství krystalové jeskyně.

Vůdce se k němu otočil, oči přivřené. Krátce a hluboce zatroubil, což bylo, pokud Gerrod chápal, znamení hněvu a obav. Povrch... špeh z nebe... pozorování záměrů... tvrzení!

Odtáhli ho pryč, zatímco se pokoušel rozluštit vzkaz. Na povrchu se něco děje, nějaký zvěd, nebo... na nebi? Pátrač?

Trojice vešla do další komnaty, ve které Gerrod ještě nebyl. Jak velké je panství quelů? Bylo mu předloženo k uvěření, že mají už jen zbytek dávné moci. Jestli je to pravda, pak jejich říše musela rozlohou soupeřit s říší pátračů.

Několik quelů obklopovalo jakýsi malý obraz. Čaroděj, nahlízející přes vysoká, kulatá quelská ramena, pozoroval, jak se nad miniaturní zemí, ne větší než jeho předloktí, vznáší drobná postavička. Celou scénu promítal krystal, stojící na trojnožce uprostřed místnosti.

Opravdu to byl pátrač. Gerrod nepoznával krajinu, protože však vypadala kamenitá a skoro pustá, usoudil, že jde o část poloostrova, kde quelové sídlili.

Pátrač se uprostřed letu zastavil. Mohutně máchal křídly, aby se udržel ve vzduchu. Obrázek byl příliš malý, aby se dalo poznat, jestli je to samec nebo samice; stejně jako u quelů si byla obě pohlaví příliš podobná, nedala se snadno rozlišit.

Jeden z pozorovatelů zavrčel a sáhl na boční stranu krystalu. Scéna se zvětšila. Teď už Tezerenee viděl, že je to samice, i když na tom vůbec nezáleželo. Pořád nechápal, proč by osamělý pátrač riskoval smrt v zemi svých odvěkých nepřátel.

Samice aviana si sáhla na krk a potáhla za řetízek. Gerrod přimhouřil oči a rozeznal medailón, který jí visel na řetízku na krku. Medailón byl pro pátrače skoro tak důležitý jako krystaly pro quely; chránil nositele a obsahoval nějaké odporné kouzlo. Tezerenee se k obrazu co nejvíc přiblížil. Quelský vůdce se po něm podíval, když však viděl, k čemu se drobná postavička chystá, znovu si vraada přestal všimnout. Avianka si sundala medailón - a vzápětí ho upustila dolů do bláta. Quelové se zmateně zavrtěli.

Vůdce vydal rozkaz; Gerrod mu zase nerozuměl. Už věděl, že ho quel úmyslně blokuje.

Někteří quelové se obrátili na svého nadřízeného; z pohybů bylo patrné, že jsou zmatení. Jeden zahoukal, nepopíratelně tázavým tónem.

Vůdce strčil bezmocného vraada stranou - skoro až k protější stěně - postavil se k tazateli čelem a zopakoval rozkaz.

Tazatel sklopil hlavu, vrátil se ke krystalu a pod bdělým dohledem všech přítomných, včetně Gerroda, který se mezitím vzpamatoval, se dotkl druhé strany krystalu.

Během krátkého setkání zůstala pátračka na místě, vznášela se tam. Až když se vybraný quel dotkl drahokamu, uvědomil si vraad, že jim avianka nabízí příměří. Jistě věděla, že tuhle oblast ovládají

quelové. Nabídla svůj život výměnou za setkání.

Vůdce quelů se rozhodl nabídku odmítnout.

Obraz zaplavil oslepující jas, až si mnozí z mohutných pásovcovitých tvorů museli zakrýt oči, a nepřipraveného člověka na okamžik omráčil. Gerrod mrkal a mrkal, dokud se mu nevrátila aspoň část zraku. Pak se rozhlédl, pokoušeje se dohlédnout za tečky, které vířily všude kolem. Obraz se také vyčistil a čaroděj dokázal rozeznat lesklé kopce a sem tam nějakou odolnou rostlinu. Po pátrači nebylo ani stopy.

Tentýž quel, který ovládal krystal předtím, se ho znovu dotkl. Gerrod se díval, jak se obraz přesouvá a opouští nebe, aby se zaměřil spíše na povrch země. Vůdce zatroubil a z jeho hlasu i postoje čísel samolibost.

Když Tezerenee spatřil, co zůstalo z vyslankyně avianů, ulevilo se mu, že krystal nepřenáší i pachy.

Quelové měli dobrou obranu, osamělá avianka byla bez šance. Spálená mrtvola ležela natažená na zemi; Gerrodovi připomínala děsivou parodii mnoha vybraných jídel, která dřív jedl. To, co zůstalo z její tváře, leželo pohřbené v hlíně, což čaroděje ušetřilo pohledu na obviňující oči. Přišla v míru - pokud jeho vězňatelé neměli jiné zprávy - a oni ji upálili.

Zbraní byla sama země. Mnohé z těch lesklých kamínků zdánlivě jen tak poházených po krajině měly ve skutečnosti jiný úkol. Stejně jako řada drahokamů, které přinášely podzemnímu světu světlo, i tyhle byly zasazené v zemi. Quelové se svými vědomostmi jen s několika z nich manipulovali, aby vytvořili intenzivní světelný paprsek. Bylo to děsivé využití dětské hry na pálení brouků skleněnou čočkou.

Naši lidé jsou opravdu příbuzní, pomyslel si znechuceně. Takový trik by na mnoho vraadů udělal velký dojem. Otec by to pokládal za zázračnou hračku, kterou by chtěl přidat ke svému arzenálu.

Ted', když byla krize zažehnána, quelové začínali ztrácet zájem. Zdálo se, že jen Gerroda zajímá, co vlastně avianka chtěla. Nebylo pravděpodobné, že by se obětovala jen tak. Něco jí a jejím lidem dělalo takové starosti, že se vydala až sem. Přál si, aby si ji byl prohlédl blíž. Představoval si to jen, nebo vypadala unaveně, poraženě?

Šílenství... ptačí lidé... smrt... tvrzení!

Vrátil se k němu quel, který ho vždycky doprovázel. Zpráva byla zkomolená, ale aspoň se svým "hostem" znovu mluvili. Gerrod pochopil dost; hostitel si myslel, že pátračka musela být šílená, jinak by neudělala to, co udělala. Tezerenee však nedokázal říct, o čí "smrti" velký tvor mluvil. Existovalo příliš mnoho možných výkladů, zvláště uvažíme - li nepřátelství mezi oběma druhy.

Gerrod si byl jistý, že půjdou pryč; otočil se tedy k ústí jeskyně a vykročil. Těžká ruka ho zastavila, popadla ho za rameno a obrátila ho, až stál zase čelem k vůdci.

Quel se k němu naklonil. Blízko; až moc blízko, pokud šlo o čaroděje. Zakryl si nos.

Zítřka... jeskyně krystalů... Gerrod / elf / vraad hledání... pátrači umírání... tvrzení!

Když se jeho oči střetly s očima quelského pána a zase se od nich odtrhly, mohl muž v kapuci jen beze slova přikývnout. K něčemu to přece jen bylo. Konečně ho vrátí do jeskyně. Konečně bude moct studovat prastaré divy a zjistit, proč tam jsou, proč tam jsou ty zatracené obličejy. Během toho je promění, aby sloužily jeho potřebám, ne těmhle obrněným nestvůrám, které ho vězní. Jissstě...

Krátká, syková odpověď nepřišla od quela, ale nezněla ani lidsky. Gerrod zaváhal, nebyl si jistý, jestli si to jen představoval, nebo ne. Quel se pohyboval, jako by se nic nedělo. Vůdce za ním naznačil, že teď je čas odejít. Gerrod bez ptaní poslechl, jeho mysl však pořád hledala opakování kratičkého, ale mrazivého prohlášení.

Nic. Nejspíš to byl jen výplod jeho fantazie. Žádné jiné uspokojivé vysvětlení ho nenapadlo, ale i tohle znělo chabě. Ale co jiného by to mohlo být?

Tatáž mohutná tlapa, která ho před chvílí zastavila, ho teď tiše, ale důkladně popohnala k chodbě. Jakmile se však dostal k ústí jeskynní komnaty, znovu se zastavil; nedokázal na tu podivnou odpověď přestat myslet. Kdyby se mu to jen zdálo, proč by to znělo tak skutečně, tak povědomě? Proč se toho nemohl zbavit, jednoslovného přeludu? A proč se teď, bez varování, bál vejít do jeskyně, do které se poslední dva dny toužil vrátit?

Quel ho znovu pobídl. Čaroděj se cestou ještě jednou neubráníl udivené myšlence, co asi pátračka chtěla a jaké hrozby dopadnou na jeho vězňatele, kteří vzkaz odmítli přijmout... nemluvě o tom, co bude s ním.

XIV.

Barakas se zahleděl na hory, tyčící se před nimi, a usmál se. "Úžasné! Opravdu úctyhodné!" Dokonce i Sharissa, která pořád přemýšlela o děsivém, ale smutném incidentu před pár dny, s ním musela souhlasit. Hory byly majestátné, tím spíš, že to byl výtvor přírody, ne něco vyčarovaného jako kdysi na Nimthu.

"Nikdo se nemůže dívat na Tybery a necítit jejich sílu," zašeptal jí Faunon. Předchozího dne dostal svolení jet v čele výpravy vedle Sharissy. Elf konečně souhlasil, že je povede, hlavně proto, že si dělal starost o mladou čarodějkou. Sharissa shledávala jeho zájem o ni zajímavým i zahanbujícím zároveň a občasné letmé pohledy a ujišťující úsměvy jí moc nepomohly.

Jen spoluvězni, řekla si. Naším jediným společným zájmem je dostat se odsud. Ještě nebyla ochotná připustit, dokonce ani sobě, že je elf vítanou změnou oproti většině vraadů.

Dokud stařešina ovládal nebo věznil Temného koně, nedalo se uvažovat o útěku. Sharissa odtrhla zrak od velkolepé scenérie a prohlédla si schránku, která sebou házela kousek od nohy lorda Tezereneeho, připravená pro případ nutnosti k rychlému použití. Nikdy nebyla daleko od něj a ona už věděla, že kouzla jsou spojená výhradně s ním, takže šance, že by ji mohl otevřít někdo jiný, byly nepatrné - tedy aniž by zranil, nebo dokonce zabil jejího obyvatele. Temného koně bylo možné zničit; už věděla, že to je pravda. Nebyl nepřemožitelnou, skoro božskou bytostí, jak kdysi usoudila z otcových příběhů. Spíš byl v mnoha ohledech velmi, velmi zranitelný. V příliš mnoha ohledech.

"Tohle by bylo dobré místo pro útok," zašeptal jí Faunon: Měl na mysli pátrače, kteří se během celého putování zatím neobjevili. Přestože ještě nebyli v horách a zbýval jim další den cesty k úpatí té, kterou hledali, Tezereneeové nebyli zbytečně sebejistí. Mnozí z těch, kdo se v klanu narodili, si bezpochyby stále dokola přehrávali v hlavě, jak je aviani před patnácti lety málem zmasakrovali. Všichni mluvili o incidentu s ubohým Ivorem a soudili, že musel být obětí nějakého ptačího černokněžnictví.

Faunon se je pokusil přesvědčit, že to není pravda, ale v téhle záležitosti mu nepopřáli sluchu. Elf byl přesvědčený, že Ivora proměnila v netvora jiná moc, která, jak tvrdil, ležela hluboko pod jeskyněmi, jež aviani dřív užívali jako hnízdiště. Jen Sharissa mu věřila a musela připustit, že především díky tomu, co k němu začínala cítit.

Nahoře před oddílem se objevili vracející se zvědové na vzdušných dracích. Lochivan letěl vpředu, na vlastní žádost. Výprava se na stařešinův rozkaz zastavila a čekala, až zvědové přistanou.

"Otče." Sharissa si všimla, že Lochivan má čím dál chraplavější hlas. Seskočil ze svého oře a poklekl před Barakasem. Letným kývnutím pozdravil staršího bratra a řekl: "Jedeme uprostřed oblasti nasáklé nespoutanou mocí."

"Říkal jsem vám to," neodpustil si Faunon. Tolik z toho, co řekl, prolétlo jeho věznilům mezi ušima a odlétlo do nebes. Elf se otočil k Sharisse a se zahořklým úsměvem se zeptal: "Proč se obtěžují brát mě s sebou, když nevěří ničemu, co jim říkám?"

Reegan se otočil v sedle: "Bud' zticha!"

Čarodějka věděla, že Faunon každým proneseným slovem riskuje, obzvlášť poblíž Reegana. Snad proto, že po ní tak toužil, si dědic jako první všiml pouta mezi Sharissou a vězňem. Mohutný Tezerenee žárlil.

Lochivan pokračoval: "Neviděli jsme skoro žádné známky nedávné aktivity avianů, ale tu a tam jsme našli několik mrtvých pátračů. Vypadá to, že bojovali mezi sebou."

"Opravdu?" Barakas si pohladil vousy a hluboce se zamyslel. Lochivan čekal na znamení, že má pokračovat, a bezděčně se přitom škrábal na krku. "Můžeme tam přímo vjet a převzít to tam," navrhl Reegan, jako obvykle se špatným načasováním a bez uvažování. Sharisse ho bylo skoro líto.

Stařešina jen zavrtěl hlavou: "Nebud' zase směšný. Musí tam kolem být pátrači. Ne všichni budou tak laskaví, aby utekli nebo umřeli jen proto, že se nám to hodí. Kdybychom sem vtrhli s meči a magií, nejspíš už bychom byli mrtví. Zatím je to ještě jejich panství. Budou ho bránit až do konce."

"Nemůžeme tady zůstat, dokud je všechny nevyhladíme," protestoval dědic. "To by mohlo trvat léta."

"S tím souhlasím." Zatímco lord Tezerenee přemítal, co dál, poklepával na stěnu hrozivého vězení, ve kterém držel stínového hřebce. Pak se zarazil a s novým zájmem se podíval na schránku. "Možná existuje účinnější způsob."

Sharissa pobídla své zvíře blíž ke stařešinovi. Srdce jí pokleslo při pomýšlení, co by mohl Barakas plánovat. "Neublížil jsi mu už dost? Není ta schránka dostatečnou bolestí, kterou musí snášet?"

"Myslím, že tohle by mohlo být relativně bezbolestné."

"Víš, jak to myslím!"

"Výhledově se tak víc životů zachrání, má drahá Sharisso," odpověděl Barakas s úsměvem stejně falešným, jako byla jeho slova. "Alespoň... tezerenských životů."

Zvedl schránku tak, že ji držel v jedné ruce, a druhou dlaní po ní přešel, opakuje stejný vzor jako předtím, ale tak, že se to dalo udělat jednou rukou, ne dvěma. Sharissa cítila pouto, které tezerenského lorda spojovalo s kouzlem a tedy i s Temným koněm. Pořád ještě neměla ponětí, jak ebenového hřebce vysvobodit, a to jí bránilo v útěku. Barakas rozhodně nebyl protivník, kterého by mohla přemoci přímo. Bude mít šanci, jen když získá čas - ale kdy to bude? Čarodějka neměla v úmyslu čekat, až si vezme Reegana a bude s ním mít děti. Už jen ta představa v ní probudila nové odhodlání. Možná v nějakém okamžiku téhle výpravy najde způsob řešení svých potíží.

Mohla jen doufat.

Barakas zvedl víko.

Vyhrnula se vlna temnoty, skoro jako by stařešina uprostřed dne pustil z řetězu noc. Tahle temnota však křičela radostí i strachem, křičela beze slov, zatímco se pomalu přetvářela do důvěrně známé podoby Sharissina týraného přítele.

"Pohyb! Zvuk! Pohled! U prokleté Nicoty, jsem zase volný! Volný!"

Několik Tezereneů nervózně přešláplo, s plným vědomím toho, co by ten ohromující tvor před nimi dokázal, kdyby mohl. Barakas a ti z jeho synů, kteří jeli s oddílem, seděli tiše a uvolněně, s plnou důvěrou ve stařešinovu moc nad věčným.

Hřebcovo počáteční nadšení nad tím, že je venku z mučící schránky, zesláblo a Temný kůň upřel zrak na svého ozbrojeného hlídače. Dokonce i Reagan a Lochivan, který teď stál vedle draka, na němž jel jeho otec, si raději našli něco jiného k pozorování, než aby se setkali s těma chladnými očima. Na druhé straně Barakas se do nich podíval se stejnou velitelskou lhostejností, s jakou hleděl na většinu ostatních věcí. Velmi dobře věděl, kdo tady má navrch, a ať si věčný zírá, jak chce, nic se tím nezmění.

"Co ode mě chceš?" zaduněl stínový hřebec. Předními kopyty vyrýval brázdy do země. Sharissa nepochybovala, že si přeje, aby pod nimi ležel vládce klanu.

"Mám pro tebe úkol; mělo by to být snadné, když uvážím tvoje schopnosti."

"Barakasi, prosím, nedělej mu to!" zvolala čarodějka; v tu chvíli zapomněla na svou hrdost.

Stařešina se otočil a krátce si ji prohlédl. Přestože mu dračí přilba zakrývala většinu obličeje, slyšela v jeho slovech opovržení. "Neponižuj se, lady Sharisso. Dobrý válečník využívá všechny zbraně, které má k dispozici, a byla by slabost nepoužít jednu z nejsilnějších. Zajistí, aby se ti nic nestalo."

"Sharisse?" Temný kůň přestal kopat. Podíval se ze stařešiny na Sharissu. "Co jí hrozí?" "Nic, Temný koni! On..."

Ruka v kovové rukavici se dotkla víka. Temný kůň ztuhl a Sharissa skoro okamžitě umlkla. "Ona s námi jede do nitra téhle horské oblasti. Nemůžu jí zaručit bezpečí, pokud na nás zaútočí. Znáš moc tvorů, kteří tady vládou. Strašlivá, že?"

Temný kůň se zasmál, ale bylo v tom jen málo vzdoru. Doba strávená ve schránce ho téměř zlomila. "Už jsem ti podobným způsobem posloužil, netvore! Já... řekl jsem ti o těch tvorech, elfech," ukázal na ostražitého Faunona, "a kde je najdeš. Tvoje čáry na to tehdy nestačily! Dal jsem ti životy, které jsem neměl právo dávat!"

Jediným přiznáním, kterého se mu od lorda klanu Tezerenee dostalo, bylo přikývnutí. "Tohle by tedy mělo být mnohem snazší a uspokojivější. Jsou to pátrači, rasa, která zaútočila na tvého starého společníka, Drua Zereeho, a zajala ho. Tihle tvorové by zranili jeho dceru. Nedělají výjimky; její život pro ně znamená stejně málo jako můj. Jestli na nás zaútočí, bude těžké na ni dohlédnout."

"Mám svou vlastní moc, kterou můžu využít," připomněla těm dvěma Sharissa. "Jestli dojde k potyčce, budu s nimi bojovat. Nechci žádné zbytečné zabíjení."

Navzdory jejím ujištěním ebenový hřebec váhal. "Neviděla jsi je. Já ano. Pro mou moc znamenají jen málo, ale ty... ty nevydržíš tolik jako já." "To tedy ne," přitakal Lochivan, aby otce podpořil. Sharissa si

všimla, že Barakas lehce zavrtěl hlavou. Věděla, že v téhle záležitosti pomoc nepotřebuje. Stařešina měl v rukou všechny trumfy.

"Dal jsem ti elfy, protože jsem se o ni bál... a bál jsem se toho tvého prokletého výtvaru. Nežádej po mně, abych přidával ke svým hříchům další! Jestli na tebe zaútočí, pak je dostanu!"

"Byla doba, kdy bys dostal i Drua Zereeho. Pamatuješ?" Ruka lorda Tezereneeho si hrála s víkem.

"Tehdy jsem to jinak neuměl!" Temný kůň svěsil hlavu. Sharissa věděla, nač vzpomíná. Jako prostá, ale mocná bytost existující v Nicotě neměl věčný představa o životě a smrti. Pohlcení několika cizinců, na které během své nekonečné opuštěnosti narazil, nic neznamenalo. Teprve když se Temný kůň seznámil se Sharissiným otcem, začal chápat cenu něčí existence. Kdyby někdo zaútočil na něj nebo na ty, na nichž mu záleží, hřebec by bojoval. Ale zabíjet ty, kteří o něm ani nevěděli...

"Samozřejmě, můžeš si vybrat. Uvažoval jsem, že bych tě nechal jít, jestli si povedeš dobře, ale pokud ti nemůžu svěřit ani ochranu někoho, na kom ti prý záleží, nevidím důvod, proč tě pouštět. Kdo ví, jakou zkázu bys mohl způsobit. Ano, možná bude lepší vrátit tě do schránky, než přijde den, kdy pro tebe možná najdu úkol, který mi bude stát za tu námahu, abych tě znovu povolal..."

Barakas začal naklánět otevřenou schránku k Temnému koni. Sharissa šokované a zděšeně sledovala, jak se otcův starý společník třese strachy. Dokonce se trochu zkroutil, jako by se bál natolik, že nedokázal udržet tvar.

"To není nutné."

Přes všechno hluboké dunění zněl hlas pokorně a zahanbeně. Temný kůň hleděl dolů na zem; nechtěl se podívat na lidi před sebou, obzvláště ne na ni. Sharissa zavrtěla hlavou a po tvářích jí stékaly slzy. "Najdu ti ty pátrače... a odstraním jejich hrozbu." Po stařešinově zpola ukrytém obličejí přelétl blažený úsměv.

"Děkuji ti. Nevidím důvod, proč bys neměl začít hned teď. Ty ano?" Ukázal na hory v dálce. "Chci, abys hledal tam, blízko našeho cíle. Prohledávej území na severu, dokud tě nepovolám zpět."

Temný kůň zatřásl hlavou a hříva mu zavlála. Vypadal překvapeně: "Ale to nechávám..."

"Dal jsem ti úkol. Chci, abys udělal, co jsem řekl. Bez námitek. Jestli mě do písmene poslechněš, nikomu tady se nic nestane. To ti slibuji."

Démonický kůň odfrkl: "Jsi odpornější než cokoli, co jsem potkal v nekonečných říších, které jsem prošel během celého zatraceného pátrání po tomhle prokletém světě."

"Ano, budeme si o nich muset promluvit, až bude tahle říše zajištěná. Ted' běž!"

Temný kůň ve výsměšném pozdravu sklonil hlavu: "Tvůj služebník, dračí vládce."

Temný kůň se vzepjal, otočil se a odcválal. Sharissa se dívala za mizící postavou a pak se obrátila k Faunonovi. Elf se mračil. Vypadalo to, že mu je situace Temného koně lhostejná. "Faunone..."

"Zemřeli kvůli němu. Řekl to."

"To byla jeho práce!" ukázala prstem na Barakase, který se k ní s mírným pobavením otáčel. Mnoho ostatních Tezereneů je taky sledovalo, ale Sharisse to bylo jedno. Řekne, co má na srdci. Jestli ji Faunon opustí, protože nedokáže přijmout, co Temný kůň udělal, pak zůstane se svým úsilím sama. Takovou překážku sice dokáže překonat, ale i tak by jí chyběl.

Jsi na vraadku příliš romantická, řekl jí jednou otec. Možná že ano, necítila však potřebu se změnit, i když jí to přinášelo bolest.

"Později bude čas na diskusi," přerušil ji Barakas, který očividně usoudil, že mají na práci důležitější věci. Sharissa ztichla, doufajíc, že Faunon časem uvidí věci jasněji, až emoce trochu vychladnou. Možná pak uvidí, co může strach udělat i těm nejstatečnějším. Elf Temného koně nezná; nevidí, že věčný je ještě dítě. Pamatovala si vlastní dětství, ne tak vzdálené, a znala hranice dětských možností, i u tak silného dítěte, jako byl obyvatel Nicoty.

Před nimi, vysoko na nebi, odlétala z dohledu černá tečka. Barakas uložil schránku a řekl Reaganovi:

"Vyjedeme. Zmatek pro nás bude výhodou."

"Ano, otče." Dědic se otočil a dal jednotce znamení. Tezereneové si připravili zbraně i kouzla. Lochivan se znovu připojil ke zvědům, a jakmile se usadil, pobídl oře do vzduchu. Lochivanův houf dvakrát oblétl jednotku a zamířil vpřed.

"Jsme ve společnosti šílenců," zašeptal Faunon. Sharissa pootočila hlavu jen o tolik, aby na něho viděla, a znovu se elfovi pokusila vysvětlit očividnou slabinu Temného koně. Zarazil ji pohledem a zašeptal: "Ten

hněv byl spíš kvůli nim. Až moc dobře chápu hranice, které člověk má. Kdyby nebylo tvého návrhu, nejspíš by mě byli brzy zlomili. Tihle dračí muži jsou velmi schopní v tom, co dělají, hlavně ten příjemný." Podívala se nahoru na drobné postavičky Lochivana a jeho vzdušného draka. "Kdysi jsem si myslela, že ho znám."

Faunon se ušklíbl: "Asi ho znáš. Pokud jsem viděl, jeho příjemné chování není žádná hra. Nejspíš by se usmíval, zatímco by ti podřezával hrdlo, kdyby ho přitom něco pobavilo."

"To je..." Vraadka se chystala říct, že jsou to krutá slova, ale pak si vzpomněla na svá poslední setkání s Lochivanem. Kdyby to prospělo otci a klanu, Lochivan by jí opravdu podřízl krk, a ještě by jí přitom vysvětloval, že to dělá hrozně nerad, ale nemá na vybranou. Jeho pán a vládce mu to přikázal, a tak nezbývá prostor k debatě.

Sharissu zasáhla neviditelná vlna. Zasténala a málem pustila otěže. Mysl jí hořela a cítila obrovské nutkání popustit uzdu své moci a udeřit na náhodný cíl, jak ji ta moc páčila.

Faunon po jejím boku vykřikl, ale ona mu nerozuměla. Několik Tezereneeů taky křičelo a jedním z nich byl sám stařešina. Bolestí zmítaná čarodějka si položila ruku na čelo, ale tlak uvnitř byl příliš silný. Začala klouzat doprava. Částí mysli věděla, že jestli spadne z draka, ostatní ji ušlapou, protože se ještětřum podobná jízdní zvířata začínala plašit, nedokázala se však soustředit natolik, aby se udržela.

Než sklouzla příliš daleko, zachytila ji čísi paže. Nejprve si myslela, že je to Faunon, a usmála se. Až když se jí svět zaostřil, viděla, že ji zachránil Reegan. Couvl se svým ořem a vsunul se mezi dva zajatce. Sharissa přes Reeganovo rameno sledovala, jak Faunon propaluje vraadova široká záda pohledem.

"Jsi v pořádku?" zeptal se a v jinak nevrlém hlase zazněla upřímná starost.

"Ano... jsem." Vyprostila se z jeho sevření tak rychle, jak jen dokázala, ale ne dřív, než jí stačil přejet rukou po boku. Hněv, který jí doutnal v očích, ho přiměl rychle ji pustit a okamžitě pobídl draka vpřed. Reegan se neohlédl, ani když dojel zpátky k otci.

"Pokoušel jsem se k tobě dostat," sdělil jí Faunon, když byla jejich zvířata znovu vedle sebe. Byl k drakovi připoutaný magickými řetězy a měl omezené možnosti pohybu. "Ale on se sem přihnul, hned když nás to zasáhlo. Měl jsem štěstí, že mě neshodil! Rozhodně se tvářil, že by chtěl!"

"Co... co se nám stalo?"

"Démon se setkal s nepřítelem," prohlásil Barakas. Ohlédl se na mladou Zeree a z každého jeho pohybu, z každého dechu vyzařovalo vzrušení. "Myslím, že první rána byla zasazena."

O vteřinu později se v dálce ukázal modrý záblesk. Byl silný, ale krátký.

Stařešina se otočil zpět, aby se podíval, co jeho lidi tak vylekalo, a tak světlo zmeškal. Reegan mu řekl, co se stalo. Barakas přikývl.

"Než tohle skončí, můžeme čekat víc takových vln, a zřejmě silnějších."

"Můžou ho zabít!" zuřila Sharissa. "Tys ho dokázal zajmout! Co se stane, jestli ho zabijí nebo zajmou?"

Pokrčil rameny. "To by znamenalo totéž. Kdyby ho zajali, nemohl bych dovolit, aby ho obrátili proti nám, obzvlášť proti tobě. Myslím, že by se mnou tvůj černý přítel souhlasil."

Stáhla se zpátky, šokovaná jeho odpovědí: "Zabil bys ho?"

"Abych eliminoval hrozbu našemu bezpečí? Ano. Temný kůň by ti nikdy nechtěl ublížit. Bud' si jistá, že by dal přednost mému řešení."

Z jiného místa, blíž k oddílu a vlevo od předchozího, se ozval menší výbuch. Tezereneeové znovu ztichli. Sharissu druhá rána zároveň potěšila i vylekala; znamenalo to, že Temný kůň přežil, ale i to, že pro ni nejspíš zabil. Jestli jsou pátrači tak oslabení, jak vyplývalo z důkazů, které jí byly předloženy, možná by mohli nechat výpravu na pokoji. To už teď ale neplatilo. Ted' určitě přijde útok. Aviani se dozví, že Temného koně ovládají Tezereneeové, a jestli nedokáží zničit zbraň, možná dokáží zničit toho, kdo ji vypustil.

Barakas si očividně myslel totéž. Poručil svým mužům, aby byli ještě ostražitější, pokud to jde. Přestože je stínový hřebec hbitý a pečlivý, nenajde všechny pátrače. I když už možná jsou jen odrazem své dřívější slávy, jsou příliš zkušení, příliš lstiví.

Oddíl stálým tempem znovu vyrazil k jeskyním. Podle Lochivana pozdější Rendelovy poznámky tvrdily, že jeho bratr tu horu nazval Kivan Grath. Faunon, který rozuměl významu jména, se trpce zasmál.

"Kivan Grath," prohlásil velkolepým tónem. "Hledač Bohů! Jak velká, strašná pravda."

Když ho požádali o vysvětlení, vrátil se elf k příběhu o dávném černokněžnictví a temné věci, která teď číhá v hlubinách podzemních jeskyní, zavrtaných v hoře.

Onu horu, o kus přečnívající i vysoké sousedy, měli v dohledu už posledních několik dnů, ale teď to také byla málem jediná věc, kterou před sebou viděli. Bez ohledu na okolí Kivan Grath krajině dominoval. Pořád ještě od něj byli celé hodiny jízdy, ale pokud by se nedívali pozorně, řekli by, že tam musí být nanejvýš za hodinu. Velikost toho obra mátlu perspektivu.

Všem dělalo potíže uvěřit, že by mohl být tak vysoký; měli sklon spíš věřit, že musí být blíž, než odhaduje stařešina.

Jezdce omyla druhá vlna náhodných magických sil, ale tentokrát byli aspoň připraveni na její příchod, když už ne na sílu. Dost strašné bylo, že tady země vyzařovala svou vlastní magii; síly rozpoutané Temným koněm a pátrači dávaly strachu nový rozměr. Až dosud byl jediným účinkem pokroucený, vířivý pocit, který se dotkl všech čarodějů - což zahrnovalo valnou většinu těch, kdo se shromáždili k výpravě. Čím déle byli nuceni ho snášet, tím větší byla šance, že je zasáhne i jiným, děsivějším způsobem. Nikdo nezapomněl na Ivora.

"Měli bychom se vrátit!" přela se Sharissa, když pominula druhá vlna.

Nikdo kromě Faunona nevěnoval jejím slovům pozornost a elf rozhodně nebyl ve stavu řídit se jejím návrhem. Lord Tezerenee vzal námitky na vědomí, ale odvětil: "Brzy to bude za námi. První výprava našla jen pár roztroušených skupin."

Sharissu odpověď neuspokojila: "Co když před tebou ukryli hlavní část svých sil, aby tě dostali, až se vrátíš s více lidmi? Bylo by mnohem lepší chytit do pastí víc lidí než mihnout. Každou chvíli na nás můžou zaútočit ze všech stran!"

Stařešina kupodivu přikývl: "Čekám, že na nás zaútočí - každou chvíli!"

,Ale... to nemůžeš myslet vážně... Temný kůň je..."

"Myslí to vážně," řekl Faunon, šokovaný skoro stejně jako Sharissa. "Podívej se na něho! Zavedl nás přímo do dravého zobáku ptačího lidu... a udělal to schválně!"

Barakas se otočil od dvou omráčených zajatců a zasmál se. Čarodějka si prohlédla svažitý terén po obou stranách. Někteří Tezereneeové měli vzdušné draky, většina však užívala jen rychlý, ale nelétavý druh. Vraadi sice měli na povel ohromná kouzla, většinou hanebného, ale smrtícího nimthského typu, ale ta by na ně mohla přivolat smrt stejně pohotově jako medailony pátračů. Tak jako bývalý domov ani tenhle svět nevycházel dobře se starou magií. Čím větší kouzlo, tím horší vedlejší účinky.

Bylo zajímavé - a Sharissa musela připustit, že i zneklidňující - vidět tolik ozbrojených mužů kolem, jak se jeden na druhého obrací s obavami. Zapomněl snad stařešina sdělit svým lidem, že ví, že jedou do pastí? Nechal je snad věřit, že Temný kůň většinu nebezpečí vyčistí?

Reegan, jedoucí vedle otce, se najednou narovnal a ukázal na cosi v dálce. Byl to Lochivan a zvědové... nebylo jich však méně než předtím?

"Už to brzy začne," zbytečně podotkl Barakas. S očekáváním se rozhlédl kolem.

Nebe potmělo, jak lidští ptáci zaplnili prostor. "Na místa!" zařval Reegan. Tezereneeové už zvedali luky nebo jiné zbraně. Pokud dojde k fyzickému útoku, ti s meči a kopími budou skupinu bránit proti jakýmkoliv útočníkům, kteří by se pokoušeli zabít lučištníky, zatímco nabíjejí. Několik Tezereneeů se shluklo, aby zahájilo nějaká očividně velká kouzla, ostatní se pokoušeli o osobní zaklínání. Barakas seděl na svém drakovi a čekal. Sharissa přemítala o jeho duševním zdraví, pustila ho však z hlavy, když si uvědomila, že Faunon je naprosto bezmocný. Zabil by ho i dobře mířený kámen.

Aviani byli ve výhodě. Ovládali nebe a svahy nad pochodující jednotkou. Znali území. Tezereneeové měli sice prostor, na kterém mohli draci manévrovat, byl však zároveň přístupný pátračům.

Přemítala, proč pátrači prostě nezasybou celou tezerenskou výpravu tunami kamení. Možná už na to neměli sílu, když uvážíme, kolik jich zemřelo kvůli nějakému předešlému kouzlu.

"Proč nepovolá démona zpět?" chtěl vědět Faunon. "Měli bychom větší šanci!" "Nevím!"

Jakýsi válečník vedle nich si sáhl na krk a zasípal. To bylo všechno. Pak se zhroutil ze svého oře a zmizel pod mlýnskými kameny dračích těl.

Lučištníci už stříleli. Dva pátrači se zřítili mrtví k zemi, ale ostatní se jen stáhli z dostřelu.

Jak obě strany bojovaly na magické rovině, Sharissinu mysl to táhlo všemi směry. Muži kolem ní křičeli,

ale ona si nemohla dovolit pomáhat jim. Místo toho přitáhla Faunona k sobě a sesílala svá nejlepší obranná kouzla.

"Měla bys s nimi bojovat," radil Faunon. "Aviani nás nenechají být jen proto, že se chováme slušně. Nechají si nás, až vyřídí opravdové hrozby."

Přímo před ně dopadlo cosi velkého, což draky rozzuřilo i vyděsilo.

Čarodějka byla nucena bojovat s oběma zvířaty, ale nakonec se jí podařilo ovládnout je. Ukázalo se, že střelou je mrtvola jednoho z ptačích lidí.

Narazila na zem s takovou silou, že skoro nebyla k rozeznání. Bylo diskutabilní, jestli pátrače zabilo kouzlo, nebo šíp, ukázalo se však další nebezpečí.

Sharissa zaklonila hlavu a zahleděla se na nebe. Zdálo se, že největší koncentrace pátračů je přímo nad místem, kde právě jsou.

Vyčerpaná čarodějka sklonila hlavu a znovu uviděla Barakase, jak klidně sedí uprostřed chaosu. Nedělal skoro nic, jen přehlížel scénu a občas vykřikl nějaký rozkaz. Na něco čekal.

Setkali se pohledem a Sharissa si byla jistá, že se usmívá, ačkoliv skrz přilbu se to nedalo říct jistě. Jako by v odpověď na její zmatek a hněv stařešina ukázal na nebe za ní. Sharissa se otočila v sedle, v obavě, že uvidí, jak si další pátrači probíjejí vítěznou cestu k prokleté výpravě a odřezávají jim možnost ústupu. K místu boje opravdu spěchalo hejno okřídlených děsů, nebyli to však pátrači.

Byli to Tezereneeové. Ne jedna skupina, ale dvě. Slétali se od východu i od západu a setkávali se ve chvíli, kdy dosáhli hor. Přestože jich nebylo tolik jako útočících avianů, byli těžší a výš. Mohli také počítat se zmatkem, který boj vyvolal. Několik pátračů si jich všimlo, ale nebylo jim to k ničemu. Byli zaneprázdněni fyzickým i magickým bojem s jednotkou na zemi a nemohli se obrátit, aniž by se odkryli smrtícímu dešti zdola.

Mnozí z nich to bez ohledu na riziko zkusili. Kouzla pátračů byla očividně omezenější, alespoň pokud šlo o tuhle skupinu. Ti, kteří se dali na útěk, se ukázali jako lákavý cíl lučištníků, kteří mnoho z nich sestřelili, dříve než přišla řada na čaroděje. Několik Tezereneeů přesto padlo; ne všichni aviani opouštěli boj. Z ptačích lidí jako by vyzařovalo zoufalství, když bojovali s lidmi, jako by věděli, že bojují o zachování něčeho, co už je ztraceno. Arogance a chybný odhad je předtím přiměly rozpoutat nějaké děsivé kouzlo - jak naznačoval Faunon a ty zkamenělé mrtvoly - a teď je stejné špatné vlastnosti vlákaly do pastí, z níž téměř neměli šanci uniknout.

Barakas past čekal a nalíčil vlastní. Proto výprava postupovala tak pomalu. Stařešina vyslal dvě menší jednotky, sestávající z létajících draků, a ukryl je někde v lesích na jihovýchodě a jihozápadě odsud. Nějak se jim podařilo dorazit právě včas, přestože Sharissa nezaznamenala žádný signál. Rozhodně nic nevyčítala.

Věděla, že jí to stařešina později víc než s potěšením vysvětlí. Teď záleželo na tom, aby přežili, dokud nově příchozí nedokončí úkol.

"Pozor!" vykřikl Faunon. "Jeden se dívá na nás, Sharisso!"

Byla to pravda, ale mladá Zeree necítila útok. Místo toho jí hlavou zavířily slabé obrazy, obrazy, v nichž matně rozeznávala pátrače.

"Sharisso?" vrazil do ní elf, což byla jediná věc, kterou mohl udělat, protože byl spoutaný.

"Ne, přestaň!" varovala ho. "Zkouší mi něco říct!"

Pátrač nad nimi se vyhnul dvěma šípům. Zesílil mentální útok, posílil obrazy, které Sharissa přijímala. Pátrači v jeskyni... v jeskyni, kterou hledali Tezereneeové.

Otec jí vyprávěl, jakým způsobem aviani komunikují s cizinci, ale naznačil, že pro lepší porozumění je potřeba dotek. To nebylo možné, jisté bariéry však mohla odstranit.

"Sharisso! Ztrácíš obrany!"

"Já vím! Věř mi!" Doufala, že na ni nebude naléhat, protože sama váhala. Co když hraje pátrači přímo do noty?

Poslední bariéra padla... a vraadská čarodějka byla zaplavena živými obrazy toho, co bylo, a co mohlo být. Vize pátračů tvrdě pracujících na mistrovském kouzlu, které by je, jak doufali, definitivně zbavilo posledních quelů, rasy podobné pásovcům, která vládla tomuto kontinentu před nimi. Sharissa zalapala po dechu při pohledu na děsivé tvory, i když v hloubi duše věděla, že absorbuje i část avianova vlastního

strachu a nenávisť vůči starší rase.

Kouzlo nebylo tak úplně jejich dílem. Při vytváření je ovlivnil ještě někdo. Così způsobilo, že se obraz zamlžil, a vzápětí hleděla na účinky kouzla. To, co zabilo tolik avianů, nebyly vedlejší účinky kouzla, ale úspěšné, avšak draze zaplacené plné zrušení kouzla. Uvědomili si, že se to, co rozpoutali, nezastaví u quelů, a že jestli tomu dovolí pokračovat, dokud jejich nepřátelé všichni nezahynou, bude to příliš silné, aby to kdy dokázali sami zastavit.

Zahnat je - Sharissa měla vizi kožešiny, zubů a mohutných drápů prohrabávajících se zemí, ale nepřijala žádné jméno těch obludností - do zemí na severu pátrače stálo větší část populace. Tam byli přinuceni spát, dokud nebude možné je všechny zničit.

Obraz se znovu zastířel a byla zpátky v jeskyni, ale pohled se měnil, jako by putovali chodbami vedoucími hluboko do země. Dotkl se jí pátračův strach; nechtěl jí ukazovat, co leží tam dole, ale musel, bylo to nutné, aby porozuměla.

Faunon jí křičel do ucha, předpokládala, že se jí pokouší vytrhnout z transu, ale jeho slova byla tak pomalá a táhlá, že zněla jako sténání. Všechno kolem ní se zpomalilo. Její mysl se sladila s rychlými myšlenkami aviana, který se jí zoufale pokoušel sdělit co nejvíc, než...

Zasáhla ji bolest a pak totální prázdnota. Zmatená čarodějka vykřikla; věděla, že to, co ucítila, byla smrt. S nezměrným úsilím ten mrazivý pocit zahнала a otevřela oči.

Stařešinovy posily zaměstnávaly aviany, kteří se pokoušeli zároveň prchat i bojovat. Lochivanův drak prolétl kolem, jezdce však sotva zahlédla. pátrače, který se s ní snažil komunikovat, nikde neviděla.

"Spadl dolů mezi draky," sdělil jí Faunon, který věděl, koho hledá. "Asi z něj moc nezůstalo."

Chladným tónem si vysloužil rozhněvaný pohled. Vzдорovitě jí ho oplatil. "Viděl jsem, že se chystá umřít. Viděl jsem, co se stalo těm, kdo zůstali zachycení v myšlenkovém poutu, když jeden zemřel. Někdy přeživší zešílí. .. nebo prostě padne mrtvý. Proto jsem na tebe křičel!"

"Říkal mi... říkal mi..." Sharissina měla v hlavě příboj.

"Zranili tě?" zeptal se jiný hlas a vyrušil ji ze vzpomínek na to, před čím se jí avian pokoušel varovat.

"Ne, Reegane, nezranili."

"Pokoušejí se stáhnout," informoval ji dědic o očividném. Přestože se ještě bojovalo, už mu na tom nezáleželo. Sharissa byla důležitější. Kdyby to byl Faunon nebo Gerrod, tak by ji taková pozornost těšila. Ale od tohoto ne. Od Reegana nikdy.

"Jsou vyvražďování," opravila ho zamračeně.

Útok byl nakonec jen posledním zoufalým pokusem ptačího lidu, a teď za něj draze platili. Temný kůň byl pořád někde venku a buď je zabíjel, nebo - cítila se provinile, že doufá raději v první možnost, a ne v druhou - ho zabilo nějaké jejich kouzlo. Nestarala se o to, kým pátrači byli, ale krátký kontakt s nimi jim v jejich očích zajistil určitý respekt. Věděli, že vetřelce nezastaví a jeden z nich se pokusil alespoň je varovat před nějakou hrozbou.

Ale před jakou hrozbou?

Svahy už avianům neskýtaly bezpečí. Vzdušní draci je vyčenichali a mnohdy rozervali na kusy i bez pokynu jezdce. Někteří pátrači se projevíli jako fatalisté; Sharissa viděla jednu ženu, jak se vrhla na nejbližšího válečníka, třebaže přitom odhalila nekrytá záda jinému. Rozpáral ji drak, ale ještě předtím stačila pařáty podříznout protivníkovi hrdlo.

Barakas koordinoval přeskupení jednotky, nechávaje hlavní boj těm ve vzduchu.

"Museli být zoufalí, když zkusili vytáhnout tak hloupý trik," dodal Reegan. "Čekal jsem od nich víc." Zasmál se; Sharissa nechápala čemu.

Faunon zavrtěl hlavou. "Byli zoufalí, to ano, ale nejsou hloupí. Ptačí lid ne. Jestli k tomu měli nějaký důvod," požíval se na Sharissu, "brzy se ho dozvíme."

"Co je to?" přejel k nim stařešina. Na brnění měl krev z nějakého souboje. Byl v dobré náladě, jako by našel něco, u čeho se obával, že to ztratil. Sharissa si všimla, že dýchá namáhavěji, než by od něj čekala. Jakkoliv krátký byl boj, měla podezření, že stál lorda Barakase víc, než si on sám myslel.

To byla její šance. Přestože toužila studovat poklady, zanechané zde zakladateli a těmi, co je následovali, tuhle touhu snadno převážilo vědomí, že se v jeskyních ukrývá očividné zlo, které vyděsilo dokonce i kdysi tak mocné pátrače. To zlo - pokud správně rozuměla obrazům, které jí poslal mrtvý avian -

způsobilo pád jejich říše.

"Barakasi, tohle je naše poslední šance otočit se zpátky. Kdybys jen poslouchal..."

"Otočit se zpátky?" Z vládce klanu teď sálalo nadšení, což možná znamenalo, že před útokem nebyl tak sebejistý, jak předstíral. "Řekl bych, že ne! Eliminovali jsme i tu malou hrozbu, co tady zůstala! Už nebudou další Ivorové, žádné další skryté hrozby!"

"Ale v těch jeskyních je něco..."

"Zase ta elfská povídačka? Měl jsem o tobě lepší mínění - věřit takovému nesmyslu... nebo možná ne. Možná se jenom pokoušíš šířit strach, jako on."

"Viděl jsem, jak na ni zaútočil jeden z těch prokletých ptáků, otče," prohlásil Reagan. "Nejspíš to je šok nebo nějaká noční můra, kterou na ni ta bestie seslala, než ji zapíchli."

Barakas to považoval za přijatelné vysvětlení a další Sharissiny námitky utišil mávnutím ruky; "Pak už o tom nechci nic slyšet."

Dva zajatci se po sobě podívali. Faunon jí věnoval krátký hořkosladký úsměv. Čarodějka se kousla do rtů, věděla však, že je to prozatím ztracené - pokud ne navždy.

Lord Tezerenee už na ni zapomněl. Obrátil oči k nebi, odkud ke skupině klesali dva draci. Na jednom z nich, skvrnitém netvorovi téměř o polovinu větším než všichni ostatní, létal Lochivan. Druhý nejspíš patřil veliteli posil.

"Aha, tady jsou!"

Lochivan zůstal v sedle a pozdravil: "Bylo to uspokojujivé, otče?"

"Velmi." Barakas si ještě jednou prohlédl okolí, jako by se bál, že si předtím nevšiml něčeho důležitého.

"A pořád máme před sebou ještě kus dne."

Nově příchozí si škrábal krk, dokud ho pohled vůdce klanu nepřinutil přestat. "Jak jsi předvídal, otče, démon nám dal dokonalý signál. Viděli jsme a slyšeli jeho boj až z místa, kde jsme čekali."

"Pochyboval jsi snad o tom, Wensele?" Jedna ruka se dotkla schránky. Myslím, že by bylo dobré zavolat ho zpět."

Lochivan se kroutil v sedle. Sharissa si byla jistá, že se stejně jako Wensel zoufale touží poškrábat, ale měl dost rozumu, aby to neudělal před Barakasem. Možná proto, aby nemusel myslet na svědění, se zeptal: "Co rozkážeš, otče?"

Schránka byla prozatím zapomenuta. "Za čtvrt hodiny chci mít připraveny všechny muže, kromě těch, kteří jsou zapotřebí k doražení těch několika ptáků, co přežili. Chci, abychom se pak okamžitě pohnuli dál! Rozumíš?"

Sharissa by se ráda ještě jednou pokusila přesvědčit Barakase, jaké nebezpečí je čeká, věděla však, že by ji neposlouchal, že by ta varování jen posílila jeho touhu být tam dřív.

Faunon zašeptal: "Odvahu. Tímhle musíme projít. Pokud jdou oni, bude lepší, když půjdeme i my."

"Rozdělte ty dva," poručil stařešina a ukázal na Sharissu a elfa. "Nabourává svými řečmi její odhodlání. Dokud neřeknu jinak, zůstanou oddělení. Lochivane, dávám ti na starost elfa. Reegane, ty chraň lady Sharissu."

"Ano, otče!" Dědic se na Sharissu usmál. Odvrátila zrak a zjistila, že hledí na Kivan Grath.

Barakas sledoval její pohled. "Ano, tady to je. Už tak blízko." Otočil jízdni zvíře k severu a k hoře, ale ještě předtím dodal: "S trochou štěstí, má paní, se ještě dnes večer utáboříme na úpatí té hory. A možná dokonce i v krajních jeskyních, pokud nám slunce nelže!"

"Proč tam nezaletíme?" zeptal se Reagan. "Není se čeho bát."

"A nemáme důvod spěchat. Tohle je teď náš svět, Reegane. Máme všechn čas, který si můžeme přát. Budeme zkoumat jeho poklady a vytvarujeme ho podle svého vkusu." Barakas se podíval ke slunci.

"Což neznamená, že tu budeme dál okounět. Máte svoje úkoly; dejte se do práce. Reegane, ty a lady Sharissa půjdete se mnou."

"Paní?" Když dědic pobídl svého oře k ní, Sharissa nedokázala nemyslet na pátrače, kteří tu vládli předtím a v mnoha věcech, které Barakas neviděl, se Tezereneemu velice podobali. Stejně jako stařešina si zřejmě kdysi mysleli, že je čas jejich služebníkem, ne nepřitelem.

Říše avianů trvala staletí, možná tisíciletí. Teď jeli k tyčícímu se Kivan Grathu, k místu pádu pátračů; Sharissa uvažovala, jestli Barakasova říše vydrží aspoň do zítřka.

XV.

Jak zubatá čelist nějaké obrovské zkamenělé bestie, pomyslela si Sharissa, když stála na úpatí Kivan Grathu a zírala do ústí jeskyně, která byla jejich cílem. Některým, jako třeba Reeganovi, připadalo hloupé tábořit na úpatí hory, když mohli zkoumat jeskyni. Zajaté čarodějce v první řadě připadalo hloupé být kdekoliv poblíž. Zahanbovalo ji, že se byť jen chvíli těšila na průzkum tohoto prastarého místa a věci uvnitř. Kdyby nic jiného, odvádělo ji to od cíle, o který měla usilovat -jmenovitě to byl únik, její i jejich společníků.

Faunona vrátili do vězení ve voze. Pokud šlo o Temného koně, pořád byl venku ze schránky - Sharissu překvapilo, že Barakas tenhle slib dodržel - ale Tezereneeové ho pečlivě sledovali. Stařšina jí dovolil pár minut s ním mluvit, poté co sem dorazili, ale nic víc. Temný kůň, obvykle hlasitý, byl čím dál zamlklejší. Nelíbilo se mu nechat se využívat, a obzvlášť ne k úkolům, které mu ukládal lord Barakas. Útok věčného v severních horách byl signál, podle něhož posily klanu poznaly, kdy zaútočit. Barakas nemusel říkat jednu očividnou věc - mohl sice použít Temného koně v bitvě a možná by tím zachránil životy některých svých mužů, nevěřil však tak úplně své moci nad ebenovým hřebcem. Už to samo mladou čarodějkou povzbudilo, protože kde je nejistota, je i prostor pro její využití.

Ale jak? Musela být opatrná. Barakas byl v mnoha směrech nepředvídatelný. Připouštěl, že většina toho, co dělá, je pro efekt, ne kvůli úspěchu. Pokud by jeho vlastní plán znamenal obětovat několik životů navíc, aby zaměřil úsilí nepřítele špatným směrem, byl lord Barakas ochoten s tím žít.

A z nějakého strašlivého, nevysvětlitelného důvodu k tomu byli ochotní i jeho lidé, právě ti, které chtěl obětovat.

Válečník vpravo, jehož dnešním večerním úkolem bylo ji hlídat, se postavil do pozoru. Sharissa se ani nemusela otáčet, aby věděla, kdo jde. Barakas by pro ni nechal poslat, nepřišel by za ní. Reegan už ji navštívil, s očividně žalostným pokusem znovu ji požádat o ruku - jako by k tomu potřeboval její souhlas. Z ostatních Tezereneeů by se za ní obtěžoval jen jeden.

"Máš nějaký zvláštní důvod, proč mě chceš vidět, Lochivane?"

Zasmál se, a když promluvil, znělo to chraplavě: "Vždycky mě pobavíš, Sharisso."

Nepodívala se na něj, raději dala přednost nepřijemnému pohledu na potemnělé jeskyně nahoře. Byly to jen tmavší skvrny na ne tak tmavém pozadí, ale to stačilo. Cokoliv, pokud se nemusí dívat na Lochivana.

"Chceš něco?"

"Jen chvíli tvého času."

Vysoký Tezerenee byl teď přímo za ní. Z nějakého důvodu ji v jeho blízkosti mrazilo ještě víc než předtím. Nebylo to jen kvůli zradě, ale ve stařšinově synovi se cosi čím dál víc měnilo. "Za prvé, tvůj elf je v pořádku. Neviděl jsem dnes večer důvod na něj nějak zvlášť naléhat. Díky tobě velmi dobře spolupracoval."

"To jsem ráda... kvůli němu... ale byla bych ráda, abys o něm přestal mluvit jako o mém elfovi."

Lochivan se posunul tak, že teď stál po jejím pravém boku. Slyšela, jak dýchá, pomalý, skřípavý zvuk, který ji nutil přemýšlet, jestli nemá trochu potíže s nadmořskou výškou. I bez ohledu na hory byla krajina dost vysoko nad mořem. Jeden či dva Tezereneeové už trpěli výškovou nemocí. Celkově to však nebyl problém; většina příslušníků dračího klanu vyrostla zvyklá na výšky z nesčetných letů na vzdušných dracích.

"Je to tvůj elf. Vidím to já a vidí to i Reegan. Vlastně si chtěl s elfem před chvílí promluvit. Nemluvil náhodou s tebou?"

"Reegan tady byl."

"A podle tvého tónu jsi ho zase odmítla. Našlapuj opatrně, Sharisso. V tuhle chvíli je pro tvého přítele každý den života jen bonus navíc. Můj bratr bude ochoten riskovat otcův hněv, pokud by to znamenalo zbavit se soka... i když ten sok stejně nemá šanci."

Nevěděla, která část jeho komentáře ji trápí víc, jestli hrozba Faunonovi nebo skutečnost, že Lochivan viděl, jak se dva zajatci vzájemně sblížili. Možná má Lochivan na situaci osobní zájem. Neznělo to, jako když mluví někdo zvenčí, spíš jako někdo, kdo se zajímá o výsledek, a nejen proto, že je Reegan jeho bratr. Sharissa si připomněla jeho slova.

"A ty bys taky riskoval stařšinův hněv? Má se od tebe Faunon čeho bát?"

Krátce ji pohladil po paži. Otřásla se. Strážný byl pochopitelně k těmhle věcem slepý, jinak by si Lochivan nikdy nedovolil dotknout se někoho koho jeho otec vybral pro svého dědice. "Já jsem jeho - vaše - jediná naděje."

"Co tím myslíš?"

Dýchal čím dál hůř, chraplavěji a sípavěji. "Už je doššst... pozdě Dobrou noc, Sharisso."

"Lochivane?" Otočila se, ale on už odcházel. Veškeré podezření, že odchází kvůli tomu, co jí naznačil, se vytratilo, když čarodějka zahlédla jak si tiskne ruce k bokům. Za těch několik vteřin se mu dech ještě zhoršil Sharissa vykročila za ním, navzdory osobním pocitům mu chtěla pomoci.

Stráž jí zastoupila cestu: "Lord Lochivan si přeje soukromí, paní."

"Je nemocný!"

"Přechodná horečka, lady Sharisso." Strážkyně se dívala skrz mladou Zeree.

"To ti řekl? Nemyslím, že to mohl stihnout." "Ne, paní. To je můj vlastní úsudek. Viděla jsem v poslední době podobné. Kromě toho, kdyby lord Lochivan chtěl pomoc, požádal by o ni." Hlas strážkyně zněl mechanicky; její paní ji dobře vycvičili. Pokud se rozhodli o svých nemocech nemluvit, bude jejich rozhodnutí hájit až do krajnosti.

Lochivan už se ztratil ve tmě. Sharissa si povzdechla nad dalším příkladem tvrdohlavosti klanu. I kdyby mezi nimi měla zůstat až do konce života - děsivá představa - nikdy by je nepochopila.

"Už je pozdě, má paní. Měla byste si před zítřkem odpočinout," kousavě podotkla strážkyně.

Přikývla, věděla, že pod zkoumavým pohledem Kivan Grathu jí bude dlouho trvat, než usne. Naposled se podívala na obra, který ji lákal i odpuzoval zároveň, a dovolila válečníci, aby ji doprovodila zpátky do tábora.

Zvedal se vítr. Jejím uším to začínalo znít jako zoufalý nářek - možná žalozpěv za ty, kdo tak hloupě věřili, že si dokáží přivlastnit tajemství hory, aniž by za to drazé zaplatili.

Ráno přišlo příliš brzy i příliš pozdě. Denní světlo zmenšilo část obav, které Sharissa cítila; celou noc sebou házela a převalovala se. Podle toho, jak vypadali Tezereneové, kteří vstali dřív než ona, nebyla jediná, komu se špatně spalo. Táborem se šířila mrzutost. Spousta Tezereneů se navíc škrábala na krku, hrudi i končetinách, znamení, že vyrážka se pořád šíří. Čarodějka byla vděčná, že přes těsný kontakt s klanem draka nákazu nechytla. Ale jak dlouho ještě bude mít takové štěstí?

Její nejnovější strážce, další žena, jí přinesla nějaké jídlo. Prosté jídlo, dokonce i podle měřítek klanu. Jídlo bylo to poslední, co dnes ráno výpravu zajímalo; většina Tezereneů byla viditelně nedočkavá, toužili vpadnout do prastarých doupat a podívat se, o co vlastně bojovali. Než dojedla, Tezereneové už se řadili ke krátkému výstupu, k místu, které, jak doufali, bude pokladem zahrnujícím moc i bohatství. Bohatství. Přestože Barakas hledal větší a větší moc, nebyl z těch, kdo odmítnou klenoty a podobné věci, které se tam mohly v průběhu tisíciletí nashromáždit.

Brzy po jídle dorazil jakýsi válečník. Poklekl, jako by snad měla mezi jeho pány nějaké postavení, a řekl: "Paní, náš vládce žádá vaši přítomnost. Ihned, je - li to možné."

Je - li to možné? pomyslela si hořce. Pokud Barakas žádá její přítomnost, očekává, že ho bez otálení poslechne, což všichni věděli. Přesto se rozhodla, že tentokrát přijde svým vlastním tempem. Pomalu vstala a zeptala se klečícího válečníka: "Řekl, proč mě chce? Je to naléhavé?"

"Naznačil, že budete mezi těmi, kdo spolu s ním v okamžiku slavného vítězství vstoupí do jeskyní."

Samozřejmě. Bude to gesto takzvané úcty k ní, avšak vyloženě symbolické gesto. Čarodějka si uhladila šaty a dala si záležet, aby jí tato jednoduchá činnost zabrala dvakrát delší čas, než je nutné. Když skončila, válečník se odvážil vzhlednout; bezpochyby přemýšlel, proč cizince tak dlouho trvá, než stařešinu poslechne. Sharissa se na něj vladařsky usmála a naznačila, že může vstát. Zvedl se, ale prudké pohyby částečně odhalovaly, že je rozčilený. Jako mnoho Tezereneů si on ani její stráž nebyli jistí, jak se k ní mají chovat. Možná byla vězněm, ale zároveň i váženým hostem vůdce klanu.

Bylo to dilema, které zřejmě vyžadovalo víc přemýšlení, než na kolik byli zvyklí. Sharissa skryla pobavení a následovala příchozího i svou osobní stráž ke stařešinovi.

Z dálky uviděla Temného koně i Faunona. Elf seděl spoutaný kouzly na okřídleném drakovi. Tvářil se jako někdo, kdo se smířil se smrtí a už jen chce vědět, kdy přijde. Když se však otočil a uviděl Sharissu,

zmohl se na krátký, unavený úsměv. Oplatila mu ho, ale srdce jí ztěžklo.

Temný kůň byl spíš jen vzdálená kaňka, přesto věčného cítila i viděla. Mohutný ebenový hřebec přecházel tam a zpátky, jako by byl uvězněn v ohradě, přestože čarodějčin orlí zrak žádnou nenašel. Sharissa se s ním pokusila spojit nenápadným použitím vlastní moci, ale její snaha se pokaždé zarazila o zed' prázdnoty. Byla sice vysvobozena z kouzelných pout, ale druzí dva ne. Dokud byli otroky magie klanu, nebude je moci kouzlem ani kontaktovat, natož pomoci. Stařešinovy plány byly dobré, zcela oddělil tři nejobtížnější členy skupiny.

Barakas a malá skupinka, soudě podle postoje to byli synové, ji čekali poblíž severního kraje tábora. Měli odsud skvělý výhled na ústí jeskyně.

Reegan si jí všiml jako první a zašeptal něco otci, právě cosi vysvětlujícímu ohledně pergamentu který držel v jedné ruce. Zlověstná schránka mu ležela u nohou jako mučivý poklad; Sharissa věděla, že i kdyby se jí pokusila vzít, nikdy by se k ní nedostala dost blízko. Stařešina se otočil a přivítal ji jako vzácnou dceru: "Lady Sharisso! Výborně! Jsi připravena na tento významný den?" Jedné postavě v přílbě pak řekl: "Teď můžeme začít! Připravte výpravu! Ti, kdo tady zůstanou, musí být v pohotovosti a nemusí se bát. Dostanou stejný podíl toho, co uvnitř najdeme. Všechny je o tom ujisti."

Tezerenee, ke kterému mluvil, zasalutoval a odpěchal poslechnout.

Reegan přešel k ní a podal jí ruku. Sharissa ji váhavě přijala, ale jen kvůli tomu, že se jí vybavila Faunonova tvář. Jestliže dědici poskytne malá vítězství, možná nebude mít vražedné sklony. Reegan se na ni usmál, jako by mu právě slíbila lásku, a pevně jí ruku sevřel. Válečník, který ji sem i s osobní stráží přivedl, odešel; už tady nebyl potřebný. Kromě mnoha členů vládnoucí rodiny klanu bylo v dohledu dost připravených strážů. Jen šílenec by se o něco pokusil mezi tolika smrtelně nebezpečnými, zkušenými bojovníky.

Přesunula pozornost k Barakasovi, který se od ní odvrátil, zvedl d'ábelskou schránku, poutající Temného koně k vládci klanu Tezerenee, a podal ji čekajícímu Lochivanovi. Přestože sledovala schránku, všimla si, že stařešinův syn stojí, jako by ještě měl bolesti. Byl od ní příliš daleko, takže nemohla říct, jestli pořád tak špatně dýchá.

"Démon půjde první," prohlásil lord Tezerenee. Lochivan přikývl, krátce k ní zalétl pohledem a odkráčel, schránku pod paží. Šel mnohem rychleji, než by považovala za nutné, jako by chtěl být od otce co nejdál, než si Barakas všimne, že je něco špatně.

"Tvůj vzdušný drak čeká, má paní," zašeptal Reegan. Sharissa se podívala směrem, který naznačil, a spatřila ho. Čarodějka se příliš nezamýšlela nad tím, jak se dostanou k jeskyni, přepokládala, že klan má aspoň tučet různých způsobů. Jízda na dalším drakovi nepatřila k těm, které by si vybrala, bylo to však relativně bezpečné. Zhmotnit se u vstupu do jeskyně by bylo, jak jednou Barakas poukázal, bláznovství. Pátrači mohli být pryč, bylo však skoro jisté, že po sobě zanechali nepříjemné dárky. V jeskyních jich mohlo být ukryto ještě víc, přestože to, jak snadno se Lochivan dostal dovnitř při první výpravě, naznačovalo opak. Přesto se Sharissa nemohla ubránit myšlence, že tolik štěstí najednou musí znamenat past. Dobyť hnízdiště těžko může být tak snadné.

Ještě pořád nad tím přemýšlela, když draci začali přistávat a nic se jim nestalo. Několik válečníků přistálo před nimi a ustavilo obrannou linii, nebylo tu však nic, čemu by se mohli postavit. Nenašli jedinou past - a pokud šlo o pátrání, byli Tezereneeové rozhodně důkladní. Před nimi pochodoval tam a zpátky Temný kůň jako důstojník na přehlídce svých jednotek. Pronikavě hleděl na přicházející příslušníky klanu, ale k Sharisse ani nezalétl pohledem. V tuto chvíli se nedalo říct, jestli se ještě pořád cítí v její přítomnosti zahanbeně, nebo jestli je to jen hořkost kvůli tomu, jak spatra s ním jeho nenáviděný pán jedná. Podle toho, jak Temného koně znala, to mohlo být obojí.

"Nelíbí se mi to," zamumlal Reegan, ale nikdo kromě zajatců mu nevěnoval pozornost.

Sesedli a stáli před cílem. Několik strážců přispěchalo převzít jejich oře. Jen první skupina sem přiletěla, ostatní Tezereneeové už stoupali vinutými, zrádnými stezkami, které vytesala do skály dávno předtím nějaká zapomenutá rasa, ale časem se přestaly používat.

"Bereme elfa?" zeptala se jedna z postav nejbližší Barakasovi; každým slovem i pohybem mu prokazovala úctu. Sharissa si nemohla vzpomenout, kdo ze stařešinových potomků se účastní výpravy, ale rozhodně to musel být někdo z nich.

"Samozřejmě, hlupáku! Proč tahat tu mršinu s sebou, když ne pro to, abychom ji použili!" zavrčel Reagan.

Stařešina přikývl a nechal výbuch svého nejstaršího syna projít bez pokárání - tentokrát. "Rozvažte mu nohy, ale dohlédněte, aby ruce zůstaly spoutané za zády." Barakas se obdivně zahleděl na to, jak je ústí jeskyně vysoké. "Nevidím důvod, proč bychom nemohli pokračovat."

Bez dalšího úvodu odkráčel dopředu, čímž zaskočil mnoho vlastních lidí. Lochivan luskl prsty k Temnému koni a stínový hřebec, který zjevně věděl, co se od něj žádá, odklusal blízko, ale ne příliš blízko ke stařešinovu levému boku a srovnal s ním krok. Reagan a Lochivan ho následovali a postupně se k nim přidali i ostatní. Dědic se zastavil, zjevně jen proto, aby mohl dát znamení dvěma strážcům, ať k němu přivedou Sharissu. Faunona taky postrčili k přední části skupiny, ale blíž k Barakasovi, který čarodějce a elfovi bránil, aby se jeden druhému mohli dívat do očí.

"Světlo," dožadoval se Barakas tónem muže, který ví, že dostane, co chce.

Jeden ze zástupu synů zvedl ruku, dlaní vzhůru. Na dlani ožily drobné ohnivé koule. Jedna po druhé opouštěly místo svého narození a usazovaly se ve vzduchu nad výpravou.

Když se jim kolem hlav vznášel plný tucet tančících elementálů, rozkázal stařešina, aby přestal. Světlo noš zavřel dlaň a udusil při tom maličkou kouli, která se zrovna objevila. Sharissa věděla, že koule nejsou živé, ale stejně se neubránila pomyslením na podobnost s protivným děckem, které drtí v dlaních motýla.

Byla to nepatřičná smrt.

"U dračí krve!" Vzhledem k tomu, co leželo před nimi, by mohla ohromená kletba působit nedostatečně, nebýt toho, že ji pronesl stařešina, který měl z nich všech zdaleka nejmenší sklon nechat se šokovat.

Ostatní, včetně Sharissy, mohli jen žasnout nad tím, co světlo odhalilo.

Jeskyně vyzařovala historii. Nebylo to ani tak vidět jako. spíš cítit. Nedalo se popřít, že je neuvěřitelně stará. Zničené město a pevnost zakladatelů v kapesním vesmíru možná schraňovaly víc znalostí, ale ona místa se týkala spíš původní rasy. Tahle pevnost v jeskyni naproti tomu byla svým způsobem tapisérií, zachycující postupně upadlé rasy ze zemí, které teď nesly jméno Dračí říše.

Přestože zde byly i pozůstatky těch, kteří je předešli, dominovalo tu dílo posledních obyvatel, létajících pátračů. Sharissa nikdy neviděla žádný jiný výtvor jejich civilizace než pár rozbitých medailonů; obrazy, které pokrývaly jednu vyhlazenou zeď, však mohly být jen jejich dílem. Vyprávěly o svobodě nebe a o vítězstvích, většinou nad tvory nazývanými quelové. Byly tu scény ze života hnízdiště, jako třeba z péče o mláďata a výjev z jakési slavnosti. Některé obrazy byly v životní velikosti a všechny měly zvláštní barvy, jako by ptačí lid vnímal barevnost jinak. Úhly byly také pokřivené a Sharissa si uvědomila, jak moc se oči avianů podobají ptačím.

Musela připustit, že jsou krásné. Krásné a smutné, když si vzpomněla, co se stalo.

Komnatu také zdobily sochy a reliéfy, většinou pátračů v letu. Jedna představovala jakousi hlavu vyšší než dvacet stop. Jemné odlišnosti u každé postavy nutily Sharissu přemýšlet, jestli obrazy nepředstavují jednotlivé národy z historie avianů. Nejspíš se to nikdy nedozví. Pokud zůstanou Tezereneeové věrní místnímu zvyku, bude většina výzdoby nahrazena. Když pátrači před několika sty lety sebrali tenhle dóm předchozím držitelům, udělali nejspíš totéž.

Přitahovala ji spousta dalších věcí, ale nakonec ji nejvíc zaujaly řady čnicích soch, zpodobňujících skutečné i fantastické tvory. Sharissu napadlo, že možná představují některé rasy, které tu byly před pátrači. Když se přiblížili k velikým postavám, Tezereneeové se vyrojili kolem jako mravenci. Reagan a Sharissa šli za stařešinou. Lochivan byl jedním z mála, kdo se nijak zvlášť nezajímal o to, co vidí. Zdál se spokojený, že může stát vzadu, zatímco se ostatní potulovali kolem mohutných soch, vypadajících jako živé. Sharissa si všimla jeho zdráhání a viděla, jak se dotýká schránky. Temný kuň, který stále kráčet poblíž Barakase, náhle zamrzl uprostřed kroku. Byla si jistá, že ebenový hřebec je při vědomí, stařešinova kouzla jí však bránila ověřit si, jestli to je, či není pravda. Mladá Zeree ztratila zájem o zázraky kolem sebe a pokusila se zajít k němu. Reagan uviděl, co ji zaujalo, ale odmítl ji pustit.

"Démonovi se nic nestane," zamumlal, pokoušeje se nevyrušit otce, který byl ponořený ve studiu soch.

"Lochivan ho jen bude držet z cesty."

Zezadu se ozvala rána. Sharissa, stařešina i ostatní se prudce otočili, přesvědčení, že past konečně sklapla. Místo toho tam stál vyděšený válečník, vedle podstavce, do kterého vrazil. Jakýsi krystal a části

samotného podstavce se roztříštily. Úlomky krátce zasvítily unikající magií.

Barakas zdrtil muže pohledem a pak se otočil k ostatním v jeskyni: "Další, kdo něco rozbije, skončí sám na kusy! Zkoumejte, ale dělejte to opatrně!"

Znovu se soustředil na sochy. Některé byly zničené a několik jich bylo pokácených skoro jako domino.

Barakas sáhl na jednu ze stojících, vysokou, vyzáblou postavu, která připomínala kráčeující smrt.

"Bohové!" vykřikl, když se sochy dotkl, a bleskurychle ruku odtáhl.

"Co je, otče?" zeptal se Reegan. Ne, že by si dělal starosti, spíš ho fascinovalo otcovo překvapení.

"To... tam... zapomeň na to! Nikdo se jich nedotkne, dokud neřeknu! Rozumíte mi všichni?" Upřel oči na Sharissu. "Rozhodně ne, dokud se o nich nedozvíme víc."

"Měli bychom odsud zmizet," navrhl Faunon, nervózní i znechucený pobytem tady.

"Nesmysl." Skoro ze vzdoru k elfovým slovům Barakas ukázal na řadu tunelů vlevo od vstupu do jeskyně. "Chci je mít prozkoumané aspoň na tisíc kroků. Jestli budou pokračovat dál, udělejte značku a vraťte se sem. Totéž platí pro prostor za tímhle," stařešina přejel pohledem prostor za sochami. Bylo tam pobožené schodiště, které nějakou dobu stoupalo a pak končilo do ztracena. "Za tímhle pódiem. Ano, kdysi tam musel ssstát trůn."

Vojáci odpěchali poslechnout a jejich místa okamžitě zaujali další. Barakas si sundal přilbu a chvíli je pozoroval. Potom se dračí vládce usmál na Faunona, jako by elfovi dokazoval, že se tu není čeho bát, že on, stařešina klanu, má situaci plně pod kontrolou.

Tezereneeové teď byli všude a všichni válečníci se ze všech sil snažili svého pána a vládce potěšit.

Obcházel artefakty i rozbité trosky, prohledávající vysoký dóm, jestli nenajdou něco zajímavého. Tu a tam některý z nich objevil tak důležitou věc, že se stařešina uráčil prozkoumat ji osobně. Několikrát zmizel z dohledu, dokonce si troufl na krátká nahlédnutí do nejrůznějších bočních jeskyní.

Sharissa stiskla zuby - jako záplava zlodějů! Kolik z pokladů bude ztraceno, navzdory Barakasovým varováním, aby byli opatrní! Tohle prohledávání by si zasloužilo měsíce trpělivé práce, ne pár hodin namátkového pobíhání kolem.

Zatímco Tezereneeové pátrali, tři zajatci čekali. Temný kůň byl pořád ztuhlý na místě a Lochivan, který se nepřidal k prohlídce, vypadal, že ho nehodlá pustit. Dva strážci hlídali úzkostlivého elfa. Pokaždé, když se nějaký válečník něčeho dotkl nebo přešel těsněji kolem mohutných soch, sebou elf trhnul. A pokud jde o Sharissu... byla nucena přetrpět Reeganovu blízkost a fakt, že se nesměla pátrání zúčastnit, navzdory nabídce, kterou jí Barakas udělal v pevnosti.

Když ji Reegan přitáhl blíž, druhý problém ustoupil do pozadí. Nikdo si jich nevšímal a dědic se k ní choval čím dál důvěrněji. Těsně se k ní naklonil a zašeptal: "Tohle bude trůnní sál mého království, Sharisso. Věděla jsi to?"

Nechtěla k němu otočit obličej - a riskovat, že náhle zatouží po polibku nebo podobné hlouposti - a tak hleděla na sochy. Vypadaly tak živě; Sharissa skoro měla pocit, že dýchají...

"Elf nám poskytl hrubou představu, jak tenhle kontinent vypadá. Jeden z jeho společníků měl mapu, ale to jsme tvému přítelíčkovi neřekli, dokud jsme nevěděli, jestli nám lže - což neudělal, naštěstí pro něj.

Otec rozdělil zem mezi nás bratry. Třináct království, teď, když je Rendel mrtvý a Gerrod jako by byl.

Ve včerejším boji jsme ztratili Zoraina, jinak by jich bylo čtrnáct."

Neměla ponětí, kdo byl Zorain, kromě toho, že to očividně byl další ze stařešinových potomků. Ani ne ze zájmu jako spíš proto, aby udržela řeč na něčem jiném než jejich rádoby vztahu, se čarodějka zeptala: "A co tvoje sestry a bratrance?"

Pokrčil rameny. "Budou tu vévodství a tak, ne že by na tom záleželo. Otec to má všechno promyšlené."

Ta kočičí postava, na kterou teď právě hleděla - nezírá na ni? Nemožné... nebo ano? "Kde chce vládnout on? Kterému království bude vládnout tvůj otec?"

Ztuhl. Navzdory svému předsevzetí se na něj krátce podívala. "To neřekl."

Sharissin pohled znovu přitáhl sochy. Bylo na nich něco téměř hypnotického, co se dožadovalo pozornosti. "To nepřipomíná lorda Barakase Tezerenee."

Reegan už nic neřikal, další letný pohled jí však prozradil, že zamyšleně svraští čelo. Taky si škrábal krk; skvrny suché kůže postižené vyrážkou už se mu rozlezy po celém krku a nejspíš i po hrudi. Vypadal dost nehezky, což činilo pohled na sochy ještě lákavějším.

"Lochivane! Reegane!" Stařešinův hlas se znovu a znovu rozléhal ozvěnou jeskynními průchody. Malí šerední tvorové, vyrušení hlasitým hlukem, vylétali z temnělých míst, aby si uvědomili, že jsou na světle, a znovu si pospíšili do útočiště chladných stínů.

"Budeš muset jít se mnou," zbytečně informoval mohutný Tezerenee svou zajatkyni. Sharissa se nepřela; bylo by to zbytečné, a kromě toho ji postávání jen víc znervózňovalo. Aspoň se možná dozví něco, co se jí bude hodit k vlastním cílům.

Prošli těsně kolem Temného koně. Přestože ledově modré oči neměly zomíčky, Sharissa věděla, že ji pozoruje. Zatímco uvažovala o svých nesnázích, podívala se na místo, kde ještě pořád stál Lochivan a očividně se pokoušel rozhodnout, co s věčným. Nakonec nechal bezmocného tvora tak, jak byl, což čarodějku ještě víc rozzuřilo. Vypadalo to, že Temný kůň stráví zbytek existence polapený v jedněch nekonečných mukách za druhými, jenom proto, že to Tezereneeům připadá užitečné.

Než skončí tenhle den, znovu si promluví s Barakasem. Kdyby to mělo znamenat částečné obětování vlastní svobody - jakkoliv byla malá - tak ať.

Lochivan se k nim dvěma připojil. Nespouštěl oči z cesty před sebou. Šel, jako by nechtěl mít nic společného s bratrem ani se ženou, ke které choval silné city. Z téhle blízkosti Sharissa znovu slyšela sípavý dech. I krok měl nějak jiný, i když nedokázala přijít na to, v čem. Skoro jako by si polámal pár kostí a nechal si je srovnat někým, kdo nevěděl, co dělá.

Všimla si, kde je schránka, kdyby se jí to náhodou hodilo. Lochivan ji držel dál od ní a jednou paží ji objímal jako novorozeně - ne, že by si uměla představit, jak nějaký Tezerenee drží dítě.

"Kde jsi, otče?" zavolal Reagan. Zdálo se, že hlas přichází odněkud zpoza pódia, ale zadní stěna byla posetá chodbami a kterákoliv z nich mohla být tou, kterou si stařešina vybral.

Z jedné chodby vyklopýtala jakási válečnice, a když si uvědomila, kdo před ní stojí, rychle zasalutovala:

"Hledáte vládce klanu?"

"Ano, je tam uvnitř?"

Přikývla a co nejrychleji ustoupila stranou. "Je několik set kroků daleko. Tunel klesá a potom končí v jiné jeskyni. Tam ho najdete."

Reegan spokojeně přikývl: "Běž si po své práci."

Když válečnice odešla, Lochivan se obrátil k bratrovi. Jeho hlas nezněl o nic lépe než posledně. "Vezmi lady Sharissu a jdi napřed. Já... Za chvíli jsem u vás."

Druhý Tezerenee si mladšího bratra chvíli prohlížel a pak přikývl: "Ať tě to rychle přejde."

"Přejde to. Je to jenom záležitost vůle. Jak vždycky říká."

Nedalo moc práce pochopit, že mluví o vyrážce nebo nakažlivé nemoci, která zasáhla tolik z nich.

Vypadalo to, že Lochivan trpí víc než jiní, i když nebyla mezi Tezerenee tak dlouho, aby si tím byla jistá. Sharissa se pokusila po Lochivanovi naposledy ohlédnout, ale Reagan ji úmyslně vedl tak, že by musela vidět skrz něj, aby poznala, co se jeho mladšímu bratrovi děje.

Někdo rozsvítil suché, prastaré pochodně, trčící ze stěn po stranách chodby. Vzpomněla si, že pátrači jsou denní tvorové, takže pochodně nebyly žádné velké překvapení. Nad čím pořád žasla, byl důvod, proč žili na takovémhle místě, když očividně tak milovali létání.

Už byli skoro u konce cesty, když se z opačného směru chodby vynořila jakási postava a prakticky jim zastoupila cestu. Stařešina a nejstarší syn zamrkali jeden na druhého. Sharissa si prohlížela vůdce klanu a mátl ji zmatený výraz v jeho obličeji.

"Lochivan jde za námi, otče. Každou chvíli by tu měl být."

Sharissa se pokusila co nejvíc zmenšit, v naději, že si jí Barakas nebude všimnout. Začínala mít jisté podezření a nebyla si jistá, jestli se s ním o ně má, nebo nemá podělit.

"A co zjistil?" zeptal se stařešina. Zpoza něj se vynořili dva válečníci. Vypadali trochu nechápavě, proč jim jejich vůdce blokuje průchod.

Reegan na chvíli zůstal v rozpacích. Nakonec zadrmolil: "Ni - nic! To ty jsi nás povolal! Volal jsi Lochivana a mě. Přivedl jsem lady Sharissu, protože..."

"Nevadí." Lordovi Tezereneemu se na tváři usadil rozzlobený výraz. "Okamžitě se otočte. Jdeme zpátky do hlavní jeskyně."

"Ale proč..."

"Já jsem vás vůbec nevolal!" popuzeně zavrčel stařešina.

Reegan těžce polkl a otočil Sharissu doslova jako káču. Nechala ho, aby ji rychle odvedl zpátky cestou, kterou sem přišli, ale myšlenky jí přitom běžely o závod. Její podezření bylo správné, ale nebylo chybou, že nic neřekla? Jestli je tohle nějaká avianská past, nechytí se do ní i ona?

Vyrazili z boční chodby a málem Lochivana zaskočili. Ještě zády k nim si narazil na hlavu přílbu a otočil se, aby se podíval, co se děje. Čarodějka na jedné straně zahlédla schránku, velmi blízko, ale v přítomnosti tolika dračích mužů okolo nedotknutelnou. A kromě toho bylo pořád nebezpečné pokoušet se ji zničit, protože to mohlo ublížit Temnému koni.

"Ty!" zařval Barakas na druhého syna, "tys mě teda taky slyšel?"

"Ano, sssly..."

"Zatracení ptáci! Co mají za lubem?"

Sharissa přemítala, jestli uprostřed stařešinova bouřlivého hněvu nezaslechla i náznak strachu.

Následovali Barakase kolem pradávného pódia až doprostřed jeskyně. Tezereneeové zaplňovali místnost, zbraně čistě ze zvyku tasené, i když už teď byla většina z nich víc než dobrá i v čarování.

Stařešina se zastavil a hledal nepřítele. Sharissa se k němu pokusila připojit, bála se o své společníky, ale Reegan ji stál zpět.

Barakas se otočil kolem dokola, hledaje nějaký útok, důvod pro trik, namířený proti jeho synům. Bylo však jasné, že si nevšiml ničeho mimořádného; čarodějka zaslechla, jak zaklel.

Znovu se pokusila vyhledat pohledem společníky. Výhled na Faunona jí úplně zakrývaly chaoticky se shlukující ozbrojené jednotky tvořené tucty tezerenských vojáků. Temný kůň byl ovšem jiný případ. Byl tak vysoký, že pořád viděla kus hlavy, navzdory vlnám válečníků ve zdobených přílbách, kteří se valili do jeskynní komnaty.

Jako by ho na věčného upozornil Sharissin zájem, vykročil lord Barakas ke ztuhlému hřebci. Jeho následovníci se před ním rozestupovali jako živé moře. "Ty!"

Pohyb v davu jí zlepšil výhled. Temný kůň samozřejmě na stařešinův rozzuřený a obviňující tón nereagoval. Nemohl, dokud ho Lochivan držel.

"To jsi nějak udělal ty!" zařval vůdce klanu. Aniž se otočil, dodal: "Lochivane, uvolni ho, ať mi může odpovědět na otázky!"

"Co vykřikuješ za nesmysly, dračí vládce?" zaduněl ebenový hřbec bez úvodu. Kopyty zraňoval zemi, jak se snažil ventilovat rozhořčení a frustraci jediným způsobem, který mu povolili.

Barakas se ho nelekl: "Co to tady předvádíš za triky, démone? Mám tě vrátit do schránky?"

Fyzická změna v chování Temného koně Sharissou otřásla do morku kostí. Přikrčil se a skoro lidsky zavrtěl hlavou: "Nevím, co tím myslíš. Nic jsem neudělal. Nic jsem neviděl!"

"Popíráš svolávání mým jménem, které ke mně přivedlo moje syny?"

Temný kůň se na člověka podíval, jako by mu přeskočilo: "Nepopírám ho! Slyšel jsem ho, ale nebyla to moje práce! Ze všech lidí právě ty bys měl vědět, jak důkladně jsem k tobě připoutaný!" Znovu zavrtěl hlavou a tentokrát v tom čarodějka rozeznala znechucení, sebou samým i svým vězňem. "Slyšel jsem volání a díval jsem se, jak prošli mým zorným polem. Zeptej se ostatních tady, jestli slyšeli volání, a pak se zeptej sám sebe, zdali bych mohl provést třeba i tak malé kouzlo!"

"Nemusím se ptát svých vlastních, co slyšeli!" Stařešinův tón byl napjatý tak, jak ho Sharissa zatím nikdy neslyšela. Vypadal na pokraji záchvatu. Nemohla si vzpomenout, že by ho takto někdy slyšela za celých patnáct let od doby, kdy prošli z Nimthu.

Barakas se přestával ovládat.

Pevně zavřel ústa a ještě chvilíčku zíral na Temného koně, než se obrátil zpátky na svoje lidi. "Nikdo z vás neviděl nebo neslyšel nic jiného než můj hlas? Nechybí nám někdo, kdo by neměl chybět?" Davem se rozběhlo mumlání, které naznačovalo zápornou odpověď na obě otázky.

Teď se obrátí na Faunona, pomyslela si. Věděla, že by elf měl být v bezpečí, koneckonců řetězy a pouta mu bránily provádět kouzla stejně dobře jako schránka Temnému koni. Přesto znal tuhle zemi lépe a mohl ho čekat velice vražedný výslech.

Dav se znovu pohnul a částečně odhalil oblast, kde předtím drželi elfa. Sharissa se ho pokoušela najít, aspoň se s ním setkat pohledem.

Kde je?

Pokusila se otočit, ale Reegan, který myslel přesně na to, nač myslel otec, ji přidržel pevněji, aniž si to vůbec uvědomoval. V rozčilení se k němu naklonila a ostře zašeptala: "Můžeš mě nechat být! Víš, že nikam neuteču!"

Ukázalo se, že to byla hloupost. Když strhla pozornost na sebe, uvědomil si dědic, že se pokoušela najít elfa. Se žárlivostí dobře patrnou i přes helmu se otočil, aby předpokládaného soka smetl pohledem.

Ani on ale Faunona nedokázal zahlédnout.

"Ten elf!" zařval Reegan, takže se všechny oči upřeně zahleděly na něj. Sharissa strnula; teď si uvědomila, proč nemůže Faunona najít.

Lochivan se jako jeden z prvních podíval tam, kam jeho bratr, a dal si dohromady, co se jim pokouší říct. Mluvil sykavě, ale zřetelně, třebaže mu dech každou slabikou těžknul. "Elf zzzmizel! Utek!"

Stříbrně modré vlasy jí splývaly do obličeje. Zavrtěla nad tím omylem hlavou. Velmi pochybovala, že elf zmizel sám od sebe. Nebyl rozhodně ve stavu, kdy by mohl utíkat. To znamenalo, že mu někdo nebo něco pomohlo utéct... nebo to sebralo Faunona i jeho strážce z mnohem temnějších, strašlivějších důvodů. XVI.

Quelové neuvažovali o čase vždycky v pojmech jako den a noc, o čemž Gerrod nejednou přemýšlel. Jeho přátelští věznitelé si z mnoha důvodů udržovali přehled o tom, jak plynou dny, ale spánek byl očividně něčím, co člověk dělá, když je unavený, a ne proto, že zapadlo slunce. Dokonce i v noci byly jeskyně zpravidla osvětlené, protože část sluneční energie byla uložena v krystalech, jejichž funkce napodobovala sběrač. Tenhle nadbytek energie umožnil obyvatelům podzemí pracovat na svých úkolech celé dny; nově příchozí jen střídali ty, jejichž čas na práci už byl u konce.

Teď stál Gerrod před inkoustově černým vstupem do jeskyně krystalů - nebo jeskyně tváří, jak o ní začal uvažovat. Byl tady potřeť; podruhé to bylo podle jeho odhadu přibližně včera. Měl pocit, že se z té frašky sotva vzpamatoval. Po pětiminutovém pokusu o souboj se šeptajícími obličejí" a o jejich přemožení zůstal vyčerpaný a bezmocný. Zachránil ho jen fakt, že si s vůdcem quelů předem domluvil časový limit. Bohužel se tím taky ukázalo, že nemůže uspět, aniž by předem udělal jisté specifické kouzlo. Gerrod Tezerenee, který stál před děsivou komnatou, byl jiný Gerrod než ten, kterého quelové zajali. Sharissa by ho poznala. Viděla by tvář, na kterou byla zvyklá, tu, kterou asi tak poslední rok či víc používal jako masku.

Byl znovu mladý, plný vitality, větší, než jakou může přinést odpočinek a jídlo. Užívání komnaty vyžadovalo od prosebníka fyzickou sílu a výdrž. Gerrod s nenávistí ke každé vteřině, kterou si kouzlo žádalo, znovu přivolal starou vraadskou magii. Nebyl si jistý, jakou škodu může způsobit, věděl však, že musí být kvůli komnatě v nejlepší fyzické kondici. Ti, kdo komnatu vytvořili, byli něčím mocnějším, mnohem mocnějším než osamělý Tezerenee. Dokonce i teď, když byl na čas znovu mladý, riskoval přetížení hlavy i srdce.

Quel za ním netrpělivě zatroubil. Houknutí se nepřeložilo, což znamenalo, že to byla jen pobídka, ne nějaké spílání, že váhá. Přesto Gerrod věděl, že musí začít. Čím déle bude čekat, tím bude jeho nelidský společník netrpělivější.

Vkročil dovnitř... zpět do země šílenství.

Tváře znovu začaly s naléhavým šepotem. Pořád neměl ponětí, co se mu pokoušejí říct, a tentokrát se o to nestaral. Teď byla důležitá jediná věc.

Začala se mu motat hlava. "Tentokrát ne!"

Dlouhými, trhanými kroky přešel komnatu. Z předchozích návštěv si přinesl jen zpřeházené vzpomínky, měl však dojem, že si vybavuje sadu krystalů ve stěně, které se lišily od ostatních. Přinejmenším z nich na něj nezíraly žádné tváře.

Může to být klíč k ovládnutí tohoto místa?

Už začínal být unavený. Ani obnovené mládí nestačilo. Probudil se v něm nový, prudký strach, že se kouzlo vyčerpává. Chtěl si ponechat omlazovací kouzlo, až bude na prahu smrti; nedalo se říct, kolikrát si jím bude moci prodloužit život. Spojit se s magií tohoto světa taky neslibovalo nic dobrého. Možná by žil dál, ale jaký tvor by se z něj stal? Část myslí mu šeptala, že jeho strach je jen panika, nic víc, ale čaroděj tomuto šepotu uvnitř hlavy věnoval stejně málo pozornosti jako šepotu okolí.

Ještě kousek. Cíl měl před sebou, skoro na dosah ruky. Šeptání zesílilo a on se skoro zastavil; poprvé uslyšel jeden či dva srozumitelné útržky.

"...se mi nepokloní! A jestli ne, vyhladím to město a všechny..."

"...a tak to všechno začalo! Kdybych mohl vrátit čas, varovat své..."

Ne! Nebude poslouchat! Gerrod se hluboce nadechl a skočil ke stěně, kde byly upevněny krystaly bez tváří.

Komnatu zaplavilo intenzivní světlo.

Kapuce mu z větší části ochránila oči, ačkoliv mu před nimi několik vteřin vířily rozčilující přízraky, než je opakované mrkání zahnilo. Gerrod naposledy mrkl a otočil se, aby se podíval, co se změnilo. Nemusel se dívat, aby věděl, že šeptalové zmizeli. Rozhodně aspoň přestali s tím prokletým mumláním.

Chvilku tu jen stál a napadalo ho, že se možná nějak přenesl do jiné komnaty.

Za stěnami byl svět. Nezáleželo na tom, kterým směrem se podíval, kromě toho, kde byly ovládací krystaly. Měl dojem, že se teď nachází uvnitř nějaké skleněné místnosti. Spousty krystalových ploch na stěnách obraz deformovaly, ale čaroděj teď snadno rozeznával kopce na jedné straně a stromy blízko nich. Když se pootočil, viděl další kopce a travnatá pole, kde se páslo stádečko zvířat, která vypadala jako divocí koně.

"Kde je tohle místo?" zamumlal. "Kde to jsem?"

Jakoby v odpověď svět zmizel a nahradil ho pohled, který - přivřel oči a prohlížel si krajinu před sebou - mohl představovat jediné otcovu Dračí říši, viděnou z jednoho měsíce!

"Serkadionovy kosti!" zašeptal užasle. Dávný vraad by si ten pohled vychutnal. Gerrod četl některé svazky patřící staršímu Zereemu, včetně dávno ztracených děl samotného Serkadiona Maneeho. Ta pyšná duše měla se Zereem a Gerrodem společnou jednu věc - lásku k objevování, obzvlášť když šlo o vědomosti.

"Sharissa!" zašeptal sám pro sebe, zvyklý mluvit nahlas, jen aby slyšel lidský hlas. "Můžu to použít, abych ji našel!"

A nebude ti to k ničemu, napadlo čaroděje vzápětí. Jak ti může pomoci, že budeš vědět, kde je, když jsi tady sám vězněm!

Kde vlastně je tady? Prohlížel si ohromný obraz, snažil se brát v úvahu drobné zkreslení způsobené množstvím plošek, které obraz tvořily, až konečně našel, co hledal. Na nejvzdálenějším výběžku kontinentu svítila drobná značka podobná drakovi. Je to poloostrov, jak si myslel.

"A Sharissa Zeree?" Byla to sázka do loterie, ale jediná naděje, kterou měl.

Jak se obával, nic se nestalo.

"Možná kdybych si ji představil." Myslel si, že to bude nemožné, tak zřídka ji v posledních letech vídal, ale ve chvíli, kdy se soustředil, si ji dokázal dost zřetelně vybavit. Splývavé, stříbřitě modré vlasy, stálý úsměv, způsobený zvláštní, ale pěknou křivkou úst, jasné, zvědavé oči, které se leskly mnohem víc než oči ostatních vraadů...

"U dračí krve!" Vyhnal z myšlenek poetické náznaky, než bude pravda příliš zřetelná. Podařilo se mu udržet představivost ve všednějších mezích, vybavil si ji nejlépe, jak dokázal, a tak neoblomně myslel na místo... místo... až další, soukromější myšlenky ztratily šanci znovu se prosadit.

Panoramatický obraz před ním se zamlžil... a proměnil v temnou jeskyni, tak působivou, až Gerrod na okamžik zapomněl, že v ní nestojí, ale jen si ji z dálky prohlíží.

Lepší...

Gerroda náhle vyděsil přízračný šepot v hlavě. Pomyslel na útěk a jeskynní scéna zmizela. Starý obraz teď nenahradilo nic nového; krystalické stěny zůstávaly zaplněné mlhou.

"Kdo jsi?" vykřikl.

Nepřišla žádná odpověď; sotva nějakou čekal, ale stejně to musel zkusit. Zatřásl hlavou a pomyslel na šeptání, na to, jak se mu neustále vtíralo do hlavy, i když si myslel, že se vytratilo. Zahrávala si s ním vlastní fantazie, nic víc. Gerrod pořád čekal, že ty hlasy uslyší, a tak nebylo nijak překvapivé, když si nějaký tu a tam vyfantazíroval.

Čaroděj se uklidnil, že hlas nebyl ničím jiným než dílem jeho vlastního podvědomí, a vrátil se k práci.

Quelové se brzy odhodlají poslat pro něj jednoho ze svých lidí. Chtěl se předtím dostat o kus dál, buď

aby mohl dokázat, že jim pomáhá, anebo aby přišel na to, jak najít Sharissu a utéct k ní.

Vrátil se k ovládacím krystalům a velmi opatrně se jich dotkl. Myslel přitom na mladou Zeree.

Nepřekvapilo ho, že se oblaka rozptýlila; zjistil, že hledí na ústí jeskyně.

"Lepší," zašeptal Gerrod, bezděčně napodobuje smyšlený hlas. Základní obsluha byla překvapivě snadno pochopitelná, jakmile se člověk dozvěděl o ovladačích, uvědomil si zahalený vraad. Proč by ji měli komplikovat? Jen by se pak špatně používala. A to jsem se před chvílí bál, že se možná nikdy nic nedozvím!

Gerrod se nenechal úspěchem opít. Dokázal by to každý, kdo měl alespoň základní znalosti o tom, jak funguje krystalová magie. Přesto je lepší, že to našel on, a ne otec nebo jeden z bratrů... a ostatně kterýkoliv jiný vraad kromě Zereeho a jeho dcery.

"To je jeskyně, ano, ale ukaž mi kde..." Usmál se, když se vrátila mapa a ukázala mu, že hledané místo je... je daleko na severovýchodě. "Jsem jenom o dvě třetiny kontinentu mimo! Štěstí, že jsem s touhle přesností neskončil v oceánu!"

Hory. Mohutný řetěz hor na severu. Jeho bratr Rendel o těch horách něco poznamenal, obzvlášť o jedné z nich. Rendel, stejně tajnůstkářský jako ostatní vraadové, neprozradil, proč pro něj byla jedna z hor, kterou pojmenoval Kivan Grath, tak důležitá. Nicméně všichni, kdo ho znali, jako třeba Gerrod nebo otec, věděli, že i drobná poznámka znamená něco velmi důležitého. Ve stejné části, třebaže ve zdánlivě nesouvisejících odstavcích, byly i zmínky o pátračích a o historii, což čaroději stačilo.

"Tvůj poklad," zamumlal. "Místo, kvůli kterému jsi opustil klan!" Muselo to být ono... ale jestli je tam Sharissa, znamená to, že jsou tam i Tezereneeové. Což přirozeně znamená i otce.

Ted' víc než kdy jindy musí najít způsob, jak se dostat k Sharisse.

Tajemství zakladatelů není něco, co by mělo být ponecháno nápadité, nicméně jednostranné myslí jeho předka.

Další jednoduchý dotek ovladačů...

Kde se vzala tahle myšlenka? Ruce se mu pohybovaly, jako by je řídil někdo jiný. Gerrod pomalu sáhl k ovládacím krystalům. Existovala tady možnost, jak cestovat z jednoho místa na druhé? Nic v komnatě nevypadalo zasažené magií quelů, čaroděj se však bál pokoušet se o vlastní kouzla, ze strachu, že ho zasáhnou víc, než chtěl. Pořád nedůvěřoval použití magie rozervaného Nimthu ani magie tohoto světa, věřil však, že užití moci krystalové komnaty ho nezasáhne, protože od něj nevyžadovalo nic víc než myšlenku.

Existovaly další činitele, které by možná mohly vyvrátit jeho úvahy, ale zoufalství ho přimělo je ignorovat. Dotkl se prvního z drahokamů.

Důvěrně známé quelské zatroubení ho přinutilo stáhnout ruku zpět.

V ústí komnaty stál quelský vůdce, jediný, kdo byl ochotný riskovat vstup, a zíral na obraz před sebou. Zvířecí tvář mu částečně zakrývala kovová přilba, překrývající obě uši a ponechávající jen úzké škvíry pro oči. Tvor měl kolem pasu silné lano, které sahalo ven z komnaty, takže ti, kdo byli venku, mohli vládce vytáhnout ven do bezpečí, jakmile získá kořist - tedy Gerroda.

"Ještě ne," vykřikl, pokoušeje se jednat klidně, dokonce znechuceně. Kdyby jen mohl quela přesvědčit, aby ho ještě chvílku nechal!

Mohutný pásovec se s velkým úsilím otočil a zadíval se na něj. Gerrod pořád nevěděl, co tady na quely tak působí, ale olovená přilba byl jediný způsob, jak dokázali jeskyni snést déle než pár okamžiků.

Naneštěstí pro ně jim i přilba poskytovala jen omezenou ochranu.

Podle toho, co Gerrod dokázal přechíst z postoje svých podzemních známých, byl quel v šoku. Příchozí neviděl to, co čekal. Quelský vládce se ani nehnul; vypadal by doslova jako mrtvý, kdyby Gerrod nedokázal rozeznat, že dýchá.

Jednej!

Myšlenka ho zaplavila; ne že by zoufalý Tezerenee potřeboval příliš pobízet. Už ho napadlo, že sama komnata je důkazem pokroku - pokroku, který by měl okamžitě předvést svým hostitelům. Otočil se zpátky k ovládacím krystalům a zatápal po nich.

Slyšel, jak se quel za ním pohnul a varovně zatroubil. Vraad si ho nevšímal. Gerrod se zoufale snažil ovládnout vlastní ruce; pohybovaly se v neznámých obrazcích, jako by ony samy - a ne on - věděly, co

je nejlepší.

Quel nebyl ozbrojený, což poskytlo Gerrodovi několik drahocenných vteřin navíc, ale v momentě, kdy se mohutný pásovcovitý netvor dostane na dosah, bude čaroděj mrtvý. To si oba dost dobře uvědomovali. Vraad slyšel těžké kroky; zavrčel, vzdal se kontroly nad rukama a nechal je hrát si s pulsujícími drahokamy.

Komnata se znovu rozzářila. Gerrod, připravený buď na tohle, nebo na smrtící úder, kterým mu quelova ruka zlomí vaz, zavřel oči.

Ušními bubínky mu zalomcoval pronikavý, drsný výkřik.

Když světlo pohaslo a vraad cítil, že je pořád mezi živými, opatrně otevřel oči.

Byl v jeskyni, ale ne v té krystalové.

Omráčeně se otočil kolem dokola a vyvalenýma očima přelétl okolí. Tohle nebyl obraz zprostředkovaný nějakým fantastickým magickým rozložením krystalů; tohle byla velmi skutečná a velmi povědomá jeskyně. Vlastně ta, ve které čekala na záchranu Sharissa.

Ale kde tedy je? zeptal se sám sebe v duchu. Měl dost rozumu, aby nepromluvil nahlas a nezpůsobil nejmenší hluk, který by upoutal jeho bývalý klan. A co udělám, až ji najdu? Budu bojovat s otcem, bratry, sestrami, bratrance a všemi cizinci, které s sebou přivedli, najednou?

Gerrod si s hrůzou uvědomil, že ho nikdy doopravdy nenapadlo, že by se mohl dostat až k tomuto bodu. Předpokládal, že se mu to povede, ale nikdy se nezamyslel nad jiným funkčním plánem než nad tím, že se objeví, vyrvе Sharissu Zeree z rukou stráží a zmizí se štihlou, krásnou čarodějkou pryč. Teď, když byl tak blízko, zoufale potřeboval skutečný plán.

Matné světlo ze spár ve stropě jeskyně způsobovalo, že nestál v úplné tmě, přesto se rozhodl riskovat a pořídit si vlastní osvětlení. Tak bezvýznamné kouzlíčko ho nemůže ovlivnit, i když je vraadského původu, že?

Odmítl o tom uvažovat a luskl prsty. Na dlani mu ožil drobný malý plamínek. Navzdory nepatrné velikosti šířil dost světla, aby čaroději umožnil zřetelněji vidět, co číhá poblíž. Znovu si prohlédl okolí, spokojený, že nevidí nic strašlivého. Stěny jeskyně byly pořád plné stínů, ale nebylo tu nic, co by dokázalo ukrýt nějakého podzemního netvora. Uklidněný vraad vyrazil na obhlídku, hledaje směr, kterým by se měl dát.

Nejdřív našel quelského vůdce - tedy to, co z něj zbylo.

Zakryl mu ho svah, ale teď tu ležel jako děsivá připomínka, co může magie udělat neopatrným nebo těm, kdo se jí nechťeně připletou do cesty.

Dokonce i v matném modrém světle se quelův hřbet leskl, drobná nebeská mapa zářivých hvězd. Krunyř byl jedinou částí podzemního tvora, která nebyla při nečekaném přemístění surově rozervána. Při pohledu na hlavu, rozbité trosky kovu a kusy masa, se Gerrod na okamžik odvrátil. Jedna z quelových paží byla utřzená a odhozená někam mimo dohled. Nohy měl zkroucené přes krunyř jak by je mohla mít hadrová panenka, ale žádný tvor s normálně rostlými kostmi.

Zůstaly i kusy provazu; čaroděj přemýšlel, co si musí myslet ostatní quelové.

"Rád bych řekl, že lituji svého náhlého odchodu i tebe," zamumlal k mrtvole, "ale pravda je, že mi to není líto." Bledý vraad zauvažoval nad ostatky, jež měl před sebou, a dodal: "Ale mohlo to být rychlejší a méně odporné, řekl bych."

Pohled na quela v Gerrodovi cosi změnil. Během posledních patnácti let si musel až příliš často připomínat vlastní smrtelnost. Nejenže musel čelit smrti kvůli tomu, co právě dělal, ale každé použití vraadské magie trhalo jeho samotného i zem, ve které byl nucen přebývat. Otázka, proč quel zemřel, a on ne, jeho strach jen posílila. Jak může doufat, že zachrání Sharissu, když ani neví, jak zachránit sám sebe?

Zahalený Tezerenee se pokusil přesvědčit sám sebe, že je to jen nervozita, která si pohrává s jeho emocemi, ale pokus uklidnit se selhal.

Můžu ti ukázat cestu k bezpečí... tobě i těm, na nichž ti záleží... můžu ti dát... život... navěky... "Ale..."

Vytrhl jsem tě z podsvětí quelů a vedl tvé ruce, když přišla kritická chvíle. Pobídl jsem tě, když tvá mysl klouzala zpět a mohla selhat. Ano... Více než třikrát jsem tě ssspasil.

Tentokrát nemohl popřít hlas ve své hlavě, jeho naléhavý, hypnotický tón. Tohle nebyl zbytek šeptajících

legií, jejichž příběhu ještě pořád nerozuměl, ani jeho vlastní přetížená představivost. Ne, tohle je někdo, kdo mluví k jeho nejvnitřnějšímu já, kdo se mu snaží nabídnout pomoc, kterou potřebuje, aby se zachránil, i když si tu potřebu začal uvědomovat až teď.

Jestli chceš věci, jež jsem ti nabídl, vydej se stezkou dolů. "Stezkou?" zeptal se, přestože bylo jisté, že ho nový společník nepotřebuje slyšet, aby věděl, nač myslí.

Mou stezkou... řekla neviditelná bytost.

Před Gerrodem se objevil průchod, který si z předchozího průzkumu nevybavoval; nebyl od něj ani padesát stop. Tunel byl osvětlený, ale ne drahokamy ve zdech či ve stropě, jaké dělali quelové, ale úzkou stezkou přímo uprostřed podlahy tunelu. Čaroděj nahlédl jeskynní chodbou a viděl, že pokračuje dál mimo dohled... ale nejdřív chodba klesala.

"A co Sharissa? Co ta, pro kterou jsem přišel?"

Všechno bude tvé... pokud budeš následovat mou stezku...

Nezaslechl v tom hlasu náznak dětské dychtivosti? Gerrod zjistil, že je mu to jedno. Nabídka byla příliš svůdná, příliš dokonale načasovaná, aby jí mohl dlouho odolávat. Vykročil k tunelu.

Uhas to světlo.

"Světlo?" Podíval se na modrý plamínek, vznášející se před ním. "Moje světlo?"

Tvoje sssvětlo... ano... až pak... ano, tak ssse věci mají... až pak můžeš následovat mou stezku.

Gerrodovi to připadalo jako tak bezvýznamná maličkost, že jen souhlasně pokrčil rameny a sevřel dlaň v pěst. Modré světlo s mrknutím zmizelo.

A teď... následuj.

Udělal to. Kráčel dál a dál do hlubin jeskynního systému, nevnímaje čas. Stezka byla pořád před ním, zářila dychtivostí vést ho. Pořád myslel na Sharissu, ale už jen jako na něco, co může získat pouze s pomocí toho, co ho čeká na konci cesty. Neuvědomil si, že představa sílí, čím víc naslouchá uhlazené řeči onoho hlasu.

Konečně ho čas dostihl a zpomalil. Gerrod ztratil přehled, kolikrát už zatočil a jestli to bylo vlevo nebo vpravo. S jistotou věděl jen to, že pořád klesá.

Jenom kousek... už jenom kousek.

Konečně přišel k ústí jeskyně. Zářící stezka se vytrácela hned za ním. Gerrod se zastavil ani ne pět kroků od jícnu. Neviděl nic než temnotu. Čirou temnotu, jako by tu světlo prostě nemělo místo.

Už jsi prošel takovou temnotou, připomněl mu hlas, nyní velmi sebejistý. Za tou temnotou bylo světlo komnaty, která tě osvobodila od tvých vězňů. Vzpomínáš si na to, že?

Paralely mezi touhle a krystalovou jeskyní Gerrodovi neunikly. Zatvrdil se, udělal posledních pár kroků a prošel do jeskyně.

Pořád byla stejně černá jako tělo Temného koně - a skoro stejně zneklidňující.

"Kde jsi?"

Tady.

Čaroděj před sebou zahlédl záblesk pohybu, něco, co svítilo v odlescích, jako by to tu ani nebylo. Tvar byl nezřetelný, jaksi zvířecí, ale Gerrod nedokázal říct, jaké zvíře to je. Možná víc než jedno.

"Kdo... kdo jsi?"

Jsem... tvůj průvodce.

Nebyla to zrovna odpověď, jakou Tezerenee hledal, ale rozhodně se nehodlal s tímhle podivným dobrodincem hádat, obzvláště když uklidňujícím tónem smýval pocit nejistoty.

Jako teď. Tví příbuzní tě tu nenajdou. Jejich smysly sem nedosáhnou. Jsi v bezpečí.

"Sha..."

Je v pořádku. Jsou zmateni. Pohrál jsem si s nimi. Tvá přítelkyně v tom byla velmi užitečná, nápady jsou z jejích vzpomínek.

Ve tmě se znovu cosi pohnulo. Dva žhavé uhlíky, které mohly být očima, ozářily člověka zahaleného v pláští a pod kapuci a zase zmizely.

"Teď by byla vhodná chvíle k úderu, ke..."

Brzy. Věci ještě nebyly dohrány do konce. Ale už to bude velmi brzy.

Gerrod doufal, že ano. Přestože velice oceňoval pomoc fantastického tvora, něco ho pořád

znepokojovalo a pohánělo k útěku. Proč? Tady je před otcem v bezpečí.

Ano... v bezpečí před všemi.

Čaroděj se pohnul. Nelíbilo se mu, že mu někdo tak snadno čte myšlenky. Příliš mu to připomínalo quely.

Ne! zařval hlas. Nech svou mysl otevřenou! Nezavírej ji! Čirá moc, která na vraada udeřila, ho málem shodila na zem. Klopýtl zpět a přitáhl si ochranný plášť blíž k tělu.

Tvor jako by si uvědomil, že překročil hranice, a vrátil se k měkkému, uklidňujícímu tónu, který byl Gerrodovi příjemnější. Pro tvou ochranu je nezbytně nutné, abys mi neuzavíral mysl. Nebudu ti schopen pomáhat, kdyby na tebe zaútočili, jestli s tebou nebudu moci být pořád. Chápeš to? Nemělo by to dávat smysl tak snadno, ale z jakéhosi důvodu dávalo. Čaroděj přikývl a trochu se uvolnil. Přesto si ještě dělal starosti s mnoha věcmi.

"Co budeme dělat? Jak máš v plánu zachránit Sharissu?" Až přijde čas, ona sama nám pomůže. Mezi ozbrojenými vypukne zmatek a strach. Věř, že budou mít příliš mnoho jiných starostí a nebudou mít čas řádně sledovat tvou ženu.

Sharissa Zeree nebyla jeho ženou, ale nemohl se přinutit, aby něco namítal; stejně měl spoustu naléhavějších věcí. "Tezereneové nejsou slabí. Spojenou silou dokázali pouhou magií překročit oceán. Dračí totem je sice jen symbol, ale mému otci velmi dobře odpovídá. Je to drak, v mnoha ohledech."

Tvor v temnotě se při jeho slovech jen dlouze, výsměšně zasmál. Znovu se zableskly hořící oči a stěží viditelný obrys něčeho velikého. Tvor vypadal pokaždé jinak, jako by experimentoval se svým vzhledem a hledal ten nejděsivější a nejefektivnější.

Je to drak, jak říkáš... a víc, než si ty nebo kdokoli z jeho lidí myslíte. Znovu krátký smích. Mnohem víc!

Jak tam Gerrod stál sám v inkoustově černé komnatě a jeho přízračný společník se pořád smál, záblesk rozumu mu podsunul myšlenku, jestli mu snad přece jen nebylo lépe s quely.

XVII.

"Hlídej ji!" zařval Barakas na Reegana. V tu chvíli se naprosto neovládal. Stařešina se otočil k vlastním lidem: "Co tu stojíte? Najděte toho elfa! Má na rukách tezerenskou krev!" Ani zmínky o elfské krvi na ruce Tezereneů, která by mohla Faunonovi poskytnout dobrý důvod pro všechno, co by dračím lidem udělal. "Chceš ho živého?" zeptal se Lochivan podivným hlasem, s hlavou odvrácenou od otce. Sharisse připadalo, že ho víc zajímají stalaktity nebo cokoli jiného než lord Tezerenee.

Stařešina se na syna taky ani nepodíval. Ti dva mohli klidně mluvit k úplně jiným lidem. "Ne nezbytně." Sharissa se naklonila; její hněv držely zpět jen Reaganovy silné ruce a vždy přítomná schránka, kterou měl teď u sebe Lochivan Barakasi! Ne..."

"Vezmi si tohle." Lord Barakas vytáhl z váčku u opasku cosi malého. Zmítající se čarodějce to připadalo jako malý krystal, ale vyrobený, ne vytvořený přírodou. "Použij to, jestli ho zaženeš do komnaty, odkud nebude jiný východ než ten, kde budeš ty. Nejdřív se ujisti, že tam není nic cenného."

Lochivan sklonil hlavu a vzal si tu ohavnost. Barakas si zároveň vzal schránku a pevně ji podržel. Podíval se na nehybnou postavu Temného koně, který mu zlověstnými očima pohled oplatil. Sharissa pořád nechápala, jak se může kdokoli, včetně stařešiny, do těch ledově modrých očí dívat a neodvrátit hlavu.

"Chceš, abych se postaral o tvůj další problém, dračí vládce?" odvážil se zařvat Temný kůň. "Vypadá to, že tu musím oddřít všechnu práci! K čemu jsou ti pak všichni tihle vojáčky?"

Osten zasáhl stejně jistě jako smrtelný úder mečem. Barakas ucukl a rychle setřel pohledem všechny vzpurné myšlenky vlastních lidí. Potil se, což u něj Sharissa viděla jen zřídka. Pokaždé, když se něco nepodařilo, jako by se kousek z něj ztratil. Při bližším pohledu si uvědomila, že se šedá, již si všimla v jeho vlasech, šíří.

Ostatní trpí nějakou vyrážkou, ale on stárne! užasla vraadská čarodějka. Bojí se, že ztrácí vliv!

Mnoho Tezereneů už odešlo a stařešinův poslední pohled přiměl ostatní, aby se rozběhli. Lochivan z nich byl nejrychlejší. Zůstala jen hrstka válečníků, Reagan s nimi.

"Vidím, že tě musím znovu naučit respektu," zašeptal vládce klanu studeně. Sáhл pro schránku.

Temný kůň se nejdřív zachvěl a pak přivřel oči, připravuje se na nejhorší. "Ten, kdo se doopravdy potřebuje naučit respektu, jsi ty, lorde draku!"

"ještě jsi neokusil všechno, co tahle věc dokáže, démone. Myslím, že přišel čas, abych tě opravdu potrestal!"

"Ne!" Sharissa se zaměřila na stařešinu a povolala svou moc. Kůže a zbroj lorda Barakase popraskaly a svařily se, ale jen na okamžik. Podíval se na to, co mu čarodějka dělá, a zhluboka se nadechl. Jakmile vydechl, poškození zmizelo. Popraskaná kůže se zahojila a zbroj se zacelila. Když vzhledl, měl v očích smrt.

"Dračí přísaha, Sharisso!" zamumlal jí Reagan do ucha. Přiložil jí ke krku něco studeného a ochromujícího. Sharissa cítila, jako by část jí samé byla odervána, a věděla, že vyplýtvala jedinou šanci použít své schopnosti. Tezereneové je znovu zablokovali. "To jsi neměla dělat, rozhodně ne! Nechal tě chodit volně jen proto, že měl při ruce jiná kouzla, jak tě udržet pod kontrolou! Copak jsi o tom nikdy nepřemýšlela?" Ne, a to se jí teď mohlo stát osudným.

"Až potrestám tohoto zatoulaného netvora, lady Sharisso, bojím se, že tě budu taky muset naučit slušnému chování! Je mi líto, ale bude to nezbytné."

Dotkl se schránky a obrátil se k Temnému koni. Stínový hřebec se zachvěl, očekáváje bolest. Když si uvědomil, že se nic nestalo, že je očividně volný, hlasitě se zasmál: „Ach, na tohle jsem čekal, dračí vládce!"

Skočil na překvapeného stařešinu.

Přes veškerou rychlost se věčný nemohl dostat ke stařešinovi včas. Sharissa, která se znovu strkala se zmateným Reaganem, sledovala, jak Temný kůň zpomaluje čím dál tím víc, čím blíže se snažil ke svému protivníkovi dostat. Barakas dál kreslil na schránku rychlé vzory, pokoušeje se znovu získat kontrolu. Prozatím byli oba v patu.

Hlas, který zněl jako Lochivanův, vykřikl: "Reegane, ty hlupáku! Zapomeň na ni a pomoz otci!"

Dědic okamžitě poslechl, tezerenský zákon služby vládci klanu - který samozřejmě ustanovil sám Barakas - byl dostatečnou pobídkou, aby se hnul. Odhodil Sharissu zpět ke dvojici strážných, stojících blízko starých soch, a vyrazil vpřed. Čarodějka pochybovala, že má ponětí, co by se dalo dělat.

Jedna z jejích hlídaček se natáhla, aby ji chytila, ale jiná ozbrojená postava jí zastavila ruku. Sharissa i válečnice se dívaly na Lochivana ve zbroji.

"O lady Sharissu se postarám já. Běž pro pomoc. Můžeme potřebovat bratry a sestry."

Obě strážkyně bez váhání poslechly, jak byly vycvičeny, mladá žena však hleděla na svého společníka s rostoucím podezřením. Lochivan se pohyboval beze stop bolesti, patrných před několika minutami, a hlas měl měkký, velice podobný tomu, jaký měl dřív, před nedávnými událostmi. Bylo to skoro jako stát před příзраčným obrazem z minulosti. "Tudy," naléhal. "Co jsi..." "Nehádej se."

Mířili doprostřed mezi tyčící se sochy. Zdálo se, že si Lochivan přeje, aby je nikdo nenásledoval.

Sharissa se chtěla zeptat, kam jdou, ale náhle ji to přestalo zajímat, protože její pozornost upoutalo něco nového.

Sochy pulsovaly. Ne náhodně, ale jako v mohutném rytmu úderů srdce. Čarodějka přelétla pohledem lidské i nelidské tváře, plně očekávajíc, že uvidí otevřená ústa a mrkající oči. Nic takového se nedělo, věděla však, že v postavách opravdu sídlí život a že ten život někdo probudil.

"Tohle bude stačit." Lochivan se zastavil na místě, které vypadalo jako přibližný střed oblasti obklopené sochami. Zdálo se, že nedočkavě čeká na něco, co se má stát.

Cosí se dělo, ale ne to, co chtěl. Magie dvou bojujících osvětlovala jeskynní komnatu jako ohňostroj při oslavách. Temný kůň a Barakas byli pořád lapeni v patu a z obou sálala moc. Tezereneové stáli kolem v obavách, že udělají něco, co by mohlo nechtěně narušit rovnováhu v neprospěch jejich pána. Reagan se zdržoval na vnějším kraji kruhu, tvořeného napjatými postavami ve zbroji, a Lochivan, stojící naproti němu, byl...

Lochivan?

"Už! Drž se!" varoval ji její společník, právě když vzhledla a uvědomila si, že to není syn stařešiny, ale... ale kdo?

Otázka se rozplynula ve stejném okamžiku jako jeskyně. V jednu chvíli stáli uprostřed sílicího magického pole, a vzápětí v temnotě.

Dvojník, nebo ne, pevně se ho držela. V té temnotě byl chlad, který se jí nelíbil. Připomínalo jí to hrobku

nebo nějaké jiné místo, kde vládne smrt. Neuklidnilo ji dokonce, ani když si uvědomila, že se jí vrátila vláda nad magií.

Pojďte ke mně, děti moje. Vejděte na mé nádvoří a buďte bezpečni před těmi nahoře.

Učinili tak; Sharissa skoro neměla na vybranou. Tělo se pohnulo vpřed, dřív než se vůbec rozhodla. Falešný Lochivan byl vedle ní a držel s ní krok. Čarodějka ho neviděla dost zřetelně, ale byla si jistá, že je skoro stejně zmatený a zděšený jako ona, což bylo podivné, jelikož to byl on, kdo ji sem přivedl. Není důvod se bát. Ochráním vás. To jsem přísahal.

Pochopitelně mohla namítnout, že neví, jak je neviditelný ochránce důvěryhodný; pokud bylo Sharissino podezření správné, tak tohle je zlo, o kterém Faunon předtím tak často mluvil.

Zzzloje... zlo je někdy jen nepochopená moc. Ano, tak je to.

Až moc dobře jí to četlo myšlenky. Sharissa posílila mentální štíty.

Zasmálo se to. Dovol mi ulevit tvým obavám. Elfe, tvá paní je tady.

"Sharisso?" prořízl tmu Faunonův hlas. Kolem postavy, mířící k ní, se objevila aura matného, načervenalého světla. Když byla skoro na dosah ruky, rozeznala, že je to Faunon. Sharissa mu málem skočila do náruče, když si náhle vzpomněla, že Lochivan vedle ní je jen kopie. Jak má vědět, jestli je tenhle pravý, nebo ne?

Pověz jí, kdo jsi, elfe. Dokaž jí, že je mezi přáteli.

Z výrazu na Faunonově tváři - pokud to byl Faunon - soudila, že elf názor neviditelného řečníka tak úplně nesdílí. Nicméně se ji pokusil přesvědčit. "Dotkni se mé ruky, vraadko. Opatrně, jestli chceš." Poodešla od falešného Tezereneho a opatrně natáhla ruku. Konečky prstů mu přejela po hřbetě levé ruky. Když ji začala odtahovat, popadl ji za zápěstí. Stiskl ji jemně, ale pevně. Čarodějka cítila, jak jí projelo zachvění.

"Faunone!" Natáhla k němu ruku, ale pak si vzpomněla na druhého společníka. "Ale kdo je tohle, když to není Lochivan? Znáš tě! To můžu říct, stejně jako jsem mohla říct, že tohle je Faunon."

"Znáš mě, Sharisso." Postavu ve zbroji také obklopovala matná rudá aura, čehož si předtím nevšimla. Sharissa se podívala na svoje ruce a nic takového neviděla, nicméně v téhle tmě by vůbec neměla být schopná vidět

Jaká magie na tomhle místě působí... ať je kdekoliv?

Lochivanova zrádná podoba se rozplynula v postavu v plášti jejíž tvář se zpola ukrývala pod hlubokou kapuci.

"Gerrode?" Byla spíš připravená věřit, že je to jen další trik. Gerrod je za mořem na východě.

"Jsem to já, Sharisso. Mistr Zeree za mnou přišel, tušil, že bych tě mohl sledovat tam, kam on nemůže." Čaroděj zahanbeně rozpráhl ruce. Chvilí jsem bloudil, ale nakonec jsem tě našel."

"Gerrode!" Pevně ho objala, tak ráda, že vidí někoho, kdo patří k domovu. Tezerene v kápi stál volně, nejistý, jestli má objetí vrátit, nebo ne

Ted' je vše v pořádku. Přátelé jsou konečně spolu, ozval se hlas.

Když si dívka připomněla současnost, počáteční euforie se vytratila Sharissa couvla a podívala se Gerrodovi do tváře. "Kde jsme? Kde je tohle místo?"

"Pokud můžu říct, jsme hluboko pod horou, kterou můj zesnulý a neoplakavaný bratr nazval Kivan Grath."

"Pak je dračí vládce se svými lidmi nad námi!" vyhrkl Faunon

Nepřijdou sem. Dohlédl jsem na to.

"Kdo je to, Sharisso?" zeptal se čaroděj a ukázal na elfa. Cítila, jak mezi těmi dvěma roste napětí, a obávala se, že jádrem toho je ona. Nikdy předtím nepodezírala Gerroda ze žárlivosti, která teď byla patrná z jeho slov i postoje. Jak dlouho ji miluje? Měla ho ráda, to ano, ale... má Faunona radši?

"To je Faunon. Elf. Vězeň tvého otce."

"Tohle je Tezerene?" Faunon marně zapátral po zbrani. Někdo nejspíš jejich neviděný zachránce, ho osvobodil z pout. Jakmile si to elf uvědomil, postavil se jako někdo, kdo svolává moc, aby mohl seslat rozsáhlé kouzlo.

Sharissa rychle zasáhla, protože to vypadalo, že se Gerrod chystá na protiútok. "Ne! Přestaňte, vy dva!

Gerrod pohrdá svým klanem skoro stejně jako ty!"

"Skoro?" ušklíbl se čaroděj.

"Kde se tady vzal?"

"To je jednoduchý příběh." Gerrod se podíval Sharisse do očí a vylíčil jí svoje zážitky, včetně konfrontace s doplňkem Temného koně, quelského města a krystalové komnaty. Faunon se na to tvářil z větší části skepticky, ale neviditelná entita, která zůstávala během vyprávění zticha, nakonec potvrdila, že je to pravda.

Právě když jsem sebral tebe a tvé strážce, elfe, přinesl jsem i tohotohle... a vaši paní. Neomylně v tom zazněla pýcha.

"A kdo jsi ty!" dožadoval se odpovědi elf a obrátil se čelem ve směru, kde podle jeho předpokladů byl neviditelný tvor.

Smích, který zaútočil na jejich mysl, byl na Sharissin vkus trochu moc nezvladatelný. Přesto, na tomhle tvorů bylo něco povědomého... něco...

Vzpomněla si, co to je. "Znám tě! Víš, kdo jsi!"

Ano?

"Ano!" Podívala se na Gerroda, který pochopí, co se chystá říct. "On - to - je jeden ze služebníků zakladatelů, jeden ze strážců!"

Gerrod byl skeptický: "Opustili tuhle rovinu. Došlo ke sporu, jestli mají poslechnout příkazy beztvárných a jestli má experiment zakladatelů vůbec pokračovat. Byl tam jeden, který..."

"Který opustil jejich řady!" Sharissa zírala do tmy, hledajíc něco, nač by mohla zaostřit pohled.

Domnívala se, že vidí dva blýskavé body, snad oči, ale nemohla si být jistá. "Jsi ten psanec, renegát!"

Faunon se zrovna chystal zeptat, o čem to mluví, ale poslední věta zabrnkala bytosti na nervy - pokud měla nějaké nervy.

Jsem psanec a renegát, protože vidím budoucnost, jaká musí být! Nebudu sloužit zaprášeným vzpomínkám! Budu budoucnosti

"A hle, zrodil se bůh..." zamumlal elf.

Ano, přessně! Budu bohem, jako byli oni!

Sharissa usoudila, že je načase odvést řeč jinam. Strážce se chystal k megalomanskému výbuchu opravdu božských rozměrů a bylo třeba ho zchladit. „A co my? Proč jsme tady my tři? Proč ses nás obtěžoval zachraňovat?"

Váhání. Potom: Pamatuji si Drua Zereeho. Pamatuji si jeho vědění. Ty jsi jeho potomek. Máš stejné vlastnosti. Když jsem tě ucítil mezi Tezerenee, věděl jsem, že tě musím vzít. Použit.

"Mně řekl něco podobného," zašeptal Gerrod.

"A já?" zeptal se Faunon, ale neznělo to, jako by to chtěl opravdu vědět.

Ty jsi tu kvůli ní, ale jsem si jistý, že budeš užitečný.

Sharissa dělala závěry z toho, co bylo řečeno, ale potřebovala vědět víc. Čarodějka doufala, že má dostatečně odstíněné myšlenky, jinak by šilenému strážci nahrávala přímo do rukou - pokud nějaké má.

"A co Temný kůň? Proč ho nevzít sem?"

Tentokrát si byla jistá, že z bytosti ucítila rostoucí úzkost. Nemá tady místo.

"Ale je to přítel, stejně jako Faunon. Dobrý přítel!"

Z temnoty zasvítily dva rozžhavené uhlíky. Zíraly na trojici, oči rádoby boha, ale Sharisse připadal spíš jako dítě, které se pokouší dělat na ni hrozivé obličej, než jako by jí vyhrožovala obávaná bytost schopná udělat, cokoliv si zamane. Jak moc božský je tenhle strážce? Blufuje?

Nemá tady místo. Ne v mém světě.

"Co s námi budeš dělat?" chtěl vědět Gerrod. Vypadal unavený a znechucený sám sebou.

Dělat? Nic! Jsem váš přítel. Jsem přítel vás všech. Budete svědky mého pokusu a vyvrcholení mé vize.

Uspěl jsem tam, kde zakladatelé selhali! Přinesu tomuhle světu pokračovatele, které se jim nepodařilo vytvořit! Bude tu tolik práce...

"A ty nás chceš, abychom tě vedli!" Konečně Sharissa pochopila jejich místo v psancově vizi. Odtrhl se od ostatních po nesčetných tisíciletích absolutní loajality. "Vraadové manipulovali vlastním světem celé generace, ale ty, přestože už existuješ tak dlouho, s tím máš jen malé nebo žádné zkušenosti. Celou svou

existenci jsi sloužil přáním zakladatelů."

Faunonovi to připadalo neuvěřitelné. "Chce po nás, abychom mu pomohli ovládnout země!"

Vy mi pomůžete... nebo vás nechám jít.

Trojice tam několik vteřin stála, čekala nějaké objasnění, ale strážce byl zticha. Konečně Sharissa, které už začínala docházet trpělivost, vzala osudovou otázku na sebe: "Co to má být za hrozba? Co nás tam venku čeká?"

Oči spojoval matný obrys hroživé bestie - snad vlka. Ze způsobu, jakým se objevoval a zase mizel, bylo zřejmé, že psanec zkouší podoby a hledá nějakou, která by se mu zamlouvala. Zatímco jsme spolu mluvili - déle, než si myslíte - zrodili se noví králové téhle země.

Vytřeštila oči. Myslela si, že strážce během rozhovoru práci odložil.

Tvoje myšlenky, Sharisso Zeree, i myšlenky tvých společníků patří i mně. Znovu se to zasmálo jejich zmatku a pochopení.

"Co se děje nahoře?" naléhal Gerrod. "Co se děje mým lidem?"

Starost? O ně? Jen lákám ven jejich pravou podstatu - tady i v té skvostné pevnosti, kterou si vystavěli.

Už předtím byli hodni vládnout, ale teď je úspěch zaručen!

Zatímco Gerrod stál, myšlenkami u svých bratrů a osudu, který na ně psanec uvalil, Sharissa hledala způsob, jak zvrátit to, co bylo uvedeno do pohybu. "Tvůj vlastní druh to nedopustí, strážce! Sama země, dědictví tvých pánů, se pohne kvůli takové potupě. Porušil jsi nejposvátnější zákony, které ustanovili zakladatelé!"

Doufala, že v něm vzbudí obavy, entita však cítila škodolibou radost, a ne strach. Země bude spát tak dlouho, jak budu chtít, a ti druzí opustili tuhle rovinu. Nebudou vědět, co se děje, dokud vše nebude hotovo a já se neosvědčím!

Čaroděj se mezitím znovu probral k životu. Udělal krok k sotva viditelnému obrysu ve tmě a vykřikl:

"Sakra, ptám se tě znovu! Cos jim udělal?"

Znovu smích. Uvidíme, jak dobře budou následovat dračí totem.

Gerrod se otočil, hledaje vstup do jeskyně. "Musím za nimi! Varovat je!"

"Nenávidíš je!" připomněl mu hbitě Faunon. Nicméně i elf vypadal, jako by chtěl najít jakoukoliv cestu odsud.

Tezerenee v kápi se neobtěžoval s odpovědí, ale Sharissa mu rozuměla. Dělal si starosti o klan, o jednotlivce v něm. Jeho nenávist směřovala k těm, kdo klanu vládli - k otci, Reeganovi, Lochivanovi - a dokonce ani ty nechtěl odevzdat osudu, který měl na mysli strážce.

Nevede odsud žádná cesta, ozval se triumfálně hlas v jejich hlavách. A tebe by jen potkal stejný osud jako je.

"Je to pravda, "zašeptal Faunon Sharisse. "Nemůžu nikde najít chodbu!"

Vrazil mezi ně ztělesněný vztek. Gerrod, až příliš podobný drakovi, k němuž jeho lidé vzhlíželi jako ke svému symbolu, zaútočil na psance. Kolem zavířila moc, jakou čarodějka necítila už patnáct let. Ve skutečnosti jí připomínala jen jednu věc, ale intenzita sahala daleko za hranici, která by měla být čaroději přístupná.

Vraadská magie. Ach, Gerrode! Nevěřicně zavrtěla hlavou a sáhla vlastními smysly, aby si ověřila, jakou hrůzu má před sebou. Prorazil jsi bariéru mezi světy. Dovolil jsi, aby špína, kterou jsme vytvořili, prosákla doprostřed nás!

Částečně chápala, proč udělal nemyslitelné, ale to ho neomlouvalo - dokonce i kdyby jim to pomohlo k útěku.

Čaroděj vypustil k místu, kde měl být strážce, změt' zářících, jasně červených chapadel. Jeskyně se otřásla.

"Vraadská kletba!" zavrčel Faunon. Vířily v něm emoce. Řekl jí, že elfské legendy mluví o způsobech vraadů, ona však věděla, že i když nenávidí, co Gerrod představuje, stejně jako ona doufá, že to aspoň bude k něčemu dobrému.

Gerrodovo kouzlo se nezastavilo. Dál ho krmil životní silou Nimthu, ještě víc ten svět ničil a zároveň nevýslovně ubližoval Dračí říši. Terč jeho hněvu přes to všechno nijak nereagoval, jen matné světlo

zmizelo. Byl však stále tady. Všichni tři cítili jeho drtivou přítomnost.

Ted' už chapadla vyplňovala prostor před trojicí a osvětlovala komnatu tak, jak nebyla osvětlená od chvíle, kdy přišli. Sharissa se mlčky ujistila, že odsud skutečně nevede žádná chodba. Tahle jeskyně byla bublinou ve skále.

Gerrodovo tělo konečně podlehlo tvrdosti kouzla. Vykřikl a zhroutil se na podlahu.

Chapadla pulsovala s takovou intenzitou, že si čarodějka a elf museli zakrýt oči.

Podle Sharissina odhadu trvalo ticho déle než minutu.

Pak se pomalu a tak potichu, že to nejprve pokládali jen za svou představu, rozezněl smích šíleného strážce. Zesílil a odrážel se všude kolem nich.

Chapadla blikla a zmizela.

Gerrod vzhlédl, tvář vyčerpanou a mnohem starší než tvář jeho otce. Daň za rozpoutání tolikeré ničivé magie činila víc než sílu; vysálo to z něj i část života.

Vskutku vhodná pozice, ozvalo se a všichni věděli, že mluví o Gerrodovi, ležícím na podlaze. Čaroděj se zvedl na kolena a psanec dodal, vhodná pro toho, kdo stojí před svým novým božstvem!

Faunon zděšeně vrtěl hlavou, ale Sharissu výsledek zaujal. Byla to jen její fantazie, nebo byla psancova přítomnost trochu méně drtivá než před útokem?

A nepokáral ji za zrádnou myšlenku, další zajímavé znamení.

Strážce si nicméně užíval své nejnovější vítězství. Dvě planoucí oči se vrátily a zaměřily se na celou trojici.

Myslím, že by se mi líbilo, kdybyste se vy dva přidali ke svému ubohému společníkovi! Sharissa ucítila nepřekonatelnou touhu pokleknout. Jakkoliv to bylo zbytečné, bojovala s ní celou cestu k zemi. Myslím, že je čas dát svému bohu zasloužené desátky!

Byla nucena sklonit hlavu - smrtelníci by v přítomnosti bohů neměli hledět vzhůru, samozřejmě - ale vtom se v ní ozval jiný hlas a prohlásil: Bud' si jist, psanče, že dostaneš všechno, co ti náleží.

V jeskyni propukla vřava. Dva lidé a elf padli k zemi v naději, že se tak vyhnou něčemu, co vypadalo jako samotný svět ve válce. Dokonce ani ořesy způsobené Gerrodovým kouzlem jeskyni neotřásl tak jako tohle. Sharissa přelétla pohledem strop a viděla, že místy praská. Doufala, že žádný z kusů, které se rozhodnou spadnout, nebude nad nimi. Bez cesty ven tady byli v pasti. Pokoušet se teleportovat pryč během takového šílenství by znamenalo spíš šanci na to, že se stanou součástí hory, než že se dostanou do bezpečí. Mladá Zeree neměla chuť příliš přemýšlet o tom, že jejich největší nadějí je klidně ležet a doufat, že to dobře dopadne.

Jeskyní projel fialový blesk. Něco ve tmě zařvalo. Vedle Faunona praskla podlaha; elf se rychle odkutálek k Sharisse, jakmile bylo jasné, že se puklina rozšíří přímo pod místo, kde ležel původně. Ze stropu se odtrhly velké kameny a spadly dolů, jeden jen několik stop od ztuhlé čarodějky. Mumlala dávné jméno Serkadiona Maneeho a pokoušela se nemyslet na to, kam dopadnou příští.

Bouře utichla stejně rychle a prudce, jako to všechno začalo. Všichni tři leželi ponoření ve tmě, nezůstala ani aura, aby jim poskytla náznak světla.

"Sharisso?" Faunonův hlas byl jako světlo majáku. "Jsi v pořádku?"

Zakašlala, aby dostala z plic část zvířeného prachu, a stejně klidně odpověděla: "Myslím, že ano.

Gerrode?"

Žádná odpověď. S jeho posledním obrazem vypáleným v myšlenkách se přinutila pohnout.

"Kam jdeš?" zeptal se elf.

"Potřebuji zjistit, co se stalo Gerrodovi."

Pomůže ti při tom světlo?

Při zvuku hlasu v hlavě ztuhla. "Nech si svůj posměch. Jestli je mrtvý, můžeš za to ty! Co se stalo?"

Hlas byl téměř lhostejný, v naprostém protikladu k předchozímu rozhovoru. Myslím, že si mě pleteš s někým jiným. Je to tak?

"Co tím myslíš?"

Nejsem psanec, ten, který chtěl být bohem. Jiní tvého druhu mi tak říkali, ale nikdy jsem po tom netoužil, není to má profese.

"Jsi jiný strážce?" Prála si, aby tu bylo světlo, přestože by stejně nic neviděla. Pokud výslovně nechtěli opak, byli strážci vždycky neviditelní.

Komnata se tak rozzářila, až Sharissu oslepila. Zlostná kletba zpoza ní jí prozradila, že ani Faunon nebyl připraven.

Gerrodovi světlo neublížilo; ležel na břiše, plášť a kapuce zakrývaly většinu těla. Rychle se k němu přesunula.

Jsem.

"Cože?" Vybavila si předchozí otázku. "Aha. Chápu. Jsi... Musíš být..." Nemohla přemýšlet, měla příliš práce s kontrolou Gerroda. Když mu stáhla kapuci, zalapala po dechu. Gerrod byl stařec, vrásčitý a umírající. "Ne!"

Je to jeho vlastní dílo. Nikdy neměl hledat, čemu jsme do tohoto světa zakázali vstoupit.

"To je mi jedno! Můžeš mu pomoci?"

Mohl bych. Vypadalo to, že strážci mají mnoho společných chyb.

Vzhlédla ke stropu, ignorujíc uvolněné kameny, a vykřikla: "Prosím!"

Pro dceru Drua Zereeho.

Gerrod zasténal. Otevřel oči. Sharissa pohlédla dolů a viděla, že je stejný jako vždycky. Síla se mu vrátila s tak nepatrnou námahou, jakou by ji stálo jediné nadechnutí. "Děkuji ti."

"Za co?" zeptal se čaroděj, který si myslel, že mluví k němu.

Ušetřil jsem tě, ačkoliv jsem měl potrestat tvou nestydatost, Gerrode z klanu Tezerenee.

"Ty!" Čaroděj se zvedl na nohy, připravený udeřit toho, koho považoval za předchozího protivníka.

Tvé spojení s mrtvým světem skončilo. Opravil jsem bariéry, udělal je mnohem silnější, než kdy ty budeš. Také, jak jsem řekl Sharisse Zeree, nejsem renegát. Jestli souhlasíš, tví vlastní lidé mi dali jméno, jakkoliv irelevantní. Nech mě, ať se ti ukážu, jak jsem se ukázal jim.

Jeskyně byla podrobena dalšímu otřesu, i když mnohem tlumenějšímu, než byl ten předchozí. Z místa, kde pukla podlaha, stoupal plyn. V jeskyni se oteplilo a k jejich hrůze začala vzhůru stoupat roztavená zemina.

Nebojte se o své životy.

Ze stropu se odtrhávaly balvany, uvolněné sérií otřesů. Sharissa se podívala nahoru, spatřila jeden přímo nad Faunonovou hlavou a otevřela ústa k výkřiku. Než ho však stačila varovat, úlomek, který jako by se pohyboval podle vlastní vůle, přestal klesat dolů a odlétl směrem k erupci, kde se k němu přidaly další. Shromáždila se další roztavená skála a kameny. Zformoval se tvar, nejdřív jen matná parodie, ale s každou další vteřinou zřetelnější. Sharissa byla vděčná, že je jeskyně tak velká; tvor před nimi se skoro dotýkal stropu. Jak rostl, odtrhávaly se další úlomky, ale žádný se nepřiblížil k trojici na méně než několik stop ani nedopadl na zem. Úlomky se vracely k obrovi a jen zesilovaly jiné části těla.

Když se roztáhla křídla, nemožná křídla z kamenů a lávy, která odmítla poslechnout příkazy gravitace, byla si Sharissa skoro jistá, že ví, kdo a co před nimi stojí.

Všichni teď byli na nohou, unavení, ale nezranění. Čarodějka se na mohutného neživého tvora zamračila, pokoušejíc se pamatovat si, že tohle je jen schránka, kterou strážce vytvořil, nic víc. "Drak z Hlubin?" To je ono.

Faunon stál vedle ní. Bylo dobré mít ho blízko, obzvlášť poté, co čelili takovému chaosu. Naklonil se k ní, jako by něco, co jim podle libosti četlo myšlenky, nezaslechlo šeptání, a zeptal se: "Ty znáš i tohohle?" "Dá se mu - tomu - věřit." Doufám, pomyslela si. Nového strážce se zeptala: "Kde ses tu vzal? Ten druhý si byl jistý, že se chrání před nebezpečím prozrazení."

Falešný drak sklonil hlavu. Lhostejnost ustoupila náznaku zahanbení. Většina strážců, důvěníků pradávných, neměla příliš osobitosti. Jen několik z nich, jako ti dva, které toho dne potkali, se dalo nazvat jedinci. Nehledali jsme psance. Přitáhl nás sem tady čaroděj.

"Já?" Gerrod se stáhl do záhybů pláště, takže vypadal jako živý rubáš.

Strážci se nějak podařilo přivřít oči, přestože to byly jen kusy kamene obklopující zářivé koule rozžhavené lávy. Necítili jsme psance, protože se dobře ukryl, příliš velkou část sil však používal jinde, a tak dostatečně nezakryl přítomnost takového množství nimthské magie.

"Pak vám Gerrod ve skutečnosti prokázal službu," skočila mu do řeči Sharissa, která se bála, že by čaroděje mohl čekat trest.

Dračí hlava se stáhla. Neúmyslně... ale pro rozsah psancova zločinu je čaroději odpuštěno... prozatím.

Čarodějka se podívala na Gerroda a úlevu vystřídalý nové obavy. Podle toho, co vyčetla v jeho postoji a zpola ukryté tváři, nebyl stařešinův syn poražen. Jednoho dne se pokusí spojení obnovit.

Můj čas se krátí a mám spoustu práce. Vezmu vás odsud a dám vás na místo, kde musíte být.

Sharissa si nebyla jistá, co tím strážce míní, rozhodla se však důvěřovat jeho úsudku. Koneckonců to byl otcův přítel. Místo toho se zeptala: "Co se stalo s psancem?"

Ten jeden z nás nám prozatím unikl... ale nakonec pochopí poštilost svých cest.

Sharissa věděla, jak málo znamená čas pro tyhle prakticky nesmrtelné tvory, a tak ji napadlo, kolik škod renegát ještě předtím způsobí. Rozhodla se neptat.

"A můj klan? Co bude s ním?" Čaroděj přistoupil blíž, vzdoruje bytosti, která ho obrala o tolik moci. "Co se šílenstvím, které pro ně zosnoval tvůj protějšek?"

Dlouhé váhání probudilo zvědavost všech tří smrtelníků. Drak z Hlubin pečlivě zvažoval svou reakci, jako by ani nebylo jisté, jestli odpoví. Sharissa přešla k místu, kde stál Gerrod, a položila mu účastně ruku na rameno. Ani se na čarodějkou nepodíval a setřásl ji. Zraněnější, než by připustila, se mladá žena vrátila k Faunonovi, který se pokusil soucitně usmát, ale nepodařilo se mu to.

Země udělá, k čemu se rozhodne, a já se budu jejím rozhodnutím řídit.

"To není odpověď!" rozzlobeně vykřikl Tezerenee.

To je jediná odpověď. Je to shrnutí mé existence. Pokud země renegátovy činy nějak využije, což by je ovšem nijak neomluvalo, bude experiment pokračovat novým směrem. Pokud ne, země, ne já, vrátí zpět, co bylo vykonáno.

"Ale renegát do experimentu zasáhl! Jestli je pravda, co řekl, tak se dokonce odvážil utlumit mysl země!" Je to pravda, a teď je to irelevantní. Falešný drak se začal před jejich očima drolit. Křídlo se rozpadlo a dolní čelist se zřítila na podlahu a roztržila se. Navzdory rámusu byl hlas v jejich hlavách stále velmi zřetelný. Země rozhodne... ale vy máte v této věci na vybranou. Tohle ti říkám, Sharisso Zeree, z úcty, kterou chovám ke tvému otci. Jakékoliv změny byly vykonány pro tvůj druh, ti, kdo jim budou vzdorovat, jim jen mnohem krutěji propadnou. Máte na vybranou, jak se přizpůsobíte tomuto světu. Elf je důkazem. Jeho rasa zůstala víceméně nedotčená.

Tělo se zhroutilo a láva vtekla zpátky do pukliny, ze které se předtím vylila. Trojice odklopýtala zpět. A teď vás vezmu tam, kde musíte být.

"Co myslíš tím ,musíte být'?" vykřikl na poslední chvíli Faunon, který byl většinu času zticha. Sharissa chápala jeho náhlý strach a propůjčila by k tomu i svůj hlas - ale jeskyně i strážce zmizeli a oni teď byli jinde.

"Nuže," ozval se důvěrně známý hlas, který naznačoval, že jeho majitel už celé dny nespal a mezitím prožil strašlivý stres. Z jakékoliv arogance teď nezůstalo nic než trocha výsměchu. "Vítejte zpátky... a ty taky, můj synu."

Jinde byla hlavní jeskyně, odkud Sharissu a Faunona vzal šílený strážce. Hlas patřil stařešinovi, sedícímu na trůnu s vysokým opěradlem, jenž nyní stál na vrcholu pódia, a shlížejícímu dolů na tři ohromené dary, které mu byly předloženy.

XVIII.

"Musím připustit, že jsem si nemyslel, že vás - kohokoliv z vás - ještě uvidím, po tom útěku před -jak dlouho to je, pět dní?"

"Pět dní?" Faunon naklonil hlavu k Sharisse. "Nebyli jsme dole víc než hodinu!"

"To jsme si mysleli, ale první strážce naznačil, že jsme tam možná déle, než se zdá. Kdo může říct, čeho jsou schopni? To znamená, že škody mohou být jen horší, jestli..."

"Ocenil bych," přerušil je stařešina. Narovnal se. Zbroj měl pokrytou prachem a - přimhouřila oči - krví?

"Ano, ocenil bych, kdybyste si vzpomněli, před kým stojíte. Jsem koneckonců vládce tohoto panství."

"To zní dost povědomě," zamumlal Gerrod. Jeho otec, který možná rozuměl, co říká, se na něj soustředil. Čaroděj si přitiskl plášť blíž k tělu.

"Ty. Přese všechno, čím jsi mě zklamal, jsem rád, že tě vidím. Mám však podezření, že jsi sem nepřišel, abys hledal novou cestu ke klanu."

Gerrod zavrtěl hlavou. Někteří z přítomných Tezereneů při tom zneklidněli. Sharissa, která si prohlížela dóm, měla pocit, že je jich tu méně, než si vybavovala z minula. A mnozí z nich byli zranění. Co se stalo od našeho předčasného odchodu?

"Reegane." Na Barakasovu výzvu se dědic oddělil od ostatních a spěchal nahoru po schodech. Stařešina mu podal ruku. Reagan ji sevřel a pomohl otci vstát. "Niméně i tak jsem rád, že tě vidím, i kdyby jen proto, že můžu potřebovat tvou intuici."

"Co se tu stalo, otče? Jsou všichni... jsou všichni stejní jako dřív?" "Zajímavě položená otázka. A ještě zajímavější mi připadá zjistit, kdes byl, že se ptáš na takovou věc." S Reaganovou pomocí sestoupil ze schodů. Dole se zastavil. "Teď však myslím, že bude nejlepší, když vám řeknu, co se stalo. V poslední době jsme byli dost zaneprázdnění."

Když stařešina začal, rozhlédla se Sharissa po Lochivanovi. Nebylo ho nikde vidět; přemýšlela, jestli krev, která ušpinila lorda Tezereneeho, není jeho. Chyběla taky pekelná schránka. "Kde je..."

Barakas luskl prsty. Trojici opožděně obklopily stráže. Ruce v rukavicích jim všem zapnuly kolem krku obojky. Došlo k jistému popotahování, jak se Gerrod pokoušel nechat si kapuci. Když byla konečně dole, podíval se na ostatní, jako by čekal v jejich reakci hrůzu. Sharissa si uvědomila, že neví, co pro něj Drak z Hlubin udělal. Stráže věděly, že je to navzdory svému postavení stále jeden z vládcových potomků, a když skončily, kapuci mu zase nasadily.

Stařešina zavrtěl hlavou nad takovým zjevným plýtváním energií. "Věci se hroutí... a jestli něco řekneš, než dám svolení, nechám je, ať tě umlčí. To si nepřejješ, lady Sharisso. Nikdo z nás nemá zrovna příjemnou náladu." Svému klanu přikázal: "Přineste jednoho z proměněných!"

Trocha pobíhání a pauza, během níž se Barakas opřel. Uvědomil si Sharissin tázavý pohled a tiše řekl: "Všechno v pravý čas, má paní. Všechno v pravý čas."

V tu chvíli se řady rozedraných válečníků rozestoupily před čtveřicí, která nesla ranec veliký jako tělo. Gerrod udělal krok dopředu, ale stařešina zavrtěl hlavou. Trojice čekala, fascinovaná, jistě, ale taky připravená na nejhorší.

Nebyli zklamáni. Sharissa to čekala, a tak ji nepřekvapilo, co se vykutálelo z příkrývky, kterou Tezereneeové položili na podlahu před nimi. Faunon přikývl; taky to čekal. Jen Gerrod byl opravdu překvapený. "Co je to za odpornost?"

"Kdysi to byl tvůj bratranec," sdělil mu vůdce klanu. "Kromě tohoto se to stalo ještě sedmi dalším. Trvalo nám pěkně dlouho, než jsme je uštvali, a jejich zabítí nás stálo víc než dvakrát tolik válečníků." Mrtvola patřila tvorovi, připomínajícímu nešťastného Ivora, v podobě, kterou měl v těch několika okamžicích, kdy se setkal se Sharissou. Tahle jen ještě víc připomínala plazu. Už neměla ani úplně humanoidní postavu, byla spíš jako drak.

"Vypadá to jako draker," podotkl Faunon. "Draker?" zeptal se Reagan.

"Mají mnoho jmen a mnohá znějí podobně. Někteří si myslí, že vládli kdysi dávno před aviany a quely. Slouží - sloužili - ptačímu lidu. V poslední době začali být mnohem divočejší, než by měli být."

"Viděl jsem je. Nedůležití." Odpoutal se a odkulhal k zneklidňujícímu tělu. "Tohle býval jeden z mých lidí, žádný netvor. Chci vědět, co se stalo a kdo za to může!" Dlouze zhodnotil elfa pohledem. "Možná jsem měl Lochivana nechat, aby tě vyslechl důkladněji."

Sharissa se nedokázala udržet: "Kde je Lochivan?"

"Je nemocný... a hlídá démonovo vězení." Víc o tom neřekl, byla si však jistá, že jí ještě něco zamlčel. Gerrod se vytrhl strážím, a navzdory otcovu varování přistoupil blíž, aby si bývalého bratrance prohlédl. Dotkl se tuhé kůže a sundal kousek potrhane zbroje, která na mrtvole ještě visela. Podle toho, co Sharissa viděla ze své pozice, proměněný Tezerenee část zbroje roztrhal a zbytek doslova prorazil. Jak moc to muselo být bolestivé? Jak bolestivá byla samotná proměna?

Stráže vyrazily, aby čaroděje přiměly ustoupit, lord Tezerenee však na ně mávl, ať se vrátí. Odcizenému synu řekl: "Později budu chtít vědět, kde ses vzal na tomhle kontinentu, ale teď bych ocenil, cokoliv vyčteš z téhle... hrůzy."

Nedostal odpověď, to však byl Gerrodův styl. Zahalený Tezerenee ještě chvíli zkoumal a pak se podíval k otci, ale ne přímo na něj. "Byl bych rád, kdyby to viděla Sharissa."

Reegan otci cosi zašeptal, ale Barakas zavrtěl hlavou. Podíval se na čekající dívku. "Běž k němu, ale

dávej si pozor, co uděláš nebo řekneš. Žádný druhý útěk nebude. Obzvláště pro tvého elfa."

Jako v odpověď na nevyslovený rozkaz jeden z Faunonových strážců přiložil elfovi nůž na krk. Sharissa stiskla zuby, aby neřekla něco, co by jejího věznitele rozzuřilo. Zrovna teď ji útěk vůbec nezajímal; na nic tak namáhavého neměla sílu.

Připojila se ke Gerrodovi a prohlédla si mrtvolu. Jak čekala, mluvit chtěl on.

"To je to, čeho jsem se celé roky bál - toho a skutečnosti, že stárneme mnohem rychleji, než jsme byli zvyklí na Nimthu."

"Co to mumláš?" zeptal se Reagan, podezřívavý vůči každému, kdo se Sharissou vycházel lépe než on. Pokud šlo o ni, zahrnovalo to opravdu velké množství lidí.

Gerrod hleděl na staršího sourozence s pohrdáním. "Přemýšlel jsem, kdy se objeví první takový."

"Jeden se objevil během cesty sem," sdělila mu Sharissa. Ten první byl zřejmě jeden z Tezereneeů, kteří byli citlivější vůči magii. Nebo to možná byl pokus vyhnaného strážce, způsob, jak se ujistit, že to, oč se snaží, je možné, aniž by to oběť zabilo.

"Jeden ssse objevil už předtím," prohlásil syčivý hlas. Z jedné z chodeb vyklopýtala postava ve zbroji, která mohla být jen Lochivanem. Navzdory stařešinou tvzení, že je syn nemocný, byl Lochivan v plné zbroji, dokonce měl i prilbu. Taky nesl schránku, což mu očividně způsobovalo potíže s rovnováhou, odmítl však pomoc dvou válečníků, kteří k němu přispěchali.

"Nemáš tady být," řekl mu Barakas. Byl však očividně hrdý, že se Lochivan nepoddává tomu, co ho zasáhlo. "Měl bys odpočívat."

"Tady? Ssslyšel jsssem hlasssy a přišel jsssem ssse podívat. Gerrodova otázka sssi zassslouží co nejúplnější odpověď, jessstli sssi sss tímhle máme poradit."

"Kdy se objevil ten první?" Gerrod se choval, jako by klan nikdy neopustil.

"Během první výpravy. Zabil dva další muže, než jssme ho dokázali zassstavit. Proto jsssem byl připravený na Ivora. Rozeznal jsssem příznaky."

Barakas vypadal trochu ustaraně: "Řekli jste mi, že zemřel, když jeden z draků zdivočel."

Lochivan se zasmál, drsně a svým způsobem skoro nelidsky. Stál teď na okraji kruhu nervózních lidí, který obklopoval vězně, stařešinu i ubohé, zohavené tělo na podlaze. "Myssslé jsssem sssi, že máme sssituaci pod kontrolou, dokonce i když ssse objevil Ivor. Myssslé jsssem sssi, že jsssem uzavřel dohodu, která násss zachrání!"

"O čem to mluvíš? Musíš mít horečku!"

"Ne." Sharissa pochopila. Lochivan věděl, co se jí má stát. To měl na mysli tehdy večer. Uzavřel dohodu, která zahrnovala její bezpečí... aspoň si to myslel. V jistém smyslu měl pravdu. Bohužel Lochivan jednal s bytostí, která se rozhodla vyložit si dohodu tak, jak se jí zrovna hodilo.

Stařešina se k ní obrátil: "Co to říkáš?"

"Pověz mu to, Sharisso," naléhal Gerrod. "Pověz mu to, jinak to, u dračích spárů, udělám já!"

Přikývla. Bude nejlepší, když Tezereneeové budou znát pravdu. Mohlo by je to přimět opustit toto místo, jako to udělali pátrači. "Setkali jsme se s tím, s nímž jsi uzavřel smlouvu, Lochivane." Odmlčela se, aby měli čas pochopit. "Myslím, že jste viděli, jakým způsobem tu smlouvu plní."

"To není možné! Udělal jsssem to pro přežití klanu! Nechtěl jsssem tyhle hrůzy!"

"Ivor a ostatní jsou obrazem toho, jak si strážce představoval, že váš klan v téhle zemi nejlépe přežije."

"Okamžitě přestaňte!" zařval Barakas. Namířil na nejistou postavu obviňující prst. "Povíš mi svůj příběh později, a ať je to radši pravda!" Stařešina kopl do suti a zamířil k Sharisse a Gerrodovi. Oba při jeho příchodu vstali. "Nejdřív si poslechneme tvůj příběh!"

Sharissa ho ochotně vylíčila. Gerrod, a dokonce i Faunon, taky přispěli, povzpomínali si na všechno, nač dokázali. Všichni tři jednali v nevysloveném souhlasu, že pokud je Drak z Hlubin poslal sem, je v jejich zájmu přesvědčit věznitele o naléhavosti celé situace.

Lord Tezerenee mlčky naslouchal, jedinou reakcí byl příležitostný pohled z jednoho vězně na druhého. Časový rozdíl ho zaujal natolik, že se zeptal na jednu či dvě otázky, ale zbytek si vyslechl bez přerušování.

Když Sharissa zakončila vyprávění rozhodnutím druhého strážce poslat trojici sem, Lochivan se ozval navzdory hrozbě trestu: "Jejich příběh už většinu řekl... ale já myslím, že ta pohroma je dílem země, ne

toho vypovězeného monstra."

"Tím si pořád nejsem jistý," prohlásil stařešina. "Ale je tu možnost, že to není ani jedno."

"Ve všem jsme ti řekli pravdu, otče," trval na svém Gerrod.

K všeobecnému překvapení se lord Barakas usmál. "Tím jsem si jistý! Jestli je to tak, pak je nebezpečí věcí minulosti. Sami jste řekli, že psanec před Drakem z Hlubin uprchl. Znovu nás zachránil!"

Sharissa se zamračila. Nevycházelo se to tak, jak by mělo. "Zapomněl jsi, co Drak z Hlubin řekl? Není žádná záruka, že je to pryč a že nepřijde ještě něco horšího!"

Stařešina ukázal na mrtvolu. "První z nich se objevil ten den, kdy jste zmizeli; poslední o tři dny později. Od té chvíle to nebyl žádný a já říkám, že už ani žádný nebude!" Podíval se na ostatky jednoho z mužů a dodal: "Odtáhněte to někdo a spalte to. Necht' jsou všichni připomínání s úctou jako oběti nepřítele, který uprchl!"

"Typické!"

"Co je, Gerrode?"

"Nic, otče! Jen to, že ses vůbec nezměnil. Modlil jsem se, kéž by ses změnil, aspoň kvůli matce!"

"Alcia!" Z drsných rysů vůdce klanu zmizel triumf. "Pevnost!"

"Pevnost?" Gerrod se podíval na Sharissu, aby mu to vysvětlila.

"Tvůj otec přinutil Temného koně, aby mu na jihu odsud postavil velkolepou pevnost." Ukázala na schránku, kterou nesl Lochivan. Nedokázala potlačit hořkost. "To je odměna Temnému koni za jeho úsilí; vězení!"

"Má matka a ostatní tady nejsou?"

"Alcia." Barakas zvedl ruce nad hlavu. "Poslal jsem vzkaz, oznamující náš nastávající vstup do jeskyní, ale... od té chvíle nic. Nevědí to! Musím k ní jít."

Stál tam několik vteřin, oči zavřené. Místnost byla plná očekávání. Sharissa byla první, kdo se začal divit, proč tu stařešina pořád stojí, když měl očividně v úmyslu teleportovat se k manželce.

Barakas se taky divil; stáhl ruce a užasle na ně zíral. "Moc! Měl jsem ji! Ted'... pořád nějakou mám, ale nemůžu jí povolát dost na tenhle úkol."

"Zjistíš, že už tu moc nemáte jen tak na povel!" To promluvil Faunon, k Sharissinu překvapení. Barakas kývl a strážce je pustily. Elf se záměrně přesunul k Sharisse a dal jí ruku kolem pasu. Nejprve byla trochu zaskočená, ale skoro vzápětí zjistila, že ho u sebe chce.

"Jsme tady ted' jediní čarodějové a zrovna ted' nemáme dost sil, abychom vám mohli pomoci."

"Běž od ní!" zařval Reegan. Tasil meč a vyrazil k dvojici.

"Reegane!" Hlas zrozený velet dědice na místě zmrazil. Pak Barakas dodal: "Pokračuj, elfe! Jaképak veliké odhalení pro nás máš?"

"Sharissa to zřejmě ví," řekl Faunon, "ale já jsem se ozval bez rozmyslu, takže je na mně, abych ti to řekl."

"Tak do toho, než se rozhodnu nechat svého nejstaršího, ať se ještě trochu ušpiní!"

"Otče..."

"Ticho!"

Než elf promluvil, zahlédla Sharissa na jeho rtech nepatrný náznak úsměvu. "Příběhy našich předků hodně vyprávějí o způsobech vraadského čarodějnictví, takže ho dokážu rozeznat. Vaše čáry páchnou tak, že mě nutí přát si, abych jejich přítomnost raději necítil. Sharissa o nich taky mluvila, když jsme byli spolu -jak se vám moc náhle vrátila."

"Moje spojení!" Gerrod se podíval na Faunona se směsí překvapení a úcty.

"Když se udělá díra, mají věci tendenci prosakovat."

"Drak z Hlubin bariéru znovu zapečetil a posílil ji," dokončila Sharissa. "Jste na tom stejně jako předtím." Krystalické oči se zúžily: "Vezmete mě tam! Jeden, nebo oba!"

Faunon si odfrkl: "I kdybych chtěl, vraade, ani jeden z nás na to nemá sílu, ne po tom, čím jsme prošli. A nejsem si ani jistý, jestli je to bezpečné. Můj lid tady žije mnohem déle než vy a máme příběhy.

"Další zatracené příběhy!"

"Máme příběhy," pokračoval a vychutnával si svou roli, i když Sharissa věděla, že si uvědomuje rizika toho, kdyby stařešinu zatlačil příliš daleko, "o časech, kdy je země vzhůru... jako když ji ted' probudil

vyhnany strážce."

"A co sse v těch příbězích říká?" zeptal se Lochivan. Držel teď schránku v obou rukou, jako by ji chtěl darovat Sharisse. Věděl Temný kůň, že jím Tezerenee manipuluje? Chtěl se Temný kůň obětovat, aby mohla být Sharissa volná? Doufala, že jednou přijde čas odpovědi. Doufala, že jednou přijde čas Temného koně.

"Že ti, kdo na sebe v takových bouřlivých časech upoutávají pozornost, můžou záhy zjistit, že neznají sami sebe. To říkají."

"Reegane," začal Barakas a obličej mu zkroutila zuřivost, "jestli se elf na druhý pokus nevyjádří jasně, máš mé svolení napíchnout ho na meč."

"Faunone," varovala ho Sharissa.

Volnou rukou ji vzal za ruku. "Pamatujete, co řekl druhý strážce, že my jsme udrželi změny pod kontrolou? V minulosti to tak bylo. Když země процitne, je tu divoká magie. Ti, kdo příliš užívají svou moc, se stanou tvárnějšími, citlivějšími ke... změně."

Barakas si prohlížel prastarý dóm. Tišším hlasem řekl: "Rozhodl jsem se tady zbudovat pevnost, z níž budu řídit vládu nad touto zemí. Je to dobrá volba, protože to bude panství mého dědice." Sharissu zaujalo, že Reegan nevypadal tímto rozhodnutím příliš potěšen. Doufal ve vlastní království, ne v takové, ve kterém by neměl o moc lepší postavení než předtím. Zdálo se, že to stařešinu nezajímá. "Zdá se, že to bude muset chvíli počkat, ale bude moje! Reegane, pojď sem!"

Reegan potlačil hořkost a samozřejmě přistoupil k otci. "Otče?"

"Zůstaneš tady a budeš pokračovat v přípravách tohoto místa. Bud' ve střehu."

"Ano, otče."

"Taky chci připravit na cestu nejrychlejší draky. Dva tucty - ne, tucet! Ne víc, než je nutné." Stařešina se otočil ke trojici: "Vy tři mě doprovodíte!" Mávl rukou nad všemi námitkami, včetně Reeganovy, kterému dělalo starosti, že od něj odvedou Sharissu. Barakas se zadíval na čarodějku a pokračoval: "Kdybys si myslel, že vám můžu důvěřovat, nechal bych vám ty obojky sundat. V této situaci vám zůstanou kolem krku. Ať vás nenapadne sundávat je bez mého svolení, jinak zjistíte, že jsou nebezpečné!"

Sharissa chtěla promluvit, říct, že tohle je něco, co se nutně týká jich všech, ale věděla, že by jí vůdce klanu nikdy neuvěřil, že by s ním jela dobrovolně.

Lord Barakas Tezerenee se rozhlédl po svých lidech. "No? Co tu stojíte? Máme spoustu práce!"

Dračí válečníci se rozešli, kromě těch, jejichž úkolem bylo chránit svého pána nebo čekat na další rozkazy, které se mohly objevit. Reegan zůstal, ačkoliv Lochivan a schránka, k Sharissiným obavám, zmizeli. Spěšná výprava do pevnosti klanu ji jen odvede dál od věčného.

"Za hodinu odcházíme," oznámil lord Tezerenee vězňům, "a pojedeme, dokud budou draci schopní pohybu. Budeme spát, dokud nebudou dostatečně odpočinutí, a pak zase pojedeme, dokud se nevyčerpají."

"A co my?" zeptal se Gerrod. "Jsme vyčerpaní už teď... i ty musíš být."

"Jsme Tezereneeové, Gerrode. Jméno Tezerenee je síla, pokud jsi zapomněl. Vydržíme, co musíme, kvůli ostatním! Tihle dva," ukázal na Sharissu a Faunona, "se s tím prostě budou muset poprat."

Čaroděj se ušklíbl a zamumlal něco o prosloveh a víře, ale jeho otec už se otočil.

Přestože trojice neměla moc příležitosti odpočívat - stařešina dostal slovu, když říkal, že za hodinu odcházejí - donesli jim něco k jídlu. Ztracené dny jim však rozhodily vnitřní hodiny, takže nejprve jedli jen váhavě. Teprve když jim jídlo začalo zahřívát, ucítila Sharissa bodavý hlad. Pak se do něj pustila s dychtivostí a všimla si, že její společníci udělali totéž.

Strážce je pozorovaly, aby se ujistily, že si nikdo nepohrává s obojký. Barakas je varoval, že je to nebezpečné, očividně však věděl, že tihle tři se v nějakém okamžiku nepochybně pokusí o útěk. A k tomu budou potřebovat veškeré své schopnosti.

Seděli na místě, kde předtím stáli, nikdo zjevně nepovažoval za nutné mít tady židle. Jen stařešinův trůn - netušila, kde vzali takovou zručnost - připomínal něco určeného k sezení, vypadal však pro většinu lidí příliš nepohodlný. Byl to typ trůnu, jaký by od Barakase čekala, věc, která vyžadovala trpělivost a tvrdohlavost, aby se na ní dalo vydržet.

Během krátké zbylé chvílky se čarodějka soustředila na kamenné kolosy, stojící jen pár metrů od ní. Dokonce i když byla její moc utlumená, což se v poslední době stávalo zvykem, cítila život, který v nich vířil. Bylo jí záhadou, proč to nevnímá nikdo jiný. Faunon tu a tam vzhledl od jídla, skoro jako by občas něco cítil, ale nedokázal si to zařadit. Byla snad o tolik sladnější s tímto světem než oni? Sharissa přijala nový domov bez otázek, obdivovala přirozenou krásu, kterou na Nimthu nikdy nepoznala, protože byla příliš mladá. Možná to byl důvod, proč se naučila používat moc, tvořící pojivo tohoto světa, jako nikdo jiný.

Což ovšem nevysvětlovalo, proč moc uvnitř soch každou minutou sílí.

Co by se stalo, kdyby se země doopravdy probudila? Bylo to snad první znamení?

Zapomněla na to, když se do centrální komnaty vrátil Barakas. Pořád ještě kulhal, ale starost o manželku a líhnoucí se řiši ho nutil ignorovat všechno kromě nejhorších bolestí. Reagan se ploužil za ním a vypadal přitom jako dračí potěr pokáraný matkou. Bezpochyby se neúspěšně pokoušel přesvědčit otce, aby ji tu nechal nebo aby mu dovolil cestovat s nimi.

Stařešina na ni kývl: "Dostali jste řádně najíst, lady Sharisso?"

Zdá se, že používá titul, jen když něco chce, uvědomila si. Připravila se a odpověděla: "Prozatím dost.

Pořád by se nám hodila trocha odpočinku."

"Až s námi budeš dost dlouho, naučíš se spát, zatímco tvůj oř pokračuje v cestě."

"Doufám, že na to s vámi nezůstanu dost dlouho."

Barakas se na ni usmál stisknutými rty. "Upřímnost. To je chvályhodná vlastnost, ačkoliv právě teď k ničemu."

"Otče..."

"Mlč, Reegane. Máš své povinnosti, pokud si vzpomínám. Vykonávej je, jak se sluší na budoucího vůdce klanu... budoucího císaře."

Mohutný Tezerenee se toužebně podíval po Sharisse, která si předsevzala nepodívat se jeho směrem. Odmítnutý Reagan zasalutoval otci a odešel.

Stařešina si pro jednou sundal přilbu, což teď dělal, pokud si vzpomínala, velmi zřídka. Sharissu šokovalo, jak moc se mu ve vlasech šíří šediny. V obličeji měl brázdy, které mohly vyorat jen čas a únava. Připomnělo jí to Gerrodovu tvář po téměř katastrofickém použití vraadské magie tam dole v jeskyni šíleného strážce.

Lord Barakas Tezerenee nestárnul; on byl starý.

"Brzy bude císařem," ujistil je stařešina. Setkal se pohledem se svým odcizeným synem a uviděl tam pohnutí. "Ano, konečně stárnu. Dračí vládce se blíží ke svému konci. Nejspíš už jen pár desítek let, nic víc."

"Aspoň jsi žil všechna ta tisíciletí," odpověděl čaroděj. Ukázal na vlastní tvář. "Na téhle tváři budou brzy vrásky. Tenhle svět rád zabíjí ty, kdo se mu nepokloní."

Ozbrojený vládce naklonil hlavu na stranu a pozorně si Gerroda prohlédl. Pak s výsměšným úsměvem zavrtěl hlavou a znovu obrátil pozornost k Sharisse. "Něco po tobě chci."

"To mě nijak nepřekvapuje."

"Vyslechni mě. Jestli mi pomůžeš, nebudu naléhat, aby sis vzala mého nejstaršího syna. Ty a elf můžete odejít, kdy se vám zlíbí."

"Všichni nás pořád dávají dohromady," podotkl Faunon. Jídlo, dokonce i tohle jídlo, mu vrátilo řádný kus smyslu pro humor, přestože pořád zůstávali vězni.

Klanový vůdce si ho nevšímal: "Tak co?"

"Neřekl jsi mi, co po mně chceš."

Gerrod se naklonil, než jeho otec stačil promluvit, a varoval ji: "Dej si pozor na sliby! Dokonce i přísahy lze porušit!"

"Žádné přísahy se porušovat nebudou!" Barakas vypadal hotov srazit syna zpátky na místo, zřejmě však věděl, jak by pak před čarodějkou vypadal. "Tohle se týká tvé rodiny, hlavně matky a sourozenců!"

Čaroděj se pokoušel předstírat, že je mu to jedno, ale Sharissa už věděla, že navzdory roztržce s otcem Gerrod nijak netouží, aby jeho bývalý klan došel úhony.

"Co chceš?" zeptala se, částečně proto, aby odvrátila stařešinu pozornost od syna. Pokaždé, když se

na něj Barakas zaměřil, v místnosti se citelně ochladilo.

Poškrábal se na krku, ale na rozdíl od mnoha ostatních už Barakas neměl vyrážku. "Chci tvou spolupráci - a jejich - na dobu, než zjistíme, co postihlo nebo nepostihlo lidi v pevnosti - a hlavně lady Alciu."

Byla to trochu neuspořádaná odpověď, ale dojala ji, což by pokládala za nemožné. Barakas je sice protivník, ale jeho zájem o manželku převážil dokonce i touhu po moci.

"Přisahám při duchu draka, že získáte volnost, až se ujistím, že nečelíme hrozbě. Nuže?"

"My všichni?"

"Vy všichni."

Několik vteřin si ho prohlížela a třídila myšlenky. Sharissa od něho chtěla ještě jednu věc a teď byl jediný okamžik, kdy měla šanci ji získat. Jestli si ji nechá proklouznout... "Musí se to týkat i Temného koně."

Jeho výraz se změnil tak, že skoro zalitovala svého požadavku, věděla však, že nemůže nechat stínového hřebce v Barakasově moci.

"Ty chceš toho démona?" Snažil se znovu uklidnit a podařilo se mu to - částečně. "Vezmi si ho! My zvítězíme dokonce i s omezenou magií!"

"Pak budu spolupracovat." Řekla to prostě a zpříma.

Tichá odpověď ho přiměla zastavit tirádu. Barakas se zhluboka nadechl a řekl: "Jsem ti vděčný, lady Sharisso. Zjistíš, že dodržím slovo, navzdory tomu, že mí synové jsou jiného mínění."

Což znamená Gerrod a Reagan, pomyslela si.

"Teď, když jsme domluveni," pokračoval stařešina, "můžu říct, že draci jsou připraveni. Strážte!"

Rychle se zvedli a přešli přes jeskyni k ústí, kterým Sharissa a Tezereneeové téměř před týdnem vešli. K jejímu překvapení stařešina minul několik silných vzdušných draků a zamířil dolů po úbočí hory k místu, kde čekali bezkřídlí draci.

"Nepoletíme?"

Gerrod, který rozuměl zvykům klanu lépe než jeho společníci, jim to vysvětlil. "Otec si zjevně myslí, že bychom byli na nebi příliš podezřelí. Kromě toho, pokud jde o rychlost, putování po zemi bude lepší. Vzdušní draci musejí častěji odpočívat, obzvláště když někoho nesou."

"To vysvětluje relativně pomalé tempo cestou sem," nadhodil Faunon. "Potřeboval čas, aby se sem posily dostaly a odpočinuly si."

Kromě stráží je měla doprovázet jen hrstka Tezereneeů. Sharissu to překvapilo a ulevilo se jí, když viděla, že je mezi nimi i Lochivan a že má schránku pořád u sebe.

I Barakas si všiml nemocného potomka: "Kdo ti řekl, že tu máš být?"

"Musím si to odpykat."

Stařešina vypadal nesvůj, jako by chtěl, aby se všechny oči kolem upíraly kamkoliv jinam než na něj a na Lochivana. "Tvoje nemoc..."

"Udržím ji pod kontrolou," řekl vysoký muž podivným hlasem. Snažil se, jak mohl, aby mu nikdo jiný neviděl do tváře, nejspíš proto, že byla tak znetvořená, že by mohla některým lidem připadat odporná.

"Rád bych věděl..." zamumlal Gerrod.

"Co bys rád věděl?" zeptala se.

Otočil se; neuvědomil si, že mluvil nahlas. "Nic. Jen jsem tak uvažoval."

Rozhovor mezi stařešinou a Lochivanem se přitlumil. Po krátké výměně názorů Barakas konečně přikývl. V Lochivanových gestech bylo těžké číst, zdálo se však, že se mu velmi ulevilo.

"Už jsme ztratili kus dne," řekl Barakas ostatním. "Prosím, nasedněte."

Poslechli. Když byli všichni připraveni, stařešina se otočil v sedle a podíval se na své lidi, kteří tady zůstávali. Jeden z mužů vysoko zvedl žerď, na níž ve větru vlála standarta klanu. Pod třepetajícím se praporem ostatní válečníci, včetně Reegana, poklekli.

"Vrátím se brzy. Porazili jsme hrozby, fyzické i magické, a tahle jeskyně, tahle přirozená pevnost, bude základnou, z níž budeme vládnout říši, rozkládající se na celém tomto kontinentu. Ustanovil jsem království pro všechny své nejvěrnější syny," Barakas se na chvíli odmlčel, "a můj nejstarší, Reagan, bude vládnout zde jako můj spoluvládce až do mé smrti, a potom se stane císařem. Třináct království a v nich dvacet pět vévodství pro ty, kdo si je zaslouží!"

"Další skvělý, velkolepý proslov," zašeptal Gerrod Sharisse s trpkým humorem.

Stařešina ho neslyšel, nebo se rozhodl neslyšet. "Byli jsme odděleni od našich lidí a máme obavy o jejich bezpečí! Podle mého se není čeho bát, jsem však povinován vyjet tam osobně. Jakmile se ujistím, že jsou věci v pořádku, vrátím se s dalšími bratry a začneme si tuhle zemi skutečně přivlastňovat!" Zíral na Kivan Grath, jako by hora reprezentovala celý kontinent. "Přetvoříme tohle panství podle vlastní vůle!" Barakas si založil ruce na znamení, že proslov skončil. Tezereneeové vstali a zajásali, jak se od nich čekalo. Reagan tasil meč a zvedl ho na pozdrav.

"Okázalost a obřadnost," zamumlal Gerrod. "Jedeme," sdělil jim stařešina a sjel drzého syna pohledem. Stařešina nebyl ochoten cizincům úplně věřit, a tak nechal ovládání jejich draků strážím, které jely vedle nich. Jeden z nich vzal vodící provaz Sharissina oře a začal ho usměrňovat, ale pomalu, aby mohl drak vládce klanu vyjet dopředu. Bylo nutné, aby je vedl lord Tezerenee, i kdyby jen symbolicky.

Zatímco skupina odcházela, zbytky výpravy dál cosi vykřikovaly na znamení uznání a oddanosti. Kdyby nebyla tak vyčerpaná - a nemyslela na to, jak unavená bude, až se konečně zastaví - obdivovala by jejich nadšení mnohem víc. V této situaci jen doufala, že budou stejně nadšení i za měsíc. Jedna z Tezereneeů, která stála nejbliž k ní, si sundala přilbu a začala si škrábat škaredou, suchou rudou kůži, pokrývající skoro celý krk i bradu. Sharissa na ni chvíličku hleděla, ale pak válečník, který vedl jejího draka, zatahl za provaz, zvíře se otočilo a nechalo válečnici i ostatní za zády. Sharissa byla tak vyčerpaná, že se neunavovala s ohlížením.

Kromě toho musela uvážít spoustu důležitějších věcí. Příliš mnoho věcí než aby si lámala hlavu s otravnou, ale zjevně bezvýznamnou výrazkou.

XIX.

Už bylo dlouho po půlnoci, když stařešina ustoupil nátlaku svých lidí, aby nechali draky odpočinout, než padnou uprostřed běhu. Mezitím Sharissa v sedle skoro spala. Navzdory ujišťováním klanového vůdce, že se naučí, jak si za jízdy opravdu odpočinout, byla čarodějka víc než šťastná, že může slézt ze vzpurného zvířete a odvléct se na bezpečné, chráněné místo, kde se může pokusit získat zpět aspoň špetku síly. Gerrod a Faunon na tom nebyli o moc lépe, přestože si ve skutečnosti chvílemi oddechli. Jen stařešina vypadal plný energie, ale byla to energie ustaraného a znepokojeného člověka. Jestli s tím bude příliš dlouho pokračovat, vyčerpá ho to.

Ani spánek Sharisse neposkytl příliš odpočinku. Zdála se jí spousta snů, tolik jako nikdy dřív, ale bylo v nich jen málo uklidňujícího. V jednom se ze země vynořila ruka a popadla ji, promnula jako hlínu a přetvořila v nesčetné podob, všechny děsivé. V jiném se objímala s Faunonem. Byla to šťastná scéna a ona věděla, že ji políbí. Pak se jeho tvář změnila v jakousi parodii na plazu, ale přesto se ji pokusil políbit. Tenhle sen ji probudil a víc než půlhodinu udržel vzhůru, tak skutečně obličej vypadal.

A měla i další sny, ale ty se zanedlouho změnilly v matné vzpomínky, příliš vágní, než aby ji příliš rozrušily. Vybavovala si z nich jedinou věc, ta však stačila, aby jí běhal mráz po zádech.

Skrz několik nočních mūr slyšela zvuk výsměšného smíchu šileného strážce. Zdálo se, že smích přechází z jednoho snu do druhého. Ještě jí zněl v uších, když ji znovu probudilo poklepání na rameno.

Sluneční světlo ji páliło v očích. Faunon se na ni usmál. Vypadal odpočatěji, ale pořád na něm byly patrné známky vyčerpání. Sharissa se nestarala, jak asi vypadá ona. Žasla, že ještě někomu může připadat atraktivní. V tuhle chvíli by ji nepřekvapilo, kdyby jí pohled do zrcadla ukázal tvář, v porovnání s ní by vypadal krásně i drak.

Elf natáhl ruku a ona ji přijala. Vytáhl ji na nohy a řekl: "Byla to otázka volby, jestli tě vzbudí někdo z nich, nebo jestli to udělám já. Víím, že jsi ještě unavená, ale myslel jsem si, že bys možná o něco raději viděla můj bledý obličej než jejich kovové masky."

"Mnohem raději." Těšila se z doteku a ještě ho chvíli prodlužovala, než ruku pustila. "Je tam jídlo?"

"Nerušil bych tě, kdyby nebylo." Mávl rukou k mísám, které měli u nohou. Dušená směs, hodně podobná té, jakou jí kdysi nabídla lady Alcia, a voněla skoro stejně dobře. Vzpomněla si na tu událost, protože to vypadalo tak neobvykle, pokud šlo o jednání s někým z Tezereneeů. Někdy bylo těžké uvědomit si, že se stařešinova žena narodila jako cizinka a že předtím, než k sobě Barakas přitáhl roztržštěnou skupinu svých příbuzných a vykoval je v jedinou skutečnou rodinu mezi vraady, žádný klan neexistoval. Vraadové nebyli rodinné typy a koncept klanu bylo něco, co patřilo k počátkům rasy. Barakas však zajistil, že klan nikdo nebral na lehkou váhu - a manželka byla v tomto úsilí jeho pravou

rukou. Skoro stejně jako stařešina i ona pomohla udělat z Tezereneeů sílu, kterou byli nyní.

Sharissa zjistila, že doufá, že se jí nic nestalo.

"Kde je Gerrod?" zeptala se, pokoušejíc se vyhnat lady Alciu z hlavy.

Faunon jí podal jednu z misek. Po krátkém zaváhání odpověděl: "Naposled jsem ho viděl s jeho bratrem. Šli dál od tábora."

Pokouší se něco udělat s Lochivanovou nemocí? To byl jediný důvod, který ji napadl. Ne všechny třenice mezi nimi byly vyžehleny, ale běžný zájem o jejich lidi je alespoň dočasně přivedl k sobě. Kdyby to byla jakákoliv jiná rodina, byla by Sharissa kvůli Gerrodovi šťastná. Takhle doufala, že se znovu nestává jedním z nich.

Padl na ně stín. Vzhledli k dračí přilbě jakéhosi Tezereneeho. "Můj pán poručil, abych vám řekl, že brzy odjíždíme. Připravte se."

Když válečník odpochoval, elf zanařikal: "Málokdy trávím tolik času v sedle. Když si pomyslím, že jsem kdysi koně považoval za těžko zvladatelná zvířata! Jenom sedět obkročmo na jednom z těch netvorů je horší."

"Co myslíš, že najdeme?" zeptala se náhle. Sharissa chtěla vědět všechno, co mohla, a Faunon byl jejím jediným zdrojem informací. On jediný z nich všech se v téhle zemi narodil.

Předchozí chvilka humoru se vypařila a odhalila vážnější podtón. "Nevím, má spanilá vraadko. Jediná předvídatelná věc na jednání země je nepředvídatelnost. Nerad to říkám, ale ty i já máme stejnou šanci, že to uhodneme." Vzal ji za ruku. "Je mi líto, že ti nemůžu pomoci."

Stiskla mu ruku, impulzivně se k němu naklonila a vtiskla mu polibek. Zatímco elf hleděl v nezakrytém šoku, čarodějka se usmála a řekla: "Ale pomáháš."

I teď jeli, jako by za patami draků běžel sám odpadlý strážce. Gerrod a Lochivan, kteří se vrátili, zrovna když skončily přípravy k další celodenní šílené jízdě, se rozdělili, jako by se mezi nimi nic nezměnilo.

Sharissa se k čaroději obrátila pro vysvětlení, ale Gerrod si jen přetáhl kapuci přes hlavu a ukryl se ve všeobjímajícím plášti. Mohla říct jediné to, že je ještě ustaranější než včera.

Než vyjeli, bylo už slunce vysoko na obloze. Znovu to byla šílená jízda, všichni se snažili zvládnout tempo, které nasadil stařešina. Tenhle den byl horší než první a Sharissa tušila proč. Byla si jistá, že se znovu pokusil teleportovat do pevnosti a samozřejmě selhal. Proto bylo nezbytně nutné ujet každý den tak velký kus, jak jen bylo možné.

Nedalo se mluvit, ale kdykoliv to šlo, ohlížela se po Faunonovi. Oplácel jí pohledy se skoupým úsměvem. Než přišli Tezereneeové, nikdy by si nemyslel, že by se na dracích dalo jezdit. A nejspíš si to pořád nemyslel.

Na druhé straně, za tezerenskou stráží, která ji provázela, Gerrod upřeně hleděl dopředu. Jen jednou se na Sharissu podíval, ale kapuce ho ukrývala tak dobře, že to bylo jako hledět do nevidoucí tváře mrtvého muže. Odvrátila se a vzápětí toho zalitovala, ale když se snažila omluvit, Gerrod už zase upínal pozornost na cestu před nimi.

Aby našla Lochivana, musela natáhnout krk a ohlédnout se, což by bylo nebezpečné, kdyby tak měla zůstat déle. Proto se musela otočit víckrát, jen aby ho aspoň dobře zahlédla. Jel v zadní části řady, hlavu svěšenou, takže by mu neviděla do tváře, ani kdyby neměl přilbu. Na boku jeho sedla poskakovalo zákeřné vězení Temného koně, které měl Lochivan navzdory zradě stále na starosti. Sharissa se hněvala sama na sebe, že nežádala osvobození věčného ze skřínky, a přísahala si, že to Barakasovi přednese, jen co zastaví. Kdyby ho jen mohla přesvědčit, že ji Temný kůň poslechne a nebude vyhledávat pomstu, možná by dovolil ebenovému hřebci chodit svobodně. Snad kdyby se zmínila o pomoci, kterou jim Temný kůň při dobývání jeskyní poskytl... S hořkostí si vzápětí vzpomněla, jak byl tvrdě ztrestán za útok na lorda Tezereneeho.

Když se konečně zastavili, už byla znovu noc. Draci byli dobří v dlouhém a rychlém běhu, ale pak museli odpočívat mnohem déle než koně. Museli je taky krmit, což znamenalo maso. Na tuhle cestu Tezereneeové sbalili co nejvíc speciálního krmiva, které přidávali drakům do jídla. Když se smíchalo s masem, výborně uspokojovalo jejich potřeby a předcházelo možnosti, jakkoliv malé, že se draci při hledání čerstvé potravy oboří na své pány.

Jak se Sharissa zapřísáhla, jakmile sesedli, vyhledala stařešinu. Za ní se plížil její současný němý stín. Našla Barakase v rozhovoru s jiným strážným, očividně určovali hlídky na noc. Barakas mohl zplnomocnit, koho chtěl, ale to nebyl jeho styl. Už dávno ho slyšela říkat, že vůdce nemůže sedět vzadu, tloustnout a lenivět. Pracoval se svými lidmi, připomínal jim, proč je jejich vládcem.

Jakmile k němu došla, Barakas válečníka propustil. Kdesi vzadu zahlédla Lochivana, jak se příliš dlouze zabývá svým zvířetem. Vypadalo to, že otce sleduje, jako by něco chtěl.

"Co si přeješ, lady Sharisso?" zeptal se stařešina. Zněl stejně unaveně, jako vypadal.

"Předložit ti jistou žádost, lorde Barakasi."

"Tedy formálně? Pověz mi nejdřív něco, má paní. Odpočinula sis dost, abys mohla použít své schopnosti?"

Všechno se nějak obrátilo a on teď žádal laskavost od ní. Zůstala v klidu, domnívala se, že bude nejlepší vyslechnout ho. Mohlo by jí to pomoci ve vlastní záležitosti. "Příliš odpočatá nejsem, jestli to myslíš takhle. Pokud chceš vědět, jestli tě můžu teleportovat do pevnosti, tak o tom pochybuji. Jediné, co si vybavuji dost přesně, je interiér; příliš jsi mi nedovoloval procházet se za hradbami, jestli si vzpomínáš." "Čehož asi budu litovat, že?"

"Mrzí mě to." Bylo jí to líto. Zdálo se, že jim nepomáhá schválně, ale tentokrát to byla stařešinova chyba.

"A pokud ti na tom příliš nezáleží, raději bych se nezhmotňovala uvnitř... pro každý případ."

"Chápu. Sám jsem se pokoušel objevit venku." Barakas si potáhl šedivějící vous. "A magie ještě nemusí být bezpečná. Když jsem to zkoušel, než jsme ráno vyjeli, cítil jsem něco - nesmírného, jinak to nedokážu popsat - co se šířilo územím pevnosti."

Pomyslela na probouzející se zemi a psancův smích, stále čerstvý ve vzpomínkách ze snů. "Myslíš, že..."

"Nevím, co si myslet." Opustil tohle téma. "Chtěla jsi mě o něco požádat." "Týká se to Temného koně."

"Ano?" V prohlubující se tmě teď neviděla jeho oči, ale věděla, že jsou přivřené a podezřívavé. "A jak se ho to týká?"

Zhluboka se nadechla. "Dala jsem ti slovo, že ti pomůžu, a tys dal slovo, že nás všechny propustíš. Než se tak ale stane, doufala jsem, že pustíš Temného koně z..."

"Je mou pojistkou, že zůstaneš s námi, lady Sharisso."

Mladá Zeree přikývla. "Chápu, jak se cítíš po tom útoku, ale on mě poslechne. Když ho požádám, aby se řídil mým rozhodnutím, udělá to, tím jsem si jistá. Pokud ne..." zaváhala, přemýšlejíc, co by si věčný o téhle nabídce myslel. "Pokud ne, můžeš ho znovu zavřít uvnitř a já nebudu nic namítat."

Nějaký čas bylo ticho; pak: "Zvážím to během jídla."

"Znovu jsi ho připoutal ke schránce. Ted' ti nemůže nijak ublížit!"

"Nikdy nepodceňuj protivníka, obzvlášť zraněného. Ti jsou často nejnebezpečnější." Stařešina na ni kývnul: "Dám ti vědět. Slibuji."

Odešel bez dalšího slova. Sharissa se zamračila a znovu se rozhlédla po Lochivanovi, ale stařešinův syn se vytratil.

Přemýšlela, proč s sebou lord Tezerenee nevzal ostatní děti. Dokonce i Lochivan by zůstal v jeskyních, kdyby se otci nevzepřel. Mohlo to být proto, že se Barakas obával, čemu budou muset čelit? Byl tady jen Lochivan, protože se postavil otci s tezerenskou představou cti a vykoupení? Gerrod se nepočítal; pokud šlo o Barakase, byl skoro jako cizinec.

"Má paní," řekl náhle její strážce. Ocitla se zpátky tady a teď. "Měla by ses najíst a odpočinout si. Lord Barakas bude žádat, abychom byli připraveni, jakmile bude připraven on."

"Dobrá." Přemýšlela, kdy dostane odpověď. Dnes večer? Zítřka?

Kdykoliv se mu zachce odpovědět, usoudila nakonec se zamračením. Otočila se a vrátila se k místu, kde už čekal Faunon s jídlem pro sebe i pro ni.

"Kdykoliv" se ukázalo jako okamžik těsně předtím, než ulehla k spánku. Většina ostatních už odpočívala, ale Sharissa našla potok, a navzdory protestům osobní stráže si vyprala šaty a umyla se. Válečník kupodivu respektoval její soukromí a upíral zrak na blízké listoví. Byla tak unavená, že by jí bylo jedno, kdyby se díval. Byla jen šťastná, že je čistá. Mezi věcmi, které pro ni sbalili, byl cestovní oděv podobný tomu, co měla na sobě. Mohla jen hádat, kde ho vzali, ale padl jí přesně, takže se nemusela oblékat do

mokrého, když doprala. Šaty pěkně zdůrazňovaly její postavu. Sharissa přemýšlela, jestli je snad nepřinesli z pevnosti, kde je pro ni mohla udělat lady Alcia.

Těžké kroky ji upozornily, že přichází nějaký Tezerenee, který si nedělá starosti s utajením. Faunon a Gerrod, kteří spali jen několik metrů od ní, buď přichozího neslyšeli, nebo si mysleli, že bude lepší neplést se do něčeho, o čem nic neví.

"Lady Sharisso."

Jak to chodilo mezi Tezerenee, stan měl jen stařešina. Čarodějka a její společníci spali v cestovních přikrývkách, které zajistil klan, hlavy na malých rohožích, patřících k pokrývkám. Sharisse, dávno zvyklé na výpravy do trosek obydlí zakladatelů, to ve srovnání s mnohahodinovou jízdou na drakovi připadalo jako v nebi. Skoro litovala, že musí mluvit s Barakasem právě teď, připomněla si však, že je to kvůli Temnému koni.

"Doufal jsem, že se ti potok bude hodit. Osvěžující, že ano?"

"Ocenila bych, kdybys to řekl mému hlídacímu psovi. Musela jsem se s ním pohádat."

"Omlouvám se."

"Rozhodl ses ohledně Temného koně?"

"Ano. Nepustím ho. Tobě můžu důvěřovat, ale démonovi ne."

Cítila, jak se v ní probouzí hněv: "On by ne."

Umlčel ji. "To je mé rozhodnutí. Nicméně chci udělat něco pro tebe a tvého elfa."

"Co?"

"Zítřka ti vrátím jeho zbraně, i ty, které patřily tobě a Gerrodovi. Nevěřím vám sice natolik, abych vám sundal obojky, připouštím však, že potřebujete něco na obranu. Mohli bychom vás tři potřebovat. Dovolím vám taky jet s volnými rukama."

Nebylo to to, co chtěla, ale lepší než být odmítnuta a nedostat nic. Přesto si neodpustila komentář:

"Mateš mě, lorde Barakasi. Nejsem si jistá, jestli jsme věžňové, nebo partneři."

Zasmál se, ale vynuceně. "V poslední době je mnoho věcí matoucích, má paní. Dobrou noc."

Sharissa se dívala, jak odchází; ještě pořád trochu kulhal. V takových chvílích stárnoucího dračího vládce litovala. Bohužel lítost byla pryč, jen co si vzpomněla na ty, kdo ho zklamali nebo mu odporovali.

Jako Temný kůň nebo Gerrod.

Barakas dodržel slovo a vrátil jim zbraně. Faunon si vzal meč bez poznámek, ale výraz v obličeji přiměl Sharissu ke krátkému úsměvu. Gerrod byl mnohem cyničtější. Jak podotkl, kdyby se pokusili o útěk, měli by mizivé šance. Barakas nebo Lochivan by se jim mohli postavit sami všem třem a nejspíš by vyhráli.

Sharissa si vzpomněla na Lochivana a rozhlédla se po něm v naději, že si s ním promluví, než jim stařešina zavelel nasednout. Našla ho už v sedle, dračí prilbu nasazenou, ale trochu předkloněného, jako by ho bolelo břicho. Schránku u sedla neměl, což zřejmě znamenalo, že si ji vzal zpátky Barakas. To ji teď ovšem nezajímalo tak moc jako otázka, co může bývalému příteli být.

"Lochivane? Jsi v pořádku?"

"Zvedá ssse mi žaludek, nic víc!" Odmítal se na ni podívat.

"Lochivane..."

Přichvátal k ní její denní stín. "Má paní, stařešina vás vyzývá, abyste nasedli. Vyrážíme!"

"Ssslyšelas ho," zavrčel Lochivan. "Je časss jet."

Nechala se odvést, ale nespouštěla z nemocného Tezereneeho oči, dokud to jen šlo. Lochivan na tom byl hůř než kdykoliv předtím. Neměl s nimi jezdit. Výprava pro něj byla příliš tvrdá, navzdory obdivuhodně silné vůli.

Gerrod a Faunon na ni čekali, usazení na dracích. Čaroděj se podíval na bratra a zpět na ni, v obličeji směs protichůdných citů. Když se ho pokoušela zeptat, s čím si dělá starosti, potřásl hlavou v kápi a našel si něco jiného, čím se zaměstnal.

"Za mnou!" zvolal lord Barakas a pobídl oře vpřed. Při rychlosti, jakou je hnál, by měli pevnost zahlédnout zítřka večer a dalšího rána se k ní dostat. Nebylo to tak rychlé, jak si přál, ale dřív to nešlo. Jeli hodinu za hodinou, zastavující se, jen aby obešli překážky nebo krátce pojedli. Sharissa si pořád

nedokázala zvyknout na podivný plazí krok draků a začínala toužit po vycpávanějším sedle. Všimla si, že i Faunon jede skoro stejně mlčky jako ona. Na druhé straně Gerrod, Tezerenee, jel s obratností a lehkostí, jakou může získat jen ten, kdo cvičí od mládí. Vypadal ponořený v myšlenkách, což u něj nebylo nic neobvyklého.

Oře ovládala z větší části její eskorta, a tak mladá Zeree strávila většinu času rozhlížením se po okolí. Hledala cokoliv neobvyklého, co by je mohlo ohrozit. Příležitostně se ohlížela i po Lochivanovi, který měl stále větší potíže s ovládnutím zvířete. Už jen to bylo znepokojivé; mohlo to znamenat, že je Lochivan daleko nemocnější, než předstíral před ostatními.

Ani ne hodinu před západem slunce si všimla, že se zpožďuje.

První ohlédnutí ukázalo, že je víc než deset délek za ostatními. Druhé odhalilo ohnutého Lochivana, pokoušejícího se zvládnout draka, který se otáčel jinam.

Naznačila Tezereneemu vedle sebe, aby se ohlédl. Viděla, jak ztuhl, když spatřil, jaké potíže má stařešinův syn s tak snadným úkolem. Tezerenee se k ní obrátil zpět a podal jí vodící provaz. Pak pobídl hrozivého oře vpřed a vyjel k čelu skupiny.

Za pár vteřin Barakas vykřikl rozkaz k zastavení. Mezitím už byl Lochivan nejméně sto délek pozadu. Jeho drak se dokonce otočil a zamířil zpět, odkud přišel.

"Lochivane!" vykřikl stařešina.

Syn mu neodpověděl. Lochivan mohl být klidně v bezvědomí, podle toho, jak se pohyboval. Přesto to stařešina zkusil znovu.

Na to neměla Sharissa trpělivost. Obrátila vlastního zdráhavého oře k postavě v dálce. "Když nepřijde na zavolání, možná na to prostě nemá sílu! Může být příliš nemocný a nedokáže to!"

Vzápětí pobídl draka, projela mezi nic netušícími Tezerenee a vyrazila k Lochivanovi.

"Ne, Sharisso! Počkej!" vykřikl Gerrod.

Faunon využil okamžiku zmatku, vytrhl stráží vodící provaz a vyrazil za vylekanou čarodějkou. Vděčně se po něm ohlédla, když prorazil skrz za ní, a pak se soustředila na pokus chytit druhého draka, než se rozhodne vzít bezmocného jezdce na šílený běh divočinou. "Lochivane!"

Viděla, jak se pohnul. Pořád byl zkroucený způsobem, který vypadal zmučeně, ale teď aspoň něco dělal. Už měla za sebou víc než polovinu vzdálenosti, která ji dělila od opozdilce. Neměla ponětí, jestli ji sleduje ještě někdo jiný než Faunon. Podle toho, co věděla, bylo proti pravidlům klanu pomáhat někomu, kdo nedokázal zvládnout vlastní nemoc. Přesně taková drakonická pravidla by klan určitě respektoval.

Když zbývala jen třetina vzdálenosti, Lochivan se náhle narovnal a ohlédl. Zůstával k ní z větší části zády, pootočil hlavu jen tak, aby ji zahlédl. I kdyby neměl přílbou, bylo by nemožné vidět rysy obličeje, rozeznat bolest, která ho určitě ochromovala.

Neměla ponětí, co od něj má čekat, když však konečně zareagoval, překvapilo ji to natolik, že draka málem zastavila.

Lochivan, stále otočený zády, na ni mávl, ať odjede. Sharissa zamrkala, přemýšlejíc, proč by se otáčel zády k pomoci, kterou tak očividně potřeboval. Rozhodně neměla v úmyslu odjet. I kdyby si Tezerenee myslel, že pomoc nepotřebuje, čarodějka věděla, že ano.

Vzadu za sebou slyšela Gerrodův napjatý hlas. I on, stejně jako jeho bratr, chtěl, aby odjela.

"Lochivane!" zavolala. "Potřebuješ pomoc! Jsi nemocný, Lochivane!"

"Otoč ssse a uteč!" zařval. Při zvuku jeho hlasu jí přeběhl mráz po zádech, protože to bylo horší, mnohem horší než předtím. Znělo to spíš jako zvíře, které se snaží dostat z pasti, než jako člověk. Tezereneeho drak se začal vzpínat, naprosto zmatený, co po něm jezdec chce. Lochivan dál mával otěžemi, hledaje způsob, jak Sharisse zabránit, aby se přiblížila. "Nech mě být! Zachraň ssse, hlupačko! Posslechni mého bratra!"

Znovu se přikrčil, jako by ho škrtilo vlastní brnění. Sharissa se pokusila dostat na dosah, ale její oř se náhle polekal. Kopala mu do boků a klela, jak to viděla dělat tolik Tezereneeů, ale zvíře se odmítalo přiblížit a místo toho k jejímu rostoucímu rozčilení poskakovalo tam a zpátky.

Lochivan byl prakticky zlomený v půli a bolest byla tak strašlivá, že se ani nepokoušel ovládnout ji. Jeho křik situaci jen zhoršoval, protože draci tím zuřivěji skákali. Sharissa se držela jako o život - a pak ji napadlo, proč se vlastně se zvířetem otravuje. V tuhle chvíli by bylo jednodušší nechat ho být a běžet k

Lochivanovi.

Pokoušela se nemyslet na to, co by mohl udělat zmatený oř, jako je drak nemocného Tezereneeho, až se k němu dostane na dosah. Seskočila ze zvířete. Na okraji zorného pole viděla Faunona, jak zastavuje a okamžitě taky opouští vlastního draka. K její hrůze se rozběhl přímo k zlověstným čelistem vyděšeného Lochivanova draka.

"Postarej se o něj!" vykřikl elf. "Já zkontroluji to monstrum!"

Přikývla, šetříc si vděčnost, až budou hotoví, a opatrně zamířila k Lochivanovi.

Třásl se, obličej stále odvrácený, a zbroj jako by mu neseděla. Noha, kterou viděla, vypadala zlomená, soudě podle úhlu, v jakém byla ohnutá. Sharissa nedokázala přijít na to, jak se mu to mohlo na dračím hřbetě stát. Až ho odtáhne do bezpečí, může se zeptat.

"Lochivane! Sesedni! Ten netvor tě shodí!" V jeho stavu by mu to mohlo být osudné. Přiblížila se o několik kroků. Teď už byl na dosah ruky. Vpravo viděla, jak Faunon sevřel otěže, které Lochivan v bolesti ztratil. Elf zatím bránil drakovi, aby se úplně splasil; ve víc Sharissa ani nedoufala.

"Jdi ode mě!" zavrčel a rozmáchl se na ni rukou v rukavici. Stále se přitom pokoušel dívat jinam.

Zohyzdila ho snad nemoc natolik, že... je to možné?

Děsivá myšlenka byla zapomenuta, když se jeho ruka ocitla v dosahu. Sharissa se natáhla a chytila ji.

"Ne!" Lochivan škubl zápěstím, rukavice se uvolnila - a odhalila zkroucenou ruku, s drápy, pokrytou šedými šupinami!

Pak se k ní otočil a druhou rukou sáhl po přilbě, která už mu neseděla a začínala prskat. "Varoval jsem tě, Sharisso! Nechtěl jsem, aby sis to viděla. Chtěl jsem, aby to nikdo neviděl!"

Dorazil zbytek skupiny. Barakas už byl dole a utíkal k synovi. Lochivan zvedl ruku s drápy, zařval v agónii a stáhl si přilbu, takže mu už nic nezakrývalo tvář.

"U Serkadiona Maneeho! Lochivane, ne!"

"Ano, Sharisso!"

Hleděl na ni šupinatý netvor, zubatý úsměv se vysmíval vlastnímu nositeli. Nebylo divu, že se přilba zdála těsná. Zatímco se dívala, nos a ústa se slévaly a natahovaly. Zbroj se navzdory tomu, jak byla pevná, na mnoha místech rozervala, jak se zároveň proměňovalo celé tělo.

Lochivan se stal nejen tím, čím byl předtím ubohý Ivor a ti v jeskyni; jeho proměna postupovala ještě dál. Jejich pravá podstata... šílený strážce říkal něco takového, když mluvil o tom, co bude z Tezereneeů.

Ještě teď slyšela drsný smích. Tezereneeové nepřešli z Nimthu do Dračích říší fyzicky; jejich duše vstoupily do golemů z masa a krve, které pomocí magie vytvořili v tomto světě. Těla však nebyla zformována z těl lidí. Ne, Barakas ve své nekonečné moudrosti a v touze udělat z draků ještě silnější symbol klanu přikázal, aby zdrojem nových těl byli draci objevení v tomto světě.

A teď se tato těla stávala tím, čím měla být především.

"Lochivane!" Stařešina přešel k Sharisse a natáhl k synovi ruku. Ostatní Tezereneeové, kromě Gerroda, který se držel co nejdál, draka i jezdce obstoupili.

"Nebyl jsem dost silný, otče! Sšel jsem! Nemůžu se vykoupat!"

"Zapomeň na to! Můžu ti pomoci!"

"Nikdo nemůže! Já... dělá mi potíže vůbec o sobě uvažovat jako o člověku! Ssskoro... jako by se i moje mysl měnila společně s tělem."

Barakas si nevšímal divokého pohledu v synových očích a přiblížil se na dosah. Mluvil klidně, ale velitelsky. "Jsi Tezerenee, Lochivane! Naše jméno je moc! Nic se nemůže postavit naší vůli. Musíš mi jen dovolit, abych ti pomohl bojovat s tím! Musíš mě jen nechat..."

Zmlkl, když syčící Lochivan seskočil z dračího hřbetu a vrhl se na něj.

"Lochivane!" Sharissa po něm chtěla sáhnout, odtáhnout ho od otce, ale Faunon, který už nechal jízdního draka být, ji chytil rychleji a stáhl ji stranou.

"Jsi šílená?"

"Pusť mě!" zmítala se marně v sevření.

"Oni svému vládci pomůžou!" ukázal na Tezerenee.

Válečníci se rozběhli ke dvěma bojujícím postavám. Ve strachu, že by mohli nechtě zranit svého pána, zasunuli meče. Tri vytáhli nůž.

Stále syčící Lochivan vzhledl, když se ho nejbližší muž pokusil popadnout za levou paži. Se šokující rychlostí a divokostí sekl, rozpáral zbroj a zajel do masa. Válečník vykřikl a odklopýtal zpět. Dva další se chopili netvora, který býval jedním z jejich pánů, a odtáhli ho od jeho otce. Barakas rychle couvl. Měl na sobě krev, ale ta patřila nešťastnému bojovníkovi.

"Spoutejte ho!" vykřikl Gerrod, který se stále držel dál. "Je každou chvíli sil..."

Lochivan vyrval jednu paži, a než stačil kdokoli zareagovat, sáhl a popadl muže, který mu svíral druhou ruku. Rozmáchl se válečníkem, přičemž srazil jednoho z dalších útočníků k zemi, a pak praštil oběti hlavou o zem. Sharissa se odvrátila, když viděla, jak se mužův krk při úderu zvrátil dozadu.

Dva válečníci se pokoušeli odtáhnout toho, co byl v bezvědomí, stranou, ale Lochivan nezaváhal, otočil se a skočil na ně. Ten s připraveným nožem udělal výpad a zasáhl znetvořenou postavu do ramene v místě, kde se zbroj roztrhla. Ostří zajelo do masa, a když narazilo na kost, prasklo. Krvácející Lochivan zasyčel, natáhl ruku a chytil muže za krk. Když drápy vzápětí odtáhl, měl v nich část jeho hrdla.

Tezerenee byl mrtvý, než zmrzačené tělo dopadlo na bezvědomého společníka.

"Měli bychom zmizet," zašeptal Faunon. "Tímhle tempem nás všechny zabije! Přinejmenším ty bys měla jít. Můžu ho pomoci zdržet!"

Sharissa zavrtěla hlavou. Věděla, že to Faunon myslí dobře, že se bojí o ni, ne o sebe.

"Mám lepší nápad. Pusť mě."

"Chceš se s ním znovu zkusit domluvit? Teď tě nebude poslouchat!"

„Ale Barakas ano!"

Zamračil se, ale podíval se jí do očí a přikývl. Jakmile uvolnil sevření, Sharissa zamířila ke stařešinovi, s Faunonem v patách. Elf, který byl teď nejspíš velmi vděčný, že mu Barakas dal meč, zůstal mezi vraadkou a netvorem v kruhu.

"Barakasi!" Sharissa se natáhla ke stařešinovi, který stál, hleděl na ztraceného syna a nehýbal se.

"Barakasi! Můžu ti pomoci!"

To ho vytrhlo z transu. "Co ty můžeš udělat, lady Sharisso?"

Ukázala na obojek: "Jsme tu jen tři, kdo mají sílu Lochivana zastavit! Já ho znám! Nech mě, ať to udělám!"

"Pustit tě? Nezáleží ti na Lochivanovi, Sharisso! Zradil tě, pamatuješ?"

"To neznamena, že chci, aby skončil takhle. Jestli mě nepustíš, možná nás zabije všechny!"

Barakas se podíval na syna, který se pokoušel přistihnout jednoho ze čtyř zbylých protivníků při neopatrnosti. Kruh se posunul, takže bezvědomý muž teď byl v bezpečí, ale ne nadlouho, pokud padne ještě jediný z nich.

"Dobrá."

K jejímu překvapení prostě sáhl a opatrně úzký pásek sundal. "To je to tak snadné?"

"Samozřejmě, ale můžu to udělat jenom já."

Prudce se otočila k Lochivanovi. V mysli viděla duhu i linie, jako jediná z vraadů, která to dokázala. Bylo to totéž, šlo jen o záležitost vnímání. Představovaly životní sílu, mízu tohoto světa. Moc, kterou zatím jen ona mohla ovládnout v potřebné míře.

Ať moje kouzlo vyjde! Ať není příliš silný!

Boj zvedl oblaka prachu, a právě ten se rozhodla využít jako základ pro omezující kouzlo. Faunon si možná myslel, že se netvora pokusí zabít, ale to Sharissa nemohla udělat. Není Tezerenee; pokud to dokáže, tak Lochivana uvězní.

Lochivan, kterému touha po krvi očividně zablokovala veškeré ostatní myšlenky, si nevšiml, jak si na jeho tělo stále hustěji sedá prach. Tezereneeové si toho však všimli a snažili se výhody využít. Teď, když byl vůdce klanu v bezpečí, používali meče. Jeden z nich bodl a zasáhl Lochivana do paže. Netvor se pokusil čepel popadnout, ale netrefil se.

"Dost! Zabijte, jen pokud to bude nutné!" vykřikl Barakas. Tohle rozhodnutí nebude zrovna vřele přijato, ale válečníci poslechnou.

Lochivan už si uvědomoval, že je něco v nepořádku. Drakonický obličej měl zkroucený zvířecím vztekem a vrhal vražedné pohledy na jediný možný zdroj svých potíží.

"Sharisso!"

Při jeho výkřiku málem ztratila koncentraci. Kdyby nebyla tak unavená z jízdy, kouzlo už by bylo hotové. Takhle se čarodějka musela probojovávat ke konci a každá vteřina znamenala, že je Lochivan pořád hrozbou.

"Sharisso!" Zamířil k ní, mučivě pomalu. Nejprve si myslela, že ji šálí zrak, ale pak si uvědomila, že netvor žhne. Lochivan s kouzlem bojoval.

"Ne!" Napřela do kouzla všechno, co jí zbývalo.

Znetvořená postava zmrzla, hliněná socha bestie, rozrušené, že nemůže dostat aspoň jednu, poslední oběť.

"Pochválen buď Drak z Hlubin!" zašeptal Barakas.

"Možná bys mohl poděkovat i Sharisse," zamumlal Faunon.

Sharissa se úlevně usmála a skoro se elfovi zhroutila do náruče: "To bylo těsné!"

Jeden válečník šel zkontrolovat bezvědomého druha. Ostatní čekali u hlinou pokryté postavy, meče zvednuté a průzory v přilbách otočené k vládci.

"Co uděláme, otče?" zeptal se Gerrod, stále na zádech draka.

Barakas se podíval na zbylého syna, na Lochivana a potom na Sharissu. Hlas se mu nejdřív zachvěl, ale rychle tu zahanbující chybu napravil. "Do sedel. Všichni. Hned."

"A mrtví, můj pane?" zeptal se jeden z vojáků.

"Nemáme na ně čas. Nezapomeňte jejich jména, to bude k nesmrtelnosti stačit."

Sharissa se oddělila od Faunona a přistoupila ke stařešinovi tak blízko, aby mu mohla soukromě zašeptat: "Kouzlo ho neudrží napořád. Pořád sílí... a jeho tělo roste."

"Vydrží dost dlouho, abychom byli daleko odsud?"

"Mělo by, ale..."

Lord klanu Tezerenee se od ní odvrátil a pomalu odkráčel ke svému zvířeti. "Víc vědět nepotřebuji."

Gerrod přešel k Sharisse a Faunonovi, kolem sebe z každé strany draka bez jezdce. Podal elfovi oštěz a pochmurně se na Sharissu usmál. "Nechtěj, abych ti vysvětlil jeho rozhodnutí. Myslím, že jsem stejně překvapený jako ty."

Zraněnému muži pomohli na draka. Na ruku se mu podívají cestou. Druhý válečník, který už se probral, potřeboval pomoc s ovládním svého oře, ale jinak vypadal v pořádku. Než nasedla Sharissa, zbytek skupiny už byl připravený vyjet. Barakas se naposledy dlouze podíval zpátky na nehybnou postavu a pak dal znamení k postupu.

Za obzorem je čekala pevnost a její vlastní tajemství.

XX.

Příliš brzy a příliš pozdě dojeli na dohled hradeb tezerenské pevnosti.

"Brány jsou otevřené," sdělil jim Faunon, když byli ještě kus cesty od nich. Měl mnohem lepší zrak než oni. Kdysi by bylo pro vraady velmi snadné přizpůsobit si oči tak, jak potřebovali, ale žádný z těch, kdo byli s elfem, se o tom ani nezmínil. Magie byla nepředvídatelná.

"Neslyším nic než ptáky ve větvích," dodal Gerrod. "Pevnost je tichá." Sharissa se podívala na stařešinu a viděla, že svírá oštěz tak pevně, až je s podivem, že je nepřetrhne. Viděla, že zoufale chce co nejrychleji projet branami a podívat se, co postihlo jeho říši, ale výcvik, který on sám vštěpil svému klanu, ho držel zpátky. Žádný válečník se šíleně nepožene do nebezpečí, pokud k tomu nemá dobrý důvod.

Slunce nového dne bylo sotva nad obzorem. Nikdo nemluvil o Lochivanově tragickém zápasu, z obav před výrazem, který se objevil stařešinovi na tváři, kdykoliv o tom jen padla zmínka. A mimo jiné teď byl čas bát se toho, co měli před sebou - a jestli by nebylo lepší obrátit se a ujet.

"Zůstaňte pohromadě," zamumlal konečně Barakas. Chystal se pobídnout draka vpřed, ale Sharissa natáhla ruku a položila mu ji na paži. Podíval se na ni téměř mrtvými očima. "Návrh... a požadavek."

"Jaký?"

"Temný kůň. Tady nám pomůže, obzvláště když se dozví, že mám v úmyslu jít dovnitř bez ohledu na jeho protesty. Bylo by to pro nás všechny nejlepší." "Dobrá." Překvapeně zamrkala a sledovala, jak zvedá schránku, takže mu teď ležela na klíně. Snadnost, s jakou ho přesvědčila, ji znepokojovala i těšila zároveň. V posledních dnech zemřela větší část stařešinova nezkontrolovaného ducha. Nedalo se odhadnout, co v současném stavu udělá, a čarodějka netoužila stát se částí nějakého sebevražedného nápadu.

Nicméně přísahala, že mu prozatím pomůže, a ten slib neporuší.

Sama pro sebe připouštěla, že chce vědět, co se stalo - tedy za předpokladu, že to přežije.

Temný kůň, který tentokrát vyběhl ze schránky, byl velice krotký. Neburácel ani nevyrýval brázdy do země, aby ukázal svůj vztek. Místo toho... kolísal.

"Co... co to bude teď, dračí vládce?"

"Temný koni!" Sharissu šokoval váhavý tón hlasu. Měl skoro tak málo elánu jako stařešina. Její soucit s vůdcem klanu se rozplynul v pouhý stín, když přemýšlela, s jakým trestem se asi věčný setkal.

"Sharisso." Temný kůň svěsil hlavu a nepodíval se jí do očí. Ledově modré koule vypadaly matněji, než si vzpomínala.

"Bude v pořádku?" zeptal se jí tiše Faunon. "Skoro to vypadá, že budeme muset chránit my jeho."

"I kdyby nám nemohl pomoci, bude mu lépe venku než v té děsivé věci!"

Stařešina se pohnul. "Démone, tvá přítelkyně žádala, abychom vyhledali tvou pomoc. Pevnost mých lidí teď může být smrtící pastí pro všechny, kdo do ní vstoupí. Možná budeme potřebovat tvou značnou moc."

"Moje moc teď není tak značná," zamumlal stínový hřebec. "Mám potíže vůbec udržet tvar. A proč se vlastně ptáš? Máš můj život ve svých rukou. Jenom mi rozkaž, tak jako předtím."

Barakas se podíval dolů, na schránku, kterou držel. Pak vzhlédl k Sharisse. V očích mu ještě pořád zbývala jiskra života. Odpověděl ebenovému oři: "Uzavřel jsem s lady Sharissou dohodu. Mírovou smlouvu, pokud pro mne udělá tuhle věc. Ta dohoda zahrnuje i tebe."

Mrštil schránkou na zem, vši silou, kterou měl.

Děsivé vězení Temného koně se roztříštilo tak snadno, že na to Sharissa a ostatní několik vteřin jen zírali.

"Hurá," zamumlal vzadu jízlivý Gerrod.

Obyvatel Nicoty znovu ožil. Temný kůň se zasmál, úleva i mučivé napětí z věznění soupeřily o dominanci. Byl pořád velmi slabý, ale aspoň už měl ducha. Sharissa se usmála.

"Hodně ti dlužím, stařešino, za to, cos pro mě udělal, a dodržím smlouvu přítele. Ale až budeme hotovi, odejdeme, a pokud se naše cesty ještě někdy zkříží, zúčtujeme spolu."

Válečníci sáhli po zbraních, Barakas však mávl rukou: "Tak pokračujme v úkolu. Toužím po tom, aby už tohle všechno skončilo."

Mladá čarodějka se ušklíbla a pobídla zvíře. I ona toužila po konci, ale přála si, aby to řekl jinak.

Gerrod přijel k ní a k Faunonovi a vklínil své zvíře mezi jejich. Elf se na něj zamračil, ale kvůli čarodějovu přátelství se Sharissou mlčel.

"Něco pro vás dva mám... malé památky pro štěstí, nic víc." Natáhl ruku a podal každému jeden malý krystal. "Udělejte mi tu radost a nechte si je u sebe." Než se mohli zeptat, co má v úmyslu, byl čaroděj zase za nimi. Nikdo jiný si jejich rozhovoru nevšímal, zbytek skupiny se soustředil na příbuzné, kteří zůstali v pevnosti.

Když se blížili k tezerenskému obydlí, Temný kůň cválal několik kroků před nimi, protože bylo nejméně pravděpodobné, že by v případě překvapení utrpěl nějaké zranění. Sharissa přimhouřila oči a prohlížela si otevřenou bránu. Nebyla jen otevřená, ale skoro vyvrácená z pantů a velmi potlučená, jako by se ji někdo snažil rozrazit - zevnitř.

Jízdní draci zneklidněli a začenichali.

"Cítí krev," řekl Faunon a nespouštěl přitom oči z rozbité brány.

"Jak to víš?" zeptala se. Neviděla žádné stopy krve, ale to neznamenal, že tam není.

"Taky ji cítím. Je to štiplavý, měděný pach."

"Ticho!" zasykl stařešina.

Pečlivě držíce otěže svých zvířat, dojeli k otevřenému vchodu. Rozbitá brána nechávala víc než dost prostoru, aby mohl projít velký drak. Temný kůň se zastavil a otočil se k lidem.

"Mám vejít?"

"Co cítíš?" zeptala se Sharissa tiše.

"Všechno, a nic!" Upřel pohled na Barakase. "Nemůžu věřit vlastním smyslům."

"Tak vejdi," zamumlal lord Tezerenee. "Vejdi, prohlédni okolí a vrať se k nám."

"Žiji, abych ti sloužil," posmíval se nestabilní kůň. Otočil se zpět k mohutnému oblouku a vklusal dovnitř.

Celou dobu, co byl pryč, Sharissa skoro nedýchala. Vzpomínala si, jaký to byl pocit bojovat s Lochivanem a Ivorem, kteří oba předvedli úžasný magický potenciál. Když se Tezereneeové proměňovali v tyhle ohavnosti, zdálo se, že se přizpůsobovali i magii samotné země. A proč ne, pokud renegát chtěl, aby byli novými vládci? Dokud žijí takoví protivníci jako pátrači a quelové, budou noví králové potřebovat veškeré schopnosti, které můžou získat.

Temný kůň se vrátil. Byl zmatený. "Není tam nic, co bych viděl nebo jakkoliv jinak cítil. To místo je chaotický vír sil. Nemůžu říct, jestli tam někdo je."

"Žádná těla?" zeptal se Gerrod do šoku a vzteku svých bývalých soukmenovců.

"Je tam krev, ale žádná těla, ani kousky." Ebenový hřebec se na stařešinu nevesele usmál.

"Tak vejďme," bylo vše, co musel Barakas říct.

Pevnost byla v troskách. Mnohé z menších budov byly úplně srovnány se zemí; jiným chyběla část zdi nebo stropu. Všude ležela suť. Jedna z věží se zhroutila a rozdrtila budovu pod sebou. Dokonce byla poškozená i část hradeb.

"Nahodilé násilí," podotkl elf. "Zdá se, jako by zkáza neměla žádný smysl. Něco z toho vypadá, jako by útočník uprostřed útoku přestal a odešel."

"Je tu jedna shoda," poznamenala Sharissa. Lord Barakas se při zvuku jejího hlasu obrátil. Ukázala na jednu z potlučených zdí domu, který ještě částečně stál. "Většina suti, kromě poškození hradeb, leží na nádvořích a otevřených prostranstvích."

"A to znamená co?" zeptal se vůdce klanu, kterému se nelíbilo zdržení.

"To znamená, že ničivá síla přicházela většinou zevnitř budov a pak se rozšířila do okolí." Vyzývala ho, aby zkusil její tvrzení vyvrátit nějakým vlastním.

Jeho jedinou odpovědí bylo: "Budeme pokračovat venku a podíváme se, jak vypadá zbytek pevnosti. Až potom začneme budovy zkoumat."

Jen to oddaloval a všichni to věděli, ale nikdo nechtěl být první v budovách - kde na ně mohl čekat skutečný masakr.

Krátce nato si všimli stop na zemi. Během celého pátrání naráželi na dračí stopy, dokonce ještě dřív, než vstoupili do pevnosti, ale nebylo jich tolik. Tady byly stopy všude a mnohé byly potřísněny krví.

Sharissu navzdory sobě samé zaujala důkladnost, s jakou to tu draci propátrali.

Na rozkaz vůdce klanu vyjeli dva ze zbylých válečníků o kus vpřed a zmizeli za rohem jedné z budov.

"Kam jsi je poslal?" zeptala se Sharissa, které se nezamlouvalo nic, co oslabovalo sílu skupiny.

"Něco ověřit. Nebudou v nebezpečí. Druhá brána je jen kousek odsud." "A my, otče?" zeptal se Gerrod, těkaje očima po okolí, jako by čekal, že na ně odněkud vyskočí stovky Lochivanů.

"Sesedneme. Na nádvoří už nepotřebuji nic vidět. Je čas prozkoumat budovy."

Sharissa i její společníci věděli, že je marné se dohadovat, a tak mlčky sesedli. Dva Tezereneeové se ujali péče o zvířata. Čarodějka si urovnala šaty a náhodou se podívala na Temného koně. Viděla skrz něj!

"Temný koni!" Veškeré myšlenky na přízračnou pevnost šly stranou, Sharissa se rozběhla k věčnému a pokusila se ho dotknout. Měl zavřené oči a zdálo se, že je jeho podoba poničená bolestí.

"Já... jsem slabší, než jsem předpokládal, Sharisso! Bojím se, že budu nějaký čas značně neúčinný!" "Ale budeš v pořádku?"

"Věřím... že ano." Temný kůň široce otevřel oči a zadíval se na bývalého věznitele. "Omlouvám se... za... potíže, dračí vládce! Nevím, co to se mnou... může být!"

Cokoliv se stařešina chystal říct, zůstane ztraceno, protože se zpoza rohu vynořili dva Tezereneeové, kteří splnili nezáviděníhodný úkol. Vypadali znepokojeně, ale ne vyděšeně, což čarodějka považovala za dobré znamení. Netoužila čelit něčemu, co dokázalo vyděsit klan Tezerenee.

Ti dva sesedli, jakmile se dostali ke skupině. Oba poklekli před vládcem.

"Mluvte."

Jeden z válečníků, vyšší a hubenější než jeho společník, řekl: "Je to, jak jste předpokládal, lorde Barakasi. Je tam proražená cesta, způsobená shromážděním tolika draků, a vede ven druhou branou. Samotná brána je mnohem rozmlácenější než ta, kterou jsme vešli dovnitř. Musím říct, že tu došlo k hromadnému odchodu."

Barakas se rozhlédl kolem, aby se ujistil, že to slyšeli i ostatní. Na delší dobu ulpěl pohledem na Sharisse.

"Jak je to dlouho, co se ten exodus odehrál?" zeptal se Gerrod. Druhý Tezerenee se podíval na svého pána, který přikývl na souhlas, že smí zodpovědět Gerrodovu otázku. "Usoudili jsme, že asi týden. Pár stop je starších, pár mladších."

"Začalo to tak brzy..." Barakas si prohlížel oba zvědy. "Neviděli jste nic živého."

"Další krev a ostatky jednoho z jízdních draků, pane," odpověděl první. "Pořád měl část udidla. Zabil ho někdo z jeho vlastního druhu."

Jeden z vlastních nebo něco stejně divokého? Sharissa přemítala, jestli Barakase napadlo totéž. Proč by se dva jízdní draci rvali? Byli vycvičení pracovat vedle sebe. Vyžadovalo by to neuvěřitelný strach nebo krvežíznivost, aby se obrátili proti sobě.

"Pak máme odpověď," oznámil stařešina a otočil se, aby se na všechny podíval. "Bylo tu nebezpečí a lidé umírali, ale mnohé stopy naznačují, že hlavní část klanu pevnost opustila, a vydala se k jihu, předpokládám."

"Proč by odsud odcházeli?" zeptal se Gerrod, který se, jak se zdálo, snažil otci ještě víc odcizit. "Něco je k tomu muselo přinutit. Kde to je, otče? Kam to odešlo? Myslím, že za nimi asi ne. Něco tady pořád je. Necítíš to?"

"Necítím nic."

"To jsem si všiml."

Barakas se natáhl po synovi, ale čaroděj byl příliš rychlý. Sharissa vkročila mezi ně.

"Přestaňte! Lorde Barakasi, pokud ostatní odjeli, měli bychom je následovat a nezůstávat tady a neriskovat, že budeme mít potíže, které pro nás budou neřešitelné!"

Stařešina vychladl: "Snad máš pravdu. Snad bychom měli..." Umlkl. "Alcia!"

"Co je s ní?"

Podíval se na čarodějkou, jako by ho zmátlo, že se na něco takového ptá. "Je v hlavní síni!"

Zbytek skupiny se zavrtěl. Jak by to lord Tezerenee mohl vědět? Sharissa zaváhala a pak se zeptala:

"Proč to říkáte?"

"Slyším její hlas, přirozeně." Barakas se podíval na společníky, jako by byli hluchí. „Zrovna nás volala! Potřebuje naši pomoc!"

Sharissa s ostatními na něj zírali.

"Pcha! Pořád ještě mám dobré uši, i když vy ne!" Otočil se a vyrazil k budově, v níž byl hlavní sál. Tri válečníci ho těsně následovali, třebaže nic neslyšeli. Zbylí dva zůstali s jízdními draky. Sharissini společníci se na ni podívali; věděli, že je váže její přísaha.

"Teď bychom mohli odejít," nadhodil elf. "Vypadá to, že tady už není co dělat, a mně se nechce následovat někoho, kdo slyší hlasy."

Gerrod se otočil a zahleděl se za otcem: "Myslel jsem si, že slyším něco jako hlas..."

Sharissa se zamračila: "Proč jsi nic neřekl?"

"Protože jsem nerozeznal nic zřetelného. Rozhodně ne matčino volání! Myslím, že to bych poznal!"

"Kéž bych si mohla sáhnout na něco, co dává smysl!" zamumlala. Čarodějka si povzdechla a vyrazila za zmizelým Tezereneem. "Asi by bylo lepší jít za ním."

Něco velkého zasyčelo. Sharissa si toho nevšimla, domnívající se, že je to jen jeden z draků, ale Faunon jí položil ruku na rameno a chvatně zašeptal: "Sharisso! Vlevo!"

Z jednoho z rozbitých vchodů blízké budovy zíral divoce vyhlížející drak a mžoural na ně. Byl víc než dvakrát větší než jízdní zvířata, opravdový drak. Podle toho, jak se pohyboval, se právě probudil. Plazí oči se upřeně zahleděly na drobné postavičky a pak na jejich náhle bojácné oře. Dva Tezereneeové se snažili hloupá zvířata zvládnout.

"Vrazili jsme přímo do něj!" zašeptal Gerrod. "Zdá se, že válečnické i vůdcovské schopnosti mého otce ochably. Nikdy neměl."

"Na tom teď nesejde!" Faunon se dotkl jílce meče, ale pak si to rozmyslel. Podíval se na jízdní draky a Sharissa si uvědomila, že hledá luk a toulec. Byly tam aspoň tři, ale sáhnout po nich by znamenalo dál upoutávat pozornost probouzející se hrůzy.

S nadějeplným úsměvem na tváři na ni elf mrkl a vykročil k ořům.

Drak se na něj zaměřil, každou vteřinu bdělejší.

"Běž, elfe," pobízel ho Gerrod. "Za chvíli půjde po nás. Jestli nám luk pomůže zvýšit šance, bude to stát za to!"

Jako by jeho slova byla signálem, drak prorazil zeď a se syčením se snažil protáhnout celé tělo škvírou, kterou udělal. Faunon se rozběhl k nejbližšímu luku a i s toulcem ho sundával z přesouvajícího se jízdního draka.

Sharissa věděla, že bude mít jedinou střelu. Věděla také, že by Faunon mohl použít svou magii, ale už dřív naznačil obavu, že by následky mohly být horší než samotný útok. Na druhou stranu, čarodějka žádné podobné pochyby neměla.

Zvedla ruku a zopakovala kouzlo, které předtím seslala na Lochivana.

Kolem draka zavířil prach. Netvor zařval, ohnal se po vířících částech a potom zatřásl hlavou.

Do Sharissy narazila divoká moc a srazila ji na záda. Gerrodovi se ji podařilo zachytit jen částečně.

Tvrdý náraz jí otrásl, takže nedokázala zaostřit.

"Zrychluje!" vykřikl Gerrod. Zaraženými očima viděla, že má tvář soustředěně napjatou, jako by chtěl seslat nějaké vlastní kouzlo, přestože cítil k magii tohoto světa značnou nechuť. Strážce za nimi hlasitě křičely, ale čarodějka nedokázala otočit hlavu tak, aby je nebo Faunona viděla.

Do jejího zorného pole vtrhl veliký, temný stín a chvátal, aby se útočícímu obrovi mohl postavit čelem. I přes mlhu před očima rozeznala Temného koně. "Ne!"

Stínový hřebec byl po Barakasově "výuce" zesláblý, opravdu skoro jen stín sebe sama. Přesto drak nemohl jeho přítomnost ignorovat a vydal se k němu, aby se s náhlým soupeřem vypořádal.

"Vydrží, ale jak dlouho?" zeptal se čaroděj, když vytáhl Sharissu na nohy. "Ta věc na tebe udeřila zpět mnohem silněji než Lochivan, že?"

"Ano... je to pravda."

"Toho jsem se bál." Cítila, jak ztuhl, a podívala se, co ho rozrušilo.

Z trosek jiné budovy za skupinkou slézal další drak, stejný jako ten první.

"Jako by tu na nás čekali!" Faunon, s toulcem přes rameno a se šípem už přiloženým k drážce, zamířil na protivníka Temného koně. Okamžitě vystřelil, ale drak jako by útok vycítil a trochu se pohnul, takže se šíp, mířící na jedno z očí, neškodně odrazil od pevných šupin. "U Rheeny!"

Jízdní draci se vymkli kontrole. Někteří syčeli na přicházející netvory; Sharissa uvažovala, jestli by nebylo lepší je pustit. Tucet takových by ty dva jistě snadno vyřídil.

Třetí zasyčení jim sdělilo, že věci přece jen nebudou tak snadné.

Přicházejí odevšad! uvědomila si.

Z místa, kde Tezereneové zápasili s oři, se ozval výkřik. Gerrod Sharissu náhle strhl stranou, ke schodům, kterými odešel Barakas. Faunon je okamžitě následoval, skoro na ni spadl. Kolem se prohnala mohutná hnědozelená postava.

"Jízdní draci se utrhli!" zbytečně varovala společníky.

"Ke všeobecné lítosti, hlavně těch ubohých hlupáků, které tu můj otec nechal, aby je drželi!" Gerrod vstal a vytáhl s sebou i zbývající dva. "Jednoho ušlapali. Nevím, co se stalo druhému, ale vím, že to křičel on." Kolem nich vypukl chaos. Utržení jízdní draci se rozdělili, někteří prchali a jiní se dali do rvačky s vetřelci.

Z ruin se sem plížili další.

"To je šílenství!" Gerrod zakašlal, jak se nad nimi vznášel prach zviřených draků. "Jak to, že jsme nevycítili takové množství? Kde se tu vzali?"

"Nechápeš, vraade?" Faunon zavrčel a mávl rukou k nestvůrám. "Tohle jsou tví milující příbuzní!"

"To není možné!"

V hlavách se jim rozlehl důvěrně známý smích.

Nová rasa králů... řekl, každým slovem tišší, jako by odpadlý strážce prchal, teď když byla jeho práce hotová.

"Tolik k vychvalované síle ostatních strážců a jejich pánů," zamumlal čaroděj. "Čekal tu na nás! Nejspíš je udržoval v tichosti, aby nám mohl dát závěrečnou lekci, protože jsme ho předtím neposlechli."

Vypadalo to tak, i když Sharissa nechápala, jak mohl psanec vědět, kdy přesně přijdou. Nicméně tuhle starost nechala na jindy. Právě teď byly v sázce jejich životy. Útočící bestie byly všude kolem nich a

mařily veškerou naději na útěk branami. Navíc se dalo pochybovat, jestli by těm hrůzám vůbec dokázali utéct.

"Tudy!" zvolal Faunon a ukázal směrem, kam odešel stařešina s ostatními. Pořád bylo otázkou, co s nimi je. Jestliže byl za hlas, který stařešina považoval za manželčin, odpovědný psanec, nemohlo to být nic dobrého.

Vyrazili po schodech a byli už v půli cesty, když si Sharissa vzpomněla na Temného koně. Ten měl ještě pořád práci s drakem, tančil kolem něj a uváděl ho do transu podobným způsobem, jakým by to mohl udělat had. Věčný teď ale byl slabý a od tvora, který už prokázal přirozené magické schopnosti, mu hrozila porážka. Sharissa netoužila zjišťovat, jestli její přítel může, nebo nemůže umřít.

"Temný koni! Tudy!"

Zdálo se, že ji neslyší. Začala se vracet, ale Faunon a Gerrod ji strhli zpět nahoru.

"Rozhlídní se, než se rozběhneš!" pokáral ji Faunon. Otočil jí hlavu tak, aby viděla draka, který k nim mířil. Na rozdíl od ostatních, kteří byli hnědí a zelení jako jízdní draci, tenhle měl stříbřitý nádech a v očích se mu leskla inteligence. Vyhýbal se bojujícím drakům a záměrně sledoval lidské postavičky.

"Ale Temný kůň..."

"Víš, že tu zůstává jen kvůli tobě! Až budeš v bezpečí, odejde. Ber ji, Tezerenee!"

Gerrod poslechl a sevřel ji, zatímco elf připravil luk. Kryti elfem pokračovali ve výstupu po schodech. Jakmile byl Faunon nahoře, vystřelil, ale šíp zasáhl jen jednu z drakových předních tlap. Rána jim dala pár vteřin, nic víc.

"A já jsem býval pyšný, jak umím střílet!"

"Myslím, že s tím má něco společného ten drak!" navrhl Gerrod a postrčil Sharissu dál. "Cítil jsem škubnutí, jako by k obraně použil kouzlo."

"Rheeno, modli se, ať je to pravda!"

Dveře budovy byly otevřené a kupodivu nepoškozené. Jakmile prošli, Sharissa a Gerrod je zavřeli, zatímco Faunon stál vzadu a pro jistotu hlídal. Když byly konečně zajištěné závorou, nadechli se.

"Kde... kde může být můj otec, v téhle vřavě?" zeptal se mladý Tezerenee, lapaje po dechu.

"Říkal... říkal, že bude v hlavním sále," navrhla Sharissa. "Tam to zkusíme."

"A co potom? Sharisso, myslíš, že nás odsud dokážeš teleportovat?"

Už nad tím přemýšlela a měla podezření, že ne. I kdyby byl strážce doopravdy pryč, divoká magie v dracích venku měla na její schopnosti zhoubný vliv. A bylo tu taky Faunonovo varování o využívání magie v téhle době.

Nicméně kdyby šlo o věc života a smrti, udělala by, co může, k čertu s následky.

Těžká váha zatlačila zvenku na dveře, až panty nebezpečně zapraskaly. Odskočili od nich.

"Gerrode!" zavolal hlas zvenčí.

"U dračí krve!" Čaroděj málem nebyl schopen slova. Couval dál a dál od dveří, bledý obličej bílý jako kost. "Znám ten hlas, ale kdo to je? Esad? Logan?"

"Na tom nesejde! Myslím, že je čas stáhnout se od dveří," navrhl Faunon. "Sharisso! Víš, kudy musíme jít?"

Faunon sem předtím měl jen omezený přístup a Gerrod uvnitř nikdy nebyl. Sharissa byla jediná, kdo byl obeznámený s plánem budovy. Ne že by cesta byla těžká, šlo však o čas.

Přikývla: "Pojďte za mnou!"

Bez ohledu na vážnost situace se elf zeptal: "Myslíš, že bychom radši chtěli počkat tady?"

Zatímco utíkali, slyšeli, jak se drak pokouší prolomit dovnitř, a bylo jasné, že dveře dlouho nevydrží.

Sharissa doufala, že najde stařešinu a potom je všechny odvede do vyšších pater, kam se k nim draci nedostanou. Zatím neviděli žádného okřídleného, ale to tak nemusí zůstat.

Pokud byli tihle draci tím, kým si myslela, budou křídla jen dalším vývojovým krokem.

Společně něco uděláme, opakovala si. S mou i Faunonovou mocí a s pomocí ostatních bychom se měli dokázat teleportovat do bezpečí.

Měli bychom byl vhodný výraz.

Tak ji pohltily plány na únik, že skoro upadla přes tělo, ležící před zavřenými dveřmi, za které mířili.

"Pozor!" zachytil ji Faunon. Vypadalo to, že ji pořád někdo chytá. Sharissu to na okamžik rozčílilo, ale

zapomněla na sebe, když uviděla, o koho - nebo spíš o co - zakopla.

Byl to jeden z Tezereneeů. Hlavu měl skoro oddělenou od těla, ale z dobrého důvodu. Přílba se smekla stranou a trojice viděla, že stejně jako Lochivan, i tenhle muž už se začal proměňovat.

"Když jsme ho viděli naposledy, byl úplně v pořádku!" namítal Gerrod.

"Ale teď není!" Sharissa zapomněla na tělo a vrhla se ke dveřím. "Pomozte mi otevřít... a modlete se, aby nás za nimi nečekali další takoví!"

V jedné z chodeb slyšeli další syčení. Těžké kroky je s předstihem varovaly, že tahle část pevnosti není prázdná.

Ukázalo se, že dveře nejsou na zámku, ale bylo za nimi něco, co jim zpočátku ztížilo otevírání. Společné síly celé trojice a vědomí toho, že je během několika minut objeví další drak, se ukázalo silnější než to, co dveře drželo.

Když se otevřely, Sharissa nahlédla dovnitř a stěží potlačila výkřik.

Lord Barakas tam stál s mečem před sebou, nehybný jako mramorová socha. Velká síň byla v troskách. Zhlédla část znetvořené mrtvoly jednoho ze zbylých dvou stařešinových mužů. Druhý nebyl v dohledu, ačkoliv bylo skoro jisté, že je taky mrtvý.

Před vůdcem klanu, na místě, kde bývaly trůny, stál největší drak, jakého zatím v pevnosti viděli.

"A co teď?" zeptal se Gerrod.

Syčení v chodbách se znásobilo. Sharissa neměla dojem, že mají na vybranou, obzvlášť když to znělo, že začínají povolovat vnější dveře. Stiskla zuby a odpověděla: "Jeden drak je vždycky lepší než dva nebo tři!"

Vešli dovnitř a Faunon s čarodějem za nimi rychle zavřeli dveře a zajistili je závorou.

Barakas a drak před ním se stále ještě nepohnuli. Vypadalo to, že čekají, kdo první uhne pohledem.

Drak, obrovitá, smaragdová a černá bestie, krvácel z četných ran kolem očí a na hrdle. Část stařešinova brnění byla na cáry a zdálo se, že muž krvácí, ačkoliv se to dalo těžko říct, protože k nim stál zády.

Sharissa přemýšlela, proč je jí drak povědomý, a pak si uvědomila, že netvor připomíná dávného dračího vládce v troskách města zakladatelů. Chtěl psanec, aby se Tezereneeové stali tímhle?

Plazí oči zalétly k trojici, ale Barakas se kupodivu nerozhodl zaútočit. Drak obrátil pozornost zpátky ke stařešinovi a vypadal skoro zklamaně, že se muž nesnaží.

Barakas na ně zavolal, nespouštěje oči z draka: "Zmizte odsud! To je rozkaz! Bězte beze mne!"

"Rádi bychom, otče," odpověděl Gerrod s náznakem sarkasmu, "ale rodina trvá na tom, abychom zůstali na večeři!"

Zvenku slyšeli syčet víc než jednoho draka.

"Gerrod?" Drak se předklonil, naprosto si nevšímaje ozbrojeného stařešiny, ale Barakas se pořád nehnul.

"Gerrode."

"Bohové!" Čaroděj odklopýtal zpět, když se čelisti otevřely a trojice hleděla do mohutné dračí tlamy.

Obr se náhle stáhl. Sharissa měla dojem, že ho Gerrodova reakce zahanbila a vyděsila. Těžká hlava se otočila a plazí oči se zahleděly na stařešinu: "Necht' je vykonáno!"

Před jejich očima drak udeřil na lorda Barakase, ale tak nemotorně, že dolní čelisti o několik palců minul vršek jeho přílby. Útok zcela odkryl dračí hrdlo, ale Barakas i tak zaváhal, než udeřil. Když konečně zaútočil, vypadalo to, jako by se jeho drakonický protivník úmyslně nekryl a vyčkával se stažením hlavy. Stařešinův meč, hnaný velikou silou, prošel hrdlem, zadní částí čelisti a přímo do mozku bestie.

Ticho na scéně všemu propůjčilo přízračný ráz. Navzdory strašlivé bolesti, kterou drak cítil, nevydal ani hlásku a stáhl se. Barakas zůstal tam, kde byl od chvíle, kdy trojice vešla, jako by pohrdal téměř jistou smrtí, kdyby sebou umírající tvor silněji zazmítal.

Drak sebou však nezazmítal. Škublo to jím a pohnul se. Krev, stezka začínající na hrudi a na rukou vůdce klanu a pokračující zpět k pódiu, dál prýštila z rány jako nějaká odporná řeka. Drak měl zjevně veliké bolesti, ale kupodivu všem připadal téměř v míru.

Těžké úderu na dveře Sharisse i jejím druhům připomněly vlastní nebezpečí. Zašli blíž ke středu sálu.

Barakas se na ně pořád ani nepodíval; zdálo se, že ho zajímá jen obrova smrt. Když začínal dodýchávat, stařešina pomalu přešel k dračí hlavě. Oči, už zastřené, ho sledovaly s veškerým zájmem, který umírající netvor shromáždil. Nepokusil se po něm chňapnout. Barakas si vedle něj klekl, stáhl si rukavice a začal

nepřítele hladit po krku.

"Lorde Barakasi," odvážíla se vykřiknout Sharissa. "Musíme odsud pryč! Ostatní za chvíli prorazí dveře!" Podíval se na ně. Hlas měl úplně bez života, když řekl: "Zabil jsem ji."

"Ale nemůžeš je zabít všechny, otče!" hádal se čaroděj, který si očividně myslel, že se stařešina chce pokusit dostat jednu každou bestii, jak budou přicházet.

Sharissa pochopila, co Gerrod nevěděl, a pokusila se mu zabránit v další řeči. "Lorde Barakasi! Je tu jiná cesta, která by nás mohla odvést na bezpečnější místo?"

"Zabil jsem ji, protože mě o to požádala," odpověděl, vstal a zahleděl se na syna. "Stálo ji to spoustu sil udržet si vlastní mysl, ale byla vždycky nejsilnější, hned po mně. Málem jsem si myslel, že tu odpornou magii porazí jako já."

Gerrod přeskočil pohledem z otce k mrtvému zvířeti. "U dračí krve, otče! To... to nemůže být..."

"Ano, Gerrode. To je moje Alcia."

"Ta věc je - byla matka?" Sharissa si uvědomila, že mladší Tezerenee se nad proměnami nikdy nezamyslel a nevyvodil z nich logické důsledky. Jestliže to postihlo jednoho z klanu, postihlo je to všechny, dokonce i vůdce a jeho ženu. Barakas přežil díky neuvěřitelné vůli. Tezereneeové tam v jeskyni nejspíš přežívali částečně díky samotné stařešinově přítomnosti. Samozřejmě, je taky možné, že byl v jeskyních odpadlý strážce opatrnější, když uvažíme, že oblast byla dřívější tvrzí jeho pánů.

Děšť těžkých úderů zanechával praskliny ve zdech a na stropě komnaty. Sharissa se postavila přímo před Barakase a donutila ho, aby se na ni podíval. "Barakasi! Je tu nějaké místo, kam odsud můžeme jít, kde se k nám draci nedostanou?"

Tvář za přilbou se zamyšleně svažila. Zdálo se, že ho námaha téměř bolí. Litovala ho kvůli tomu, co byl nucen udělat, ale lady Alcie už nebylo pomoci. Teď přišel čas bát se o ty, co ještě žijí.

Konečně zavrtěl hlavou. "Ne. Nic. Ostatní východy vedou do hlavní chodby."

"Která je, jak víme, plná našich přátel," poznamenal Faunon. Luk držel v pohotovosti. První drak, který projde, bude mít málo manévrovacího prostoru a pro někoho s elfovými schopnostmi bude dokonalým terčem.

"Pak jsme v pasti," řekla. "Pokud se odsud neteleportujeme."

"Příliš riskantní!"

Ukázala na praskající dveře: "Ve srovnání s tímhle?"

"Bude nutné spojit síly. Pochybuji, že mám moc teleportovat nás nebo otevřít bránu na tak dlouho, abychom mohli projít. Myslíš, že ty bys to dokázala?"

"Ne." To byla jedna z prvních věcí, o kterých uvažovala. Spolupráce byla jediná možnost, již našla.

Sharissa doufala, že elfa napadne něco jiného. "Tak se do toho raději dejme. Gerrode! Jsi pro?"

Čaroděj pomalu přikývl: "Ano. Cokoliv, jen pryč od tohoto prokletí. A co můj bývalý otec?"

Vůdce klanu se znovu stáhl do vlastního světa. Sny se mu roztrhly a jedna z nejsilnějších hybných sil za tím snem, lady Alcia, zemřela jeho vlastní rukou. Jestli existovalo něco, co mohlo zlomit jeho vůli, tak tohle... a zlomilo ji to.

"Chytni ho. Vezmeme ho s sebou. Nemůžu ho tady takhle nechat."

Panty skřípaly, jak draci bušili do dveří. Sharissa cítila slabé sondy, které je hledaly. Draci procházeli změnou, zahrnující víc než jen fyzickou proměnu. Strážci řekli, že jsou přizpůsobováni, a částí tohoto přizpůsobení bylo spojení s magií tohoto světa. Sharissa doufala, že zbytek její skupiny bude pryč, než se ji draci naučí používat pořádně.

Stáli v malém kroužku a drželi se za ruce. Sharissa se stala ohniskem, čerpala sílu ze svých společníků, dokonce i z náměsíčného Tezereneeho. Faunon navrhl, aby mu z mysli stáhla obraz a poslala je tam, ale vraadka se na to nedokázala soustředit. Zbývala tedy jen teleportace naslepo, riskantní, ale jediná naděje.

"Počkej!" Gerrod se jí pustil a zalovil v plášti. Vytáhl krystal, stejný jako ty, které jim dal předtím. "Vezmi si ho a soustřed' se na elfovy myšlenky!"

"Co se stane?"

"Dal jsem ti ty další, protože je quelové používají ke čtení a překládání myšlenek. Pracují na dálku a já jsem si myslel, že by to byl dobrý způsob, jak tě najít, kdybychom se oddělili. Měl jsem ti to říct, ale to

ted' není důležité. Když se soustředíš na elfa, přenes se k tobě, co si myslíš!"

Vzala krystal a udělala, co jí řekl. S radostí zjistila, že Faunonův myšlenkový obraz je tak čistý, že to skoro vypadalo, jako by už tam byli. Soustředila se na to místo.

Dračí sondy zesílily. Začaly k ní prosakovat nelidské emoce a rušily ji v soustředění.

Komnata vybledla.

Komnata se znovu objevila.

"Ne!" Popadali na zem, otřesení zvratem kouzla. Sharissa ucítila myšlenku, ve které rozeznala dračí výsměch. Neopouštěj nás, Sharisso Zeree! Neber nám naše vládce!

Z toho, jak sebou Gerrod trhnul, věděla, že draka také slyšel. Byl to tentýž, v němž předtím poznal jednoho ze svých bratrů.

Dveře se rozlétly, zhouply se v pantech tak prudce, že vrazily do zdi, až z ní odlétla sprška kamenů.

Dračí se vyrojili k nim, stříbrný v čele.

XXI.

Před stříbrným drakem vyrazil ze země tmavý, prchavý přízrak.

"Zpátky, ještěre! Zpátky, nebo zadupu tvoji pěknou tvářičku do skály!"

Spíš z překvapení než kvůli čemukoliv jinému se mohutná monstra zastavila. Stříbrný drak na Temného koně zasyčel a zařval: "Klid' ssse od našich přátel, démone! Klid' ssse od našich křehkých malých přátel!"

"Myslím, že ne!" Věčný udeřil předními kopyty o podlahu a pokropil nejbližší draky sprškou jisker. Stříbrný znovu zasyčel a stáhl se. "Sharisso! Pojd'te ke mně! Ty i tví společníci! Pospěšte si!" S očima upřenýma na vůdce hordy si Sharissa i s ostatními pospíšila k Temnému koni. Gerrod musel vést otce, který prostě jen zíral na draky a mumlal něco, co Sharisse znělo jako "Tezree".

"Připravte se!" zašeptal stínový hřebec, když byli u něj. "Jestli ne..." Nikdy to nedořekl. Stříbrný drak, který sledoval skupinku, zahlédl velikou postavu ležící bezvládně napříč zadní částí síně. "Matko!"

Pevností se rozlehl zuřivý řev. Stříbrný drak zaútočil. "Příliš pozdě, příteli!" zaduněl Temný kůň.

Velká síň a její odporní obyvatelé zmizeli - a nahradila je mírně zalesněná krajina.

"Chvála Druovi!" Věčný klesl na kolena do vysoké trávy. Sharissa se rychle rozhlédla a viděla, že jsou tu všichni. Vydechla a objala Faunona, tak se jí ulevilo, když zjistila, že jsou v bezpečí. Nakonec se poněkud zdráhavě odtrhli.

Gerrod, který stále vodil duchem nepřítomného otce, se úsečně zeptal: "A kde jsme teď?"

Místo, v jehož středu stáli, se nacházelo na poměrně rovném území. Čarodějka měla pocit, že velmi daleko na severu rozeznává horské pásmo, ale z téhle dálky se nedalo říct, jestli jsou to tytéž hory, v nichž se nacházely jeskyně. V tu chvíli ji zajímalo jen to, jestli jsou v bezpečí, nebo ne.

"Myslím, že to poznávám," řekl Faunon, když se znovu rozhlédl kolem. "Řekl bych, že jsme jižně od pevnosti."

"Daleko na jihu?" zeptala se.

"Dost daleko."

"Pokud nedokážou sledovat stopu naší magie," skočil jim do řeči čaroděj a díval se na elfa způsobem, který se Sharisse nelíbil. "Tak jsem skončil v tomhle šílenství já, sledoval jsem stopu."

Sharissa se podívala na Temného koně a zděšeně zjistila, že je průhledný. "Temný koni! Co se s tebou děje?"

"Já... bojím se, že jsem téměř vyčerpal... sebe. Své bytí. Dračí vládce... nešetřil... silami, když mě trestal!" Zahledl se na Barakase, který zíral na stromy, ale neviděl je. "Nemůžu říct, že lituji, co se mu stalo! Přál bych mu horší věci, ale vím, že by se ti taková nenávist nelíbila."

"Chápu tvou hořkost, Temný koni. Nemysli si, že ne."

"Snad. Ted' na tom nezáleží. Dejte mi ještě chvilku a pošlu vás na závěrečnou etapu cesty." Ebenový hřebec pomalu vstal a trochu zpevněl.

Nebyla si jistá, jestli rozumí. "Kam nás pošleš?"

Odfrkl: "Kam jinam? Domů k tvému otci a jeho ženě!"

"Ale..." podívala se na Faunona. "Ale co ty?"

"A co já?" zeptal se elf a přistoupil blíž. Vzadu za ním viděla Gerroda, zjevně znechuceného.

"Dokážeš se dostat zpátky k vlastním lidem?"

"Pokud tam budu chtít jít." Unaveně se na ni usmál. "Myslel jsem, že půjdu s tebou."

Právě to chtěla slyšet, ale pořád nemohla jeho rozhodnutí přijmout: "Nejspíš už se sem nebudeš moct vrátit! Cesta přes moře je vražedná!"

"Nemám důvod se vracet, Sharisso. Starší se o mou výpravu stejně nezajímali. Pokud šlo o ně, tohle byli jen poslední v řadě nových vládců země, nic neobvyklého. Souhlasili s naší cestou spíš, protože věděli, že stejně půjdeme, než kvůli tomu, že by se doopravdy starali." Přerušil další námitky dlouhým polibkem. Sharissa se zdráhavě odtáhla. "Pak nás tady nic nedrží. Temný kůň může..."

Gerrod, pohrbený v kapuci tak hluboko, že mu skoro neviděla do obličeje, jí skočil do řeči: "Chci tě požádat o laskavost, Sharisso."

"Jakou?" Ted', když bylo rozhodnuto, že odcházejí všichni, chtěla být s kouzlem co nejrychleji hotová. Vidět otce a nevlastní matku... žít v míru, aspoň chvíli...

"Postarej se o mého otce. V současném stavu je všem k ničemu, i sobě. Někdo na něho musí dávat pozor."

"A co ty, vraade?" zeptal se Faunon a kriticky se na čaroděje zadíval. "Kde budeš ty, že se o něj nemůžeš postarat?"

"Tady. Nejdu s vámi."

Dokonce i elfa odpověď šokovala. Sharissa ke Gerrodovi vykročila, ale on o stejnou vzdálenost ucouvl. Konečně se dokázala zeptat: "Ale proč? Proč bys tu chtěl zůstat?"

Čarodějka netušila, jestli se jí dívá do očí, nebo ne, tak hluboké byly stíny velké kapuce. "Moje zájmy leží zde. Mé studium a tak. Kromě toho by moje přítomnost byla pro démonického koně jen další zátěž." Pokrčil rameny, pokoušeje se být nenucený, ale v celém postoji Sharissa viděla opak. "Nemám nic, proč bych se potřeboval vracet."

Sharissa Gerroda dobře znala, a tak věděla, jak marné by bylo pokoušet se přit se s ním o jeho rozhodnutí. Přesto se k němu znovu pokusila přistoupit. Chtěla se s ním alespoň náležitě rozloučit a poděkovat mu za všechno, co kvůli ní vytrpěl. Čaroděj však po tom netoužil. Když udělala další krok, zavrtil hlavou.

"Není čas! Stále slábne a my všichni bychom měli být pryč, než nás najdou draci nebo něco jiného."

Při zmínce o sobě se Temný kůň připravil. Nedíval se na zahaleného Tezerenee, ale spíš na ty, kdo šli.

"Kam půjdeš, Gerrode?" zeptala se Sharissa. Přinejmenším tohle chtěla vědět.

Nevyhověl jí, řekl jen: "Mám jistou představu." Čaroděj zvedl ruku k rozloučení. "Hodně štěstí, Sharisso. Vždycky si budu pamatovat tebe i tvého otce."

"Nastal čas!" ohlásil věčný. "Tohle bude naše jediná šance, tak se připravte!"

Sharissa podala ruku Faunonovi a druhou k sobě přitáhla němého Barakase. Oplatila elfovi úsměv, ale pak se obrátila, aby se naposledy podívala na Gerroda.

Čaroděj už byl pryč.

"Ger..." začala.

Svět zhasnul a zmizel - a vzápětí se opět rozsvítil.

"Jsme tady," oznámil velmi unavený hlas. "Je mi líto. Tohle je to nejlepší, co svedu."

"Kde jsme?" Sharissa nepoznávala okolí, ale na druhém kontinentu bylo mnoho míst, příliš mnoho míst, o kterých nic nevěděla.

Faunon vzhlédl: "Slunce se o kus posunulo. Víc než o třetinu dne." V jeho slovech zněl obdiv k úsilí věčného. "Cestovali jsme pořádně daleko!"

"Tohle... tohle je kontinent, na kterém... na kterém si tvůj lid založil kolonii, Sharisso. Lituji, že... tě nedokážu odnést až tam, ale nejspíš je to tak nejlepší. Nijak netoužím je znovu vidět." Vstal a chvíli se ve slabém vánku. "Ted' je čas, abych se rozloučil."

"Ty ne!" Má snad všechny ztratit, ted', když už je skoro doma?

"Je mi líto, že tě nechávám v těchhle nesnázích, ale má existence je u konce. Musím jít, Sharisso." Stínový hřebec sklonil hlavu podobně jako při pokloně. "Musím se znovu naplnit, a to se nedá udělat ve tvém světě."

"Kdy se vrátíš?"

Málem neodpověděl, ale když viděl její tvář, vzdal to. "Myslím, že za tvého života ne. Mám obavu, že dokonce ani ne za života tvých vnoučat."

Lesy náhle vypadaly jako velmi pochmurné a neutěšené místo. "Otec se na tebe bude zlobit. Sotva ses k němu vrátíš."

Mohutný povzdech. "Oba mi budete chybět. Vyříd' mu mé díky za to, co mě naučil, a za jeho přátelství. Obojí si budu schraňovat, až se budu zotavovat."

"Vrátíš se?"

"Jednou. Sbohem."

Sharissa zamrkala. Temný kůň byl pryč. V náhlé tísní rychle sáhla po Faunonovi: "Ty mě teď neopustíš, že ne?"

"Sotva. Museli by mě odvléct, rval bych se s nimi."

Vraadská čarodějka si znovu prohlížela krajinu kolem a mračila se. "Pořád nevím, kde jsme." Vítr jí vehnal vlasy do tváře. Odstrčila je stranou a dodala: "Měli bychom být na opačné straně pevniny."

Faunon přimhouřil oči a zadíval se na západ. "Tímhle směrem je hora, která ční nad ostatními. Když na ni vylezeme, měli bychom vidět na spoustu mil daleko."

"Vylézt na ni?" Sharissa neměla sílu dýchat, natož někam lézt.

"Dojít k ní a vylézt na ni. Bohužel musím říct, že obojí je nezbytné, má vraadko, pokud nemáš ty dost vůle a síly, abys nás tam přenesla. Myslím, že moje vlastní rezervy jsou v tuto chvíli poněkud mizivé."

Její srdce si to přálo, což ovšem nestačilo. Sharissa si zastínila oči a zadívala se k zapadajícímu slunci. Jakkoliv chtěla domů, musela brát v úvahu další věci - například jejich bezmocného společníka. Barakas dokonce i teď jenom stál a civěl na svoje ruce v železných rukavicích -ještě pořád pokryté krví přeměněné lady Alcie.

Tím se to vyřešilo. "Mám lepší nápad. Myslím, že nejlepší bude, když zůstaneme tady, přes noc si odpočineme a budeme pokračovat ráno. Nemůžeme být dost blízko ke kolonii, jinak bych něco cítila. Ráno bude moudřejší večera. A kromě toho..." ukázala na stařešinu. Zíral na své krvavé pěsti a dál si mumlal skoro nesrozumitelnou litanii. Čarodějka přemýšlela, jak dlouho takhle zůstane. "A kromě toho mu musím pomoci umýt tu krev, i kdyby jen kvůli vlastnímu duševnímu zdraví!"

Faunon přijal její úsudek a nabídl se, že najde dřevo na oheň a jídlo pro příliš trápené žaludky. Vytáhl krystal, který mu dal Gerrod: "Máš ještě svůj?"

"Ano. Udržela jsem ho, když kouzlo selhalo. Nemohla bych se Gerrodovi podívat do tváře, kdybych ztratila druhý." Ted' už si s tím nebude muset dělat starosti. Zasmušilý čaroděj byl velmi daleko a nejspíš se nikdy nevrátí. Uvažovala o tom, kde jsou. "Někde blízko musí být voda. Tu bychom měli hledat nejdřív."

Měli štěstí. Jen kousek od místa, kam je Temný kůň přenesl, tekl malý potok. Sotva víc než stružka, ale i ta připadala žiznivě dvojici úžasná. Dokonce i Barakas se napil. Sharissa doufala, že studená voda stařešinu probere, on si však jen otřel ústa a usadil se k potoku. Bývalý vůdce klanu si dokonce ani nesundal rukavice, tak byl ke všemu netečný.

Slunce ještě úplně nezapadlo. Faunon zmizel do lesa, rychle a tiše, jak si Sharissa vždycky představovala, že to elfové umí. Ona sama mezitím začala pomáhat lordu Barakasovi s čištěním zbroje. Kdyby jí někdo řekl, že tohle bude jednoho dne dělat, vysmála by se mu. Ted' jí to připadalo jako správná věc. Stařešina byl v současné chvíli sotva víc než dítě.

Snažila se marně. Krev na šatech už zaschla a udělala skvrny. Dokázala nanejvýš zmenšit děsivý dojem z jeho oblečení, ale kdokoli by se podíval blíž, viděl by na zbroji všehájkající skvrny. Zítra, až bude silnější, odstraní to, co zbylo, kouzlem.

Barakas registroval její snahu téměř lhostejně, jen občas na chvíli přestal s mumláním, které teď znělo jako "prrr..." a "tze...", a říkal jí: "Nepůjdou dolů. Krev se mi vsákla do kůže. Nikdy to nepůjde dolů."

Když se vzdala, vrátil se ke své náměsíčné strnulosti. Nakonec ho Sharissa odvedla ke stromu a nechala ho tam sedět opřeného zády o kmen. Pak se rozhodla věnovat vlastním potřebám.

Rychle se blížila tma a Faunon se pořád nevracel. Sharissa chápala, jak těžký může být jeho úkol, ale přesto si začínala dělat starosti. Dokonce i když věděla, že jsou na druhém kontinentě, bála se, že ji noc nějak oddělí od posledního a nejdůležitějšího společníka. Barakas se v současném stavu nedal počítat.

Na všechno důležité byla sama. Pokoušejíc se na to nemyslet, začala sbírat spadané větve, s jejichž pomocí by mohla rozdělat oheň. Přemýšlela, že by vyčarovala nějaký bez dřeva, ale dokonce i to jí připadalo příliš namáhavé. Kromě toho se vždycky pyšnila tím, že nespolehá na své nadání, když postačuje prostá fyzická práce. Dělat to jinak by znamenalo protivit se tomu, co ji naučil otec. Při západu slunce se Faunon vrátil. Přinesl dřevo a přidal ho k tomu, které kolem posbírala Sharissa, ale hlavně měl lesní plody a králíka. Byla vděčná, že ví, jak je připravit; při pomyslení na to, že by se zvířetem musela něco dělat, poté co se pokoušela smýt z Barakase krev, se jí skoro udělalo špatně. Jídlo bylo skromné, ale pro danou chvíli stačilo. Sharissa dala náležitý podíl i stařešinovi, který ho rychle snědl. Sundala mu přílbu, a tak během jídla nedokázala nehledat v jeho obličeji nějakou odezvu, ale když si zrovna nic nemumlal, nedělal nic, jen zamyšleně vraštil tvář. Uvažovala, o čem přemýšlí. V očích měl zoufalství, to viděla.

Po jídle se rozhodli odpočívat. Faunon se dobrovolně přihlásil o první hlídku a ujistil ji, že jakožto elf může nabírat síly, a přitom si stále uvědomovat, co se děje kolem. Když ho obdařila výhružným pohledem, slíbil, že ji vzbudí, až přijde čas. Sharissa nechtěla, aby se pokoušel udělat všechno sám. Faunon byl stejně unavený jako ona.

Usnula skoro dřív, než se hlavou vůbec dotkla země. V tu chvíli začal i sen. Byla to jakási šílená honička s unavenou čarodějkou, která se pokoušela udržet si náskok před temnou, odpornou věcí z mlhy, hledící na ni tisíci očí. Utekla děsivému pronásledovateli, jen aby v příštím okamžiku vkráčela do otevřené tlamy obrovského draka s Gerrodovou hlavou. Sharissa se otočila a uprchla před netvorem, ale vzápětí uslyšela zvrácený smích odpadlého strážce.

Honička pokračovala dál a dál, obludy a vzpomínky se libovolně míchaly.

Když se probudila, jako první ji zalila úleva, že se vytrhla z nekonečného cyklu. Pak si uvědomila, co ji probudilo, a napadlo ji, jestli by ty sny nebyly přece jen lepší.

"Ne! Já jsem Tezerenee! Tezerenee je moc!"

Faunon už byl na nohou a běžel ke stařešinovi, který klečel u stromu a objímal sám sebe tak pevně, až Sharissu napadlo, jestli si nemyslí, že se rozpadne. Jeho výkřiky byly čím dál nesouvislejší, až zbylo jen jméno klanu a "moc".

Sharissa k němu přešla a pokusila se proniknout do jeho myšlenek: "Barakasi! Poslouchej mě! Všechno je v pořádku! Jsi tady v bezpečí." Napadlo ji, že může být zraněný, v tom chaosu se na něho nikdo pořádně nepodíval. "Lorde Barakasi! Co tě bolí? Pověz mi, možná ti dokážu pomoci!"

"Tezerenee... Moc..."

"Myslím, že se uklidňuje," podotkl Faunon. Vypadalo to, že se Barakas vrací do katatonického stavu. Nenáviděla tu myšlenku, ale bylo to lepší než divoký záchvat. Stařešina byl dost silný, aby je dokázal oba zranit.

Ustaraná čarodějka se naklonila blíž: "Barakasi?"

Pohyboval se bleskově, dokonce i ve srovnání s Faunonem. Oba je smetl stranou a se zvířecím řevem se rozběhl do nejhlubší části lesa.

"Zastav ho!" vykřikla Sharissa.

"Pozdě," zamumlal její společník, ale stejně se o to pokusil. Oba dva sledovali stopu dračího vládce, pokoušeli se zaslechnout těžké kroky, které by měly být v nočním tichu tak nápadné. Jenže stařešina byl tichý jako duch a zdálo se, že i rychlejší než elf.

Po pouhých několika minutách se vzdali, nuceni připustit, že dokonce ani nemůžou najít jeho stopu. Elfa, lesního tvora, to obzvlášť dopalovalo.

"Jako by se vznášel nebo prostě zmizel! Měl bych být schopný najít aspoň nějakou stopu!"

"Mohl... mohl se proměnit jako Lochivan?"

"Mohli bychom přehlédnout draka?" odvětil. "A hlavně, mohl by drak přehlédnout nás?"

Pokoušela se propátrat okolí, ale stromy kryly i to málo, co jim bylo měsíční světlo ochotné ukázat.

"Vypadalo to, že se něčeho bojí!"

"Nejspíš znovu prožíval svoje tragédie. To by dokázalo otrást každým. Možná se mu dokonce zdálo o smrti jeho ženy."

Tzee...

"Slyšel jsi něco?" zeptala se.

"Nic. Jsem příliš unavený i na obvyčejné naslouchání. Promiň, Sharisso, opravdu. Kdybych dokázal najít stopu, šel bych po ní. Můžu říct jedině to, že bychom se sem měli vrátit ráno a podívat se, jestli nám stopy odhalí svoje tajemství."

Ale kde už tou dobou může Barakas být? Faunon však měl pravdu. Neměli šanci stařešinu najít. Pochybovala, že na tom světlo něco změní. Barakas byl pryč. Navždycky pryč, poslední oběť - jak Sharissa doufala - vlastní touhy vytvořit říši.

Ironií bylo, že jeho dědictvím byla říše - a navíc říše tvorů, které uctíval jako symbol klanu.

Vrátili se do tábořiště a znovu se uložili. Spánek tentokrát nepřišel tak rychle, ale nakonec byla Sharissa ráda, že byl hluboký a beze snů.

Tzee...

Těžko se jí dýchalo. Sharissa se překulila, pokoušejíc se ulehčit tíze na plicích.

Tzee...

Nejdřív si myslela, že je to sen, ale pak ji napadlo, že kdyby to byl sen, nenapadlo by ji to. Byla by v něm polapená.

Tzee...

Sharissa se otočila na záda a otevřela oči.

Zírala na ni její noční můra.

Vykřikla a nestyděla se za to. Každý by vykřikl při pohledu na tmavou, mlžnou hmotu, která byla nad ní, hmotu, z níž na ni zíraly nesčetné oči. Hlavou se jí rozléhal jakýsi zvuk, který pocházel - tím si byla vyděšená čarodějka jistá - z té hrůzy nahoře.

Výkřik to zahnal na útěk. Slyšela Faunonův hlas, jak na ni křičí, a s hrůzou a úžasem sledovala, jak se děsivá hmota rychle zvedá a prchá do hloubi lesa. Elf za tím vyrazil, ale pohybovalo se to s ladností a odvahou nejrychlejšího jestřába a bylo to pryč, než stačil udělat tucet kroků.

Celou tu dobu slyšela Sharissa v hlavě tentýž nesmyslný zvuk. Tzee... Tzee... Zvuk, který neodumřel ještě dlouho potom, co noční můra skončila.

"Sharisso! U Rheeny, nikdy si neodpustím, že jsem byl tak tvrdohlavý! Porušil jsem slib a pokusil jsem se hlídkovat celou noc. To... ta věc... musela přijít, jakmile jsem začal dřímat!"

Slunce zrovna vycházelo, ale vraadka si toho skoro nevšimla. Přestože tvor, ať už to bylo cokoliv, utekl, nemohla se zbavit pocitu, že ještě pořád nejsou sami, že je pořád ještě někdo pozoruje.

"Nikdy jsem nic takového neviděl!" prohlásil elf a objal ji, aby je oba utěšil. "Slyšel jsem v hlavě zvuk..."

"Tzee," řekla. "Pořád to opakovalo 'Tzee'."

"To je ono!"

"Tezerenee?" zašeptala si Sharissa pro sebe.

"Cože?"

"Nic." Neměla chuť na to dál myslet. Tahle možnost ji znervózňovala víc než draci. Vstala ze země; dovolila Faunonovi, aby jí pomohl. Něco nebylo v pořádku. "Faunone, cítíš to?"

Přivřel oči a přeletěl okolí pohledem: "Moc jsem nad tím nepřemýšlel, ne s tou věcí tady někde, ale... je možné, že by to přece jenom neodešlo?"

To mohla být odpověď, ale Sharissa ji nebyla schopná přijmout. S tímhle už se setkala dřív, ta přítomnost nebo spíš přítomnosti jí byly povědomé. Ne strážci, ale...

Odstoupila od Faunona a podívala se do zdánlivě prázdného lesa: "Dobrá! Jste zdvořilí! Nevyděsili jste mě! Ted' už vím, že tam jste, tak můžete klidně vylézt!"

"Koho..." Když několik postav pomalu vystoupilo zpoza stromů, elf na svou otázku úplně zapomněl.

Nebylo tam místo, kde by se mohli schovávat. V jednom okamžiku tam nebyli, a vzápětí ano. Nejméně tucet, všichni ve stejných kutnách, pohybuji se tak jednotně, jak to dokázali jen oni. Člověk by řekl, že měli jedinou mysl.

Nelidé, beztvární, jak jim říkali ostatní, vytvořili kolem vraadky a jejího druha kruh.

"Sharisso! Chtějí nám ublížit?"

"Člověk nikdy neví," odpověděla podle pravdy. "Doufám, že ne."

Unaveně se pousmál. "Od chvíle kdy jsem tě potkal, má vraadko, žiji v trvalém zmatku. Nikdy nevím, co můžu čekat."

"Mně se nevede o nic líp," připustila. Jeden z tvorů bez obličeje se oddělil od ostatních a stoupl si před ni. "Jsi tady." Čarodějka se pokoušela chovat statečně. "Co teď? Proč jste přišli?"

Místo odpovědi vysoká postava zvedla levou paži a ukázala. Podívali se.

Stejně jako beztvářní stála věc na místě, kde ještě před jedním či dvěma nádechy nebyla. Dost široká, aby je vpustila oba, ačkoliv to nebyla první záležitost, která upoutala jejich pozornost. Jako vždycky ovládla zrak přihlížejících věc sama. Stál tu dávný kamenný oblouk, po kterém ve zdánlivě jediném nekonečném chvatu přebíhalo množství drobných, černých, plazy připomínajících tvorečků. Šedý kamenný oblouk pokrytý břechťanem byl jen jednou z mnoha podob, které tahle věc měla, ale každá z podob vyzařovala pocit nesmírného stáří a tušení, že tahle stavba je víc než obyčejný průchod. Tahle věc byla živá.

"Můj otec tomu říká Brána," řekla Faunonovi. "S velkým B. Vždycky cítil, že je to spíš jméno než popis."

"Je to doopravdy živé?"

Pokrčila rameny. "Byla ta věc, co na nás zaútočila, živá? Začínám si myslet, že tohle je stejně šílený svět jako Nimth."

Vůdce znovu ukázal.

"Myslím, že chce, abychom vešli, Sharisso. Co navrhuješ?"

Už beztvářným tak úplně nedůvěřovala. Měli vlastní úkol a byla si jistá, že se ne vždycky shoduje s plány jejích lidí. Přesto ji nenapadal žádný důvod, proč odmítnout - a uvažovala, jestli by jí to tvorové v kutnách dovolili. "Myslím, že bychom měli projít. Řekla bych, že to bude nejlepší."

Stiskl jí ruku. "Půjdeme spolu. Nijak netoužím zůstat tady."

Ta myšlenka ji polekala. Udělali by jí to nelidé? Co když Faunon nemá v jejich plánech místo? Stiskla ho pevněji a kývla na toho před nimi: "Jen společně."

Vůdce je vedl k živému průchodu, jako by chtěl utišit její strach. Beztvárná postava se ani nezastavila.

Když prošla obloukem, viděli záblesk a pak obraz budovy, kterou čarodějka bez potíží poznala.

Rozzářila se: "Pojď! Hned!"

Doslova proskočili skrz.

Na druhé straně se zastavila a zhluboka nadechla. Faunon zaregistroval její úsměv a uklidnil se: "Jsme tam, kde jsme chtěli být?"

Ukázala na velkolepou pevnost na vrcholku kopce. Mezi nimi a velikou stavbou se táhlo udržované pole vysoké trávy a květin. Sharissa si nedokázala vybavit, že by ji někdy dřív jiný pohled naplnil takovou úlevou a štěstím. Zatahla Faunona za ruku a rozběhla se. "Tohle je domov!" volala na něj.

Sharissa byla tak nadšená, že měla později potíže vybavit si cestu od chvíle, kdy se zhmotnili, až k bráně, u které čekali otec a nevlastní matka.

"Chtěli, abychom šli ven," řekla Ariela nevlastní dceři. "Divili jsme se proč. Často si přeji, aby si vytvořili aspoň ústa, kterými by mohli mluvit."

"Možná by museli příliš mnoho vysvětlovat," opáčila Sharissa. "Myslím, že by se jim to nelíbilo."

Čtveřice stála na nádvoří pevnosti, tvořící hlavní bod Druova kapesního vesmíru. Poslední dvě hodiny seděli a mluvili, ve snaze dozvědět se co nejvíc o událostech tady i za mořem. Otec jim okamžitě nabídl jídlo i pití, viděl, že to potřebují. Sharissa seslala jednoduché kouzlo osobně, chtěla zakusit potěšení z toho, že má moc i soustředění v přiměřenější míře. Uvědomila si také, že je tady obecně snazší dokončit kouzlo, než tomu bylo na druhém kontinentu. Uvažovala o tom, že by s tím mohla mít něco společného sama země nebo strážci, zatím se však rozhodla nezmiňovat se o tom otcí.

Dru Zeree dceru znovu dlouze objal. "Myslel jsem, že už tě nikdy neuvidím. Když zmizel Gerrod, nebyl jsem si jistý, jestli tě najde. Byl moje jediná naděje." Zdálo se, že se mistr mág cítí poněkud nepříjemně, když dodal: "Je mi líto, že se nevrátil."

Ariela ušetřila Sharisse starosti s odpovědí, když obrátila pozornost k Faunonovi. "Myslela jsem, že už nikdy neuvidím nikoho ze svého druhu. Doufám, že Sharissa dovolí, abych si tě tu a tam na chvíli přivlastnila! Bude příjemné si čas od času promluvit o životě elfů."

"Určitě. Můžeš mi povědět, jaké to bude žít mezi legendárními prokletými vraedy. Prozatím z toho mám smíšené pocity." Faunon se rychle usmál, aby si nikdo nemyslel, že toho lituje.

"Možná byste mohli začít hned," navrhl Dru a položil Sharisse ruku kolem ramen. "Rád bych si s dcerou na chvíli promluvil. Ne na dlouho, slibuji. Oba si ještě potřebujete odpočinout."

"Ráda bych tak měsíc nebo dva spala," připustila mladší Zeree.

"Tak jen krátký rozhovor."

Faunon čaroději poděkoval za všechno, co pro něj udělal, a nechal se odvést Arielou, která věděla, že jí manžel základ rozhovoru přetlumočí později, až spolu budou sami.

Dru se otočil a obdivoval fantasticky tvarované keře na nádvoří. Byly tak dovedně vytvarované, že zvířata, která představovaly, vypadala připravená skotačit. Na takové lehkovážnosti však čaroděj nemyslel.

"Takže klan draka už neexistuje."

Kráčela vedle něj: "V jistém smyslu teď klan draka naplnil své jméno."

V jeho úsměvu nebylo nic veselého. "Asi ano. Nevím, jestli je mám litovat, nebo jestli se mám bát o nás. Budeme muset udělat nějaké změny a nemyslím, že s nimi budou všichni souhlasit. Od Barakasova odchodu mluví Silesti o tom, že vezme svoje následovníky a založí druhou kolonii." "To by byla hloupost!"

Dru pokrčil rameny: "Bude to jejich volba. Triumvirát už podle nich nemá smysl."

"Ale pokud jednoho dne přijdou potíže s draky..." "Do té doby snad budeme připraveni. Nezapomeňme, že potíže mohou přijít i z nečekaného směru. Děti draka mohou být jednoho dne našimi spojenci."

Nevěřicně se na něj podívala: "Ti netvoří? Nikdy! Otče, kdybys tam byl, kdybys viděl, jak se Lochivan změnil, a slyšel hlas toho stříbrného draka... nikdy bys neřekl to, cos teď řekl!"

Dru je pomalu otočil zpět k místu, kam odešla lady Zeree s Faunonem. "Na chvíli se tu ukázal Drak z Hlubin. Nechal jednoduchý vzkaz, ale dokud jsi nepřišla a neřekla nám o všech těch událostech, neměl jsem ponětí, o čem strážce mluvil."

Sharissa čekala, věděla, že otec bude pokračovat.

"Strážce řekl, že mám sebrat odvalu, že všechny rasy králů začínaly jako tyrani a nestvůry, ale jenom tuhle bude možné naučit jít dál. Zeptal jsem se, co to znamená a kde jsi. Strážce si však mých proseb nevšímal a vše prostě uzavřel prohlášením, že změny nikdy nekončí a my si víc než kdo jiný můžeme vytvořit vlastní budoucnost."

Otec se zamračil, pořád přemítaje nad možnými významy těch slov. Sharissa, která věděla, že kolonisté taky čelí úpravám zakladatelů, to chápala lépe, ale rozhodla se, že vysvětlení může počkat, až se věci znovu uklidní.

"Bylo to všechno?" zeptala se.

"Ne, předtím mě strážce varoval, že mám sledovat beztvárné. Nic víc. Málem jsem na to zapomněl."

"A kde jsou?" Od chvíle, kdy prošli, žádného neviděla. Dokonce ani ten, který je sem předešel, nebyl na louce, když se tu objevili.

"Poblíž. Zdá se, že je tvůj příchod vůbec nezajímá."

"Dobře skrývají, co opravdu cítí." Odmlčela se, a zatímco Dru čekal s otcovskou trpělivostí, kochala se klidem a mírem okamžiku. Tolik se stalo, a tolik se ještě stane. Změny, které překovaly Tezerenee, můžou ve srovnání s tím vypadat jako drobnosti. Její vlastní zkušenosti ji navždy změnily, a tak si ještě víc uvědomila důležitost přežití kolonie a místa, které si mohla vybudovat pro sebe i pro svou rodinu. Ponořit se do práce bylo dobré, ale znamenalo to, že jí unikaly drobnější záležitosti. To se změnilo. To se musí změnit.

Děti draka mají vlastní budoucnost, pomyslela si odhodlaná žena. Teď je čas zajistit nějakou i nám. Zítra bude stačit, usoudila. Zaslouží si přinejmenším jeden den odpočinku, jeden den k obnově sil pro nadcházející nápor změny. Doufala, že Faunon nebude litovat, že přišel s ní.

"Neměli bychom najít ostatní?" zeptal se otec. Možná si myslel, že mu už únavou začíná usínat v náruči.

"Udělejme to," řekla čarodějka, zavrtěla se a usmála se na otce. "A slib mi, že dnes nikdo z nás nebude nic dělat. Vůbec nic!"

"Jak si přeješ. Teď jsi doma a můžeš odpočívat a nabírat sílu, jak dlouho chceš."

Místo odpovědi políbila otce na tvář. Když opustili nádvoří, aby se podívali po obou elfech, Sharissa si pomyslela, že mezi rodinou a budoucností bude mít sotva čas na odpočinek a nicnedělání, až dnešní den skončí.

Z nějakého důvodu ji to tolik netrápilo.

XXII.

Ve velikých Tyberských horách zařval zlatý drak. Rozčilený a rozhněvaný sám na sebe si znovu vylil zlost na rozervaných zbytcích praporu a dalších maličkostech, které tu před několika týdny zanechalo několik vyděšených tvorečků, kteří jemu a jeho druhu utekli. Uprchlí k jihu, když však opustili hory, rozhodl se, že za nimi nepůjde. On dostal Tybery, jak si s námahou vybavoval. Tady vládne on...

Tolik věcí se mu pokoušelo vynořit v mysli. Věděl o magii, kterou mohl ovládnout, ale pořád ještě to nedokázal prakticky udělat. Nikdo z klanu to nedokázal. Dračí král se však každý den o kousek přibližoval pochopení magie. S křídly to bylo totéž. Začala mu růst na zádech teprve před pár dny, žalostně malá, ale jednoho dne mu pomůžou dobýt nebe.

Křídla a magie bylo to, po čem toužil; mnoho dalších útržků, které se k němu snažily proniknout, ho jen mátlo. Někaké jméno, něco, co jako vládce tohoto dračího klanu nepotřeboval. Všichni věděli, kdo je. Zabil dva jiné, aby svůj nárok potvrdil.

Reegan. Proč je mu to tak povědomé? Co je to Tezerenee? A kdo je ten maličký dvounožec, který si troufá být tam, kam si netroufne nikdo z klanu? Tvoreček se zavinul do jakési kukly a hleděl na dračího krále, jako by se znali. Z důvodů, které nechápal, si drak nepřál tohle sousto ulovit. Protože se drželo v uctivé vzdálenosti, nechal ho být. Samozřejmě, to, že tomu dovoluje žít, je znamením jeho velikosti.

Drak znovu zaťal dráp do standarty. Už z ní moc nezůstalo, ale vždycky byl opatrný, aby něco nechal. Zjistil, že ho baví ničit ten hadřík, i když nechápal proč. Protože byl tím, kým byl, nezdálo se to důležité. Bystré plazi oči si všimly stínů, které náhle pokryly zem před ním. Drak, který býval Reeganem, vzhlédl a spatřil okřídlené, o kterých věděl, že jsou jeho úhlavní nepřátelé. Vyzývavě zařval. V ohromných prostorách hor odpovídali na volání další draci. Okřídlení zotročili některé z jeho bratrů, a to nemohl tolerovat, přestože dny ptačího lidu byly sečteny. Teď možná mají nepatrnou výhodu, ale čím víc času uplynulo, tím víc se blížil den, kdy budou všem vládnout draci.

Aviani slétali k němu. Zdálo se, že tentokrát chtějí dostat jeho. Znovu zařval, volal svůj druh, a zároveň vyzýval ptáky. Když byli podle jeho mínění dost blízko, mohutný drak zaútočil.

Budoucnost a s ní i místo v téhle zemi mu nebudou odeprény.

Richard A. Knaak

Děti draka

Anglický originál Children of the Drake

Překlad Hana Vlčinská

Obálka Jan Patrik Krásný

Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný

Jazykový redaktor Jiří Popiolek

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Vydalo nakladatelství FANTOM Print

jako svou 94. publikaci

Vydání 1.

Ostrava 2007

Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 229 Kč

www.fantomprint.cz